

Giới thiệu Nhật Ký Mang Tên Anh

Truyện xoay quanh tình yêu và cuộc sống của Hoàng Ngọc Lâm và Nguyễn Phương My là hai người bạn thân thiết, có thể nói tình cảm của họ giống như chị em ruột vậy. Vũ Hoàng Minh là chàng trai lạnh lùng, mạnh mẽ, tuy gia cảnh nghèo khó nhưng lại cực kỳ giỏi.

Cùng một số nhân vật khác. Mời các bạn đón đọc và theo dõi truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu nhân vật

Nó: Hoàng Ngọc Lâm 16 tuổi (người ta thường gọi là Lâm Lâm) Là cô bé khá xinh, tính tình dễ gần, hay giúp đỡ người khác

Cô: Nguyễn Phương My 16 tuổi, bạn tốt của nó. Là cô gái rất xinh đẹp, tính tình dịu dàng, thông minh. Cả hai đều là con của gia đình giàu có, ít được quan tâm từ người thân nên hai cô nàng rất thân từ nhỏ, tình cảm như hai chị em ruột vậy.

Anh: Vũ Hoàng Minh 20 tuổi. Là chàng trai đẹp trai, tính tình lạnh lùng, mạnh mẽ. Anh làm việc bán thời gian, gia đình anh hơi nghèo khó nhưng anh vô cùng học giỏi. Hân: Kim Hải Nam 20 tuổi. Là bạn tốt từ nhỏ của Hoàng Minh. Cũng khá đẹp trai Tính tình dễ gần, vui vẻ.

Vài bạn học: Nguyễn Mỹ Sang, Mai Ngọc Kim, Võ Như Ái. 16 tuổi đều yêu thích Minh Hoàng, nó lại ngồi chung bàn với anh nên thành ra ghét nó luôn, hay giờ trò chọc pha nó.

Đình Ngọc Khánh, bạn ngồi chung bàn với Phương, tính tình hơi ngốc chút thích làm đẹp. Nguyễn Thái Sơn, học tẹt nhất lớp.

còn vài nhân vật khác thì Sứ sẽ giới thiệu sau nhé, câu chuyện của chúng ta thể loại học đường tình cảm

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1-2

"chết! trễ giờ học mất rồi"

Nó hét lên và chạy như bay vào phòng tắm, thay đồng phục đi học. Phương My nhỏ bạn tốt của nó đã chạy xe đến trước nhà nó và hỏi lớn

"Lâm Lâm, mày xong chưa vậy"

Nó thay đồ xong thì vội lấy ba lô và chạy xuống

"tao xong rồi nè"

Phương My đánh nhẹ vào trán nó

"đồ con heo ngủ gì mà dừ vậy hả"

Nó lấy xe ra và nói vội

"đi học đi, trễ giờ rồi"

Phương My khẽ cười

"mày mà cũng sợ trễ giờ học nữa ư"

Nó và Phương My cùng chạy xe đạp đi học..... Gần đến trường thì ở bên kia đường tự nhiên có 1 chiếc xe đạp khác lao ra đụng vào xe nó, cả hai cùng ngã xuống.

"ui đau quá đi"

Nó cố ngồi dậy. Phương My dừng xe lại hỏi

"Lâm Lâm, mày có sao không?"

Và chạy đến đỡ nó đứng dậy. nó nhìn lại xe đạp của mình bị trầy thì tức giận

"là ai không có mắt vậy hả?"

"câu này để tôi hỏi mới đúng chứ?"

giọng nói nam vang lên. Nó quay qua thì thấy một chàng trai mặc áo sơ mi trắng với quần tây đen, trông anh thật đẹp trai. Nó bước tới nói

"là anh đụng tôi trước mà còn dám lên tiếng nữa hả?"

"là cô chạy sai đường mà, sao trách tôi"

Cả hai không ai chịu thua ai, cứ cãi nhau. Phương My nói

"đã trễ giờ học rồi đừng cãi nữa"

Nó và Hoàng Minh nhìn lại đồng hồ rồi cùng thét lớn lên

"trễ học mất rồi"

rồi nó và Hoàng Minh đều hoảng hốt chạy như bay.

nó và Phương My chạy đến trường thì thấy người ta đã đóng cổng rồi. Phương My bực mình nói

"tại mày hết đó Lâm Lâm"

"tao có cách. đi theo tao"

Nó cười khê và kéo tay Phương My đi... Phương My tưởng nó kéo mình đi đâu thì ra là ra sau trường, một bức tường rất cao. Phương My hỏi

"mày bị điên hay sao vậy. Làm sao tao leo qua được"

Hoàng Minh bước tới nói

"vậy để anh giúp em nha"

Nó ngạc nhiên quay qua nhìn thấy Hoàng Minh đứng đó thì liền hỏi

"lại là anh nữa hả đồ xui xẻo"

Hoàng Minh nhìn nó bằng ánh mắt lạnh lùng

"cô mới là người xui xẻo đó"

Phương My nhìn và thở ra

"ôi trời, cãi nhau nữa rồi...mình bị xui xẻo nhất thì có"

Hoàng Minh xô nó ra bước đến gần Phương My và nói

"em đưa tay cho anh đi"

rồi anh đưa tay về phía cô. Phương My hơi ngại ngần từ từ đặt tay mình vào bàn tay anh. Hoàng Minh bỗng nhiên bế Phương My lên. Khiến cả Phương My và nó ngạc nhiên. Nó chạy đến hỏi

"Ê anh đang làm gì thế"

Hoàng Minh không trả lời nó mà cứ bước gần bức tường cao lớn ở trước mặt và đỡ Phương My lên ngồi trên bức tường ấy rồi tự mình nhảy qua. Cú nhảy của Hoàng Minh khiến cho nó phải kinh ngạc. Hoàng Minh bên trong đưa tay đỡ Phương My xuống đất an toàn. Phương My lớn tiếng hỏi

"Lâm Lâm, Mày qua được không?"

nó cười mỉm và lui lại về phía sau mấy bước rồi làm cú nhảy cao tuyệt đẹp. Sau vài giây nó đã chạm xuống đất an toàn với những tia nắng yếu ớt và mái tóc dài của nó nhẹ nhàng bay bay trong gió khiến cho Hoàng Minh nhìn thấy rõ khuôn mặt xinh đẹp của nó. Phương My quay sang Hoàng Minh và nói giọng ngọt ngào

"cảm ơn anh vì đã giúp em"

"không có chi"

Hoàng Minh lạnh lùng nói rồi quay lưng bỏ đi. Nó nhìn và bực mình

"anh ta có thái độ gì vậy"

Phương My đứng yên nhìn và cười cười

"đẹp trai quá đi"

"tao mặt kệ mày"

nó nói và quay lưng chạy vào trường. Phương My khẽ giật mình chạy theo

"Này đợi tao với"

nó và Phương My đến phòng hiệu trưởng. Nó nhẹ gõ cửa

-Cốc Cốc-

hiệu trưởng khoảng 40 tuổi họ Lý đang chăm bài nghe tiếng gõ cửa thì lên tiếng nói

"ai đó! Mời vào"

nó và Phương My nhẹ đẩy cửa bước vào

"dạ chào hiệu trưởng ạ"

Hiệu trưởng Lý quay mặt qua nhìn và hỏi

"hai em là Hoàng Ngọc Lâm và Nguyễn Phương My ở Anh mới về phải không"

Phương My và nó nhẹ gật đầu. Phương My lễ phép hỏi

"dạ cho em hỏi tụi em sẽ học lớp nào ạ"

Hiệu trưởng Lý đứng dậy và nói

"lớp 11 a6.đề tôi dẫn hai em đi"

nó và Phương My nhẹ gật đầu

"dạ"

Hiệu trưởng Lý dẫn nó với Phương My vào lớp 11 a6 và lớn tiếng nói

"lớp chúng ta hôm nay có hai bạn mới. đó là bạn Ngọc Lâm và bạn Phương My"

cả lớp đều vỗ tay vui mừng. Hiệu trưởng Lý nói khẽ

"hai em tự tìm chỗ ngồi nhé"

"dạ vâng"

Phương My và nó nhẹ gật đầu rồi bước đến hai chỗ còn trống. Đang đi thì Ngọc Khánh kéo tay Phương My lại và nói

"bạn ngồi với mình nhé"

Phương My thấy cô bạn trước mặt mình cũng dễ thương nên nhẹ gật đầu và ngồi xuống

"mình là Phương My.bạn tên gì?"

Ngọc Khánh vui vẻ nói

"ôi người đã đẹp rồi mà tên cũng đẹp nữa.hihi.mình tên Ngọc Khánh"

những lời khen của Ngọc Khánh khiến cho Phương My bật cười

"bạn quá khen rồi"

còn nó thì ngồi xa Phương My một chút. Người chung bàn với nó là một chàng trai đang áp mặt xuống ngủ.chẳng biết là ai nữa nó chẳng tò mò và không muốn biết. Lo học vẫn tốt hơn. Nhưng đang có ba ánh mắt tâm ghét nhìn về phía nó mà nó chẳng hay biết. Mỹ Sang đánh nhẹ Như Ái và hỏi nhỏ

"Ê mày có biết con nhỏ ngồi chung lớn trưởng là ai không?"

Như Ái quay đầu lại nhìn nó và nói

"hình như là học sinh mới"

Mỹ Sang tức giận đánh vào đầu Như Ái

"tào lao.chuyện đó ai mà chẳng biết. tao muốn biết nó là con cái nhà ai mà được vào lớp này học"

Ngọc Kim ngồi phía sau lúc này lên tiếng nói

"con nhỏ đó tên Hoàng Ngọc Lâm là con của ông chủ tịch.nhà nó cũng giàu có lắm đấy"

Như Ái hoảng hốt nói

"vậy thôi chết.có khi nào con nhỏ đó sẽ cướp mất lớp trưởng đẹp trai của chúng ta không?"

Mỹ Sang nói giọng tức giận

"hừ.nếu nó dám"

"tụi em đang to nhỏ gì đó!"

nãy giờ tụi người của Mỹ Sang chỉ lo nói chuyện nên hiệu trưởng Lý xuống bàn mình lúc nào cũng không hay. Mỹ Sang lấp bấp

"dạ...tụi...em đang...hỏi bài thôi..."

hiệu trưởng Lý nhìn và nói

"hỏi bài thiệt thì tốt.đừng quậy phá nữa đấy"

Mỹ Sang giả vờ ngây thơ

"em ngoan như vậy sao quậy phá được chứ?"

hiệu trưởng Lý đã nhận ra được sự giả tạo của Mỹ Sang từ lâu nhưng vì nể cha cô ta hay tài trợ cho trường nên đành mắt nhắm mắt mờ thôi...

nó đang viết bài thì vô tình nhìn ra cửa sổ. Woah bầu trời hôm nay đẹp quá nhỉ vậy mà từ sáng nó chẳng để ý. Nó muốn nhìn rõ hơn nhưng chẳng thể. Vì người chung với nó đang ngủ một đống ở đó rồi.

"cản đường cản lối.đáng ghét"

nó lăm bằm trong miệng với vẻ mặt bức mình. Chẳng biết tại sao ngày đầu tiên đi học mà toàn gặp người gì đâu không? bức mình quá đi.

--Tan Học--

Ngọc Khánh cùng Phương My bước qua bàn nó. Phương My nhìn và hỏi khẽ

"mày sao vậy Lâm Lâm.sao tao thấy mày có vẻ bức mình quá vậy"

nó vừa lấy tay chỉ vào chàng trai bên mình vừa nói

"tai tao sắp bị điếc bởi con heo này rồi đây"

Ngọc Khánh khòu nhẹ tay nó và vội nói

"bạn đừng nói lớn mà.để các bạn trong lớp nghe được thì bạn sẽ gặp rắc rối đó!"

nó nhìn Ngọc Khánh với ánh mắt không hiểu.

"ý bạn là sao..mình không hiểu lắm...người này là ai"

Ngọc Khánh nhìn chàng trai bên nó và khẽ nói

"anh ấy tên Hoàng Minh là lớp trưởng đẹp trai nhất lớp này mọi người đều yêu thích anh ấy cả? Họ không cho ai nói xấu anh ấy đâu"

nó mở to mắt nhìn và hỏi

"hắn ta là lớp trưởng hả? lớp trưởng kiểu gì mà ngủ suốt trong giờ học à"

lúc này Thái Sơn bỗng chạy đến lấy cuốn tập trong tay Ngọc Khánh rồi bỏ chạy. Ngọc Khánh nói giọng bức mình

"Thái Sơn.ông trả tập cho tôi.sao suốt ngày sao chép bài của tôi chứ? trả tập cho tôi"

rồi Ngọc Khánh đuổi theo Thái Sơn chạy vòng vòng trong lớp.Thái Sơn vừa chạy vừa nói

"tại chữ của bà đẹp.cho tôi mượn chép bài chút đi mà"

Vì vậy đã gây tiếng ồn khiến chàng trai bên nó giật mình dậy. Ngay lúc ấy nó vô tình quay lại nhìn và ngạc nhiên thốt lên

"lại là anh"

Hoàng Minh cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy nó đang bên cạnh mình. Anh hỏi giọng buồn ngủ

"sao lại cô nữa.lại ngồi chung bàn với tôi nữa"

Phuong My lúc này nhẹ quay đầu qua nhìn thì rất ngạc nhiên khi thấy người đang trước mặt mình là anh chàng trai mà mình đã gặp hồi sáng

*****hết chap 1*****

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

nó vừa thấy Hoàng Minh thì tỏ ra tức giận kéo tay Phuong My đi. Phuong My bị nó kéo đi bất ngờ quá nên không kịp phản ứng. Cô vội hỏi

"Lâm Lâm. này làm gì thế"

nó không thèm trả lời. Cứ kéo Phuong My đi ra khỏi lớp học nhưng vừa bước tới cửa thì va chạm với một chàng trai tên Hải Nam khiến nó vụt tay Phuong My ra và muốn té ngã. Vì sợ quá nó nhắm chặt đôi mắt lại để số mệnh an bài nhưng may là Hải Nam nhanh ra tay ôm lấy nó lại. Nó khẽ ngạc nhiên mở mắt nhìn Hải Nam khi tay hắn đang ôm eo nó. Cả hai người nhìn nhau với cảm giác như đã quen biết lâu rồi. Hải Nam nở nụ cười hiền hậu và hỏi khẽ

"em không sao chứ?"

các học sinh nữ trong lớp lúc này đều kêu lên

"hoàng tử Hải Nam"

Phuong My nhìn thấy mọi người đều có vẻ vui mừng nên hỏi Ngọc Khánh giọng tò mò

"hày Khánh.anh ấy là ai vậy"

Ngọc Khánh nhìn Hải Nam bằng ánh mắt trái tim và nói

"anh ấy tên Hải Nam.hoàng tử ban nhạc của trường đấy... anh ấy vừa đẹp trai vừa hát hay nên hình như các học sinh nữ trong trường đều yêu anh ấy hết"

Hải Nam nhẹ nhàng đỡ người nó dậy và nhìn nó với ánh mắt dịu dàng

"em không bị thương ở đâu chứ?"

nó hơi đỏ mặt và nhẹ lắc đầu

"ạ không sao ạ. cảm ơn anh"

Hải Nam không hiểu tại sao lại thấy nó rất quen nhưng chẳng nhớ ra đã gặp nó ở đâu. Hắn cười nhẹ và hỏi

"hình như anh chưa từng gặp em. Bộ em là học sinh mới hả?"

nó nhẹ gật đầu và nói khẽ

"ạ...em tên Ngọc Lâm. Mới chuyển vào trường này ạ"

Hải Nam nhìn xuống chỗ ghi tên họ ở trên áo nó và vui vẻ nói

"Hoàng Ngọc Lâm. tên em rất xứng với vẻ đẹp của em. anh tên Hải Nam"

Mỹ Sang nhìn cái cảnh này thì rất tức giận. Cô ta nói thầm

"đang có chuyện gì thế. Cái con nhỏ là hồ ly tinh đầu thai mà.hết anh Minh rồi tới anh Nam nữa.hừ.mày sẽ biết tay tao"

lúc này Hoàng Minh dừng dậy bước đến nói

"Nam. đi ăn thôi.tao đói sắp chết rồi nè"

Hải Nam cười cười

"ờ.tao biết rồi"

rồi quay sang qua nó và hỏi giọng ngọt ngào

"Ngọc Lâm.hay là em đi ăn với tụi anh nhé.bữa nay anh mời để mừng em chuyển qua trường mới"

lúc này Phương My và Ngọc Khánh với Thái Sơn bước tới sau lưng nó. Phương My vui vẻ nói

"chúng ta đi ăn đi nhé"

nó nhẹ lắc đầu và hỏi

"mày đã quên cha tao đã bắt chúng ta bữa nay về sớm để hai gia đình ăn cơm với nhau rồi hả?"

Phương My đánh nhẹ vào trán mình

"ừ há.tao quên"

nghe vậy thì Hải Nam liền nói

"thế đành hẹn em bữa khác vậy"

"ạ.baybay anh"

nó vội nói rồi kéo Phương My đi. Không hiểu tại sao trong lòng Hải Nam lại có một chút gì đó rung động trước ánh mắt long lanh của nó. Rõ ràng từ trước giờ không biết bao nhiêu cô gái xinh đẹp thích hắn mà có lúc nào hắn ta thêm để ý đến họ đâu. Hải Nam đứng nhìn theo sau lưng nó như mất hồn vậy. Hoàng Minh vỗ mạnh vào vai Hải Nam và hỏi

"này.mày bị làm sao thế"

Hải Nam giật mình và lắc đầu rồi cười cười

"không có gì? thôi đi ăn đi"

nó và Phương My ra khỏi cổng trường nhìn xung quanh tìm xe đạp của mình mà chẳng thấy. Phương My hoảng hốt hỏi

"xe chúng ta đâu rồi Lâm Lâm"

nó vội lắc đầu

"tao đâu có biết đâu"

Phuong My tỏ ra buồn bã nói

"chắc bị người xấu lấy mất rồi"

Hoàng Minh khoác vai Hải Nam và vừa đi vừa nói

"sau khi ăn xong rồi quay lại luyện tập chút nha"

Hải Nam nhẹ gật đầu và nói

"ừ nhưng chút thôi nha.bữa nay tao có hẹn với người quan trọng"

Hoàng Minh ngạc nhiên hỏi

"công chúa trong lòng mày về rồi hả?"

Hải Nam mỉm cười hạnh phúc và nhẹ gật đầu. Rồi vô tình quay qua nhìn thấy nó và Phuong My đang đứng trước cổng. Về mặt có gì đó không được ổn lắm nên hắn kéo Hoàng Minh chạy đến hỏi

"Ngọc Lâm có chuyện gì vậy"

nó và Phuong My giật mình quay qua. Nó nói giọng buồn

"dạ.xe đạp của tụi em bị mất rồi ạ"

Hải Nam vội hỏi

"em để xe ở đâu mà mất"

nó chưa kịp nói thì Hoàng Minh xem vào

"không phải mất mà bị bảo vệ đưa vào nhà xe thôi"

Hải Nam quay sang qua nhìn Hoàng Minh với ánh mắt thắc mắc

"sao mày biết"

Hoàng Minh vừa xắn tay áo lên vừa nói

"tao hay đến trễ bỏ xe ở ngoài.bảo vệ hay đưa xe tao vào nhà xe lắm"

Hải Nam cười nói

"vậy hay quá. Ngọc Lâm.để anh vào lấy xe đùm em nha"

nó vội lên tiếng nói

"khoan. Để em đi với anh.hai chiếc lận mà... My.dợi tao chút nha"

Phuong My nhẹ gật đầu. Nó bước đi nhanh.lúc đi ngang Hoàng Minh thì nó nói nhỏ

"lớp trưởng cái kiểu gì mà đi trễ suốt"

rồi nó chạy nhanh vào với Hải Nam khiến cho Hoàng Minh bức tức trong lòng. Phuong My khẽ bước lại gần và nói

"nó là vậy đó! anh đừng giận nhé"

Hoàng Minh nhẹ lắc đầu

"không sao? anh không để ý đến đâu"

Phuong My cười cười và nói khẽ

"em tên Phuong My.anh tên Hoàng Minh hả?"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu và ừ cái thôi chẳng nói gì thêm cả? Ánh mắt lạnh lùng và vẻ đẹp trai của Hoàng Minh đã khiến cho Phương My có chút gì đó rung động. Có lẽ đây là tình yêu sét đánh thật rồi. Lúc này Hải Nam và nó dẫn hai chiếc xe đạp ra. Nó đưa xe cho Phương My và quay sang qua Hải Nam nói khề

"em cảm ơn anh nhiều nha"

Hải Nam nhẹ lắc đầu và cười tươi

"có gì đâu.giờ cũng trễ rồi hai em về đi"

nó và Phương My nhẹ gật đầu và leo lên xe đạp rồi chạy đi. còn Hải Nam và Hoàng Minh thì đi ăn trưa.

*****hết chương 2*****

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

--Tại Nhà Nó--

Phương My và nó đang ở trong phòng nó nói chuyện vui vẻ với nhau thì bà Hoàng (mẹ nó) bước vào nói

"Lâm Lâm.con chuẩn bị xuống gặp mặt chồng tương lai nhé"

nghe câu đó thì nó liền giật mình

"sao ạ.mẹ đang nói gì vậy con không hiểu?"

bà Hoàng vui vẻ nói

"bữa nay gia đình bác tư Kim sẽ qua ăn cơm.sẵn dịp cho con và con trai của bác ấy gặp mặt nhau. Nếu được thì hai gia đình đã thân càng thân"

cả nó và Phương My đều hiểu ý của bà Hoàng là muốn nó lấy con trai của ông Kim (bạn làm ăn với cha nó) Phương My nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên. Nó đứng dậy và vội nói

"mẹ. con mới 16 tuổi thôi mẹ đã bắt con phải lấy chồng rồi à.hichic.con không chịu đâu"

bà Hoàng ôm vai nó và vui vẻ nói

"mẹ có nói bắt con lấy chồng liền đâu.chỉ cho hai đứa gặp mặt nhau thôi"

lúc này nó lén nháy mắt với Phương My. Là bạn thân nên Phương rất hiểu ý nó.

"Lâm Lâm.tao mệt quá à cho tao ngủ chút nha"

Phương My tỏ ra mệt mỏi và nằm xuống giường nó giả vờ ngủ. Nó quay sang qua bà Hoàng và nói

"thôi vậy cũng được...mẹ xuống trước đi.con thay đồ cái rồi xuống liền ạ"

"nhớ nhanh đó"

bà Hoàng nhẹ gật đầu và bước ra khỏi phòng. Nó liền đóng cửa phòng lại. Nó vừa đóng cửa lại thì Phương My liền ngồi dậy hỏi

"mày lại muốn giờ trò gì nữa đây nhĩ tiểu thư Lâm Lâm"

nó quay lại nhìn Phương My và cười gian

"hihi.không ai hiểu tao bằng mày hết. Tất nhiên là tao phải chạy trốn rồi"

Phương My mở to mắt nhìn nó

"trốn bằng cách nào đây"

nó im lặng nhìn phía cửa sổ và cười mỉm. Phương My là cô bé thông minh nên đã đoán ra suy nghĩ của nó. Cô hoảng hốt nói lớn tiếng

"mày đừng có nói với tao là mày tính leo cửa sổ bỏ trốn nha. Không được đâu nguy hiểm lắm"

nó vội bịt miệng Phương My lại

"nói nhỏ đùm em đi chị hai. làm gì lớn tiếng quá vậy muốn bị phát hiện hả"

Phương My đánh mạnh vào tay nó để thả cô ra. cô bực mình nói

"tao kêu mày là chị hai mới đúng. cao như vậy làm sao leo xuống được"

nó khoác vai bạn tốt của mình và tự tin nói

"mày yên tâm đi. tao sẽ không lấy mạng sống của mình ra đùa đâu"

rồi nó chạy đến tủ quần áo lấy ra một sợi dây

"mày xem nè My"

Phương My nhẹ lắc đầu và thở dài. Cô thiết hết cách với nó luôn rồi.

Một tiếng sau bà Hoàng lại trở lại. Bà vừa gõ cửa phòng vừa nói

"Lâm Lâm. gia đình bác Kim đến rồi. con mau xuống đi. Lâm Lâm à"

bà Hoàng gọi mãi vẫn không thấy nó trả lời gì hết nên bà mở cửa bước vào. Chẳng thấy nó ở trong phòng chỉ thấy Phương My đang nằm ngủ say trên giường. Bà Hoàng vội vã đánh thức Phương My.

"mày My. con mau dậy đi. Lâm Lâm đâu mất rồi hả?"

Phương My từ từ ngồi dậy giả vờ ngủ mới thức và nhìn xung quanh với vẻ mặt khờ khờ

"Lâm Lâm hả? con đâu có biết. nãy giờ con ngủ mà bác hai"

bà Hoàng ngấm nhìn lại trong phòng thì thấy cửa sổ đang mở còn có một sợi dây nữa bà biết nó đã leo qua cửa sổ bỏ trốn rồi thì bà liền tức giận

"cái con nhỏ này thiệt tình"

bà Hoàng tức giận bỏ đi. Phương My thở ra nhẹ nhõm

"ôi may quá. không bị bác hai phát hiện mình giả vờ ngủ. Lâm Lâm ơi là Lâm Lâm. tao làm bạn với mày chẳng có gì tốt lành hết"

Hải Nam đi ngang sân cỏ ở sau trường vô tình nhìn một cô gái rất xinh với nụ cười tươi trước ánh nắng nhẹ. Rồi những cơn gió đi ngang qua thổi mái tóc dài của cô gái ấy bay ra sau lưng khiến cho hắn nhìn thấy khuôn mặt của cô gái ấy hơn. Hắn vừa nhìn thì đã nhận ra là nó ngay.

"Ngọc Lâm"

nghe có người gọi tên mình thì theo phản ứng tự nhiên nó quay lại nhìn

"anh Nam"

Hải Nam nở một nụ cười hiền và bước đến gần nó

"sao giờ này em lại ở đây"

nó không biết trả lời thế nào nữa. Chẳng lẽ nói là tại không muốn gặp chồng tương lai hay sao? Vậy xấu hổ chết mất. Nó lắp bắp nói

"à...em...bỏ..quên đồ trong...lớp ạ"

Hải Nam nhìn nó bối rối mà khẽ cười. Hắn cảm thấy nó thật dễ thương. Hắn cúi người xuống và hỏi giọng dịu dàng

"em có muốn đi dạo với anh không Ngọc Lâm"

nó khẽ ngạc nhiên trước vẻ thân thiện của Hải Nam dành cho mình. Hải Nam lại nói

"bữa nay trời mát mẽ thích hợp để đi dạo lắm đó"

nó nhẹ gật đầu

"dạ cũng được. Dù sao em cũng mới về nước mấy ngày chưa có kịp đi một thành phố này"

nói xong thì nó bước đi cùng Hải Nam. Hần buột miệng hỏi

"mới về nước là sao? bộ lúc trước em không ở Việt Nam hả?"

nó vừa đi vừa gật đầu

"khi được 10 tuổi em đã qua Anh rồi ạ"

Hải Nam ngạc nhiên hỏi

"sao trung hợp quá nhỉ"

nó quay mặt qua nhìn Hải Nam với ánh mắt không hiểu.

"trung hợp là sao anh"

giọng của Hải Nam chợt nhiên buồn

"ơ...anh cũng có một cô bạn từ Anh mới về. đúng ra bữa nay anh có hẹn ăn cơm với cô nhưng anh mới nhận được điện thoại nói cô không được khỏe nên hủy cuộc hẹn rồi"

nó với Hải Nam vừa đi vừa nói chuyện với nhau đến trước phòng ban nhạc lúc nào cũng không hay. Hải Nam cười nói

"Ngọc Lâm em ở đây chờ anh chút nhé anh vào trong lấy đồ cái"

nó nhẹ gật đầu. Hải Nam vội chạy vào trong. nó đứng ngoài nhìn vào thấy bên trong có nhiều loại đàn khác nhau.

"cô làm gì ở đây"

một giọng nói lạnh lùng thốt lên từ phía sau nó. Nhẹ quay người lại nhìn thì nó thấy Hoàng Minh đang cầm chai nước và một cái khăn lông màu đen. người anh đầy mồ hôi trông anh thật nam tính. Nó vén nhẹ mái tóc trước của mình và ung dung nói

"tôi làm gì thì kệ tôi không liên quan đến anh. Anh thật nhiều chuyện quá đấy"

Hoàng Minh bước đến ép nó vào tường và lạnh lùng hỏi

"cô dám dụng thái độ đó nói chuyện với tôi hả? Cô đang đứng trước phòng tập nhảy của tôi mà bảo không liên quan đến tôi á"

nó vẫn cứng đầu cãi lại

"hình như đây là trường học chứ không phải nhà của anh thì phải?"

Hoàng Minh nhếch môi cười nhẹ một cái. Anh thấy thú vị với cô bé bướng bỉnh như nó rồi. Anh và nó đứng nhìn nhau với ánh mắt tâm ghét đối phương. Lúc này Hải Nam cầm balô bước ra và hỏi

"hai người đang làm gì vậy"

Hoàng Minh và nó bất ngờ quay qua nhìn. Hoàng Minh bước qua chỗ khác và hỏi

"sao mày quay lại và còn dẫn theo cô gái hung dữ này nữa"

nó tròn to mắt nhìn Hoàng Minh và lớn tiếng hỏi

"anh nói ai là cô gái hung dữ hả?"

Hoàng Minh ngược mặt lên cao và ung dung nói

"ai lên tiếng thì là người đó đó"

cái mặt lạnh lùng của Hoàng Minh đã làm cho nó ghét lắm rồi giờ còn giọng kiêu nói sộc người ta nữa nó càng ghét hơn. nó tức giận nói

"anh có gian nói lại xem"

Hoàng Minh tiến lại gần

"tôi nói cô là cô gái hung dữ đó"

lúc này Hải Nam vội lên tiếng nói

"thôi thôi,hai người đừng cãi nhau nữa, Ngọc Lâm,Chúng ta đi dạo nào"

nói xong thì Hải Nam kéo nó đi. Hoàng Minh đứng nhìn và lăm lăm

"đừng có nói thằng Nam đã thích cô gái cứng đầu đó nha"

Hải Nam lấy xe đạp chở nó đi dạo một vòng thành phố. Không hiểu tại sao nó và hân lại rất hợp nhau...

*****hết chap 3*****

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Nó bật ngồi dậy với tay lấy chiếc đồng hồ báo thức xem đã mấy giờ rồi. Vừa nhìn vào đồng hồ thì nó khẽ ngạc nhiên. Mới 6 giờ sáng thôi sao tự nhiên hôm nay nó thức sớm quá vậy nhỉ. Nó bước xuống giường đến bên cửa sổ ngước mắt nhìn bầu trời. Thì ra sáng sớm lại trong lành như vậy nó cảm thấy dễ chịu trong lòng lắm rồi bỗng nhiên nó chợt nhớ lại buổi chiều hôm qua được Hải Nam chở đi khắp nơi thành phố rất vui vẻ. ánh mắt Hải Nam nhìn nó thật dịu dàng. Hân đúng là mẫu người yêu lý tưởng của mỗi cô gái. Nó cười nhẹ khi nhớ lại lúc Hải Nam mua kem cho mình ăn. Hân còn đoán được nó thích kem dâu nữa chứ? Hân khiến nó cảm thấy vui vui trong lòng lắm.. Rồi nó quay lưng đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân và thay đồng phục đi học luôn. Khoảng 30 phút sau nó bước xuống nhà và vào bếp để ăn sáng thì gặp bà Tám (người giúp việc lâu năm gia đình nó) đang chuẩn bị bữa sáng. Nó cười tươi và nói khẽ

"Good Morning"

bà Tám nghe mà không hiểu gì hết. Bà hỏi lại

"nhị tiểu thư vừa nói gì ạ"

nó bật cười và vội nói

"hìhì. Con quên. Good Morning là chào buổi sáng đó ạ"

bà Tám vừa bưng tô phở bò và ly nước cam qua bàn cho nó vừa nói

"bà lão này không biết tiếng Anh đâu nhị tiểu thư à"

nó ngồi vào bàn ăn và nói

"tại sáu năm nay ở bên Anh sáng nào con cũng nói câu này nên con đã quen miệng rồi"

bà Tám nhìn nó với ánh mắt tội nghiệp. Phương My và hai anh em nó tội nghiệp lắm từ nhỏ đã không được cha mẹ quan tâm còn bị đưa qua Anh nữa chứ? bà Tám nói khẽ

"dạ...mời tiểu thư ăn sáng ạ"

nó nhìn và nhõng nhẽo nói

"tiểu thư,tiểu thư. Sao bà Tám cứ kêu con là tiểu thư hoài vậy á.bà Tám cứ gọi con là Lâm Lâm đi mà"

bà Tám vội nói

"thôi không được đâu.nếu tôi gọi cô như vậy thì tôi sẽ bị ông chủ la đấy"

nó nắm cổ tay bà Tám lắc lắc và nói

"nhưng mà..."

"Lâm Lâm,mày đừng làm khó bà Tám nữa"

nó chưa nói hết câu thì một giọng dịu dàng khác vang lên. Nó nhẹ quay mặt lại nhìn. Thì ra là Phương My từ ngoài đang bước vào. Nó ngạc nhiên hỏi

"sao mày lại nói vậy chứ? Tao xem bà Tám là người nhà mà"

Phương My ngồi xuống và thở dài

"mày cũng hiểu cha mày mà,bác ấy không thích người dưới gọi thẳng tên hai anh mày đâu. Nếu bà Tám kêu thẳng tên mày thì thế nào cha mày cũng đuổi việc bà Tám thôi"

nó buồn bã gật đầu và nói khẽ

"thôi được rồi. Tiểu thư thì tiểu thư"

bà Tám vui mừng nói

"cảm ơn tiểu thư Phương My nhé! Cô có muốn ăn gì không ạ"

Phương My lắc đầu và cười nhẹ

"dạ.con ăn rồi ạ bà Tám cứ đi làm việc của mình đi"

bà Tám nhẹ gật đầu và quay lưng đi làm việc của mình. Nó thì bắt đầu bữa sáng của mình. Phương My nhìn và hỏi

"hôm qua hai bác có làm gì mày sau khi mày về không?"

nó vừa ăn vừa nói

"chỉ mắng một trận thôi chứ làm gì được"

Phương My thở dài và nói

"lâm tao lo muốn chết được á"

nó đẩy nhẹ ly nước cam qua chỗ Phương My và cười cười

"hìhì.thôi uống nước cam đi. Đừng lo nữa hôm qua tao đi chơi vui quá trời luôn"

Phương My cầm ly nước cam lên và hỏi giọng tò mò

"mày đi đâu mà vui"

nó vẫn vừa ăn vừa nói

"tao và mày mới về Việt Nam mà. Còn biết nơi nào ngoài trường học nhưng cũng may là gặp anh Nam.anh đã chở tao đi dạo khắp thành phố"

Phương My ngạc nhiên nhìn nó

"là cái anh mà hôm qua đã giúp chúng ta tìm xe đạp hả?"

nó đứng dậy mở tủ lạnh lấy nước uống và gật đầu

"ừ đúng rồi. Là anh ấy đó"

rồi nó đeo balô đi học. Phương My chọc ghẹo nó

"sướng quá nhỉ. Được đi chơi với hoàng tử trong trường. Làm người ta ghen tị quá nha"

nó vừa dẫn xe đạp ra vừa hỏi

"mày đang nói cái gì vậy. Ai là hoàng tử cơ"

Phương My ngồi lên xe và cười mỉm

"Khánh. Cô bạn ngồi chung bàn với tao nói anh Nam là hoàng tử ban nhạc của trong trường mình đó"

nó nhẹ gật đầu và cười cười rồi cùng Phuong My chạy xe đi đến trường. Khoảng 40 phút sau nó và Phuong My đã đến trường học với tâm trạng vui vẻ. Ở nhà gửi xe thì nó và Phuong My gặp hai người bạn mới. Đó là Ngọc Khánh và Thái Sơn. Vừa nhìn thấy Phuong My thì Ngọc Khánh vui vẻ chạy đến

"chào buổi sáng My"

Phuong My quay qua cười nhẹ

"chào buổi sáng nhé Khánh"

Thái Sơn nhìn nó và Phuong My với đôi mắt trái tim

"Woa người ở đâu mà xinh đẹp như tiên nữ vậy"

nó nhìn Thái Sơn rất giống côn đồ nên liền kéo Phuong My ra sau lưng mình và hỏi

"cậu muốn gì đây"

Ngọc Khánh véo tổ tai Thái Sơn và nói

"ông lại làm người sợ nữa rồi đó"

Thái Sơn vội kêu la

"đau.đau. bà buông ra đi Khánh. Đau quá"

Ngọc Khánh thả Thái Sơn ra rồi quay sang qua nó và nói

"nhìn mặt ông hung dữ như vậy thôi chứ hiền khô á sẽ không làm gì hai bạn đâu đừng sợ mà"

Thái Sơn giả bộ ôm mặt khóc

"huhu. Cha mẹ ơi sao cha mẹ sinh con ra với bộ mặt hung dữ như vậy để giờ người ta không muốn làm bạn với con.huhu"

Phuong My thấy tội nghiệp quá nên bước tới gần và nói giọng dịu dàng

"bạn đừng khóc nữa mà. Tội mình đâu có nói không muốn làm bạn với bạn đâu"

nghe vậy Thái Sơn liền bỏ tay xuống và cười thật tươi

"vậy là bạn chịu làm bạn với mình phải không?"

lúc này Ngọc Khánh bực mình xô đầu Thái Sơn ra

"ông đừng giờ trò này nữa đi"

rồi sang qua nó với Phuong My và nói

"hai bạn cứ mặt kệ ông đi. Ông là vậy đó đừng để ý đến.hihi. mà mình chưa biết tên bạn"

thấy Ngọc Khánh đang nhìn mình thì nó biết cô đang hỏi mình rồi. Nó cười cười

"À mình tên Ngọc Lâm"

Ngọc Khánh bất ngờ rồi chạy đến khoác tay nó một cách vô tư

"ôi chúng ta giống chị em quá đi. Mình tên Ngọc Khánh nè"

Phuong My vui vẻ nói

"hihi. Đúng là giống chị em thiệt"

ba cô gái xinh đẹp vừa đi vào trường vừa vui vẻ nói chuyện với nhau bỏ mặt kẻ nước mắt cá sấu Thái Sơn khế đi theo. Bốn người họ đang đi thì bỗng nhiên có đám học nữ chặn bốn người nó lại. Ngọc Khánh nói nhỏ với Thái Sơn

"chắc do Mỹ Sang bắt trò này rồi"

Thái Sơn nhẹ gật đầu

"thế giờ tính sao đây"

đám học sinh nữ đó chỉ tay vào nó và hỏi

"mày có phải là Hoàng Ngọc Lâm không?"

nó bước lên đưa tay che chở cho Phương My và nói

"phải! Các người là ai"

đám học sinh nữ đó nói lớn

"tụi tao đến cảnh cáo hai đứa mày hãy tránh xa anh Nam và anh Minh ra nếu không thì..."

"hều không thì sao?"

nó nhìn và hỏi. Nguyên cả đám học sinh nữ đó lấy những bịch nước đủ màu từ túi ra và chọi thẳng vào nó và Phương My. Trong nguy cấp nhất nó quay lưng qua ôm lấy Phương My. Ngọc Khánh và Thái Sơn hét hoảng kêu lên

"Phương My. Ngọc Lâm"

nhưng rồi bỗng nhiên có bóng người cao lớn đứng trước nó che chở cho nó và Phương My...

*****hết chương: 4*****

Người che chở cho nó và Phương My là ai đây???? Sứ mời mọi người đón đọc tiếp chap 5 vào thứ hai tuần sau nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Khi cả đám học sinh nữ chọi những bịch nước đủ màu vào nó và Phương My thì bỗng nhiên có bóng người cao lớn đứng trước che chở cho nó và những bịch nước đủ màu bay thẳng vào lưng người đó! Nó khẽ ngạc nhiên khi nhìn thấy người che chở cho mình chính là Hải Nam chàng hoàng tử đẹp trai nhất của trường. Nó hơi hét hoảng

"anh Nam..."

cả đám học sinh nữ đó vừa nhìn thấy Hải Nam liền hét hoảng và sợ hãi

"ôi hoàng tử Hải Nam"

Phương My và Ngọc Khánh với Thái Sơn cũng ngạc nhiên.

"hai em không sao chứ?"

Hải Nam nhìn nó với Phương My và hỏi khẽ. Nó nhẹ lắc đầu và nói lắp bắp

"dạ...tụi em không sao?"

"Nam"

Hoàng Minh lúc này gọi lớn và chạy đến. Hải Nam nhẹ quay người lại nhìn đám học sinh nữ và hỏi

"các bạn đang làm gì thế"

cả đám học sinh nữ đều rung sợ. Rồi bỗng có một cô gái bước lên và hỏi

"anh Nam... Có phải chiều hôm qua anh chở con nhỏ đó đi chơi không?"

Hải Nam và nó đều khẽ ngạc nhiên. Hải Nam nhẹ gật đầu và hỏi lại

"phải! Rồi thì sao?"

cô gái đó rung rung nước mắt

"sao tự nhiên anh lại đối xử tốt với nó quá vậy. Từ trước tới giờ anh có quan tâm ai đâu"

rồi cô gái thứ hai cũng bước ra và nói

"nó đã ngồi chung bàn với anh Minh rồi sao còn đi chơi với anh nữa chứ?"

Nó nghe vậy thì bực mình bước ra từ sau lưng Hải Nam và hỏi

"các bạn nghĩ tôi thích chung bàn với anh ta lắm á. Tại trong lớp hết chỗ ngồi thôi. Hay là các bạn đổi chỗ với tôi đi"

lúc này Hoàng Minh vội lên tiếng

"Ê cô kìa bộ ngồi chung với tôi khiến cho cô xấu hổ lắm hả?"

nó quay qua nhìn và cười đều

"xấu hổ thì không? Nhưng tại tôi sắp điếc bởi con heo như anh rồi đây"

Hoàng Minh bắt đầu bực mình

"hây hây. Cô nói ai là con heo hả?"

Hải Nam, Phương My, Ngọc Khánh, Thái Sơn nhẹ lắc đầu và thở dài. Họ thật hết cách với đôi oan gia này luôn rồi. Hải Nam quay sang qua đám học sinh nữ đó và nói

"Ngọc Lâm là bạn của Nam nên Nam mong các bạn đừng gây sự với em ấy nữa. Thôi cũng gần tới giờ học rồi các bạn mau về lớp đi"

nghe Hải Nam nói vậy thì cả đám đều buồn bã quay lưng bỏ đi. Giờ nó mới để ý đến Hải Nam. Cả người hần đều ướt hết và chiếc áo trắng của hần giờ đủ màu. Nó bước đến và lo lắng hỏi

"anh Nam. Anh có sao không? Anh như thế này làm sao đi học được"

Hải Nam thấy nó lo lắng cho mình như vậy không hiểu tại sao trong lòng hần lại thấy vui. Hần nhẹ lắc đầu và cười mỉm

"không sao đâu. Thôi mọi người đi vào lớp đi"

"nhưng mà..."

nó vẫn lo cho Hải Nam vì nó biết trường học này rất kỷ lục. Hải Nam cười mỉm và nói giọng dịu dàng

"anh không sao thật mà. Em mau vào lớp đi"

nó nhẹ gạt đầu và quay lại nắm tay Phương My đi. Ngọc Khánh và Thái Sơn cũng đi theo. Lúc này Hoàng Minh bước tới và nói

"tự rước khổ vào thân"

Hải Nam cười cười

"có gì đâu mà khổ"

Hoàng Minh nhìn Hải Nam bằng ánh mắt khó hiểu

"không phải mày chung tình với công chúa của mày lắm sao? Giờ sao lại để ý đến cô gái hung dữ đó vậy?"

Hải Nam đánh nhẹ vào vai Hoàng Minh và cười nhẹ

"hình như mày cũng để ý đến Ngọc Lâm mà"

"tào lao. Ai thèm để ý đến cô hung dữ đó chứ?"

Hoàng Minh vội nói rồi quay lưng đi. Hải Nam bật cười nhẹ và lắc đầu rồi cũng vào lớp. Nãy giờ ở góc nào đó có một ai đang đứng lắng nghe mọi chuyện. Và người đó không phải ai xa lạ mà là Mỹ Sang học sinh thích gây sự. Thích ăn hiếp người khác nhất. Giờ cô ta đã thật sự ghét nó vì chính mắt cô ta nhìn thấy Hải Nam. Hoàng tử trong mơ của mình lại bảo vệ nó. Đã vậy Hải Nam còn nói nó là bạn tốt của hần nữa chứ? Càng khiến cho cô ta càng bực tức hơn.

Vào lớp thì nó quay sang qua Ngọc Khánh với Thái Sơn và hỏi giọng mò tò

"Khánh. Sơn. Hai bạn có biết đám người đó là ai không?"

"là người của Mỹ...."

Thái Sơn nhanh miệng nói nhưng chưa hết câu thì bị Ngọc Khánh véo một cái thật đau ở eo. Ngọc Khánh cười cười và nói

"tụi mình làm sao biết được chứ?... Chắc là fan hâm mộ của anh Nam và anh Minh đó mà"

Phuong My và nó đều thấy thái độ của Ngọc Khánh và Thái Sơn đáng nghi lắm nhưng thấy hai người họ cố ý muốn giấu nên không hỏi tiếp nữa. Nó nhẹ gật đầu và quay lưng đi đến chỗ ngồi. Ngọc Khánh kéo Thái Sơn lại gần và hỏi nhỏ

"bộ ông muốn gặp rắc rối hả?"

Thái Sơn gãi đầu và lắp bắp nói

"tại...tôi quên...thôi mà..."

"ông muốn chết thì chết một mình đi đừng kéo tôi theo"

Ngọc Khánh nói rồi xô Thái Sơn ra và quay lưng đi đến chỗ ngồi. Thái Sơn cũng bước đi đến chỗ ngồi của mình. Nó đứng trước bàn của Phuong My và nói giọng khó chịu

"ước gì tao có thể đổi ngồi ta. Tao chẳng muốn ngồi chung với anh ta chút nào"

Phuong My vừa lấy mấy cuốn sách ra vừa nói

"mày cũng biết là không thể đổi chỗ ngồi theo ý rồi mà"

"bộ cô sợ hả?"

Hoàng Minh bước vào hỏi. Nó bất ngờ quay qua nhìn

"sao tôi phải sợ chứ?"

Hoàng Minh nhìn và nói

"thì cô sợ fan ham mộ của tôi tìm chuyện với cô"

nó cười lớn và nói

"kaka. Tôi mà sợ fan ham mộ tào lao của anh sao? Tức cười quá đi"

Hoàng Minh bước đến chỗ ngồi của mình và nói

"vậy này ai muốn đổi chỗ ngồi"

nó bước nhanh đến rồi ngồi xuống và nói

"từ giờ tôi sẽ không đổi chỗ nữa. Hừ"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu rồi quay mặt qua cửa sổ và nhếch môi cười cái. Phuong My ngồi bàn bên kia nhìn qua nhìn thấy Minh Hoàng và nó cãi nhau mà trông cả hai rất vui rất hợp với nhau thì tự nhiên cô cảm thấy hơi buồn. Lúc này Mỹ Sang, Như Ái, Ngọc Kim bước vào và nhìn về phía nó với ánh mắt bức tức. Họ cảm thấy bức tức khi nó cứ ngồi gần Hoàng Minh lớp trưởng đẹp trai nhất của họ như thế. Mỹ Sang ngồi xuống và nói giọng tức giận

"thật bức mình. Một chút nữa con nhỏ đó thành con chuột đủ màu rồi. Tự nhiên anh Nam xuất hiện à"

ngay lúc này có tiếng bước chân đang đi vào. Là thầy Bùi (khoảng 40 tuổi. Tính tình khó chịu)

"HỌC SINH"

Hoàng Minh đứng dậy nói lớn lên. Cả lớp đều đứng dậy chào thầy giáo của mình. Thầy Bùi nhẹ gật đầu và nói khẽ

"các em ngồi xuống đi. Từ giờ tôi sẽ dạy môn lý và môn văn luôn. Các em lấy tập sách ra đi"

cả lớp im lặng làm bài. Không ai dám lên tiếng đùa giỡn nữa.

*****hết chương: 5*****

Sứ mời mọi người đón đọc tiếp chap sau nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

---Tan Học---

Sau vài phút thu dọn tập sách thì nó cùng Phương My vui vẻ ra lớp nhưng vừa bước ra sân cỏ thì nhìn thấy Hải Nam đang chạy bộ giữa trời nắng. Trên trán hần đầy mồ hôi. Nó liền chạy đến hỏi

"anh Nam. Có chuyện gì vậy"

Hải Nam đứng lại thở mệt và nhìn nó cười nhẹ

"Ngọc Lâm. Tan học rồi sao?"

nó nhìn Hải Nam với ánh mắt lo lắng và hỏi khẽ

"có phải anh bị phạt không?"

Hải Nam nhẹ gật đầu và cười cười. Hoàng Minh này giờ đứng phía sau nghe hết và lên tiếng hỏi

"phạt mấy vòng"

Phương My và nó bất ngờ quay qua. Hải Nam ngược mặt lên nhìn và vừa thở vừa nói

"100 vòng"

Hoàng Minh tròn to mắt nhìn và vội hỏi

"cái gì? 100 vòng. Muốn lấy mạng người ta hay sao vậy. Ai phạt mà?"

"hiện trường Lý"

Hải Nam nói. Hoàng Minh tỏ ra bức mình

"bộ ông bị khủng hả? Tao đi tìm ông"

nói xong thì Hoàng Minh liền quay lưng đi. Hải Nam cố bước nhanh chặn đường Hoàng Minh lại và nói

"thôi. Mày đừng gây thêm chuyện nữa mà"

Hoàng Minh nhìn và nói giọng tức giận

"mày biết bản thân yếu thế nào mà. Sao chạy 100 vòng nổi chứ? Không lẽ mày tài phát bệnh..."

"thôi đủ rồi. Mày về trước đi"

Hoàng Minh chưa nói hết câu thì Hải Nam bỗng lớn tiếng nói. Ngay lúc này trong đầu nó bỗng xuất hiện một hình ảnh mờ ảo hai cậu bé cũng đang cãi nhau như Hoàng Minh và Hải Nam. Nó hỏi thăm

"hình ảnh đó là sao nhỉ"

Hoàng Minh nhìn Hải Nam với ánh mắt lạnh lùng và gật đầu

"ừ tao quên! mày là đại thiếu gia nói sao là vậy mà"

nói xong thì Hoàng Minh liền quay lưng bỏ đi. Phương My thấy thái độ của Hoàng Minh như vậy thì cô không yên tâm. Cô vội nói

"Lâm Lâm.mày về trước nha"

rồi cô chạy đi như bay không để nó nói câu nào. Giờ chỉ còn có nó với Hải Nam thôi. Nó nhìn thầy mô hôi đang lăn dài trên trán hấn thì vội lấy khăn giấy từ túi đeo vai ra lau giúp hấn

"anh mệt lắm hả?"

rồi cả hai đỏ mặt nhìn nhau. Ngay lúc đó những cơn gió thổi mái tóc dài của nó bay lên trước mặt Hải Nam và thổi theo mùi hương cỏ tươi. Đã tạo ra một phong cảnh lãng mạn. Hải Nam thật sự thấy nó quen lắm mà không nhớ ra đã gặp nó ở đâu. Bỗng nhiên nó khẽ giật mình rút tay lại và nói khẽ

"em xin lỗi nha. Tại em mà anh mới bị phạt như thế này"

Hải Nam thấy vẻ mặt buồn buồn của nó trông thật dễ thương. Hấn cười nhẹ và nói giọng dịu dàng

"em đừng buồn như thế mà. Anh chạy bộ như tập thể dục cho khỏe thôi"

Phuong My im lặng đi theo sau lưng Hoàng Minh. Đi xa trường học thì Hoàng Minh quay người lại và hỏi giọng lạnh lùng

"sao em lại đi theo anh"

Phuong My giật mình lùi về sau một bước và lắp bắp nói

"em...em...lo...cho anh..."

"có gì đâu mà lo chứ?"

Hoàng Minh vẫn lạnh lùng. Phuong My có vẻ hơi sợ hãi. Hoàng Minh lại quay lưng đi. Phuong My vẫn đi theo anh vì cô thật lòng muốn quan tâm anh. Hoàng Minh cứ đi lang thang ngoài đường phố tới khi nghe thét của Phuong My từ phía sau thì quay lại nhìn. Anh thấy Phuong My bị té ngã xuống đất thì liền chạy tới hỏi

"em không sao chứ?"

Phuong My bất ngờ ngước mặt nhìn và nhẹ lắc đầu

"ạ...em không sao đâu anh"

rồi cô cố đứng dậy nhưng không được! Một lần nữa cô té ngã xuống nhưng lần này Hoàng Minh đã nhanh tay đỡ lấy cô.

"cẩn thận"

mặt cả hai đang đối diện nhau. Hoàng Minh thấy rõ khuôn mặt xinh xắn của Phuong My hơn. Cô thật sự rất xinh đẹp với đôi môi hoa anh đào. Lòng anh lúc này đó có gì đó hơi rung động. Trái tim Phuong My đập loạn xạ lên như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy đó! Hoàng Minh hỏi khẽ

"em sao vậy"

Phuong My nhẹ lắc đầu và nói

"ạ...em không biết...nhưng chân em rất đau"

Hoàng Minh nhìn vẻ mặt sợ hãi của Phuong My và hỏi

"bộ mặt anh dữ lắm hả? Sao trông em sợ hãi quá vậy"

Phuong My liền lắc đầu

"ạ đâu có! Tại em nhút nhát quá thôi..."

Hoàng Minh nhìn và nói khẽ

"để anh đỡ em về"

rồi anh cúi người xuống thật thấp. Phuong My ngại ngần nhưng rồi nhẹ nhàng leo trên lưng Hoàng Minh và hai tay ôm lấy cổ anh. Minh Hoàng đỡ Phuong My về nhà. Trên đường đi ngoài trừ nói địa chỉ nhà thì cả hai đều im lặng không ai nói với ai một lời. Đến khi về gần nhà thì Phuong My lên tiếng nói khẽ

"anh Minh...em cảm ơn anh nhiều nha"

Hoàng Minh vẫn bước đi và nhẹ lắc đầu

"chắc tại anh đi nhanh quá em chạy theo nên bị té. Phải không?"

Phuong My cười ngượng. Hoàng Minh nhìn thấy thái độ của cô như thế thì biết suy nghĩ của mình là đúng rồi. Anh hỏi khẽ

"sao em lại lo cho anh"

Phuong My cúi mặt xuống và nói lắp bắp

"tại em...thấy anh...và anh Nam cãi nhau...nên em thấy...lo cho anh thôi"

Hoàng Minh khẽ cười và nói

"Nam và anh hay cãi nhau lắm ngày mai là quên ngay thôi à"

Phuong My cười vui

"vậy hay quá"

Hoàng Minh bất chợt đứng lại. Anh nhìn con đường phía trước thật lâu. Phuong My hỏi khẽ

"anh sao vậy anh Minh"

Hoàng Minh khẽ giật mình và nhẹ lắc đầu

"à...không? Tại anh lâu quá không đến đây thôi...mà nhà em ở đây hả?"

Phuong My nhẹ gật đầu

"dạ. Anh cho em xuống đi"

Hoàng Minh khẽ gật đầu và từ từ cúi người xuống để Phuong My bước xuống rồi dịu tay cô. Anh hỏi khẽ

"em còn đau không?"

Phuong My nhẹ lắc đầu và vén nhẹ mái tóc dài của mình lại.

"dạ em bớt đau rồi... Mà anh có quen ở gần đây hả?"

ánh mắt Hoàng Minh chợt buồn và ngược mặt lên nhìn con đường phía trước. Lúc này trước mắt anh xuất hiện một hình ảnh mờ ảo của một cô bé với nụ cười tươi đang chạy nhảy giữa trời nắng nhẹ trông thật xinh đẹp. Phuong My đánh nhẹ vai Hoàng Minh và hỏi

"anh sao thế?"

Hoàng Minh giật mình quay lại và lắc đầu

"ờ...anh không sao? Mà nhà em ở đâu"

Phuong My đắn đo. Suy nghĩ. Cô có nên để anh đưa mình về tận nhà không? Nếu gặp cha mẹ cô thì sẽ có rắc rối nữa. Cô nghĩ tới đó thì vội lắc đầu

"dạ thôi. Không cần đâu anh. Em tự về là được rồi ạ"

"vậy em về cẩn thận nha. Anh về đây"

Hoàng Minh lạnh nhạt nói rồi quay lưng đi. Phuong My nhìn theo sau lưng anh, cô cảm thấy anh rất cô đơn...

*****hết chương: 6*****

Hoàng Minh có thay đổi thái độ với Phuong My khi đã nhìn thấy cô quan tâm lo lắng cho mình như vậy hay không? Sứ mời mọi người đón đọc tiếp chap 7 vào thứ 2 tuần sau nhé

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

----Tại Nhà Phương My----

"Reng...Reng..."

bé Út (người làm của nhà Phương My, 14t tính tình hiền lành ít nói) đang tưới cây nghe tiếng chuông cửa liền chạy ra mở cổng. Vừa mở cổng ra thì bé Út đã thấy nó đang đứng chờ kè bên chiếc xe đạp. Bé Út nhẹ cúi đầu

"chào tiểu thư Ngọc Lâm"

nó nhẹ gật đầu và vội hỏi

"Phương My về chưa?"

"ạ rồi. Tiểu thư Phương My đang ở trong nhà ạ"

bé Út nhẹ nhàng đạp lại. Nó nhẹ gật đầu và dẫn xe đạp vào rồi chạy nhanh vào phòng khách

"Phương My"

nó vừa chạy vào vừa gọi. Phương My đang ngồi ghế sofa tha thuốc nghe tiếng nó gọi thì liền ngược mặt lên nhìn và buột miệng nói

"tao đây nè Lâm Lâm"

nó nhìn thấy trên tay Phương My đang cầm chai thuốc và chân cô hơi đỏ thì hoảng hốt chạy đến hỏi

"My, mày bị làm sao thế?"

Phương My nhìn và nói lấp bắp

"ơ...tao...không...cẩn thận bị té thôi...mà mày đi đâu qua đây"

nó ngồi xuống và nói

"đi tìm mày chứ đi đâu nữa. Tự nhiên mày bỏ đi à"

Phương My cười cười

"tại tao...thấy bà bán bánh bông lan nên chạy theo..."

nó nhìn Phương My với ánh mắt nghi ngại và hỏi

"hôm nay mày làm gì nói lấp bắp hoài vậy.có phải mày có chuyện gì không?"

Phương My vội lắc đầu

"làm gì có..."

nó lấy chai thuốc từ tay Phương My và nói

"tốt nhất là không có! để tao tha cho "

rồi nó cúi người xuống tha thuốc vào chỗ đồ ở chân của nhỏ bạn mình. Phương My nhìn nó và cười ngượng. Cô không cho nó biết mình bị té vì chạy theo Hoàng Minh. Sợ nó làm lớn chuyện. Lúc này bé Út bưng đĩa trái cây lên và hai ly nước lên rồi nói khề

"ạ em mời hai cô uống nước ạ"

Phương My nhẹ gật đầu

"em cứ để xuống đi"

"ạ vâng"

bé Út để hai ly nước và đĩa trái cây xuống bàn rồi quay vào trong làm việc của mình. Sau khi tha thuốc cho Phương My xong thì nó ngược mặt lên hỏi

"mày còn đau lắm không?"

Phuong My cười vui và lắc đầu

"tao đã bớt đau rồi. Ngày mày qua chờ tao đi học nha. Tao bỏ quên xe ở trường rồi"

"Ok bạn yêu"

nó nhẹ gật đầu và rồi vui vẻ ăn trái cây cùng với Phuong My...

---Ngày Hôm Sau. Ở Trường Học---

nó và Phuong My đang vui vẻ nói chuyện với Ngọc Khánh thì Hoàng Minh và Hải Nam bước vào. Hải Nam khẽ bước tới gần nó và đưa hộp sữa tươi cho nó rồi nói giọng dịu dàng

"Ngọc Lâm, anh cảm ơn em vì hôm qua đã chạy bộ cùng với anh nhé"

nó cười cười và đưa tay lấy hộp sữa tươi từ tay Hải Nam một cách tự nhiên.

"có gì đâu... Anh cũng vì em mới bị phạt mà"

Hải Nam cười mỉm và xoa nhẹ đầu nó.

"thôi em uống sữa đi. Anh về lớp đây"

nói xong thì hắn quay lưng đi ra khỏi lớp. Nó nhìn hộp sữa tươi trên tay mình mà cười vui. Hình như nó và hắn đã có chút tình cảm với nhau rồi thì phải? Nhưng không phải trong lòng hắn đã có người trong mộng rồi ư. Sao còn đối xử tốt với nó nữa chứ? Lúc này Hoàng Minh bước tới bàn của Phuong My và lấy chai rượu thuốc nhỏ từ balô màu đen ra đưa cho cô.

"chai rượu thuốc này hay lắm, em cầm lấy tha chân đi sẽ mau hết đau"

Phuong My khẽ ngạc nhiên nhìn. Anh đang quan tâm cô hay sao? Ôi vui quá đi. Phuong My vui vẻ cầm lấy chai rượu thuốc từ tay Hoàng Minh.

"cảm ơn anh nhé"

nó quay qua nhìn Hoàng Minh với ánh mắt mờ tỏ

"sao anh biết chân của My bị thương mà mang rượu thuốc vào"

Hoàng Minh và Phuong My đều im lặng. Thái độ của Phuong My rất bối rối.

"À à. Tôi hiểu rồi, là anh đã khiến cho bạn của tôi bị thương phải không?"

nó vừa chỉ ngón tay vào Hoàng Minh vừa hỏi giọng hung dữ. Phuong My vội lên tiếng nói

"không phải lỗi của anh Minh đâu mà"

nó đẩy nhẹ Phuong My qua một bên và bước tới gần Hoàng Minh rồi đập vào chân của Hoàng Minh một cái hết sức là mạnh. Anh ôm chân mình và đau đớn hỏi

"cô bị điên rồi hả?"

Phuong My hoảng hốt chạy tới đỡ Hoàng Minh và hỏi

"anh Nam, anh có sao không?"

nó cười và nói

"ai kêu anh dám làm bạn thân của tôi bị thương chứ"

Hoàng Minh nhìn và nói lớn

"tôi chưa thấy ai hung dữ như cô"

nói xong thì anh quay lưng đi. Cố bước về chỗ ngồi của mình. Nó thấy anh đi cà nhấc thì tự nhiên cảm thấy vui vui trong lòng. Phuong My phồng má nhìn nó và nói

"mày thiệt tình á. Tao mặt kệ mày luôn"

rồi cô ngồi xuống quay mặt qua chỗ khác. Nó tròn mắt nhìn.

"Ê, tao đang trút giận cho mày mà, sao lại giận tao chứ?"

Phuong My chẳng thèm để ý đến nó. Ngọc Khánh ngồi kề bên giả vờ đọc sách. Nó bực mình bỏ ra ngoài. Từ này giờ ánh mắt của Mỹ Sang vô cùng tức giận khi nó dẫm đạp chân Hoàng Minh. Cô ra đấu với Ngọc Kim và Như Ái. Ba người họ cùng nhau ra ngoài đi theo nó. Thái Sơn thấy vậy thì liền đánh nhẹ vai Ngọc Khánh mấy cái. Ngọc Khánh quay lưng lại hỏi

"lại chuyện gì nữa đây cha"

Thái Sơn kéo cổ Ngọc Khánh lại gần nói nhỏ

"đám người của Mỹ Sang đi theo Ngọc Lâm rồi kia, tôi thấy họ đầy sát khí đó!"

sau khi nghe xong thì Ngọc Khánh liền hoảng hốt và buột miệng nói lớn lên

"VẬY CHẾT RỒI!"

khiến cho Phuong My giật cả mình luôn. Cô vội hỏi

""chuyện gì vậy Khánh"

về mặt Ngọc Khánh vô cùng lo lắng nhưng cô ta chẳng nói gì với Phuong My cả? Chỉ vội rằng chạy đi.

một mình nó bực mình bỏ ra sân trường và lẩm bẩm trong miệng

"con nhỏ My này bị làm sao không biết! mình đang bảo vệ nó mà lại giận mình. Bực thiệt"

rồi nó lại bước đi lang thang. Đang đi thì...

"Hoàng Ngọc Lâm"

hình như có người đang gọi mình. Nó liền quay đầu nhìn thì thấy hai cô gái lạ nhưng đang mặc đồng phục của trường. Đó là Ngọc Kim và Như Ái chứ không phải người nào khác. Nó nhìn và hỏi

"hai bạn là ai?"

Như Ái bước tới gần nó và nói giọng đều

"này không cần tui tao là ai. Mày chỉ cần tránh xa anh Nam và anh Minh ra là được rồi"

nó nhìn thẳng vào hai người họ và hỏi

"nếu không thì sao?"

Ngọc Kim cũng bước tới và sờ nhẹ mặt nó.

"hử. Tao thấy mày cũng xinh lắm nếu khuôn mặt này lỡ có vết sẹo thì sẽ tiếc lắm đấy"

nó tỏ ra sợ hãi và nói

"ôi tôi sợ quá"

rồi nó bỗng bật cười và đẩy tay Ngọc Kim ra.

"Sorry you nha. Anh Nam là bạn tôi nên không thể tránh xa anh được!"

nói xong thì nó tính bỏ đi nhưng Như Ái từ phía sau lao tới xô nó xuống đất và nói giọng tức giận

"cho mày một trận mới được"

Vì quá bất ngờ nên nó không kịp phản ứng. Rồi Như Ái tính lấy chân đạp nó thì ngay lúc đó...

"DỪNG LẠI"

là giọng của Hải Nam. Như Ái và Ngọc Kim với nó bất ngờ quay nhìn. Quả không sai. Hải Nam đang chạy tới nhưng bất ngờ hơn là thầy giáo Bùi cũng có mặt...

*****hết chương :7*****

Như Ái và Ngọc Kim sẽ giải thích thế nào với một người khó tính như thầy Bùi và làm sao Hải Nam biết nó đang gặp rắc rối mà chạy ra cứu nó chứ???? Sứ mời mọi người đón đọc tiếp chap:8 vào thứ hai tuần sau nhé

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Sự có mặt của thầy Bùi đã khiến cho Như Ái và Ngọc Kim phải tái xanh mặt mày. Hải Nam vội chạy đến đỡ nó dậy và hỏi giọng lo lắng

"Ngọc Lâm em không sao chứ?"

nó nhẹ lắc đầu và khẽ trả lời

"ạ em không sao ạ"

thầy Bùi lớn tiếng hỏi

"CHUYỆN NÀY LÀ THẾ NÀO HẢ?"

Như Ái và Ngọc Kim giật cả mình rồi nói lắp bắp

"ạ...ạ...đâu có...gì đâu thầy..."

lúc này tất cả học sinh với Hoàng Minh và Phương My chạy ra vì tiếng của thầy Bùi quá lớn. Hoàng Minh lén bước tới từ phía sau lưng Hải Nam và hỏi khẽ

"có chuyện gì vậy"

Hải Nam quay qua lấy ngón tay chỉ vào Như Ái và Ngọc Kim rồi nói nhỏ

"hai cô bé đó gây chuyện với Ngọc Lâm đấy"

thầy Bùi tỏ ra tức giận

"Vô Như Ái. Chính mắt tôi thấy em xô té bạn Ngọc Lâm mà giờ em còn dám chối nữa hả?"

Như Ái rung sợ chẳng nói thành lời. Thầy Bùi nhìn sang qua nó và hỏi

"Ngọc Lâm. Thật ra có chuyện gì?"

nó bước lên phía vài bước và nói

"ạ hai bạn ấy cảnh báo em là không được kết bạn với anh Nam. Em không chịu nên họ xô em té ạ"

Hải Nam nghe vậy thì tròn to mắt nhìn và hỏi

"sao kỳ vậy. Tôi kết bạn với ai thì đâu có liên quan gì đến hai đứa đâu mà sao lại đi gây chuyện với Ngọc Lâm chứ?"

thầy Bùi nói giọng tức giận

"hai em làm thế là sai rồi. Tôi phạt hai em làm vệ sinh trường một tháng"

Như Ái và Ngọc Kim dạ dạ vâng vâng rồi bước nhanh vào lớp. Thầy Bùi cũng bỏ đi. Lúc này nó ôm cánh tay mình với vẻ mặt đau đớn. Hải Nam vội hỏi

"em sao vậy Ngọc Lâm"

thầy Bùi nhìn lại tay nó thì thấy cánh tay nó bị trầy một đường dài và còn chảy máu nữa. Thầy hoảng hốt

"tay em bị thương rồi kia để anh đưa em đến phòng y tế nha"

Phuong My lo lắng chạy đến hỏi

"Lâm Lâm. Mà có sao không?"

nó lạnh nhạt nói

"không cần mà lo"

Hải Nam vì lo quá nên dịu vai nó và vội nói

"anh đưa em lên phòng y tế nha"

"dạ được"

nó nhẹ gật đầu rồi bước đi cùng Hải Nam.

"Lâm Lâm à"

Phuong My khẽ gọi nhưng nó không thèm để ý đến. Hoàng Minh bước tới nói

"cô ta ngang bướng quá"

"nó ngang bướng như thế cũng vì hoàn cảnh thôi"

Phuong My nhẹ lắc đầu và nói khẽ.

Sau khi Ý Tá băng bó vết thương ở tay nó xong thì bảo nó ngồi nghỉ chút.

"em còn đau không Ngọc Lâm"

Hải Nam ngồi kè bên hỏi. Nó khẽ lắc đầu và cười cười

"dạ không sao đâu anh. Mà sao lúc này anh xuất hiện đúng lúc quá vậy"

Hải Nam vừa nhìn vào cánh tay nó vừa nói

"phải cảm ơn cô bạn Ngọc Khánh của em đó!"

nó khẽ ngạc nhiên

"là bạn ấy sao?"

Hải Nam nhẹ gật đầu

"ừ chính em ấy đã chạy qua lớp anh tìm anh để nhờ anh đi cứu em đó... Mà anh xin lỗi nha"

nó nhìn hấn với ánh mắt không hiểu.

"sao anh lại xin lỗi. Đúng ra em phải cảm ơn anh chứ?"

Hải Nam cầm nhẹ tay nó lên và nói

"cũng tại vì anh mà họ mới gây sự với em. Anh xin lỗi em nha Ngọc Lâm"

nó vội lắc đầu

"không phải lỗi của anh đâu. Chỉ tại mấy người đó thích gây sự vô cớ thôi mà"

Hải Nam cười nhẹ và hỏi

"vậy em còn muốn làm bạn với anh nữa không?"

"tất nhiên là em vẫn muốn làm bạn với anh rồi"

nó vô tư trả lời..

Phuong My và Hoàng Minh đã quay lại vào lớp. Tâm trạng của Phuong My hình như rất buồn. Ngọc Khánh lên tiếng an ủi

"thôi mà My đừng buồn nữa. Chắc lát nữa Ngọc Lâm sẽ hết giận My mà"

Thái Sơn xem vô

"phải đó! Sơn thấy Ngọc Lâm dễ thương như vậy chắc sẽ mau hết giận thôi mà"

Phương My cố cười nhẹ và gật đầu

"My biết rồi. Cảm ơn Khánh và Sơn nhiều nha"

nãy giờ Hoàng Minh luôn nhìn Phương My với chút gì đó say mê. Anh nói thầm

"trông cô ấy thật dịu dàng..."

tất cả đều không hay rằng đang có một ánh mắt khác nhìn phía họ. Mỹ Sang thấy ánh mắt của Hoàng Minh nhìn Phương My thì trong lòng cô ta cảm thấy tức giận. Cô ta không hiểu tại sao Hải Nam và Hoàng Minh hai hoàng tử lạnh lùng từ trước giờ mà để ý đến hai cô bình thường như nó với Phương My.

---Ba Tiếng Sau. Giờ Ra Chơi---

Hoàng Minh và Phương My đang đi dạo ở sân trường với nhau. Hoàng Minh lên tiếng hỏi

"My. Lúc nãy em nói cái cô gái hung dữ đó ngang bướng như vậy vì hoàn cảnh là sao?"

Phương My khẽ ngạc nhiên

"sao anh lại muốn biết chuyện của Lâm Lâm"

Hoàng Minh vừa bước đi vừa nói

"anh chỉ mò tò thôi"

Phương My nhìn Hoàng Minh rồi nói giọng buồn

"Lâm Lâm và em từ nhỏ đã bị đưa qua Anh ở rồi... Tính tình em thì lại quá nhút nhát nên khi bị người ta ăn hiếp chỉ toàn là Lâm Lâm đứng ra bảo vệ em không à. Có lẽ quá mạnh mẽ nên đôi lúc nó lại hơi ngang bướng"

Sau khi nghe Phương My nói xong thì Hoàng Minh đứng lại.

"thì ra tính hung dữ của cô ta vì bảo vệ em mới có hả?"

Phương My nhẹ gật đầu và cười cười

"anh nhìn vậy thôi chứ Lâm Lâm cũng dễ thương lắm"

"nhưng chắc không dễ thương bằng em đâu"

Hoàng Minh nói khẽ. Nghe anh nói câu đó thì Phương My khẽ ngạc nhiên. Cô không ngờ người lạnh lùng như anh mà lại khen cô như thế. Cô cảm thấy vui trong lòng lắm.

Ngọc Khánh và Thái Sơn cũng đang đi dạo ở gần đó. Nhìn thấy Hoàng Minh đang cười nói vui vẻ với Phương My thì Ngọc Khánh liền nói

"hai người họ đẹp đôi quá à"

Thái Sơn nhìn và cười nói

"hai người họ đẹp đôi thế nào thì cũng không bằng tụi mình"

Ngọc Khánh vội quay qua

"tụi mình? Là ai với ai"

Thái Sơn vuốt tóc mình ra vẻ đẹp trai.

"tất nhiên là tụi tụi với bà rồi"

Ngọc Khánh lấy tay bịt miệng mình lại.

"ông làm cho tôi muốn ới quá đi"

Thái Sơn cúi mặt xuống

"bộ tôi tệ lắm sao?"

Ngọc Khánh cười gian.

"ông không tệ"

Thái Sơn vui mừng hỏi

"thật à"

Ngọc Khánh gật đầu và nói lớn

"tại ông quá tệ rồi sao còn tệ nữa được!"

Thái Sơn như bị biến thành đá

"bạn bè chơi với nhau từ nhỏ tới giờ bà có cần nói thẳng vậy không? Hic..."

Ngọc Khánh thở dài và lắc đầu

"chẳng biết tôi làm gì nên tội mà có thằng bạn tệ như ông vậy. Học hành kiểu gì mà bị ăn hộp vịt suốt à"

Thái Sơn buồn bã cúi mặt xuống

"Hic...hic... Tôi cũng đâu có biết đâu"

Ngọc Khánh vỗ vai Thái Sơn và nói

"Nè! Muốn tôi làm bạn gái của ông thật ra cũng không khó lắm đâu"

nghe vậy thì Thái Sơn liền ngược mặt lên.

"vậy tôi phải làm sao thì bà mới chịu làm bạn gái tôi"

Ngọc Khánh cười gian

"khi nào ông học giỏi như anh Minh đi thì tôi sẽ suy nghĩ lại... Nhưng chắc là kiếp sau hả? haha"

nói xong thì Ngọc Khánh quay lưng bỏ đi. Thái Sơn thành tượng đá ngã xuống cái "rầm" thật lớn.

"tôi ghét những người tên Minh....hự hự..."

Những học sinh khác giật mình hỏi khẽ

"có chuyện gì thế?"

Ngọc Khánh quay đầu lại nhìn và cười

"muốn tôi làm bạn gái của ông hả? Mơ đi nha"

rồi cô vui vẻ trở về lớp Hoàng Minh, Phương My, Nó, Hải Nam và tất cả học sinh khác cũng vội trở về lớp của mình sau 40 phút ra chơi thoái mái và vui vẻ.

*****hết chương 8*****

Truyện chúng ta sẽ thế nào nữa đây. Hai hoàng tử đẹp trai nhất trường học Quy Phong như Hải Nam và Hoàng Minh với hai cô bé dễ thương như nó và Phương My sẽ ra sao đây. ^^ Sứ mời mọi người đọc tiếp vào thứ 2 mỗi tuần nhé

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Như Ái và Ngọc Kim đang chịu phạt làm vệ sinh ở trường. Mỹ Sang khẽ bước vào hỏi

"hai tội mày không sao chứ?"

Như Ái vừa lau sàn nhà vừa nói thầm

"hừ mày chỉ giỏi đẩy tội tao ra làm ma chết thay thôi. Mày hèn lắm Mỹ Sang à"

Ngọc Kim nhẹ lắc đầu

"ừ tội tao không sao?"

Mỹ Sang nhìn Như Ái và hỏi

"Ê Ái, mày sao thế?"

Như Ái giật mình rồi cười cười

"không? Chỉ là tao đang nghĩ cách để chơi lại cái con nhỏ đó thôi"

Mỹ Sang cười gian

"từ từ đi...tao sẽ cho con nhỏ Ngọc Lâm đó biết thế nào là sợ hãi thật sự"

"Lâm Lâm"

Phuong My đang chạy xe đạp đuổi theo nó ở phía sau nhưng nó mặt kệ cô cứ chạy thẳng về nhà luôn. Tới trước cổng nhà lúc nó đứng chờ người ra mở cổng thì Phuong My vội nhảy xuống xe chạy nhanh tới nói

"Lâm Lâm à tao xin lỗi mà. Mày đừng giận nữa mà"

nó quay mặt qua chỗ khác không thèm ý đến Phuong My.

"tiểu thư Lâm Lâm à đừng giận nữa mà"

Phuong My lắc lắc tay nó và nói giọng năn nỉ. Nó vẫn im lặng và giả vờ nhìn xung quang. Phuong My nhảy ra trước mặt nó và làm bộ mặt đáng thương.

"thôi mà. Hãy tha lỗi cho em đi công chúa Hoàng"

khi nghe Phuong My gọi mình là công chúa Hoàng thì nó khẽ ngạc nhiên và hỏi

"hình như đã từng có ai gọi tao là công chúa Hoàng rồi phải không?"

Phuong My nhẹ gật đầu

"ừ phải rồi"

"ai vậy"

nó vội hỏi. Phuong My nhìn và nói

"là con trai của bác tư đó! Lúc nhỏ mày và tao với anh ấy có chơi chung vài lần rồi"

nó hỏi với vẻ mặt ngu ngu.

"Ừa vậy là con trai của bác tư và tao có gặp nhau rồi hả?"

Phuong My gật đầu và cười nói

"người ta còn hứa nhất định lấy mày làm vợ nữa kia"

nó quay mặt qua chỗ khác

"tao vẫn chưa hết giận đâu mà cứ ở đó chọc tao đi"

lúc này bà Tám bước ra mở cổng. Nó và Phương My dẫn xe đạp vào.

"Lâm Lâm... đợi đã"

Phương My chạy theo nó vào nhà.

"cái gì nữa. Mà có anh ta quan tâm rồi mà. Gọi tên tao làm chi"

nó ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách và nói giọng giận hờn. Phương My ngồi xuống kê bên và đánh nhẹ vai nó một cái.

"con quý, nghe tao nói cái được không? Chân tao bị thương chỉ vì tao chạy quá nhanh bị té và vô tình anh Minh đi ngang qua nên anh ấy mới biết thôi mà"

nó quay qua nhìn và hỏi

"mày thích anh ta rồi phải không?"

Phương My đỏ mặt và nói nhanh

"có đâu"

nó vừa nhìn vừa gật đầu

"tốt nhất là không có!"

bà Tám lúc này bước đến hỏi

"tiểu thư Phương My bữa nay có ở lại ăn cơm không ạ"

Phương My nhẹ lắc đầu

"thôi giờ con về đây..... Lâm Lâm. Tao về nha"

nói xong cô đứng dậy quay lưng đi. Bà Tám vội bước ra mở cổng...

----40 Phút Sau----

Phương My đã về tới nhà của mình. Cô vừa bước vào thì gặp bà Mai (mẹ kế hung dữ nhất) đang ngồi trong phòng khách. Phương My khẽ bước vào

"thưa dì...con mới về ạ"

bà Mai nhìn và hỏi

"sao tới giờ cô mới về. Đã hết giờ học lâu rồi mà"

Phương My nói khẽ

"ạ...tại con qua nhà Lâm Lâm chơi chút ạ"

bà Mai nhìn Phương My với ánh mắt tức giận

"con nhỏ đó có gì tốt sao cô cứ chơi thân với nó quá vậy. Từ nay tôi cấm cô không được chơi với con nhỏ đó nữa. Học xong phải về nhà ngay"

Phương My tròn to mắt nhìn

"Lâm Lâm và con đã chơi từ nhỏ tới giờ rồi mà dì"

bà Mai đứng dậy và bước gần

"bữa nay dám cãi lời tôi nữa à"

Phương My hơi rung

"ạ...nhưng Lâm Lâm rất tốt...con chơi với Lâm Lâm có sao đâu ạ"

bà Mai tức giận xô Phương My té xuống sàn nhà. Tay cô dụng mạnh vào cạnh bàn. Bà Mai lớn tiếng nói

"Nguyễn Phương My, tôi nói cho cô biết cô chẳng phải là tiểu thư muốn gì thì được đó ở căn nhà này đâu. Ở trong căn nhà này chỉ có một tiểu thư duy nhất. Đó là Nguyễn Mỹ Na, con gái ruột của tôi thôi. Cô nghe rõ chưa?"

Phuong My ngồi dậy ôm tay đau của mình và nhẹ gật đầu

"dạ con biết rồi..."

bà Mai "hừ" một cái rồi bỏ lên lầu. Lúc này bé Út chạy đến đỡ Phuong My lên ghế sofa và hỏi

"tiểu thư Phuong My. Cô không sao chứ?"

Phuong My nhẹ lắc đầu

"chị không sao? Thôi em cứ đi làm việc của mình đi nếu không thì sẽ bị la đó!"

nói xong thì Phuong My đứng dậy đi về phòng của mình... Bé Út nhìn cô chủ hiền lành của mình và hỏi khẽ

"tiểu thư Phuong My dễ thương vậy mà sao bà chủ lại ghét cô ấy như thế nhỉ?"

-----Hôm Sau. Ở Trường Học-----

"Ngọc Khánh"

nó vừa chạy vừa gọi. Ngọc Khánh đang đi vào lớp nghe có người gọi mình thì liền quay đầu lại.

"ủa Ngọc Lâm"

nó chạy tới và đưa ra trước mặt Ngọc Khánh một hộp quà nhỏ.

"Lâm tặng Khánh nè! Cảm ơn Khánh đã nhờ anh Nam cứu Lâm hôm qua nhé"

Ngọc Khánh cười cười

"có gì đâu"

lúc này Phuong My từ phía sau bước tới nói

"Khánh cứ nhận đi. Là My chọn đó! mong Khánh sẽ thích"

nó đưa hộp quà vào tay Ngọc Khánh và cười nói

"Khánh nhận đi. Chỉ là món quà nhỏ thôi"

Ngọc Khánh nhẹ gật đầu và cười ngượng

"thôi được rồi. Cảm ơn hai bạn nhiều nha"

Phuong My cười tươi

"mau mở ra xem đi Khánh"

Ngọc Khánh vui vẻ mở hộp quà ra xem. Hoá ra là một cây kẹp tóc hình con bướm màu vàng. Rất đẹp. Ngọc Khánh vui mừng

"Woa. Đẹp quá à"

"để My kẹp lên giúp Khánh nha"

Phuong My bước tới gần kẹp lên mái tóc của Ngọc Khánh. Nó nhìn và nói

"trông Khánh dễ thương lắm đó!"

Ngọc Khánh cười vui vẻ

"thật hả? Khánh sẽ kẹp mỗi ngày.hihi"

Phuong My và nó vui vẻ gật đầu. Rồi ba cô nàng xinh đẹp vui vẻ vào lớp. Nó khoác vai Phuong My và hỏi khẽ

"sao bữa nay mày mặc áo lạnh vậy. Bộ không được khỏe à"

Phuong My ấp ung nói

"Ơ...không?... Tại tao chỉ...sợ nắng thôi à....mà thôi nhanh vào lớp đi"

rồi cô đẩy đẩy nó vào lớp học.

----Giờ Ra Chơi----

Hoàng Minh đang tính ra cổng mua nước nhưng khi bước ra khỏi cổng thì nhìn thấy Phương My đang bị một đám người ăn hiếp. Có một chàng trai đưa tay vuốt ve mặt Phương My và nói

"em dễ thương quá à"

Phương My sợ hãi

"tránh xa tôi ra đi"

lúc này Hoàng Minh chạy đến xô chàng trai đó ra và kéo Phương My ra sau lưng mình.

chàng trai đó (Lý Tuấn Phi. là một kẻ ngang ngược.thích gây sự với người khác. Nhất là những cô gái xinh đẹp)

Hoàng Minh hỏi khế

"em có sao không My"

Phương My nhẹ lắc đầu

"ạ không ạ"

Tuấn Phi nhìn và hỏi

"là mày hả Hoàng Minh"

"là tao thì sao?"

Hoàng Minh lạnh lùng hỏi lại. Tuấn Phi nhếch môi cười

"tao thật không hiểu tại sao thứ Ô sin thấp hèn như mày lại được vào học ở một trường danh tiếng như trường Quy Phong"

nghe những lời đó thì Phương My hơi ngạc nhiên. Hoàng Minh nhẹ quay mặt lại nhìn Phương My có vẻ không muốn để cô biết được gia thế của mình.

"tao không muốn nói chuyện với mày"

Hoàng Minh nói giọng thờ ơ và kéo tay Phương My đi nhưng đám bạn của Tuấn Phi đã chặn anh và cô lại. Tuấn Phi lấy tay chỉ vào Phương My và nói

"mày muốn đi thì cứ đi nhưng để cô em dễ thương đó ở lại"

Hoàng Minh lớn tiếng nói

"KHÔNG BAO GIỜ"

thái độ của Hoàng Minh khiến cho Phương My cảm thấy anh đang bảo vệ mình. Tay anh đang nắm chặt bàn tay nhỏ bé cô. Hoàng Minh nói tiếp

"Tuấn Phi.mày ăn hiếp bất cứ ai cũng được nhưng tao không đụng vào Phương My. Nghe rõ chưa?"

Phương My vô cùng ngạc nhiên khi anh nói vậy. Tuấn Phi cười nửa môi

"mày có tự cách gì để ra lệnh cho tao"

*****hết chương: 9*****

Rồi Hoàng Minh và Phương My sẽ làm gì để thoát khỏi đám người xấu Tuấn Phi. Gia thế của Hoàng Minh là gì đây và truyện chúng ta sẽ thế nào. Nếu muốn biết thì Sứ mời m.n đọc tiếp vào thứ 2 tuần sau nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Phuong My bị đám người xấu Tuấn Phi ăn hiếp trước cổng trường nhưng cũng may là Hoàng Minh đã vô tình thấy và chạy đến giúp. Anh và cô đang bị cả đám chặn đường, không cho đi. Tuấn Phi lớn tiếng hỏi

"mày có tư cách gì mà ra lệnh cho tao hả Vũ Hoàng Minh. mày nên nhớ thân phận thấp hèn của mình đi"

Hoàng Minh lúc này bắt đầu nổi nóng lên muốn lao đến đánh Tuấn Phi một trận nhưng Phuong My đã kịp ôm cánh tay anh lại. Về mặt cô rất sợ hãi và lắc đầu nhìn anh. Thấy vậy Hoàng Minh cố kén tước giận của mình lại và hỏi

"Tuấn Phi. mày muốn gì thì nói thẳng ra đi"

Tuấn Phi nhếch môi cười và chỉ ngón tay vào Phuong My.

"tao muốn cô bé dễ thương đó!"

Phuong My vốn là rất nhút nhát nên càng lúc càng sợ hãi. Hoàng Minh lạnh lùng cười nhẹ

"mày mơ đi. Tao nhất định không để mày đụng vào Phuong My đâu"

Tuấn Phi nhìn và hỏi

"Vũ Hoàng Minh. từ trước giờ mày chưa từng đứng ra bảo vệ ai mà. Sao bữa nay lại ra sức bảo vệ cô bé kia vậy...không lẽ mày...đã thích cô bé dễ thương kia rồi sao?"

Phuong My khẽ giật mình. Hoàng Minh nói lạnh lùng

"không liên quan đến mày..."

Rồi anh bất ngờ oánh vào mặt mấy thằng bạn của Tuấn Phi và dẫn Phuong My chạy vào trường. Những tên bị đánh tính đuổi theo nhưng Tuấn Phi lên tiếng nói

"đừng đuổi theo. Lỡ cha tao biết được thì lớn chuyện đấy"

Hoàng Minh nắm tay Phuong My chạy thẳng ra sân cỏ sau trường. Hoàng Minh nhìn lại thì thấy không ai đuổi theo. Anh thở ra và nói

"bọn chúng không có đuổi theo"

về mặt của Phuong My lúc này rất khó coi. Hình như đang bị đau. Hoàng Minh nhìn và hỏi giọng lo lắng

"My.em sao vậy"

Phuong My rút tay mình ra khỏi bàn tay Hoàng Minh và lấy tay kia xoa xoa cách tay này mình rồi lắc đầu

"dạ không sao?"

Hoàng Minh cảm nhẹ cách Phuong My và giờ tay áo lạnh của cô lên xem. Trên cổ tay Phuong My có một vết bầm tím lớn. Hoàng Minh hoảng hốt hỏi

"sao tay em lại bị bầm tím như vậy. Là hấn ta gây ra đúng không? Để anh đi tính sổ với hấn ta"

Hoàng Minh nóng giận khi tay Phuong My bị thương. Tính đi tìm Tuấn Phi để tính sổ nhưng anh mới bước đi thì Phuong My nắm cổ tay anh lại và vội nói

"không phải tại anh ta đâu. Tại hôm qua em không cẩn thận bị té thôi"

Hoàng Minh nhìn thẳng vào mắt Phuong My không hiểu tại sao cảm giác được cô đang nói dối. Anh hỏi khẽ

"My. em có xem anh là bạn không?"

Phuong My liền gật đầu

"dường nhiên là có rồi"

Hoàng Minh vội nói

"vậy nói thật cho anh biết đi. Ai đã gây ra vết bầm đó"

Phuong My bối rối quay mặt qua chỗ khác và bước đi vài bước.

"là..."

"là ai?"

Hoàng Minh lại hỏi. Phuong My lắp bắp nói

"là...mẹ...kế...của...em..."

Hoàng Minh khẽ giật mình và ánh mắt của anh chợt buồn. Anh thật không thể tưởng tượng được một cô bé yếu đuối như Phuong My sẽ bị người mẹ kế ăn hiếp như thế nào nữa. Anh bước gần và khẽ cầm tay Phuong My lên.

"em không tha thuốc thì sẽ lâu hết lắm. Hay đến phòng ban nhạc anh lấy thuốc tha cho nhé. Đi"

vừa dứt câu thì Hoàng Minh kéo tay Phuong My đi. Lại một lần nữa anh nắm chặt tay cô khiến cho trái tim cô đập nhanh. Thật nhanh...

Vì thấy Phuong My ra ngoài mua nước uống đã lâu mà vẫn chưa quay lại nên nó đã chạy ra ngoài tìm. Trước sân trường rộng lớn nó nhìn khắp nơi nhưng không thấy Phuong My ở đâu mà gặp Tuấn Phi. Nó vốn không để ý đến người khác nên quay lưng đi nhưng Tuấn Phi làm gì chịu để yên cho một cô bé xinh xắn như nó chứ? Tuấn Phi bước nhanh chặn đường nó lại.

"đi đâu mà vội vậy em"

Tuấn Phi đưa tay tính sờ mặt nó nhưng đáng tiếc không thành công. Nó đã kịp né qua chỗ khác và lùi lại về sau.

"anh là ai?"

Tuấn Phi cười nói

"anh tên Tuấn Phi.. Cô em ăn gì mà xinh thế"

nó thấy thái độ của Tuấn Phi thì đã biết chẳng phải là người tốt lành gì rồi. nó nói lớn

"anh tránh ra chỗ khác. Tôi đang đi tìm bạn tôi"

vừa nói xong nó tính bước đi.

"khoan đã cô em"

Tuấn Phi lại một lần nữa chặn nó lại.

"anh thật ra muốn gì đây"

nó bắt đầu bực mình. Tuấn Phi cười gian

"muốn gì hả? Muốn em đi chơi với anh.được không nè"

"mơ đi"

nó nói nhanh.. Cô bé mạnh miệng như nó Tuấn bắt đầu Phi cảm thấy thú vị.

"anh đã thích em rồi đó Lâm Lâm"

Tuấn Phi bất chợt nắm chặt cổ tay nó và cười nói. Nó khẽ ngạc nhiên nhìn. Sao cái anh chàng này lại biết tên ở nhà của nó chứ?

"anh làm sao biết tôi tên Lâm Lâm"

nó cố gỡ tay Tuấn Phi ra nhưng không được. Hắn ta nắm quá chặt. Hắn ta cười và tiến lại gần nó

"trong trường này ai xinh đẹp dễ thương anh đều biết hết"

nó thấy khó chịu với thái độ không đàng hoàng của Tuấn Phi. Trong lúc nó không biết làm sao thì...

"mau buông tay Ngọc Lâm ra"

một giọng nam rất quen thuộc bỗng vang lên. Nó khẽ ngạc nhiên quay mặt qua. Thật vui mừng là Hải Nam. Nó buột miệng kêu khẽ

"anh Nam..."

Tuấn Phi kéo nó mạnh vào người mình và hỏi đều

"tao không buông thì sao?"

nó cố thoát khỏi vòng tay Tuấn Phi nhưng càng lúc hắn ta ôm càng chặt hơn. Hải Nam bước lại gần và nói giọng lạnh lùng

"giờ mày có buông Ngọc Lâm ra không?"

Tuấn Phi cười đều

"không?"

trong lúc Tuấn Phi đất ý thì Hải Nam bắt ngờ oánh vào mặt Tuấn Phi một cái hết sức mạnh và kéo nó ra sau lưng mình. Tuấn Phi té xuống đất. Hắn ta cũng kinh ngạc khi người lịch sự nhất trường như Hải Nam lại vì nó mà ra tay như vậy. Hắn ta từ từ đứng dậy và nói

"đường đường là hoàng tử đẹp trai lịch sự nhất trường mà lại ra tay đánh người như vậy. Tin đồn quá không sai mà"

Hải Nam nhìn và nói

"tại mày quá đáng thôi"

Tuấn Phi cười đều

"sao không nói mày đã thích nhỏ Lâm Lâm đó rồi đi"

nó khẽ giật mình. Cái gì vậy. Hải Nam thích nó ư...có thể không đây... Không? Nó đang suy nghĩ lung tung gì vậy trời. Có vài học sinh đang đứng đằng xa xem nhưng chẳng ai dám lên tiếng. Hải Nam cười nhẹ

"chuyện của tao không liên quan đến tên côn đồ như mày"

Tuấn Phi bắt đầu tức giận

"mày nói ai là côn đồ hả?"

"mày chứ ai nữa"

Hải Nam ung dung nói. Tuấn Phi nhìn xung quanh và lao tới đánh Hải Nam nhưng điều mà khiến cho tất mọi người bất ngờ nhất là Hải Nam không chỉ né được quả đấm của Tuấn Phi mà còn nhẹ nhàng bẻ tay hắn ta ra sau lưng. Nó nhìn ra được Hải Nam rất giỏi võ. Hải Nam giữ chặt Tuấn Phi và lớn tiếng nói

"Lý Tuấn Phi. từ trước tới giờ tao luôn nhìn mày không phải vì sợ mà chỉ vì nể mặt cha mày thôi nhưng nếu mày dám đụng đến Ngọc Lâm thì tao sẽ không tha cho mày đâu"

nó đứng ở đó nghe Hải Nam nói như vậy chẳng biết nên có phản ứng gì nữa. Tuấn Phi đau đớn nói

"thả tao ra.mau thả tao ra. Kim Hải Nam. mày dám làm vậy với tao.tao sẽ kêu cha tao phạt mày"

Hải Nam bẻ tay Tuấn Phi mạnh hơn và nói

"tao mời mày đi nói với cha mày luôn đó!"

nói xong thì Hải Nam xô mạnh Tuấn Phi xuống đất và nắm tay nó quay lưng đi bỏ Tuấn Phi lại trong tức giận của mình...

*****hết chương: 10*****

liệu Tuấn Phi có dễ yên cho hai cô dễ thương bé xinh đẹp như nó và Phương My không? Hai hoàng tử đẹp trai có thật là đã thích hai cô nàng này không đây. Sứ mời mọi người đọc tiếp vào tuần sau nhé

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Hoàng Minh đang tha thuốc rượu giúp Phương My ở trong phòng ban nhạc của trường. Nhìn vết bầm tím lớn trên cổ tay Phương My mà Hoàng Minh cảm thấy xót trong lòng. Anh hỏi khẽ

"bà ta làm sao mà tay em thành ra như thế này vậy"

Phương My nhìn và cười ngượng

"hôm qua em về nhà hơi trễ nên bà ấy tức giận xô em té"

Hoàng Minh đổ thuốc rượu ra lòng bàn tay mình và nói khẽ

"My. em chịu đau chút nha"

Phương My khẽ gật đầu. Hoàng Minh bắt đầu tha thuốc rượu vào vết bầm và xoa xoa. Phương My dù đang rất đau nhưng trong lòng cô lại rất vui. Không ngờ thường ngày trông anh rất lạnh lùng mà lại có lúc dịu dàng như bây giờ. Hoàng Minh vừa tha vừa gọi khẽ

"My nè!"

"hả?"

Phương My giật mình. Hoàng Minh khẽ hỏi

"em...có để ý đến những lời của Tuấn Phi nói về anh không?"

Phương My hiểu ý của Hoàng Minh muốn nói về chuyện anh là Ô sin. Cô nhẹ lắc đầu

"dạ không anh Minh. những người giàu có chưa chắc là người tốt và chưa chắc họ sống hạnh phúc mà"

nghe những lời đó của Phương My, trong lòng Hoàng Minh có chút gì đó gọi là an ủi.

"em thật tốt..."

Hoàng Minh nói khẽ.

"sao em mới học ở đây mấy ngày mà đủ rắc rối vậy"

nó vừa đi vừa hỏi. Hải Nam nhìn và nói khẽ

"xin lỗi em nha Lâm Lâm. cũng tại anh mà em mới gặp rắc rối như vậy"

nó vội lắc đầu

"không phải lỗi của anh đâu. Mà hấn ta là ai vậy"

Hải Nam thở dài

"hấn ta tên Tuấn Phi, là con trai của hiệu trưởng Lý đó "

nó bất ngờ đứng lại

"vậy anh có bị làm sao không anh Nam"

Hải Nam cười hiền

"em yên tâm đi. Hiệu trưởng Lý công bằng lắm"

nó cười nói

"vậy tốt quá rồi"

Hải Nam và nó trông thật đẹp đôi. Trong lúc hai người đang vui vẻ trò chuyện với nhau thì...

"Hải Nam. Hải Nam"

có một cô gái xinh đẹp đang chạy đến và gọi lớn. (Trịnh Hồng Bích. Hot giri trong trường. Thích Hải Nam từ lâu)

Hải Nam quay qua và hỏi

"Ủa Bích, có chuyện gì thế"

Hồng Bích nắm tay Hải Nam và nói giọng lo lắng

"tớ nghe nói cậu đã đánh nhau với Tuấn Phi, cậu có sao không Nam"

nó cảm giác được cô gái xinh đẹp này rất lo lắng cho Hải Nam, và trông hai người họ rất thân. Hải Nam khẽ rút tay lại và cười cười

"tín đồn nhanh thiệt đó! Tớ không sao?"

thái độ của Hải Nam hôm nay khiến cho Hồng Bích cảm thấy lạ lạ. Cô ta lấy tay vén nhẹ mái tóc trước của mình và cười nhẹ

"cậu không sao là tốt rồi"

Hải Nam nhẹ gạt đầu và nhìn sang qua nó.

"à để anh giới thiệu nha"

nó và Hồng Bích nhìn nhau và nhẹ gạt đầu. Hải Nam đưa tay về phía Hồng Bích và nói

"đây là Hồng Bích, bạn tốt của anh"

Hồng Bích nhẹ cúi đầu một cái.

"chào em"

rồi Hải Nam đưa tay về phía nó và vui vẻ nói

"còn đây là Ngọc Lâm, học sinh mới ở lớp của Minh đó Bích"

nghe cái tên của nó thì Hồng Bích tỏ ra rất ngạc nhiên. Cô ta buột miệng hỏi khẽ

"em là Ngọc Lâm sao?"

nó nhìn Hồng Bích với ánh mắt không hiểu.

"ạ...em là Ngọc Lâm, có gì không chị"

Hải Nam hình như biết cô bạn Hồng Bích của mình muốn nói chuyện gì nên liền lên tiếng nói

"không có gì đâu... Mà không phải em đang tìm My hay sao? mau đi đi"

"à em quên mất"

nó nhẹ gạt đầu rồi quay lưng đi. Hải Nam lúc này quay lại nhìn Hồng Bích và nói

"em ấy không biết gì về tin đồn trong trường đâu nên cậu đừng nói với em ấy"

rồi hần quay lưng bước đi. Hồng Bích khẽ bước theo.

"không lẽ cậu thích cô bé ấy thật sao Nam"

Hải Nam im lặng bước đi, chẳng hề có phản ứng gì? Hồng Bích nắm cổ tay Hải Nam lại và vội hỏi

"sao cậu không trả lời tớ. Có phải cậu đã thích cô bé Ngọc Lâm ấy thật rồi không?"

Hải Nam nhìn và nói giọng lạnh nhạt

"đó là chuyện riêng của tớ. Không cần cậu quan tâm. Thôi tớ vào lớp trước"

nói xong thì hần quay lưng đi thẳng vào lớp. Hồng Bích đứng rung rung nước mắt nhìn và hỏi một mình.

"tại sao tình cảm của mình dành cho cậu ấy lâu nay tới giờ cậu ấy vẫn không hiểu"

"vì nó đang mê Ngọc Lâm mà"

Tuấn Phi bỗng bước ra nói. Hồng Bích giật mình quay qua.

"thì ra là cậu"

Tuấn Phi khẽ bước tới gần và cười đều.

"sao cậu không đánh thẳng Nam lại cho mình đi"

"nhưng bằng cách nào..."

Hồng Bích nhìn và hỏi.

"cái nhò My này đi đâu mất rồi ta"

nó vừa đi vòng vòng vừa lăm bằm. Và rồi nó nhìn thấy Phương My với Hoàng Minh bước ra từ phòng ban nhạc, nó liền gọi lớn

"Phương My"

Hoàng Minh và Phương My bất ngờ quay qua, nhìn thấy nó đang chạy thì Phương My vội đưa tay ra sau lưng và nói nhỏ với Hoàng Minh.

"anh đừng nói với Lâm Lâm về chuyện em bị thương nha"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu. Nó chạy đến hỏi

"My, sao mày lại ở đây"

Phương My chưa kịp nghĩ ra lí do, cô bối rối nhưng cô chưa trả lời thì lại nó nghe mùi thuốc rượu nên hỏi

"sao người mày lại có mùi thuốc rượu vậy hả My"

lúc này Hoàng Minh vội lên tiếng nói

"Ồ...do lúc nãy tôi tập nhảy không cẩn thận bị thương. My tốt bụng tha thuốc rượu đùm tôi thôi"

nó nhìn Hoàng Minh và trêu chọc

"anh không phải nhảy giỏi lắm sao? Mà không ngờ lại tệ vậy, tề còn bị thương nữa chứ?"

Hoàng Minh kéo nhẹ Phương My qua một bên, bước tới gần nó và nhếch môi cười

"bộ cô đã thích tôi rồi hả? Sao suốt ngày để ý đến chuyện của tôi vậy"

nó mở to mắt nhìn Hoàng Minh, rồi nó vừa cười vừa nói

"trời còn sáng lắm anh đừng ở đó nằm mơ chứ"

Hoàng Minh cười nhẹ

"thế sao cô lại hay để ý đến chuyện của tôi quá vậy. Đã thích tôi thì cứ nói ra đi"

Phương My nhìn anh với nó đang nói sốc nhau. Cô nói thầm

"trông anh ấy có vẻ vui khi cãi nhau với Lâm Lâm"

nó lớn tiếng nói

"dù con trai lên đời này chết hết thì tôi cũng tuyệt đối không thích anh đâu"

nói xong thì nó với tay kéo Phương My đi. Hoàng Minh bỏ hai tay vào quần tây và nhẹ lắc đầu

"đúng là bà chằn, hung dữ thấy sợ"

nó kéo Phương My đi thẳng vào lớp học.

"từ từ thôi con quý"

Phương My vừa chạy theo vừa nói. Vào lớp nó quay lại nhìn

"tao ghét anh ta nhất lên đời này"

Phuong My đánh nhẹ vào vai nó một cái và nói

"là mày chọc anh ấy trước mà"

nó nhìn và hỏi

"thật ra giờ ai là bạn thân của mày vậy"

Phuong My bật cười rồi ôm vai nó.

"dường nhiên là Lâm Lâm mày rồi"

"vậy tại mày luôn bình cho anh ta"

nó hỏi nhanh. Phuong My cười nói

"trời, có đâu. Tao chỉ nói theo sự thật thôi mà"

lúc này Thái Sơn lên tiếng hỏi

"My, bạn đã mua nước uống cho tụi mình chưa?"

Phuong My vội quay qua nói

"xin lỗi Sơn và Khánh nha. lúc nãy có chút chuyện nên My chưa mua"

Ngọc Khánh cười cười

"không sao? Còn một tiếng nữa thôi là được ra về rồi"

nó bước đến gần bàn Ngọc Khánh và hỏi

"Ủa Khánh, bạn có biết Tuấn Phi không?"

Ngọc Khánh mở to mắt nhìn nó.

"cái gì? Lâm đã gặp hắn ta rồi hả?"

nó nhẹ lắc đầu và nói

"ừ lúc nãy Lâm đang đi tìm My thì tự nhiên hắn ta gây sự với Lâm á"

Phuong My vội nói

"anh ta cũng gây sự với My nữa nè"

Ngọc Khánh thờ dãi

"hai người gặp rắc rối lớn rồi đó"

nó hơi ngạc nhiên

"sao Khánh lại nói như vậy"

Ngọc Khánh nhìn qua bàn đám người Mỹ Sang và nói khề

"khi nào tan học, tụi mình đi uống nước với nhau đi rồi Khánh sẽ nói cho hai biết"

Thái Sơn ngồi phía sau nghe vậy thì liền hỏi

"Khánh, bà tính nói hết ra thiệt hả?"

Ngọc Khánh quay đầu qua nói

"tới lúc này không thể nói cho Lâm và My biết được. Để hai người họ cẩn thận chứ?"

Phuong My và nó đứng nhìn nhau với ánh mắt mờ tỏ, không biết có chuyện gì nữa...

*****hết chương: 11*****

Thật ra cô bạn Ngọc Khánh muốn nói về chuyện gì đây. Sứ mời mọi người đón đọc tiếp vào thứ 2 tuần sau nhé

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Sau khi tan học thì theo lời đã hứa. Ngọc Khánh đã dẫn nó và Phuong My đến một quán kem cách trường học một con đường. Ba cô gái xinh đẹp vừa ăn kem vừa trò chuyện với nhau. Ngọc Khánh thờ dài và nói

"đúng ra là Khánh không muốn nói ra chuyện này nhưng Tuấn Phi đã kiếm hai người rồi thì Khánh không thể giấu nữa"

Phuong My với nó bỏ ly kem xuống bàn và quay lại nhìn nhau. Phuong My nói khẽ

"có chuyện gì thì Khánh cứ nói ra đi"

Ngọc Khánh nói với vẻ mặt nghiêm túc

"người mà luôn gây rối cho Lâm là đám người của Mỹ Sang, họ có ba người. Mỹ Sang, Ngọc Kim, Như Ái. Gia đình của Mỹ Sang là xã hội đen, vì như vậy trong trường ai cũng sợ, không dám đụng vào cô ta hết"

nó vội hỏi

"nhưng tại sao cô ta lại gây sự với Lâm chứ?"

Ngọc Khánh thờ dài

"tại Lâm ngồi chung bàn với anh Minh và thân thiết với anh Nam quá đó!"

"trời đất ơi"

nó tự đánh vào trán mình một cái. Phuong My khẽ bật cười. Nó ngược mặt lên cao và nói

"ông trời ơi, ông xuống đây mà coi đi. Lâm như tôi thích ngồi chung bàn với anh ta lắm vậy"

Ngọc Khánh và Phuong My cười nhẹ và lắc đầu. Ngọc Khánh vội nói

"hày Lâm. My, hai bạn nên cẩn thận với Tuấn Phi nha, vì hắn ta là người xấu thật đấy"

Phuong My nhẹ gật đầu

"ừ My cũng thấy thế. Lúc này anh ta tính giờ trò bậy bạ với My"

Ngọc Khánh nói vội

"có thể hắn ta kiếm đến hai người gây sự, là Mỹ Sang đứng sau đó"

nó bỗng nắm tay Phuong My và nói giọng đầy quan tâm

"My, sau này mày muốn đi đâu thì kêu tao đi cùng nha. Lỡ gặp đám người đó thì tao sợ mày sẽ bị bọn họ ăn hiếp"

Phuong My nhẹ gật đầu và cười vui

"ừ tao biết rồi tiểu thư Lâm Lâm"

Ngọc Khánh nhìn nó với Phuong My với ánh mắt ngưỡng mộ.

"tình cảm của hai người thật tốt. Ước gì mình cũng có một tình bạn giống vậy nhỉ"

Phuong My và nó ngạc nhiên nhìn nhau. Phuong My vội nói

"chúng ta đã là bạn tốt của nhau rồi mà Khánh"

nó nói thêm

"phải rồi đó Khánh. Hay là từ nay Khánh cứ gọi mình là Lâm Lâm giống My đi"

Ngọc Khánh vui mừng hỏi

"thật hả?"

nó cười vui, gật đầu

"tất nhiên là thật rồi"

Ba cô gái xinh đẹp vừa uống nước vừa trò chuyện vui vẻ với nhau.

---1 Thời Gian Sau---

Bữa nay là ngày nghỉ, bầu trời bữa nay thật mát mẻ quá, thích hợp đi dạo. Một mái tóc dài đang bay bay trong gió, nụ cười tươi đang nở trên môi hồng của một cô gái, đang khoác trên người một chiếc áo đầm màu xanh da trời với họa tiết đơn giản, nhưng cũng không kém phần sang trọng, của một vị tiểu thư giàu có. Cô gái xinh xắn ấy chính là nó, Lâm Lâm, chứ chẳng phải ai khác. Mới sáng sớm nó đã lấy xe đạp chạy vòng vòng quanh thành phố, ngắm đường phố. Chạy xe được một lúc thì nó vô tình thấy một quán ăn, nó chợt nhớ lại hồi sáng mình chưa có ăn sáng nên nó nhảy xuống xe và vui vẻ bước vào. Mới bước vào cửa quán thì nó ngạc nhiên, người phục vụ đang đứng phía trước chính là Hoàng Minh. Nó vội trốn ra sau cánh cửa.

"kỳ lạ. Không phải những người học ở trường Quy Phong là con gia đình giàu có, không sao? Vậy tại sao anh ta lại làm phục vụ ở đây"

nó vừa đưa đầu ra nhìn Hoàng Minh vừa hỏi một mình. Thật tò mò quá. Hoàng Minh đang mặc đồ phục vụ và rót nước cho khách.

"mình phải làm rõ chuyện này mới được"

nó khẽ nói, rồi bỏ đi.

---Hôm Sau---

nó kéo Ngọc Khánh ra trước cửa lớp. Ngọc Khánh tò mò hỏi

"có chuyện gì thế Lâm Lâm"

nó nói nhỏ

"Khánh cho Lâm hỏi cái này nha"

Ngọc Khánh nhẹ gật đầu

"ừ. Lâm Lâm cứ hỏi đi"

nó khoác tay Ngọc Khánh và hỏi rất nhỏ

"Khánh...có biết nhà của Hoàng Minh thế nào không?"

Ngọc Khánh đưa ngón tay lên trán và nói

"trong trường này ai, Khánh cũng biết rõ hết...nhưng chỉ có một mình anh Minh thì Khánh chẳng biết gia đình anh ấy như thế nào cả?"

nghe cô bạn Ngọc Khánh nói như vậy thì nó càng thấy thích thú. Ngọc Khánh nhìn và hỏi

"sao tự nhiên Lâm Lâm hỏi như vậy"

nó khẽ gật mình.

"à...không? Lâm chỉ hỏi chơi thôi. Mà thôi chúng ta vào lớp đi"

Lúc nó và Ngọc Khánh tính quay lưng đi vào lớp thì Hải Nam và Hoàng Minh bước đến. Hải Nam vội gọi

"Ngọc Lâm"

nó và Ngọc Khánh bất ngờ quay lại, nhìn. Hải Nam chạy nhanh đến và nói

"anh có mua hộp sữa trái cây cho em nè"

Rồi hắn đưa hộp sữa trên tay mình ra trước mặt nó.

"ờ...cảm ơn anh nha"

nó cầm lấy hộp sữa từ tay Hải Nam và nói khẽ. Hoàng Minh khẽ bước đến, tựa nhẹ lưng vào tường và nói

"trời đất ơi. Tao tưởng mày tốt bụng đưa tao vào lớp chứ, thì ra mua hộp sữa cho bà chằn này"

Hải Nam bối rối nói

"tại..uống sữa nhiều tốt cho sức khỏe mà"

Hoàng Minh nhếch môi cười nhẹ

"người lùn như cô ta, cho dù uống bao nhiêu sữa thì vẫn lùn thôi"

Nói xong thì anh ung dung bước vào lớp. Lúc này nó tức giận chạy hỏi

"anh vừa nói cái gì? Có ngon thì nói lại xem"

Hải Nam và Ngọc Khánh vội chạy vào. Hoàng Minh quay người lại, vẫn ung dung nói

"cô muốn tôi nói bao nhiêu lần cũng được. Tôi nói cô lùn đấy"

ánh mắt của nó lúc này rất tức giận. Nó vừa gật đầu vừa nói

"O tôi lùn, cũng đỡ hơn anh già bộ giàu có, vào học ở trường này"

những lời của nó vừa nói ra khiến cả lớp kinh ngạc. Phương My vội đứng lên

"Lâm Lâm, mày đừng nói bậy nữa"

Hoàng Minh nhìn và hỏi

"cô vừa nói cái gì?"

nó cười đều

"tôi nói không đúng ư. Nếu anh giàu có, như mọi người ở đây thì đâu cần đi làm phục vụ ở quán ăn nhỏ"

Nghe những lời đó mọi người như sét đánh ngang tai.

"cái gì? lớp trưởng Hoàng Minh của mình lại đi làm phục vụ sao?"

cả lớp to nhỏ với nhau. Phương My và Ngọc Khánh nhìn cả lớp rồi nhìn Hoàng Minh bằng ánh mắt lo lắng. Hoàng Minh thấy của cả lớp đều đang nhìn mình với ánh mắt xem thường. Anh liền quay qua sang nó.

"Hoàng Ngọc Lâm, cô thật quá đáng"

nói xong thì anh bỏ chạy ra khỏi lớp.

"Hoàng Minh". "anh Minh"

Hải Nam và Phương My vội gọi, nhưng anh đã chạy mất bóng rồi. Phương My bước nhanh đến trước mặt nó và nói giọng bức mình.

"mày quá đáng thật đó Lâm Lâm"

Rồi cô cũng vội chạy ra khỏi lớp. Nó đứng đơ người ra chẳng biết mọi người lại tức giận với mình. Nó chỉ nói sự thật thôi mà, có làm gì sai đâu chứ? Lúc này Hải Nam lên tiếng nói

"Ngọc Lâm, em thật sự hơi quá đáng đó"

nó phòng má nhìn hắn

"ngay cả anh cũng trách em nữa sao?"

"em đi theo anh"

Hải Nam bỗng kéo tay nó đi...

"Rằm"

là tiếng đập bàn. Mỹ Sang tức giận lấy tay đập vào bàn một cái và nói

"tao thật muốn bóp cổ con nhỏ Ngọc Lâm đó chết ngay bây giờ"

Như Ái cũng tức giận

"hó là ai chứ? Sao dám nói thế với lớp trưởng của chúng ta. Đáng ghét"

Ngọc Kim ngồi phía sau, nói

"thôi hai người bình tĩnh lại đi"

Mỹ Sang bỗng đứng dậy và chạy ra ngoài, không thềm nói tiếng nào. Ngọc Kim và Như Ái vội hỏi

"Mỹ Sang, mày đi đâu vậy"

.....

Hải Nam kéo tay nó ra sân trường.

"anh đang làm cái gì vậy hả anh Nam"

nó giật tay hấn ra và lớn tiếng hỏi. Hải Nam nhìn và hỏi

"em có biết em làm thế là đã làm tổn thương thằng Minh rồi không?"

nó quay người qua chỗ khác, vẫn bướng nói

"em làm gì mà làm tổn thương anh ta chứ?"

Hải Nam lắc đầu và thờ dãi

"thật ra anh với Minh được sinh cùng ngày, cùng năm, nhưng số phận của anh tốt hơn Minh. anh được sinh ra trong gia đình giàu có, được cha mẹ thương yêu. còn Minh thì lại sinh ra gia đình nghèo khó, không chỉ chẳng được cha yêu thương, còn bị đánh chửi nữa"

Sau khi nghe xong nó ngạc nhiên quay lại, nhìn Hải Nam.

"anh nói thật hả?"

Hải Nam nhẹ gạt đầu

"ừ, những gì mà anh nói đều là sự thật cả?"

Lúc này trong lòng nó tự nhiên cảm thấy có lỗi, lỗi với Hoàng Minh. Đứng ra nó không nên đứng trước mặt mọi người, nói như vậy...

*****hết chương: 12*****

Hoàng Minh và nó qua chuyện này có thể trở thành bạn tốt không? Sứ mời mọi người đón đọc tiếp vào thứ 2 tuần sau nhé

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

"anh Minh, chờ em với"

Phuong My vừa đuổi theo Hoàng Minh vừa nói lớn. Lên tới sân thượng của trường thì Hoàng Minh mới đứng lại. Anh bức tức trong lòng vì ánh mắt xem thường của người khác dành cho mình. Ngọc Lâm, nó là ai chứ, sao lại có quyền nhân xét anh như vậy. Sao nó lại dám nói anh già bộ giàu có, để vào học ở trường này chứ? Rõ ràng anh không có mà. Càng nghĩ thì anh càng bức tức hơn. Phuong My cuối cùng cũng đuổi kịp anh rồi. Cô khẽ bước tới và nói giọng buồn bã

"anh Minh...anh đừng buồn nữa, được không?"

Hoàng Minh vẫn đứng yên, chẳng có phản ứng nào cả? Phuong My lo lắng nói

"hay là em xin lỗi thay Lâm Lâm nha... Em xin lỗi anh"

Hoàng Minh từ từ quay lại. Anh nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Phuong My và anh biết sự lo lắng đó dành cho mình. Anh nhẹ lắc đầu

"em không cần xin lỗi thay cô ta đâu"

Phuong My bước tới gần hơn và nói

"Lâm Lâm, nó không cố ý thôi. Xin anh đừng giận nha"

Hoàng Minh cười nhẹ một cái.

"cô ta thật may mắn khi có một cô bạn tốt như em. Luôn nói tốt cho cô ta"

Phuong My hơi đỏ mặt.

"em...chỉ...nói...thật...thôi mà..."

Hoàng Minh quay mặt qua chỗ khác và nói

"thôi em về lớp đi. Nếu không, sẽ bị phạt đó"

Phuong My vội lắc đầu

"không? để em bên cạnh anh, được không? em hứa sẽ im lặng mà"

Rồi cả hai đều im lặng. Trong lòng Phuong My thật sự không vui khi nhìn thấy Hoàng Minh buồn bã như thế. Không lẽ cô đã yêu anh thật rồi sao? Nhưng liệu anh có yêu cô hay không? Phuong My thầm hỏi...

Lúc Hoàng Minh và Phuong My đang im lặng trong suy nghĩ riêng mình thì...

"Hoàng Minh"

là Hải Nam đang bước tới và gọi khẽ. Phuong My và Hoàng Minh bất ngờ quay lại nhìn. Hải Nam bước tới gần Hoàng Minh và hỏi

"mày không sao đó chứ?"

Hoàng Minh nói giọng lạnh nhạt

"có sao đâu"

Phuong My ngạc nhiên, buột miệng gọi khẽ

"Lâm Lâm"

Thật ra nó theo Hải Nam lên tìm Hoàng Minh nhưng tại nó cố ý đi chậm lại thôi. Hoàng Minh và Hải Nam nhẹ quay mặt lại nhìn. Vừa lúc đó có một con gió đi ngang qua, thổi mái tóc dài của nó bay ra sau. Khoảnh cách ấy đã khiến cho hai chàng hoàng tử đẹp trai nhất trường của chúng ta nhìn thấy rõ khuôn mặt xinh xắn của nó. Hai chàng trai đều cảm thấy nó rất là quen nhưng lại có chút gì đó không giống họ quen biết nó trước kia, khi nó chưa đến trường Quy Phong này học. Hai anh chàng đều không biết phải nói sao về cảm giác trong lòng mình thế nào nữa. Có khi nào họ và nó đã từng gặp nhau hồi nhỏ không nhỉ. Chắc không đâu, làm gì trùng hợp dữ vậy. Đó là suy nghĩ thoáng qua của Hoàng Minh thôi. Lúc này nó bước tới ba người bạn của mình hơn. Hoàng Minh lạnh lùng hỏi

"sao tự nhiên kéo nhau lên đây hết vậy"

Hải Nam cười cười và nói

"thôi mà, mày đừng giận nữa mà. Ngọc Lâm có chuyện muốn nói với mày kia"

Hoàng Minh quay qua nhìn nó với ánh mắt tò mò. Nó liền quay mặt qua chỗ khác, vẫn tò ra ngang bướng. Hoàng Minh bỏ hai tay vào túi quần và thờ dài với về bức mình. Hải Nam thấy vậy thì liền lên tiếng nói

"Minh, mày xem nể mặt tao đi. Đừng có giận Ngọc Lâm nữa"

Hoàng Minh cười buồn

"ừ phải rồi. Tao đáng bị xem thường mà"

Hải Nam cảm thấy Hoàng Minh đang hiểu lầm mình nên vội nói

"ý tao không phải như vậy đâu...chỉ là...."

"tôi sorry anh"

lúc Hải Nam chưa nói hết câu thì nó bỗng lên tiếng nói. Câu nói đó của nó khiến cho Hải Nam và Phương My với Hoàng Minh đều ngạc nhiên. Nhất là cô bạn thân của nó, Phương My. cô mở to mắt nhìn nó. Từ nhỏ tới lớn nó không bao giờ chịu xin lỗi bất cứ ai, mà bữa nay lại chịu nói từ "sorry" với Hoàng Minh. thật bất ngờ quá. Hoàng Minh bước thêm vài bước và hỏi

"cô là người Việt hay là người Mỹ, mà sao hay nói tiếng Anh quá vậy"

nó nhìn và nói

"tiếng Việt hay tiếng Anh, ý nghĩa cũng giống nhau thôi mà"

"nhưng tôi không thích nghe tiếng Anh"

Hoàng Minh nói nhanh. Phương My bước đến và nói

"thôi mà anh Minh. từ nhỏ tới lớn, em mới nghe Lâm Lâm nói xin lỗi với người khác đó. Dù là tiếng Anh thì nó cũng không nói ra đâu. anh là người đầu tiên đấy"

Hải Nam cũng lên tiếng nói

"mày đừng giận Ngọc Lâm nữa mà"

Hoàng Minh nhìn Phương My với Hải Nam rồi thờ dài.

"thôi được rồi. Lần này tôi không tính với cô nữa"

nó nhìn và nói giọng hơi giận hờn

"vậy cảm ơn nha. Xong chuyện hết rồi thì em xuống dưới trước nhé anh Nam"

Vừa nói xong thì nó liền quay lưng bỏ đi. Mặc dù đã biết hoàng cảnh của anh chàng Hoàng Minh rất khó khăn và trong lòng nó cũng thông cảm với anh lắm nhưng mỗi khi nhìn thấy bộ mặt lạnh như băng của anh thì nó lại thấy khó ưa, không thể nào vui vẻ với anh được cả?

Mỹ Sang chạy đến lớp 12b4 với vẻ tức giận. Vừa bước vào thì cô ta lớn tiếng nói

"Tuấn Phi, anh mau ra đây gặp tôi"

Tuấn Phi đang ngồi chốc ghẹo một bạn nữ thì nghe có người gọi tên mình thì hắn ta vội đứng lên nhìn. Vừa thấy Mỹ Sang thì hắn ta cười đều.

"là cô đó hả?"

Rồi hắn bước nhanh tới.

"anh ra ngoài cùng tôi, tôi có chuyện cần hỏi anh"

Mỹ Sang ra lệnh, rồi quay lưng bỏ đi..

Hai người ra ngoài, chỗ không có ai qua lại. Mỹ Sang tức giận hỏi

"sao anh còn không xử lí hai con nhỏ đáng ghét đó!"

Tuấn Phi nhìn và nhếch môi cười

"sao cô nóng giận quá vậy. Không lẽ lại có chuyện gì nữa hả?"

Mỹ Sang lớn tiếng nói

"cái nhỏ Ngọc Lâm đó mới trước mặt mọi người, nói anh Minh giả bộ giàu có, để vào trường này học kìa"

nghe vậy thì Tuấn Phi liền ngạc nhiên

"thật hả?"

Mỹ Sang nhìn Tuấn Phi với ánh mắt hung dữ.

"tốt nhất là anh mau tìm cách cho hai con nhỏ đáng ghét đó biến mất khỏi ngôi trường này. Nếu không thì cha tôi sẽ ra mặt đó. Tới lúc đó có chuyện gì thì anh đừng hối hận"

Tuấn Phi nhẹ gật đầu

"Ừ tôi biết rồi"

Mỹ Sang "hừ" một cái rồi quay lưng bỏ đi. Tuấn Phi cười nửa miệng và nói thầm

"cô bé Ngọc Lâm à anh đã thích em rồi đó"

Sau ngày hôm đó Hoàng Minh chẳng còn được nhiều người yêu thích như xưa nhưng ngược lại, anh cảm thấy vui hơn vì không bị ai làm phiền nữa và anh với nó ít cãi nhau hơn.

----Mấy Ngày Sau----

Phuong My và nó với Ngọc Khánh vừa bước ra trước cổng trường tính đi uống nước với nhau thì Tuấn Phi không biết từ đâu ra mà dẫn cả đám người tới chặn đường tụi nó lại. Nó liền kéo cô bạn thân của mình, Phuong My ra sau lưng và hỏi

"các người muốn gì?"

Tuấn Phi nhìn nó cười gian.

"anh muốn em, Ngọc Lâm"

Phuong My và Ngọc Khánh giật mình.

"tại sao lại là tôi chứ?"

nó hỏi giọng đầy ngạc nhiên. Tuấn Phi bước tới một bước và nói

"vì em rất có cá tính. Em hãy ngoan ngoãn chấp nhận đến bên anh đi. Nếu không thì đừng trách anh mạnh tay với em đấy"

Phuong My ôm cánh tay nó với mặt sợ hãi.

"thật ra các người muốn làm gì Lâm Lâm chứ?"

Tuấn Phi nhìn sang qua Phuong My và nói

"đúng ra em dễ thương nhất đó My, nhưng em lại được cá tính giống Ngọc Lâm..thật đáng tiếc mà"

nó đưa tay che chở cho Phuong My và nói lớn

"anh mà dám đụng vào Phuong My, bạn thân của tôi thì tôi định nhất không tha cho anh đâu"

Tuấn Phi kéo nó lại gần và cười đều

"không tha thì em sẽ làm gì anh đây"

Phuong My và Ngọc Khánh hoảng hốt.

"Lâm Lâm"

Tuấn Phi đang nắm cổ áo sau của nó.

"anh buông tôi ra. Mau buông tôi ra"

nó ra sức vùng vẫy và la lên. Lúc này có một bàn tay xò mạnh Tuấn Phi ra và ôm lấy eo nó lại, khi nó sắp bị ngã xuống. Người đó chính là hoàng tử Hải Nam. Hắn đang ôm lấy eo của nó. Mặt cả hai đều rất gần nhau. Ngay lúc đó trong đầu nó bỗng hiện ra một hình ảnh mờ ảo, một cậu bé đẹp trai đang ôm lấy một cô bé dễ thương như công chúa. Hình ảnh đó thật kỳ lạ.

*****hết chương: 13*****

Truyện sẽ thế nào đây Sứ mời mọi người đón đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Hải Nam đang ôm lấy nó quay vòng dưới ánh nắng yếu ớt, như hoàng tử và công chúa, trông thật đẹp. Hải Nam nhìn nó với ánh mắt dịu dàng.

"Ngọc Lâm, em không sao chứ?"

nó khẽ giật mình và nhẹ lắc đầu, rồi đứng dậy dang hoàng. Tuấn Phi muốn ngã ra sau nhưng kịp lấy lại thần bằng. Hắn ta tức giận nhìn Hải Nam.

"lại là mày nữa"

"còn có tao nữa nè"

Hoàng Minh từ sau bước tới nói. Phương My và Ngọc Khánh bất ngờ quay qua nhìn,

"anh Minh"

Hải Nam và Hoàng Minh bước lên phía trước vài bước. Hải Nam hỏi

"Tuấn Phi, sao lại tìm chuyện với Ngọc Lâm nữa"

"vì tao thích"

Tuấn Phi nói nhanh. Nhìn cái mặt đáng ghét của hắn ta thật sự khiến cho người ta muốn đánh hắn ta một trận. Hải Nam nhìn và nói

"mày đúng không có tổ tai mà. Tao đã nói mày không đụng vào Ngọc Lâm rồi mà, còn dám uy hiếp cô ấy...bữa nay tao sẽ cho mày biết tay"

Tuấn Phi cười đều

"Hải Nam à mày nhìn kỹ lại đi. bên tao có bao nhiêu người mà mày đòi đánh tao"

Ngọc Khánh thấy không ổn rồi nên lên chạy vào trường. Hải Nam ôm vai Hoàng Minh và nói

"người anh em, tao chịu hết nổi cái thằng này rồi. Còn mày thì sao?"

Hoàng Minh sẵn tay áo lên thật cao và nói

"lúc nào tao cũng sàng sẵn mà"

Tuấn Phi với cả đám bạn của mình bắt đầu lao tới đánh Hải Nam và Hoàng Minh. Nhưng hai hoàng tử của chúng ta chẳng kém gì? Cả hai đều giỏi võ. Một quả đấm đánh vào mặt, một đá vào bụng cả đám người Tuấn Phi. Trong lúc đánh qua, đánh lại thì Phương My và nó bị cắt ra xa. Có một tên cầm khúc cây tính đánh Phương My ngắt đi. Thấy cô bạn thân của mình gặp nguy hiểm thì nó hoảng hốt hét lớn lên.

"CÂN THẬN ĐÓ MY"

rồi nó cố chạy nhanh lại nhưng khoảng cách quá xa. Ngay lúc khúc cây sắp đánh vào người Phương My thì có một bờ vai khỏe mạnh đã đỡ lấy cây ấy. Phương My và nó khẽ ngạc nhiên nhìn. Bờ vai khỏe mạnh ấy chính là Hoàng Minh. Anh đã vội ôm lấy Phương My khi nhìn thấy cô đang gặp nguy hiểm... Hoàng Minh đang rất đau nhưng vẫn cố lấy chân đá mạnh vào bụng tên kia. Phương My nhanh tay đỡ lấy Hoàng Minh khi anh muốn té ngã xuống. Cô lo lắng hỏi

"anh Minh, anh có sao không?"

nó vội chạy tới và đỡ giúp.

"anh không sao chứ?"

lúc này cô bạn Ngọc Khánh với hiệu trưởng Lý từ trường chạy ra. Hiệu trưởng Lý nói lớn lên

"TẤT CẢ DỪNG TAY"

dám người của Tuấn Phi và tụi nó bất ngờ quay qua nhìn. Tuấn Phi buột miệng kêu khê

"cha"

Hải Nam chạy tới chỗ nó và Phương My với Hoàng Minh đang đứng.

"Minh, mày có sao không?"

Hải Nam đỡ người Hoàng Minh thay cho hai cô gái yếu ớt và hỏi. Hoàng Minh nhẹ lắc đầu

"không sao?"

hiệu trưởng Lý bước đến gần Tuấn Phi và nhìn với ánh mắt tức giận.

"sao con cứ gây sự với người khác hoài vậy hả Phi"

Tuấn Phi tỏ ra vẻ bực mình và thờ dãi

"là tụi nó đánh con trước mà. Sao cha không hỏi rõ, cứ trách con"

Hải Nam và nó khê giật mình. Nó vội lên tiếng

"không phải như vậy đâu. Là anh ta dẫn người đến bắt em đi đó ạ"

Ngọc Khánh cũng vội lên tiếng nói

"những gì mà bạn Ngọc Lâm đều là thật. Em có thể làm chứng"

Hải Nam gật đầu và nói

"dạ phải. Minh và em đánh nhau với Phi cũng vì tại Phi quá đáng trước thôi ạ"

Tuấn Phi nhìn Hải Nam với ánh mắt tức giận.

"mày im miệng lại cho tao"

"người phải im miệng lại là con đó Tuấn Phi"

hiệu trưởng Lý tức giận nói lớn. Tất cả mọi người đều giật mình.

"mấy em và Phi đi theo tôi"

hiệu trưởng Lý chỉ ngón tay vào dám người của Tuấn Phi và nói. Rồi ông ta quay sang qua Hải Nam với Hoàng Minh và nói

"ngày mai hai em đến gặp tôi nha"

Hải Nam và Hoàng Minh nhẹ gật đầu

"dạ vâng"

Rồi hiệu trưởng Lý kéo cổ áo Tuấn Phi vào trường. Phương My lúc này hỏi bằng giọng lo lắng

"anh Minh, anh có sao không?"

Hoàng Minh nhẹ lắc đầu

"anh không sao đâu"

Hải Nam nhìn và hỏi

"mày như vậy sao có thể chạy xe về nhà đây"

nãy giờ nó im lặng nhìn Hoàng Minh. Thật lòng nó không ngờ anh lại bảo vệ Phương My như vậy. Cái anh, mặt lạnh như băng này cũng tốt quá chứ? Có lẽ từ giờ nó phải nhìn anh bằng con mắt khác rồi... Hoàng Minh xô Hải Nam ra và cố đứng một mình.

"mày làm như tao là con gái vậy. Tao chạy xe được mà"

Hải Nam vội nói

"mày bị thương như vậy rồi còn cố. Nhìn lại vai mày xem. Sưng lên hết rồi kìa"

Phương My và nó với Ngọc Khánh nhìn lại thì quả thật là vai và cổ của Hoàng Minh đều sưng đỏ hết rồi..

lúc này Hoàng Minh bỗng nhiên thấy chóng mặt...và rồi anh ngất xỉu đi chẳng còn biết gì nữa....

---1 Tiếng Sau---

Một cảm giác mát mát, lạnh lạnh, giống như có ai đó đang nhẹ nhàng lau mặt cho mình. Là ai thế nhỉ. Hoàng Minh từ từ mở ra. Một hình dáng cô gái mờ ảo đang trước mặt anh. Một ít phút sau Hoàng Minh mới nhìn thấy rõ mọi thứ xung quanh. Anh khẽ ngạc nhiên khi nhìn thấy người đang nhẹ nhàng lau cho mặt cho mình chính là nó chứ chẳng phải ai khác.

"anh tỉnh rồi hả?"

nó nở nụ cười vui mừng hỏi. Hoàng Minh lấy tay sờ nhẹ sau cổ của mình với vẻ mặt đau đớn và hỏi

"ở đây là đâu thế... Đau quá"

nó vội nói

"anh nằm yên đi. Ở đây là bệnh viện"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu

"mà sao bà chặn cô lại ở đây"

nó đưa mắt nhìn anh.

"hình như anh mong người ở đây với anh là My hả?"

Hoàng Minh khẽ giật mình.

"cô đang nói tào lao gì vậy. Tôi muốn hỏi thằng Nam đâu rồi"

nó vừa rót nước vừa nói

"anh Nam đi mua đồ ăn rồi, lát nữa sẽ quay lại"

Rồi nó đưa cho Hoàng Minh một ly nước ấm.

"hè! Anh uống chút nước đi"

Thái độ của nó nãy giờ khiến cho Hoàng Minh cảm thấy lạ lạ. Sao nãy giờ nó lại ăn nói nhỏ nhẹ với anh, thật không giống bà chặn thường ngày chút nào. Nhìn thấy Hoàng Minh cứ nhìn mình mãi nên nó lên tiếng hỏi.

"Này. bộ mặt tôi bị dính gì hả? sao anh cứ nhìn tôi mãi vậy"

Hoàng Minh giật mình đưa tay lấy ly nước từ tay nó và vội lắc đầu

"không có"

nó ngồi xuống ghế và nói khẽ

"tôi cảm ơn anh vì đã cứu Phương My nha"

Hoàng Minh mới gắp ly nước lên miệng thôi, nghe nó nói vậy thì anh liền quay mặt nhìn nó và hỏi

"bà chặn như cô cũng biết nói cảm ơn nữa sao? Bắt ngờ nha"

nó vơ tay vén mái tóc dài của mình và tỏ ra vẻ bức mình.

"anh đủ rồi nha. Nãy giờ tôi ăn nói nhỏ nhẹ với anh mà anh cứ gọi tôi là bà chằn này, bà chằn nọ. Giờ anh muốn gây sự phải không?"

lúc này Hải Nam từ ngoài bước vào, thấy anh bạn thân của mình đã tỉnh lại thì hẳn vui mừng chạy đến.

"Minh, mày tỉnh lại rồi hả?"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu

"ừ...tao không sao đâu"

Hải Nam cười nói

"vậy tốt quá rồi. À tao có cơm cho mày nè. Mày mau ăn đi"

nó bỗng đứng dậy và lấy cặp màu đen, dây dài ở sau ghế, đeo lên vai mình rồi nói

"anh Nam, em đi về trước nha. Ở đây một hồi, em sợ mình phải vào cấp cứu quá. Bye"

Vừa nói dứt câu thì nó liền quay lưng đi. Hoàng Minh khẽ bật cười.

"Ngọc Lâm... Ngọc Lâm à..."

Hải Nam vội gọi với theo. Nhưng nó vẫn bước nhanh ra khỏi phòng bệnh. Hải Nam quay lại nhìn Hoàng Minh và hỏi

"lại là mày làm Ngọc Lâm bức mình nữa, phải không?"

Hoàng Minh uống một chút nước.

"liên quan gì đến tao chứ?"

nhìn Hoàng Minh cười vui như vậy thì Hải Nam biết là hai người lại nói sốc nhau nên nó mới bức mình bỏ đi như thế....

nó bắt xe về nhà. Vì xe đạp của nó vẫn còn ở trường, tại lúc Hoàng Minh mất xiu, Hải Nam và nó hoảng hốt kêu Taxi đưa anh vào bệnh viện. Trước khi đi nó bảo Phương My phải về nhà với lý do bà mẹ kế không cho cô về trễ....

*****hết chương: 14*****

đón đọc tiếp nhé mọi người ^^

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Chiếc xe Taxi dừng lại trước cổng biệt thự Hoàng gia, nhà của nó. Bà Tám đang tưới cây thì nhìn thấy nó bước xuống từ Taxi, bà ngạc nhiên buột miệng kêu khẽ

"tiểu thư Ngọc Lâm"

Rồi chạy ra mở cổng cho nó vào và hỏi giọng mò tò

"ủa xe đạp của cô đâu rồi, sao đi Taxi về vậy"

nó khẽ bước vào và nói

"ạ...có chút chuyện nên con bỏ xe đạp ở trường rồi ạ"

bà Tám cười nhẹ và nói

"thôi cô vào nhà đi. Để tôi dọn cơm cho cô ăn nha"

nó nhẹ gật đầu và bước thẳng vào nhà của mình. Khi nó vừa ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách, tính nghỉ một chút thì...

"Reng... Reng"

Tiếng chuông điện thoại bàn bỗng vang lên. Bà Tám vội chạy đến nghe.

"alo..."

."bà Tám. Lâm Lâm về chưa vậy ạ"

"là tiểu thư Phương My đó hả? Dạ...dạ tiểu thư Ngọc Lâm mới về tới ạ"

nó nhìn và hỏi

"là Phương My sao?"

"vâng"

bà Tám nhẹ gật đầu. Nó đứng dậy bước đến lấy điện thoại từ tay bà Tám.

"alo tao nghe nè My"

"Lâm Lâm, anh Minh sao rồi"

"anh ta không sao? Đã tỉnh lại rồi"

"vậy may quá"

"mà nè! Mai qua chở tao đi học nha"

"Àaaaaaaa"

Đang nói chuyện với nhau thì bỗng nhiên Phương My thét lên. Nó nghe tiếng thét của Phương My qua điện thoại hình như cô đã xảy ra chuyện rồi.

"Phương My, mày bị sao vậy. Phương My. Phương My"

nó hoảng hốt hỏi. Nhưng đầu dây bên kia đã cúp rồi. Thật ra có chuyện gì với cô bạn thân của nó vậy. Không lẽ lại là....? Không biết nó nghĩ ra chuyện gì mà nó chạy như bay, ra khỏi nhà nhưng vừa mới mở cổng ra thì một chiếc xe hơi màu xanh da trời chạy đến và dừng lại ở trước mặt nó và từ trong xe bước ra một chàng trai cao lớn, đang khoác trên người một bộ vest đen với mắt kính đen. Trông anh ta thật hot boy.. Anh chàng đang nở nụ cười tươi với nó.

"anh Ken"

nó ngạc nhiên, buột miệng gọi khẽ.

anh chàng trai đang trước mặt nó là (Dương Vũ Trí, bạn thân hay gọi là Ken. 20t. Tính tình dễ chịu, vui vẻ. Từ Anh về)

Vũ Trí ôm lấy nó vào lòng một cách tự nhiên.

"Lâm Lâm, anh nhớ em nhiều lắm đó"

anh ta thì thào vào tai nó và ôm chặt hơn. Nó thì đờ người ra vì ngạc nhiên. Vài phút sau nó giật mình đẩy nhẹ anh ta ra và vội nói

"Ken, anh mau chở em đến nhà Phương My đi"

"nhà của My"

Vũ Trí ngạc nhiên....

----Biệt Thự Nguyễn Gia----

"Àaa. Híchic"

Phương My ngã xuống sàn nhà một cái rất mạnh.

"cô xem lời nói của tôi như gió thoảng qua tai, phải không?"

bà Mai tức giận lớn tiếng hỏi. Phương My vừa khóc vừa lắc đầu.

"hìchìc. Con không dám đâu dì ạ"

bà Mai nhìn cô với ánh mắt hung dữ.

"tôi đã nói cô không được qua lại với con nhỏ Ngọc Lâm đó rồi mà. Vậy lúc này cô mới nói chuyện điện thoại với ai hả?"

Phuong My vội nói

"con chỉ hỏi bài tập thôi mà"

bà Mai bước lại gần.

"lúc này tôi có nghe cô nhắc tới tên con trai nữa mà. Phuong My, cô phải nói thật đi. Có phải cô đã làm chuyện đáng xấu rồi không?"

Phuong My lắc đầu liên tục

"không? Không có. Con không có đâu dì"

thấy hai hàng nước mắt của Phuong My thì bà Mai càng ghét.

"cô khóc diếc tai quá đi"

Rồi bà ta tính ra tay tát Phuong My. Ngay lúc đó nó với Vũ Trí chạy vào.

"BÀ LÀM GÌ VẬY"

nó hỏi thật lớn. Rồi chạy đến đỡ Phuong My đứng dậy. Bà Mai vừa nhìn thấy nó thì liền bước lùi lại và hỏi nhỏ nhẹ

"Ngọc Lâm. Là con hả?"

nhìn thấy Phuong My sợ tái xanh mặt và cả người rung. Nó vội hỏi

"My, mày không sao chứ?"

Phuong My vừa khóc vừa lắc đầu. Nó quay sang qua bà Mai và lớn tiếng hỏi

"bà đã làm gì mà My ra như vậy hả?"

bà Mai im lặng không nói gì hết. Nó nhìn và nói

"bà luôn ăn hiếp My từ nhỏ tới giờ chưa đủ nữa á, mà giờ tính ra tay đánh My nữa. Bà đúng là mẹ kế ác độc mà"

Dù rất tức giận nhưng bà Mai vẫn cố vui vẻ nói

"bác đâu có làm gì My đâu. Tại lúc này My không cẩn thận bị té, bác có lòng tốt tính đỡ My đứng dậy thôi mà. Nếu con không tin thì hỏi My đi"

nó cười và nhẹ vỗ tay.

"bà nên đi làm điểm viên đi. Bà già vờ quá hay rồi đó"

Rồi nó quay qua nhìn anh chàng Vũ Trí và nói

"Ken. anh cho em mượn điện thoại đi"

Vũ Trí cười nhẹ và lấy chiếc điện thoại cảm ứng từ túi quần ra đưa cho nó.

"đây Lâm Lâm"

nó vừa cầm lấy chiếc điện thoại từ tay Vũ Trí vừa nói

"để tôi gọi bác ba về, xử lí bà mẹ kế ác như bà"

Nghe nói vậy bà Mai liền hoảng hốt

"Ngọc Lâm. Chuyện này vốn không liên quan đến con mà"

nó vừa bấm điện thoại vừa nói

"số của bác ba là 0903467...."

lúc này bà Mai bỗng lao đến.

"tao sẽ cho mày một trận, Ngọc Lâm"

bà ta trong lúc xúc động vơ tay lấy đại bình trà ở trên bàn, tính đập vào đầu nó. Nhưng anh chàng Vũ Trí đã kịp nắm lấy cổ tay bà ta lại và nói

"tôi không cho phép bà làm hại Lâm Lâm"

Rồi Vũ Trí đẩy mạnh bà ta xuống sàn nhà. Bà Mai ngã xuống sàn thật mạnh. Bình trà cũng vỡ tan dưới đất. Nó bước tới hỏi

"sao bà ác quá vậy"

Phuong My bỗng nhiên ôm cánh tay nó vừa khóc vừa nói

"Lâm Lâm à bỏ qua đi. Hichic. Xem như tao xin mày"

Vũ Trí nhìn nó và nói khẽ

"hay là chúng ta đưa My về nhà em trước đi Lâm Lâm"

nó nhẹ gật đầu và dịu Phuong My, quay lưng đi...

-- 1 Tiếng Sau --

Vũ Trí đang đứng im lặng ở trước sân nhìn ngắm bầu trời. Đã lâu lắm rồi anh ta không được nghe mùi hương hoa cỏ tươi của Việt Nam như vậy. Thiết thoát mái quá...

lúc này nó từ trong nhà khẽ bước ra với chiếc áo đầm thoát mái và cùng mái tóc dài đang nhẹ nhàng bay trong gió.

"anh Ken..."

nó bước đến và gọi khẽ. Vũ Trí nghe tiếng của nó thì liền quay người lại.

"Lâm Lâm"

Nụ cười tươi đang khẽ nở trên môi cả hai. Vũ Trí nhìn nó với ánh mắt đầy nỗi nhớ.

"anh về lúc nào vậy"

nó hỏi khẽ. Vũ Trí giật mình và cười nói

"anh về tối hôm qua... My giờ sao rồi"

nó bước đi thêm vài bước và nói

"My đang ngủ trong phòng của em ạ"

Vũ Trí khẽ hỏi

"em ấy không sao chứ?"

nó nhẹ lắc đầu

"chỉ bị thương chút thôi"

Vũ Trí nhìn thấy nó lo lắng như vậy trong lòng anh ta chẳng vui. Bất chợt nó quay người lại hỏi

"mà anh về đây làm gì vậy"

Vũ Trí bước đến gần nó. Hai tay anh ta cầm nắm lấy hai cánh tay nó và nói khẽ

"vì anh nhớ em, Lâm Lâm"

nó khẽ ngạc nhiên nhìn anh ta. Có thật là anh ta từ Anh về đây chỉ vì nhớ nó không? Bất ngờ quá. Vũ Trí nhìn và lấy tay vuốt nhẹ ve mặt nó.

"hình như dạo này em hơi ổn đó. Anh xót quá"

Chính nó cũng không biết tại sao khi trước mặt Vũ Trí thì nó biến thành một cô gái yếu đuối, chẳng biết nói gì nữa. Nhưng khi ở Anh thì Vũ Trí đã luôn quan tâm, lo lắng cho nó rồi.

Vũ Trí nhẹ nhàng ôm lấy nó vào lòng và nói khẽ

"Lâm Lâm, anh thật sự muốn được ôm em như thế mãi mãi"

nó không xô anh ta ra mà còn từ từ ôm lấy anh ta. Thì ừ nó cũng nhớ anh ta. Nhớ người bạn tốt này....

Rồi cả hai vừa cùng đi dạo trước sân vừa nói chuyện với nhau.

"My đáng thương thật đó. Phải sống chung với mẹ kế ác như vậy"

nó vừa đi vừa nói. Vũ Trí nhìn và nói khẽ

"nhưng anh thấy thương em hơn"

nó quay qua nhìn Vũ Trí với ánh mắt không hiểu.

"tại sao"

Vũ Trí cười mỉm và nói

"vì muốn bảo vệ My mà em đã tự ép mình phải mạnh mẽ. Thật cực cho em quá"

nó cười nhẹ và lắc đầu

"anh cũng biết em từ nhỏ bị đưa qua Anh rồi. My là bạn thân nhất của em, em không bảo vệ nó thì bảo vệ ai bây giờ"

Vũ Trí nói nhanh

"vậy anh sẽ bảo vệ em nha Lâm Lâm"

nó cười tươi và gật đầu

"tất nhiên rồi"

*****hết chương: 15*****

Mời mọi người đọc tiếp nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Nó khẽ mở cửa phòng và bước vào. Nhìn thấy cô bạn thân của mình đang ngủ say trên giường. Khuôn mặt của cô có một vết trầy, giống dấu ngón tay. Có lẽ bà mẹ kế đã ra tay tát cô rất mạnh. Tại sao cô bạn ngoan hiền này của nó lại đáng thương như thế này chứ? nó thở dài và lắc đầu rồi ngồi xuống bàn học, lấy tập sách ra học.

Một lúc sau Phương My tỉnh giấc, thấy nó đang ngồi học bài thì cô từ từ ngồi dậy.

"Lâm Lâm"

nó liền quay lại khi nghe Phương My gọi mình.

"My. mà thấy sao rồi"

nó chạy qua hỏi. Phương My cười nhẹ và lắc đầu

"tao không sao? Mày đừng lo nữa mà"

nó lấy tay sờ nhẹ vết trầy trên mặt Phuong My và nói khẽ

"bà ta thật quá đáng mà..."

Phuong My lắc đầu và hỏi

"ừa. Ken, anh ấy về đây lúc nào vậy Lâm Lâm"

nó thờ dài

"anh ấy về tối hôm qua"

Nhìn thấy vẻ mặt của nó hơi buồn bã nên Phuong My lên tiếng hỏi

"sao tao thấy mày buồn quá vậy. Bộ có chuyện gì hả?"

nó đứng lên bước đi vài bước và nhẹ lắc đầu

"không có! Ken...hồi chiều đã ôm lấy tao...và nói...anh ấy nhớ tao"

Phuong My khẽ ngạc nhiên, rồi bật cười và bước xuống giường, bước đến ôm vai nó.

"khi còn bên Anh chỉ cần không gặp mày một ngày là anh ấy chịu không nổi rồi. Giờ mày đã về đây được ba tháng rồi thì làm sao anh ấy không phát điên được chứ? Hihi"

nó lấy tay đánh nhẹ vào trán Phuong My.

"mày cứ chọc tao hoài"

Phuong My xoa xoa trán mình và hỏi

"không lẽ mày không biết Ken thích mày từ lâu rồi sao?"

nó đỏ mặt và vội lắc đầu

"thôi thôi. Đi ngủ đi, ngày mai còn đi học sớm nữa"

Rồi nó đẩy đẩy Phuong My đến giường... Nói ngủ vậy thôi chứ hai cô nàng cùng nói chuyện, đùa giỡn với nhau đến khuya luôn.

---Sáng Hôm Sau. Ở Trường Học---

Hoàng Minh vừa bước vào lớp thì Phuong My liền chạy đến hỏi.

"anh Minh, anh không sao chứ?"

Hoàng Minh nhẹ lắc đầu

"ừ, anh không sao?"

Phuong My tươi cười

"em cảm ơn anh vì đã cứu em"

"có gì đâu

Hoàng Minh lại lắc đầu. Rồi anh cảm thấy Phuong My hôm nay có gì đó hơi khác... À mái tóc. Hôm nay cô đã vén gọn mái tóc dài của mình qua một bên, che đi nửa khuôn mặt. Dù không thấy rõ lắm nhưng Hoàng Minh vẫn nhận ra mặt cô bị trầy. Rồi cả hai đều trở về chỗ ngồi của mình.

"anh và anh Nam đã nói chuyện với hiệu trưởng sao rồi"

nó hỏi khẽ. Hoàng Minh vừa lấy tập sách từ balô ra vừa nói

"xin hai em bỏ qua cho thằng Phi"

nó mở to mắt nhìn.

"sao lại có thể như vậy được"

Hoàng Minh quay mặt qua nhìn và hỏi

"chứ cô muốn sao? Hần ta là con trai duy nhất của hiệu trưởng Lý mà"

nó tỏ ra bức mình

"thật không công bằng mà"

Hoàng Minh lạnh lùng nói

"vậy thì cô đi tính sổ với hần ta đi"

nhìn bộ mặt lạnh lùng của Hoàng Minh thì nó càng bức mình hơn.

"không biết tại sao tôi lại ngồi chung với đồ lạnh lùng như anh nữa"

Hoàng Minh nhếch môi cười

"vậy cô xuống đất ngồi đi"

"Anh..."

nó tức giận nhưng cứng họng, không nói gì được vì cô giáo Hà dạy môn toán đã bước vào. Cả lớp im lặng học...

---Tan Học---

"từ bữa nay cô sẽ là chủ nhiệm của lớp này"

cô Hà thông báo. Nghe như vậy thì cả lớp đều vui mừng vỗ tay. Phương My hỏi nhỏ

"Khánh, sao mọi người vui mừng quá vậy"

Ngọc Khánh cười nói

"vì cô Hà là người dễ chịu nhất trong trường này. Ai có gì thì cứ nói với cô ấy. Cái gì cô ấy cũng giúp hết đó"

Phương My vui vẻ nói

"vậy hay quá"

cô Hà tươi cười

"có gì thì các em cứ nói với cô nha. Thôi được rồi các em về đi...bye"

Nói xong thì cô Hà quay lưng đi ra khỏi lớp. Cả lớp vui vẻ ra về.

Khi nó cùng với Phương My ra tới trước cổng thì...

"Lâm Lâm. Phương My"

là một giọng nam dịu dàng bỗng vang lên từ xa. nó và Phương My bất ngờ ngược mặt lên nhìn qua bên kia đường. Thì ra là Vũ Trí, anh ta đang ngồi trước đầu xe hơi. Vừa nhìn thấy nó thì anh ta liền vui mừng chạy qua. Ngay lúc đó Hải Nam và Hoàng Minh từ nhà gửi xe bước ra, và Hải Nam nhìn thấy nó. Hần tỉnh lên tiếng gọi nhưng lại thấy nó vui vẻ chạy lên phía trước vài bước và gọi lớn

"anh Ken"

Vũ Trí chạy đến trước mặt nó và cười tươi

"hai em tan học rồi hả?"

nó cũng cười tươi

"anh chờ em có lâu lắm không?"

Vũ Trí vẫn giữ nụ cười tươi trên môi mình và nhẹ lắc đầu

"chờ em thì dù bao lâu, anh vẫn chờ"

Nhìn thấy nó cười nói vui vẻ với người con trai khác thì trong lòng Hải Nam tự nhiên cảm thấy rất buồn. Hoàng Minh gọi khẽ

"My"

Rồi anh dẫn xe đạp đến gần. Phương My và nó nhẹ quay lưng lại. Vô tình nó cũng nhìn thấy Hải Nam từ xa. Nó buột miệng kêu khẽ

"anh Nam..."

Hải Nam cố cười nhẹ và dẫn xe đến. Phương My nhìn và hỏi

"Ủa anh Minh...anh kêu em hả?"

Hoàng Minh nhẹ gạt đầu

"ừ...anh muốn hỏi mặt em bị sao vậy"

Phương My khẽ ngạc nhiên. Cô đã lấy tóc che lại vết trầy rồi mà anh vẫn để ý sao? Phương My cố cười

"dạ không có gì đâu ạ"

Hải Nam cười cười và hỏi

"sao em không lấy xe đạp vậy Ngọc Lâm"

nó vui vẻ nói

"à em có bạn đến chờ em về rồi anh"

Vũ Trí đứng kế bên nó hỏi

"ai vậy Lâm Lâm"

"đề em giới thiệu... Đây là anh Hải Nam... Còn anh ta thì là Hoàng Minh. Là bạn học chung trường với tụi em đó"

nó vui vẻ đưa tay về phía Hải Nam với Hoàng Minh và nói.

"còn đây là bạn tốt của em ở Anh tên là..."

nó giới thiệu Vũ Trí với Hải Nam nhưng khi nói tới tên của anh ta thì nó bỗng im lặng. Mọi người đều nhìn nó với ánh mắt tò mò. Nó kéo Vũ Trí lại gần và nói nhỏ

"Ken. em quên mất tên tiếng Việt của anh rồi"

Vũ Trí bật cười và bóp nhẹ mũi nó.

"anh sợ em rồi đó Lâm Lâm"

Rồi anh ta bước đến và đưa tay ra trước mặt Hải Nam.

"chào cậu, tớ tên Vũ Trí"

Hải Nam cười nhẹ và bắt tay Vũ Trí.

"vâng chào cậu"

Hai anh chàng chào hỏi với nhau xong thì đều quay sang nhìn nó với ánh mắt dịu dàng. Trong mắt của cả hai chàng trai đều chỉ có một mình nó thôi, chẳng hề có một ai khác nữa cả. Những cơn gió vô tình đi ngang qua thổi bay mái tóc đen dài ra phía sau, khiến cho Hải Nam và Vũ Trí nhìn thấy rõ khuôn mặt xinh xắn của nó hơn. Đôi mắt của nó vừa to vừa tròn và rất long lanh nữa. Sống mũi của nó cũng cao lắm. Nhất là làn môi hoa anh đào của nó, thật khiến cho người khác muốn chạm nhẹ vào...

còn Hoàng Minh và Phương My thì cười cười với nhau. Trong lòng cả hai đều có chút gì đó rung động với đôi phương.

Vũ Trí hỏi khẽ

"Lâm Lâm. Bữa nay em học môn gì vậy"

nó nói giọng nhóng nhéo

"môn mà khiến cho em nhức đầu nhất đó"

Hải Nam tò mò hỏi

"là môn gì mà khiến em nhức đầu vậy Ngọc Lâm"

"là môn toán, phải không?"

nó chưa kịp trả lời thì Vũ Trí lên tiếng. Khiến cho Hải Nam bất ngờ.

"vẫn là anh hiểu em nhất. Toán khó quá à"

nó vui vẻ với Vũ Trí. Nhìn thấy nó thân thiết và nói chuyện dịu dàng với anh chàng Vũ Trí như vậy thì trong lòng Hải Nam rất buồn. Chính bản thân hắn cũng không tại sao nữa. Lúc này Hoàng Minh lên tiếng nói

"không phải toán khó mà tại cô quá ngốc thôi"

nó quay qua nhìn và hỏi

"cái anh kia, anh nói ai ngốc vậy hả?"

Hoàng Minh ung dung nói

"tôi nói cô đó"

Phuong My khẽ bật cười

"lại cãi nhau nữa rồi"

Vũ Trí nhìn Hoàng Minh, rồi ôm vai nó và nói khẽ

"mình về thôi Lâm Lâm. My"

Phuong My và nó nhẹ gật đầu, rồi quay lưng đi với Vũ Trí...

*****hết chương: 16*****

Sứ mời mọi người đón đọc tiếp

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17

Vũ Trí chở nó và Phuong My về biệt thự Hoàng gia. Vừa bước vào phòng khách đã thấy cha nó và cha Phuong My đang ngồi nói chuyện với nhau. Phuong My khẽ ngạc nhiên và chạy đến hỏi

"cha, sao cha lại ở đây"

ông Nguyễn ngược mặt lên nhìn.

"tại vừa đi công tác về chẳng thấy con đâu cả nên đành qua đây tìm thôi"

Phuong My ôm cổ cha mình và cười nói

"con nhớ cha quá đi.hihi"

Vũ Trí và nó cười tươi và bước đến.

"cha, con mới đi học về... Con chào bác ba ạ"

nó lễ phép chào hỏi. Vũ Trí nhẹ cúi đầu và nói

"dạ con chào hai bác ạ"

ông Hoàng (cha nó) nhìn Vũ Trí với ánh mắt bất ngờ và hỏi

"ùà Trí, con về khi nào vậy"

Vũ Trí cười nói

"dạ con mới về hôm bữa ạ"

ông Hoàng vui vẻ nói

"thế à. Lát nữa con ở lại ăn cơm với gia đình nhé"

Vũ Trí vui vẻ gật đầu

"vâng thế xin làm phiền gia đình ạ"

lúc này bà Hoàng và bà Mai từ bếp bước ra. Vừa nhìn thấy bà Mai thì Phương My liền hốt hoảng đứng dậy làm rót ly trà trên tay xuống đất. Ông Nguyễn nhìn thấy con gái của mình có vẻ sợ hãi như vậy nên lên tiếng hỏi

"My, con làm sao thế"

Phương My bối rối không biết nói thế nào. Nhìn thấy vậy thì nó liền khoác vai Phương My và nói

"À tại My thấy con rấn nhò bò ngang thôi ạ... My, mày đừng sợ nha. Đã có tao ở đây rồi mà"

bà Mai biết nó đang nói mình. Nếu bà ta là con rấn thật thì chắc người bà ta cắn đầu tiên là nó... Bà ta nhìn nó một cái rồi ngồi xuống bên ông Nguyễn. Bà Hoàng đặt nhẹ đĩa trái cây xuống bàn và hỏi

"nhà mình có rấn thật hả?"

Vũ Trí khẽ bật cười và vội nói

"dạ lúc nãy con thấy nó đã chạy ra ngoài rồi ạ"

bà Hoàng vui vẻ hỏi

"Vũ Trí, con về lúc nào vậy nè. Lâu quá không gặp, càng ngày càng đẹp trai ra nha"

.....

Hải Nam đang đứng trước sân cỏ của nhà mình với ánh mắt buồn bã. Chính hắn cũng không hiểu tại sao khi nhìn thấy nó cười nói với Vũ Trí thì trong lòng hắn rất buồn. Không lẽ là hắn đang ghen ư. Không thể nào. Hắn là hoàng tử đẹp trai nhất trong trường Quy Phong, một trường danh tiếng nhất thành phố mà sao có thể ghen như vậy được chứ? Hải Nam thở ra và lẩm bầm

"Ngọc Lâm, em đã khiến anh chẳng hiểu bản thân mình bị làm sao nữa rồi"

lúc này Hoàng Minh từ nhà bước ra nghe hắn gọi tên nó liền lên tiếng hỏi

"Nam, mày đang nhớ đến bà chằn đó hả?"

Hải Nam quay qua cười nhẹ và nói

"tao cũng không biết nữa. Nhưng hôm nay nhìn thấy cô ấy cười vui vẻ với thằng con trai khác thì trong lòng tao rất khó chịu"

Hoàng Minh nhìn và nói

"nhưng mày có hôn ước với gia đình họ Hoàng và mày đã yêu công chúa Hoàng tử nhò rồi mà"

Hải Nam cười cười

"ừ tao biết....nhưng với Ngọc Lâm thì tao không thể nào làm chủ con tim của mình được"

Hoàng Minh thở dài và lắc đầu

"thế mà tao cứ nghĩ mày không thể quên được công chúa Hoàng chứ?"

Hải Nam cố cười tươi

"tới đâu thì tính đó đi"

Hoàng Minh, anh nhìn thẳng bạn thân của mình và tự hỏi, nếu hẳn yêu nó và chọn nó thật thì công chúa Hoàng sẽ ra sao đây. Trong trí nhớ của anh thì công chúa Hoàng là cô gái rất yếu đuối, cần người khác bảo vệ...

"Ê, mày đang nghĩ gì đấy"

Hải Nam nhìn và hỏi. Hoàng Minh giật mình và lắc đầu

"ơ...không? Thôi vào ăn cơm đi thiếu gia"

---1 Tiếng Sau. Nhà Nó----

Sau bữa cơm vui vẻ thì gia đình Phương My về. Vũ Trí và nó đưa Phương My ra trước cổng. Nó cố ý nói lớn

"My à nếu con rắn chạy qua nhà mày thì cứ gọi cho tao nha"

Phương My đánh nhẹ tay nó.

"Lâm Lâm"

bà Mai đứng ở đó nhìn nó với ánh mắt tức giận và nói thầm

"Ngọc Lâm, mày cứ chờ đó có ngày biết tay tao"

lúc này chiếc xe hơi nhà họ Nguyễn chạy đến. Ông Nguyễn quay qua nói

"Ngọc Lâm, bác về nha"

nó cười nhẹ và gật đầu

"ạ... bác ba về ạ"

ông Nguyễn, bà Mai, Phương My lên xe về nhà.

Giờ thì chỉ còn lại nó và Vũ Trí đứng bên nhau thôi. Bất chợt nó quay qua, vô tình đã trông nhìn ánh mắt đầy tình cảm của Vũ Trí dành cho mình. Anh ta trước giờ vẫn như vậy, cứ đứng yên nhìn nó mà cười một mình.

"Ken, sao anh cứ nhìn em như vậy. Mặt em bị dính gì hả?"

nó nhìn và hỏi. Vũ Trí bật cười và lắc đầu

"ngốc quá. vì em đẹp, anh mới muốn nhìn ngắm thôi"

nó quay người qua chỗ khác và vừa bước đi vừa nói

"em mà đẹp gì chứ? My mới đẹp kia"

Vũ Trí bỗng nắm tay nó và kéo mạnh lại, khiến cho nó không kịp phản ứng, mà ngã vào người anh ta. Vòng tay ấm áp ôm lấy nó thật chặt. Nó khẽ ngạc nhiên ngược mặt lên nhìn. Nói thật là anh chàng Vũ Trí này đẹp trai và dịu dàng hơn Hải Nam. Cả hai người nhìn nhau dưới bầu trời xanh, mây trắng và với những cánh hoa giấy hồng đang nhẹ nhàng bay trong gió, đã tạo ra khung cảnh tuyệt đẹp.

"nhưng với anh thì em xinh đẹp nhất trên đời này"

Vũ Trí khẽ thì thầm vào tai nó. Đôi mắt của nó lúc này đầy ngạc nhiên.

"anh Ken..."

Vũ Trí nở một nụ cười hiền hậu và nói khẽ

"anh nói thật đó"

nó cố đứng đàng hoàng và vơ tay vén gọn mái tóc dài.

"mà....khi nào anh mới qua bên Anh lại vậy"

Ánh mắt của Vũ Trí chột buồn và hỏi khẽ

"không lẽ em muốn anh qua bên Anh thật sao Lâm Lâm"

nó nhìn và vội lắc đầu

"không? Em không có ý đó đâu Ken, em chỉ buột miệng hỏi vậy thôi"

Vũ Trí nhẹ quay người qua chỗ khác.

"hay là em đã có bạn mới rồi, không cần anh nữa"

nó nhìn Vũ Trí với ánh mắt không hiểu.

"ý anh là sao đây"

Vũ Trí vẫn không quay lại nhìn nó.

"không phải em vừa quen được hai anh bạn mới hay sao?"

nó đứng yên nhìn Vũ Trí rất lâu. Từ trước giờ anh ta đâu có vô lý như vậy đâu. Anh ta sợ nhất là làm nó buồn mà, sao bữa nay lại nói những lời như thế chứ?

"thật ra có chuyện gì với anh vậy Ken"

nó nắm tay Vũ Trí và lo lắng hỏi. Vũ Trí quay lại, thấy nhìn bàn tay bé nhỏ của nó đang nắm chặt tay mình thì trong lòng anh ta không hiểu tại sao lại cảm thấy buồn nhiều hơn.

"không có gì? Anh chỉ không muốn xa em thôi. Sorry em nha"

Vũ Trí nhẹ lắc đầu và cười ngượng. Nhìn thấy nụ cười ngượng của Vũ Trí thì nó biết nhất định có chuyện gì mà anh ta không muốn để mình biết. Lúc này Vũ Trí khẽ cầm tay nó lên và hôn nhẹ.

"em đừng giận anh nhé, được không Lâm Lâm"

Mỗi hàng động của Vũ Trí đều có thể thấy rõ anh ta rất yêu thích nó. Nhưng hình như nó chỉ xem anh ta là bạn thôi thì phải?

"không cần sorry đâu, chỉ cần anh bao em ăn kem là được rồi"

nó tỏ ra vui vẻ. Vũ Trí liền gật đầu và cười cười

"Ok. đi bây giờ luôn nha"

.....

Sau khi ăn kem với Vũ Trí xong thì nó vui vẻ về nhà nhưng khi nó mới bước vào phòng khách thì...

"Lâm Lâm"

ông Hoàng đang ngồi ở ghế sofa chờ nó.

"Dạ...gi cha"

nó đứng lại và hỏi. Ông Hoàng nhìn và nói

"con đến đây ngồi đi"

"dạ...vâng"

nó nhẹ gật đầu và bước đến, ngồi xuống đối diện với cha mình. ông Hoàng hỏi

"chuyện học của con sao rồi. Học ở trường Quy Phong tốt chứ?"

"dạ rất tốt ạ"

nó nhẹ gật đầu. Nhìn nó hình như không có chút tình cảm nào với cha mình, cảm giác như nó đang nói chuyện với người lạ vậy. Ông Hoàng nhìn và nói

"con đừng thường đi chơi và không nên thân với thằng Trí quá"

nó ngạc nhiên nhìn.

"tại sao vậy ạ"

mặt ông Hoàng lúc này trở lên nghiêm túc.

"không lẽ con không biết nhà thằng Trí là xã hội đen hay sao? Con là một tiểu thư gia đình giàu có, không nên qua lại với loại người như vậy"

nó thật không ngờ cha mình lại là người hai mặt như thế. Mới một tiếng trước ông còn cười nói với người ta, vậy mà giờ ngòi nói xấu người ta. Nó bỗng bật dậy và nói

"gia đình giàu có ư? Nhưng con chẳng thấy hạnh phúc chút nào cả, cha à"

Nói xong thì nó liền quay lưng đi lên lầu... Bước chân, bóng dáng của nó đi không hiểu tại sao lại cảm thấy đầy sự cô đơn...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Vừa bước vào lớp thì đã nghe mọi người to nhỏ với nhau về cuộc thi nào đó! Phương My và nó đều tò mò muốn biết cả lớp đang nói chuyện gì? Phương My bước đến chỗ ngồi của Ngọc Khánh và hỏi

"à Khánh, đang có chuyện gì thế?"

Ngọc Khánh đang ngồi tô son, nghe Phương My hỏi thì liền vui vẻ trả lời.

"À trường mình sắp có một cuộc ca hát, nhảy múa đấy"

nó tỏ ra thích thú.

"thật à"

Ngọc Khánh nhẹ gật đầu

"ừ thật mà. Còn có phần thưởng nữa đấy"

Phương My quay sang qua nó và cười nói

"Lâm Lâm, hay là mày tham gia đi. Mấy chuyện nhảy múa này mày giỏi nhất mà"

nó im lặng một lúc rồi cười cười

"cũng được thôi"

Thái Sơn bỗng nhiên lên tiếng hỏi

"Ngọc Lâm cũng biết nhảy múa nữa à"

Ngọc Khánh quay lưng qua nhìn và hỏi

"chỗ con gái nói chuyện, ai cho ông xem vào vậy hả?"

Thái Sơn nhìn và nói

"tại mấy bà nói lớn quá thôi"

Ngọc Khánh với tay đánh vào đầu Thái Sơn một cái.

"ông im lặng cho tôi nhờ. Nhiều chuyện quá"

Thái Sơn lấy tay xoa xoa chỗ đau của mình và "hừ" một cái rồi quay mặt qua chỗ khác. Ngọc Khánh quay lại cười

"cứ mặt kệ ông đi"

Phương Mỹ và nó cười cười. Lúc này đám học sinh nữ trong lớp bỗng chạy ào ra, khiến tụi nó giật mình chẳng biết đã xảy ra chuyện gì nữa. Nhìn lại, à thì ra Hải Nam và Hoàng Minh đến. Cả đám học sinh nữ bu xung quanh hai chàng trai và hỏi

"cuộc thi ca hát lần này hai anh sẽ tham gia chứ?"

Mỹ Sang nhìn Hoàng Minh với đôi mắt hình trái tim và nói

"anh Minh nhảy đẹp như thế, tham gia sẽ thắng giải nhất luôn cho mà coi"

Ngọc Kim và Như Ái nhẹ đầu

"phải đó. Anh Minh sẽ dành được giải nhất mà"

Cả đám ồn ào lên nhưng hai anh chàng của chúng ta vẫn im lặng. Nó nhìn mà phát bực.

"hajzz. Có cần mê trai thế này không?"

Ngọc Khánh vội đứng dậy bịt miệng nó lại.

"Lâm Lâm, bạn đừng nói thế, bạn sẽ gặp rắc rối nữa đó"

Hải Nam cố vui vẻ nói

"ừ Nam và Minh sẽ tham gia mà. Các bạn cứ quay lại chỗ ngồi của mình nha"

Đúng là nụ cười của Hải Nam khiến tụi con gái chết mê. Hoàng Minh chẳng thèm quan tâm đến, cứ đi đến chỗ ngồi của mình thôi. Lúc đi ngang qua Phương Mỹ thì anh cười nhẹ

"chào buổi sáng"

Phương Mỹ hơi đỏ mặt và nhẹ gật đầu

"ạ...chào buổi sáng..."

nó thì đang nói chuyện với Ngọc Khánh về cây son môi. Ngọc Khánh gơ cây son màu hồng trên tay mình lên và vui vẻ nói

"màu hồng này rất đẹp đó. Bạn muốn thử không Lâm Lâm"

nó lắc đầu, lắc tay.

"thôi thôi. Lâm không biết xài mấy thứ này đâu"

Hải Nam tính nói chuyện với nó nhưng lại bị tụi con gái bu quanh trước cửa lớp. Đến mãi khi cô giáo Hà vào thì tụi con gái mới chịu về chỗ ngồi của mình. Cô Hà hỏi

"Hải Nam, sao em lại đứng ở đây, sao không về lớp đi"

Hải Nam nhìn nó một cái rồi quay sang qua cô Hà và gật đầu

"D...ạ em sẽ về lớp ngay ạ"

Nói xong thì hần vội quay lưng đi... Cô Hà bỏ những cuốn sách trên tay mình xuống bàn và nói

"chắc các em đã nghe nói về cuộc thi ca hát, nhảy múa của trường mình rồi. Lần này ai thắng thì sẽ được phần thưởng 1 triệu đồng"

"Woa. 1 triệu đồng"

Cả lớp đều kinh ngạc. Cô Hà vỗ bàn vài cái và nói

"im lặng nào. Những ai muốn tham gia thì lên phòng giao viên để đăng ký. Còn bây giờ thì chúng ta học nhé"

"VÀNG Ạ"

Sự vui vẻ của cô Hà khiến không khí cả lớp thoải mái hơn. Lúc lấy tập sách từ cặp ra thì nó vô tình nhìn thấy trên tay Hoàng Minh đang cầm tờ giấy, hình

như là thông báo về cuộc thi ca hát. Trông anh có vẻ coi trọng cuộc thi này.

---Giờ Ra Chơi---

Ngọc Khánh và Phuong My đang kéo nó đi lên phòng giáo viên để đăng ký tham gia cuộc thi.

"mau lên đi"

nó thờ ra và nói

"cứ từ từ đi mà"

Ngọc Khánh vừa kéo nó đi vừa nói

"trời ơi, mỗi lớp chỉ 10 người có thể tham gia thôi. Nhanh đi"

nó gật đầu, gật đầu và chạy theo. Đến trước cửa phòng giáo viên thì tụi nó thấy rất đông người. Ngọc Khánh đánh vai nó một cái.

"thấy chưa? Khánh đã nói rồi mà"

Phuong My nhìn và nói

"đông người quá. Vậy giờ làm sao đây"

nó vẫn bình tĩnh nói

"đến đó coi thử xem"

Nói xong nó vội chạy thẳng đến phía trước. Ngọc Khánh và Phuong My cũng chạy theo. Hình như cả trường cùng kéo đến đăng ký. Rất đông, họ cứ xô đẩy nhau. Cả nó cũng xém chút té ngã nhưng may là có người kịp đỡ vai nó. Nhìn lại thì là một cô gái xinh xắn với mái tóc hơi đỏ ngấn ngang vai.

"cẩn thận"

nó khẽ gật mình và nhẹ gật đầu

"mình cảm ơn bạn nha"

Ngọc Khánh nhìn thấy cô gái ấy thì rất ngạc nhiên và buột miệng kêu khẽ

"Quỳnh Trang..."

Cô gái ấy (Nguyễn Quỳnh Trang 16t học lớp 11b6 tính tình ngoan hiền)

cô gái Quỳnh Trang nghe có ai đó gọi tên mình ở phía sau thì liền quay đầu lại nhìn. Cô ta vừa nhìn thấy Ngọc Khánh thì như người mất hồn. Cả cô bạn Ngọc Khánh của chúng ta cũng thế. Hai cô đứng giữa đám đông nhìn với đôi mắt dầm ướt. Hình như đã lâu rồi hai người họ không gặp nhau. Ngay lúc này trước mắt Ngọc Khánh và Quỳnh Trang xuất hiện những hình ảnh mờ ảo về hai cô bé nhỏ đang đùa giỡn vui vẻ với nhau... Phuong My và nó đều thấy lạ khi nhìn thấy cô bạn Ngọc Khánh đang rung rung nước mắt. Lúc tất cả im lặng thì Ngọc Khánh khẽ bước đến và rung rung nước mắt mà nói

"Quỳnh Trang, đúng thật là cậu rồi"

Quỳnh Trang vẫn đứng yên nhìn. Hai hàng nước mắt của Ngọc Khánh nhẹ nhàng lăn dài trên má. Nhỏ hỏi khẽ

"sao cậu không nói gì?"

Quỳnh Trang nhìn và cười ngượng

"thế cậu muốn tớ nói gì đây"

Ngọc Khánh thấy ánh mắt của Quỳnh Trang nhìn mình đầy tức giận. Nhỏ bước thêm vài bước và hỏi

"cậu vẫn còn giận tớ sao?"

Quỳnh Trang lạnh lùng nói

"cậu chưa đủ tự cách để tớ giận"

Vừa nói dứt câu thì cô ta quay lưng bỏ đi.

"Trang à... Quỳnh Trang..."

Ngọc Khánh với gọi theo. Nhưng gọi mãi, Quỳnh Trang vẫn lạnh lùng bước đi chẳng thèm quay đầu lại nhìn, dù chỉ một lần. Phương My và nó đứng bên cạnh và hỏi

"có chuyện gì thế Khánh. Bạn ấy là ai"

Ngọc Khánh vừa lắc đầu vừa nói

"không có gì đâu... Khánh đi mua nước uống cái nha"

Không chờ nó và Phương My nói hay hỏi thêm gì thì Ngọc Khánh đã ôm mặt bỏ chạy.

"Khánh. Khánh"

nó vội gọi. Phương My lo lắng hỏi

"giờ tụi mình làm sao đây"

nó bỗng nắm tay Phương My và vội nói

"còn làm sao nữa. Mau đuổi theo bạn ấy"

Thế là nó cùng Phương My đuổi theo cô bạn dễ thương Ngọc Khánh. Vừa lúc đó Hoàng Minh từ phòng giáo viên bước ra nhìn thấy nó đang kéo Phương My chạy như bay, chẳng biết có chuyện gì xảy ra nữa. Anh lẩm bầm

"bà chằn đó đi đâu mà vội quá vậy. Vội đi đâu thai hay sao?"

Anh tính chạy theo xem sao, nhưng mới bước đi thì...

"Minh, cậu đã đăng ký xong rồi sao?"

Một giọng quen thuộc bỗng vang lên. Hoàng Minh quay lại nhìn thì thấy cô bạn Hồng Bích đang cười với mình.

"ừ tớ đăng ký xong rồi"

Hoàng Minh lạnh nhạt nói. Hồng Bích bước đến và vui vẻ nói

"tớ đến đăng ký đùm Hải Nam...tại các bạn nữ ám cậu ấy quá"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu...

*****hết chương: 18*****

Giữa cô gái tên Quỳnh Trang mới xuất hiện với Ngọc Khánh thật ra đã có chuyện gì mà có thể khiến cho Ngọc Khánh phải bật khóc như thế? Và điều gì sẽ đến với tụi nó trong cuộc thi ca hát, nhảy múa của trường đây... Sứ mời mọi người đón đọc tiếp nha

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Nhà trường tổ chức một cuộc thi ca hát, nhảy múa nên Ngọc Khánh và Phương My kéo nó lên phòng giáo viên để đăng ký tham gia nhưng trong lúc vô tình gặp một cô gái xinh xắn tên Quỳnh Trang. Ngọc Khánh đã rất xúc động và rất vui khi nhìn thấy cô gái Quỳnh Trang ấy nhưng niềm vui của nhỏ chẳng được kéo dài vì Quỳnh Trang tỏ ra rất lạnh lùng, làm như không quen biết cô bạn Ngọc Khánh chúng ta vậy. Thái độ lạnh lùng của Quỳnh Trang đã khiến cho Ngọc Khánh bật khóc và bỏ chạy đi. Phương My với nó lo lắng đuổi theo.

Ngọc Khánh, nhỏ vừa chạy vừa khóc. Nhỏ khóc vì điều gì chẳng ai biết cả, chẳng ai hiểu trong lòng nhỏ đang buồn chuyện gì? Chạy thẳng ra sau sân cỏ của trường thì Ngọc Khánh ngồi xuống bên gốc cây và ôm mặt khóc. Phương My và nó vội chạy đến. Nhìn Ngọc Khánh khóc nức nở như thế càng lo lắng hơn. Nó khẽ nhìn Phương My và nói nhỏ.

"My, mày đến hỏi bạn ấy có chuyện gì đi"

Phuong My nhẹ gật đầu và bước đến gần Ngọc Khánh. Cô lo lắng hỏi

"Khánh có chuyện gì vậy...có thể chia sẻ với tụi mình không?"

Ngọc Khánh từ từ ngước mặt lên nhìn với hai hàng nước mắt đang lăn dài trên má. Nhỏ nhẹ lắc đầu

"không, không có gì?"

nó bước đến trước mặt Ngọc Khánh và hỏi giọng bức mình.

"thật ra Khánh có xem tụi tụi là bạn không vậy. Nếu đã là bạn thì phải cùng chia sẻ buồn vui chứ?"

Phuong My lo lắng

"mày đang làm gì vậy Lâm Lâm"

nó nhìn Ngọc Khánh và nói khẽ

"Lâm thật lòng quan tâm Khánh mà..."

Những lời đó của nó khiến cho Ngọc Khánh khẽ ngạc nhiên, và rồi...

"Lâm Lâm..."

Ngọc Khánh bỗng lao đến ôm lấy nó. Phuong My và nó đều bất ngờ. Ngọc Khánh vẫn ôm nó và khóc hích.

"Khánh à thật ra có chuyện gì vậy"

nó hỏi khẽ. Ngọc Khánh nhẹ nhàng buông nó ra và vừa khóc vừa nói

"Quỳnh Trang là bạn thân của Khánh.... Ngày xưa bọn mình cũng giống My và Lâm như bây giờ vậy, rất thân thiết"

Phuong My khẽ ngạc nhiên và buột miệng hỏi

"bạn thân...sao ánh mắt của bạn ấy nhìn Khánh lại lạnh lùng như vậy"

Ngọc Khánh lắc đầu liên tục

"Khánh cũng không biết nữa... Hai năm trước bạn ấy tự nhiên bỏ đi qua nước ngoài không một lời tạm biệt..."

nó nhìn Phuong My, rồi ôm vai Ngọc Khánh và nói khẽ

"chắc là bạn ấy hiểu lầm chuyện gì đó. Khánh đừng buồn nữa, tụi mình sẽ giúp Khánh mà"

Phuong My khẽ bước đến và cười nhẹ

"phải rồi đó. My và Lâm Lâm sẽ tìm cách giúp Khánh mà"

Ngọc Khánh cảm thấy rất cảm động. Nhỏ nhẹ gật đầu và cố cười

"Khánh cảm ơn hai người nha"

Phuong My cười nhẹ và lắc đầu

"thôi chúng ta về lớp đi, sắp tới giờ học rồi"

Thế là cả ba cùng nhau quay lại lớp. Nhưng nó có cảm giác hình như Ngọc Khánh đang giấu một điều gì đó, chưa chịu nói thật với nó và Phuong My...

--11 Giờ Trưa--

Sau mấy tiếng mệt mỏi cuối cùng cũng tan học. Phuong My và nó tình vô nhà gửi xe thì lại chạm mặt với Quỳnh Trang từ trong dẫn xe đạp ra. Nó vội chặn đầu xe cô ta lại. Quỳnh Trang ngạc nhiên hỏi

"Xin lỗi, cậu là ai"

nó nhìn và nói

"Chúng ta đã gặp nhau lúc này mà"

Quỳnh Trang nhìn nó một hồi thì mới nhớ ra, vừa gặp nó ở trước cửa phòng giáo viên. Cô ta vui vẻ hỏi

"Là cậu hả? Tim tớ có chuyện gì không?"

lúc này Phương My bước đến nói

"Tụi mình là bạn của Ngọc Khánh"

Vừa nghe đến Ngọc Khánh thì nụ cười trên môi Quỳnh Trang bỗng biến mất.

"Nếu chuyện liên quan đến con người hai mặt ấy thì tớ không có gì để nói hết. Xin lỗi, bây giờ tớ phải về rồi"

Nói vừa dứt câu thì Quỳnh Trang leo lên xe chạy đi.

"Mình phải làm rõ chuyện này mới được"

nó lăm bắm rồi chạy đi lấy xe đạp của mình đuổi theo. Vì nhanh quá Phương My không kịp phản ứng.

"Này Lâm Lâm"

Cô vội gọi nhưng nó đã đạp chạy đi mất bóng rồi. Cô thở dài và dẫn xe ra. Mới ra trước cổng trường thì chiếc xe hơi màu xanh của Vũ Trí bỗng chạy đến. Anh chàng Vũ Trí khẽ bước xuống và nhìn xung quanh.

"Anh đang kiếm Lâm Lâm, phải không?"

Phương My nhìn và hỏi. Vũ Trí bật cười và gật đầu

"Ừ phải rồi. Lâm Lâm đâu mất rồi My"

Phương My cười cười

"Ồ...ờ.... Lâm Lâm...đi công việc rồi anh"

Vũ Trí ngạc nhiên hỏi

"Công việc gì và ở đâu"

nhìn về mặt Vũ Trí lo lắng như vậy Phương My đành kể đầu đuôi câu chuyện của Ngọc Khánh và Quỳnh Trang lại cho anh ta nghe.

....

Nó đang chạy theo sau xe Quỳnh Trang. Cố đạp nhanh hơn lên phía trước.

"Quỳnh Trang, bạn dừng xe lại nói chuyện với mình chút đi"

nó cố chạy gần và nói. Quỳnh Trang quay mặt lại nhìn, thấy nó thì liền ngạc nhiên hỏi

"Tại sao lại là cậu"

nó cứ chạy theo và nói

"Dừng xe lại nói chuyện với mình đi mà. Ngọc Khánh thật sự rất buồn khi bạn tỏ ra không quen biết bạn ấy"

Quỳnh Trang bực mình nói

"Chuyện người đó buồn thì liên quan gì đến tớ chứ? Tớ không muốn nghe tới tên của người đó nữa"

Nói xong cô ta đạp nhanh hơn, bỏ nó lại phía sau.

"Quỳnh Trang Quỳnh Trang"

Nó vội gọi theo. Nhưng càng gọi thì cô ta chạy càng nhanh hơn. Nhìn xung quanh trên đường thì nó thấy đang ít người qua lại. Nó bắt đầu chạy chậm lại, rồi từ từ chạy nhanh thẳng. Chẳng biết nó đã làm gì mà xe và người bay lên cao, ra phía trước Quỳnh Trang, chặn đường cô ta lại. Nhưng bánh xe trước của nó bỗng nhiên đụng trúng cục đá nhỏ khiến cho nó té ngã xuống đường thật mạnh. Quỳnh Trang dừng xe lại và hoảng hốt nhảy xuống xe, chạy đỡ nó dậy.

"Cậu có sao không?"

nó nhẹ lắc đầu

"Mình không sao?"

....

Quỳnh Trang đỡ nó đến công viên gần đó, rồi cô ta cùng nó ngồi xuống ghế băng đá và hỏi

"Cậu làm gì liều mạng dữ vậy"

nó ôm cánh tay của mình và nói

"Chỉ tại mình muốn biết giữa Khánh và bạn đã có chuyện gì? Trang, bạn có thể cho mình biết được không?"

Quỳnh Trang nhìn tên trên áo nó và cười nhẹ

"Cậu tên Ngọc Lâm hả?"

nó nhẹ gật đầu. Quỳnh Trang nhìn và hỏi.

"Nếu tớ không nói cho cậu biết thì cậu sẽ không để tớ yên đâu, đúng không?"

nó gật đầu

"Đúng!"

Quỳnh Trang bỗng thở dài

"Khánh đã cướp mất người tớ yêu"

"Cái gì?"

Đôi mắt nó tròn to vì bất ngờ...

---Nhà Nó----

Vũ Trí đang đi qua, đi lại ở trước sân nhà nó với vẻ mặt lo lắng. Bỗng nhiên anh ta nghe tiếng bước chân. Nó đang dẫn xe đạp bước vào với vẻ mặt buồn bã. Vũ Trí buột miệng kêu khê

"Lâm Lâm"

Nó theo tiếng gọi mà ngước mặt lên nhìn.

"Anh Ken"

Vũ Trí vội chạy đến hỏi

"Lâm Lâm, em đi đâu mà lâu quá vậy"

nó chưa kịp trả lời thì Vũ Trí nhìn thấy cánh tay nó đang chảy máu. Anh hoảng hốt cầm lấy nhẹ cánh tay nó và lo lắng hỏi

"Lâm Lâm, tay em bị sao thế này. Sao chảy máu nhiều quá trời vậy. mau vào nhà đi"

Vũ Trí dìu nó vào nhà, để nó ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách và chạy đi tìm hộp thuốc y tế. Nó ôm nhẹ tay mình và nói thầm

"Khánh đã cướp mất người yêu của Trang ư... Không thể nào, mình sẽ hỏi rõ Khánh lại mới được"

Lúc này Vũ Trí cầm hộp y tế ra và ngồi xuống bên nó.

"Đưa tay em cho anh..."

Rồi anh ta sửa vết thương cho nó với vẻ mặt lo lắng.

"À đau quá"

nó kêu khê. Vũ Trí hoảng hốt nói

"Anh xin lỗi, anh sẽ nhẹ tay hơn. Em cố chịu chút nha Lâm Lâm"

Nó ngược mặt lên nhìn, thấy Vũ Trí lo lắng cho mình như vậy, nó cố cười nói

"Em không sao đâu, chỉ là bị thương ngoài da thôi mà"

Vũ Trí im lặng không nói gì hết, vẫn cẩn thận băng bó vết thương cho nó... Sau vài phút vết thương của nó được băng bó thật cẩn thận từ bàn tay ấm áp của Vũ Trí. Nó hỏi

"Anh sao thế? Sao nãy giờ lại im lặng không nói gì vậy"

Vũ Trí nhìn nó rồi nhẹ lắc đầu

"Anh thấy lòng ngực mình rất đau"

Nghe vậy nó liền hỏi

"Sao lại đau, anh thấy không khỏe á. Ken, anh không sao chứ?"

nó thật sự lo lắng. Vũ Trí cầm tay nó lên và nói khẽ

"Anh không sao? Chỉ là anh thấy em bị thương nên trái tim anh hơi nhói thôi..."

Những lời của Vũ Trí vừa thốt lên khiến cho nó thật sự rất bất ngờ...

*****hết chương: 19*****

Ngọc Khánh và Quỳnh Trang có thể làm hoà với nhau, trở lại là bạn thân của nhau như xưa không. Sứ mời mọi người đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

--Tại Trường Học--

Hôm nay nó không chờ Phương My qua đi cùng như thường ngày mà chạy đến trường trước. Vừa bước vào lớp thì Ngọc Khánh đã thấy một mình nó đang ngồi ở đó, có vẻ đang chờ nhỏ.

"Khánh, chúng ta nói chuyện với nhau chút được không?"

nó đứng dậy và vội hỏi. Ngọc Khánh khẽ bước đến và để ý thấy cánh tay nó đang bị thương. Nhỏ hoảng hốt hỏi

"Tay của bạn bị sao vậy Lâm Lâm"

nó vội lắc đầu

"Lâm không sao? Có chuyện này Lâm muốn hỏi Khánh nhưng Khánh trả lời thật nha"

Ngọc Khánh hơi ngạc nhiên với vẻ mặt nghiêm túc của nó. Nhỏ nói

"Lâm Lâm cứ hỏi đi"

nó nhìn và nói

"Hôm qua Lâm có nói chuyện với Trang... Trang đã nói là Khánh cướp mất người yêu của Trang..."

Ngọc Khánh nghe những lời đó như sét đánh ngang tai. Nhỏ khẽ ngạc nhiên và nhìn nó bằng ánh mắt hoảng hốt.

"Cái gì?"

Nó vội nói

"Là chính miệng Trang nói như vậy. Đó không phải là sự thật đúng không?"

Ngọc Khánh rung rung nước mắt và lẩm bẩm

"Thì ra cậu ấy đã hiểu lầm mình"

Nó vỗ nhẹ vai Ngọc Khánh và nói

"Trang đang đợi Khánh ở cây hoa phượng sau trường đó. Khánh mau đến đó giải thích đi"

Bầu trời hôm nay có gì đó buồn buồn, không khí chẳng trong lành như mỗi khi. Một cô gái với mái tóc ngắn đang chơi đùa trong những cơn gió và với đôi mắt buồn bã đang ngắm nhìn những nụ hoa phượng chưa nở. Trông cô ta thật cô đơn và có cảm giác cô ta hơi lạnh lùng... Ở rất xa có một cô gái khác vội chạy đến với những giọt nước mắt long lanh. Cả hai ánh mắt buồn bã nhìn nhau. Đó là Quỳnh Trang và Ngọc Khánh, hai cô gái xinh đẹp. Quỳnh Trang và Ngọc Khánh đứng yên nhìn nhau dưới cây hoa phượng lâu năm, nơi mà đầy kỷ ức của hai người lúc xưa. Ngọc Khánh khẽ bước đến và nói

"Trang, tớ đã tưởng cậu giận tớ là vì năm xưa tớ trễ hẹn với cậu thôi chứ? Nhưng thì ra không phải?"

Quỳnh Trang quay mặt qua chỗ khác. Ngọc Khánh lúc này nghẹn ngào nói

"Cậu thật sự hiểu lầm tớ với Thế Vinh rồi Trang à. Bọn tớ không hề làm gì có lỗi với cậu hết đó"

Quỳnh Trang quay mặt lại và nói giọng tức giận.

"Năm xưa, bữa đó chính mắt tớ đã nhìn thấy hai người ở nhà hàng, Thế Vinh còn nắm tay cậu tỏ tình nữa mà"

Ngọc Khánh vội lắc đầu

"Không, không phải như vậy đâu. Bữa đó Vinh tuyển tập thôi. Người mà Vinh muốn tỏ tình chính là cậu đó Quỳnh Trang..."

"Cậu đang nói dối"

Quỳnh Trang bỗng thét to lên. Ngọc Khánh vừa rơi nước mắt vừa lắc đầu

"Tớ nói thật mà. Vinh chỉ thích một mình cậu thôi"

Quỳnh Trang khẽ rơi nước mắt.

"Vậy giờ Vinh đang ở đâu"

Ngọc Khánh nhìn và khẽ nói

"Vinh đã qua nước ngoài tìm cậu"

Nhỏ mở cặp mình đang cầm ra một lá thư và nói tiếp

"Trước khi Vinh đi thì có đưa cho tớ một lá thư, bảo là khi nào cậu về đưa cho cậu"

Rồi nhỏ đưa lá thư trên tay mình về phía Quỳnh Trang... Sau vài phút đọc lá thư thì Quỳnh Trang bật khóc.... và ôm lấy Ngọc Khánh thật chặt rồi nghẹn ngào nói

"Ngọc Khánh, tớ xin lỗi, là tớ hiểu lầm hai người"

Ngọc Khánh cũng ôm lấy cô bạn thân của mình và mỉm cười trong nước mắt.

"Trang à tớ nhớ cậu lắm"

Thật ra từ nãy giờ nó đứng ở xa nhìn. Thấy Ngọc Khánh và Quỳnh Trang làm lành với nhau nó vui lắm.

"Tốt quá họ đã hoà giải hiểu lầm rồi"

Phương My vội vàng chạy vào lớp, vô tình đụng trúng Hoàng Minh cũng đang đi vào lớp. Phương My muốn té ngã nhưng cũng may là Hoàng Minh nhanh tay đỡ lấy lưng cô. Cả hai nhìn nhau với ánh mắt bối rối và cả hai trái tim đập rất nhanh. Hoàng Minh hỏi khẽ

"Em không sao chứ My"

Phương My nhẹ lắc đầu.

"Dạ...em không sao?"

Rồi Hoàng Minh đỡ cô dậy đang hoảng và hỏi

"Em làm gì mà vội vàng dữ vậy"

Phuong My giật mình nhìn vào lớp.

"Em đang lo cho Lâm Lâm"

Rồi cô chạy vào lớp nhưng mà chẳng thấy nó ở đâu hết. Hoàng Minh bước vào hỏi

"Bà chặn đó có chuyện gì vậy My"

Phuong My quay lại với vẻ mặt lo lắng.

"Dạ....em nghe nói Lâm Lâm bị thương, sáng nay em qua nhà lại không thấy nó nên em hơi lo thôi"

Hoàng Minh ngạc nhiên

"Bị thương ư. Sao lại bị thương"

lúc này Hải Nam đến trước lớp nghe vậy thì liền lên tiếng hỏi

"Ai bị thương vậy"

Phuong My và Hoàng Minh bất ngờ nhìn. Hải Nam vội bước vào và hỏi một lần nữa

"Hai người đang nói ai bị thương vậy hả?"

Phuong My nhìn và nói khẽ

"Dạ là Lâm Lâm ạ"

Nghe nó bị thương thì Hải Nam tỏ ra hoảng hốt và lo lắng

"Ngọc Lâm, em ấy làm sao mà bị thương vậy hả My"

"Dạ...em cũng không rõ nữa"

Phuong My nhẹ lắc đầu. Hải Nam lo lắng tính đi tìm nó nhưng vừa quay lưng lại thấy Ngọc Khánh và nó đang bước vào.

"Lâm Lâm"

Phuong My buột miệng kêu khẽ. Nhìn xuống tay nó thì thấy đúng là đang băng bó, Hải Nam lo lắng chạy đến hỏi

"Ngọc Lâm, em có sao không?"

nó nhìn Hải Nam với ánh mắt không hiểu.

"Dạ...em bình thường mà anh"

Phuong My lên tiếng nói

"Ý anh Nam là tay này kia"

nó nhẹ lắc đầu và vui vẻ nói

"Ồ không sao? Em chỉ bị thương ngoài da thôi anh Nam"

Hải Nam lo lắng nhìn nó và thở ra.

"Em không sao là tốt rồi"

Hoàng Minh lúc này lên tiếng hỏi

"Ừa Nam, sao này lại qua đây"

Hải Nam giật mình quay lại và đưa cho Hoàng Minh một tờ giấy.

"À thầy Bùi mới đưa bản danh sách những ai được tham gia cuộc thi nè"

Nó nhìn và vội hỏi

"Có phải là cuộc thi ca hát, nhảy múa không?"

Hải Nam nhẹ gật đầu

"Ừ phải. Bộ em cũng muốn tham gia sao?"

Nó nhẹ gật đầu

"Dạ...nhưng em đăng ký không kịp ạ"

Ngọc Khánh đứng kế bên nói

"Xin lỗi nha Lâm Lâm, tại Khánh mà Lâm không đăng ký được"

Nó bật cười và lắc đầu

"Không sao đâu"

"Nhưng tại sao trong đây lại có tên cô"

Hoàng Minh bỗng lên tiếng hỏi. Cả đám ngạc nhiên. Nó nhìn và hỏi

"Sao lại như vậy được. Tôi đâu có đăng ký đâu"

"Nè, cô tự coi đi"

Hoàng Minh đưa tờ giấy cho nó. Tất cả đều thấy trên tờ giấy ghi rõ dòng chữ "Hoàng Ngọc Lâm, lớp 11a6" nó không hiểu tại sao lại có tên mình trong danh sách những người được tham gia cuộc thi. Nó hỏi

"Là ai đăng ký giúp tôi vậy ta"

"Là cô đã đăng ký dùm em đó Ngọc Lâm"

Một giọng ngọt ngào bỗng thốt lên, khiến cả lớp giật mình. Nhất là nó, quay lại nhìn thì thấy cô Hà dịu dàng trong áo dài màu vàng, trông cô ấy thật xinh đẹp. Cô Hà đang nở nụ cười hiền hậu với tụi nó và nói

"Cô đã xem thông tin của em, được biết em đã học múa nhảy mấy năm và hôm qua cô thấy em ở phòng giáo viên, cô nghĩ em muốn tham gia nên cô đã tự ý đăng ký dùm em.. Chắc em không trách cô đâu hả Ngọc Lâm"

Nó vội lắc đầu và nở nụ cười vui mừng.

"Dạ không đâu cô. Ngược lại em còn cảm ơn cô đã giúp em đăng ký ạ"

Cô Hà nhẹ gật đầu và lại cười nói

"Lần này Hoàng Minh và Ngọc Lâm nhảy đôi nhé"

Những lời đó của cô Hà khiến cho cả lớp kinh ngạc, nhất là nó với Hoàng Minh. Cả hai quay lại nhìn nhau với ánh mắt đầy ngạc nhiên. Hoàng Minh vội hỏi

"Cô, sao lại như thế ạ. Em nhảy hip hop mà"

Cô Hà chưa kịp trả lời thì Phương My lên tiếng nói

"Cái này anh Minh cứ yên tâm đi, Lâm Lâm nhà em dù balê hay là hiphop đều rất giỏi hết đó"

Hoàng Minh và nó đứng đơ người ra nhìn nhau với ánh mắt đầy ngạc nhiên..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Giờ ra chơi Phương My và nó ra ngoài đi dạo, nó kể lại cho cô nghe đầu đuôi câu chuyện của Ngọc Khánh với Quỳnh Trang. Sau khi Phương My nghe xong thì nắm tay và hỏi

"Lâm Lâm, sau này có khi nào chúng ta vì con trai mà làm tổn thương nhau không nhỉ"

nó đứng lại và giờ tay đánh nhẹ đầu Phương My một cái.

"Tào lao gì vậy hả? Mày là bạn thân nhất của tao mà, tao không bảo vệ mày thì thôi chứ làm tổn thương mày vì con trai á"

Phương My lấy tay xoa xoa đầu mình và nói giọng nhõng nhẽo.

"Tao chỉ nói thế thôi mà. Mày làm gì mà dữ vậy"

nó nắm tay Phương My vừa đi vừa nói

"Mày cứ yên tâm đi, tao sẽ không đi yêu anh ta đâu"

Phương My ngạc nhiên.

"Mày đang nói đến ai vậy Lâm Lâm"

nó quay đầu lại nhìn và nói

"Thôi mày đừng giả vờ nữa, trái tim mày đã bay đến Lâm Hoàng Minh mất rồi"

mặt Phương My bất giác đỏ ửng lên. Cô nói lắp bắp

"Có...việc...đó...đâu..."

nó bắt chợt quay qua nhìn cô bạn thân của mình rồi cười mỉm và nói khề

"Tao ủng hộ mày, sẽ không phản đối mày với anh ta nữa đâu"

Phương My rất ngạc nhiên khi nó thốt lên những lời đó! Chắc cô không nghe lầm đó chứ, thường ngày vừa thấy cô đứng gần Hoàng Minh là nó đã rất tức giận rồi, mà sao bữa nay lại ủng hộ tình cảm của cô với anh được chứ? Cô đứng đơ ra nhìn nó rất lâu và hỏi

"Sao mày ủng hộ tao, không phải mày ghét anh Minh lắm sao?"

nó vừa bước đi vừa thờ dãi.

"Phải, lúc trước tao ghét anh ta thật...nhưng hôm bữa thấy anh ta vì bảo vệ mày mà bị thương thì tao biết anh ta...cũng là một người tốt"

Phương My vui mừng nhưng rồi thờ dãi

"Nhưng tao không biết anh ấy có thích tao không nữa"

Nó vỗ nhẹ vai Phương My và nói

"Mày vừa xinh đẹp vừa dịu dàng thế này nếu anh ta không thích mày thì anh ta thật không có mắt đó"

Phương My hình như đã nhớ ra gì đó nên liền ôm vai nó rồi cười nói

"Anh Minh có thích tao hay không thì tao không biết nhưng tao biết chắc là anh Ken đã thích mày thật rồi"

Nghe vậy thì nó khề ngạc nhiên.

"Sao tự nhiên lại nhắc đến anh Ken chứ?"

Phương My nhìn và nói

"Tại mày không biết đó thôi, sáng nay anh Ken và tao qua nhà mày, mà không thấy mày đâu thì anh Ken rất lo lắng kiểm mày khắp nơi. Đến trường thấy xe đạp của mày, anh ấy mới yên tâm đó"

nó nghe xong thì trong lòng có chút gì đó bối rối.

"Anh ấy làm gì phải lo lắng dữ vậy chứ?"

"Vì anh ấy thích mày... Mày đi theo tao"

Phuong My vội nói, rồi cô kéo tay nó đi.

"Mày kéo tao đi đâu"

nó vừa đi theo vừa hỏi. Phuong My kéo nó ra gần cổng trường, và rồi nó đã nhìn thấy một chàng trai đang đứng giữa trời nắng. Khuôn mặt chàng trai ấy đầy mồ hôi và trông có vẻ đang rất lo lắng cho một ai đó! Chàng trai ấy chính là Vũ Trí chẳng phải ai khác. Nhìn thấy anh ta đứng đó thì nó bỗng dưng nhớ lại, khi còn ở bên Anh có một lần anh ta cũng ngốc nghếch đứng chờ nó như bây giờ, chỉ khác là lúc đó thời tiết lạnh giá, bây giờ thì nắng nóng. Nó lớn tiếng gọi

"Anh Ken..."

Rồi chạy đến. Vũ Trí theo tiếng gọi quay sang qua, vừa nhìn thấy nó thì trên môi anh ta liền nở nụ cười vui mừng và cũng chạy lại..

nó nhìn Vũ Trí với vẻ mặt vừa lo lắng vừa tức giận, nó hỏi

"Anh làm gì mà đứng giữa trời nắng như thế"

"Vì anh lo lắng cho em lắm Lâm Lâm à"

Vũ Trí nói khẽ. Vừa lúc này Hải Nam và cô bạn Hồng Bích từ trong bước ra. Những lời của Vũ Trí nói, đã khiến cho nó khẽ ngạc nhiên và cũng khiến cho Hải Nam thấy khó chịu trong lòng. Vũ Trí cảm nhẹ cánh tay đang bị thương của nó lên và hỏi giọng dịu dàng.

"Tay em có còn đau không?"

nó khẽ rút tay lại và nhẹ lắc đầu.

"Đã hết đau rồi...hôm nay em sẽ về rất trễ nên anh khỏi chờ, anh về trước đi"

Vũ Trí nghe giọng của nó thì biết nó đang bực mình, anh ta hỏi khẽ

"Bộ anh phiền em lắm à"

nó đứng yên nhìn Vũ Trí một hồi, bỗng dưng nó lớn tiếng thét lên.

"Phải, anh rất phiền đó"

Rồi nó quay lưng chạy đi. Vũ Trí vội gọi theo.

"Lâm Lâm à"

Tính chạy vào trường nhưng vừa quay lưng quay thì nó lại bắt gặp ánh mắt buồn bã của Hải Nam.

"Ngọc Lâm..."

Hải Nam gọi khẽ. Mặt kệ tất cả, nó cứ bỏ chạy đi. Phuong My lúc này chạy đến chỗ Vũ Trí và nói

"Ken, anh đừng buồn nha. Lâm Lâm, nó chỉ là thấy buồn khi thấy anh mệt mỏi đứng ở đây nên nó bực tức như thế thôi"

Vũ Trí nhẹ gật đầu và cố gượng cười.

"Ừ anh biết mà. Thôi em vào học đi"

"Dạ vâng"

Phuong My gật đầu và quay lưng đi. Hải Nam và Hồng Bích cũng vậy. Vũ Trí bỗng thở dài và nói thầm.

"Lâm Lâm à, anh không biết mình còn bao nhiêu thời gian bên cạnh em nữa"

Nó đi thẳng vào lớp với vẻ mặt bực mình, vừa ngồi xuống thì Hoàng Minh lên tiếng.

"Này cô tính..."

"Tôi đang bức mình, đừng chọc đến tôi"

Hoàng Minh chưa nói hết câu thì nó quát lên. Hoàng Minh nhìn nó với ánh mắt không hiểu.

"Gì vậy trời"

Rồi cả hai im lặng đọc bài. Phương My bước vào tính đến nói chuyện với nó thì thầy Bùi vào tới nên thôi.

"Nam, đợi tớ với"

Hồng Bích vừa chạy theo Hải Nam vừa gọi. Hải Nam cứ bước đi nhanh, hình như hắn đang thấy khó chịu chuyện gì đó! Hắn tự hỏi, bản thân mình bị làm sao vậy chứ? Biết rõ là mình đã có hôn ước rồi mà vẫn không thể nào làm chủ con tim mình yêu thích nó.

"Nam, cậu làm gì mà đi nhanh dữ vậy. Nam à"

Hồng Bích cứ với gọi ở phía sau, khiến cho Hải Nam bức mình, hắn đứng lại và hỏi giọng bức mình.

"Bích, thật ra cậu muốn gì đây, cậu theo tớ không chán à"

Hồng Bích giật mình.

"Sao...tự nhiên...lại nổi nóng với tớ chứ?"

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của Hồng Bích thì Hải Nam thấy mình hơi quá đáng, hắn thở dài.

"Xin lỗi cậu, hôm nay tớ hơi mệt...tớ muốn một mình, cậu về lớp trước đi"

Nói xong hắn liền bỏ đi, để một mình Hồng Bích đứng ở đó. Thì ra bộ mặt sợ hãi lúc này là do Hồng Bích giả vờ thôi, cô ta muốn Hải Nam nghĩ rằng, cô ta là một cô gái yếu đuối hiền lành. Khi Hải Nam đi mất thì mặt cô ta liền thay đổi, một khuôn mặt hung dữ và đầy tức giận. Cô ta tức giận vì lòng cô ta biết rất rõ hoàng tử Hải Nam của mình đã yêu thích nó rồi. Hải Nam ghen khi thấy người con trai khác thân thiết với nó, việc đó khiến cho cô ta quyết tâm phải đuổi nó ra khỏi trường Quy Phong này bằng mọi cách.

---Hai Tiếng Sau. Phòng Nhạc---

Hải Nam lang thang với những dòng suy nghĩ tung lung trong đầu, mà đi vòng vòng suốt hai tiếng đồng hồ và đến phòng ban nhạc lúc nào không hay. Bỗng hắn nghe tiếng đàn nhẹ nhàng, tiếng đàn này hình như hắn đã nghe ở đâu đó, rất quen. Hắn bước nhanh đến trước cửa phòng và khẽ mở cửa, không dám gây ra tiếng động. Hắn khẽ nhìn vào bên trong, thì ra là Phương My đang ngồi đàn Piano, nhưng điều khiến cho hắn ngạc nhiên nhất là khi nhìn thấy nó đang múa balê, tiếng đàn và điệu múa như là một vậy... Trong lúc này trông nó thật xinh đẹp dưới đèn với tiếng đàn Piano. Cảm giác của Hải Nam lúc này giống như đang đứng trong một vườn hoa anh đào rộng lớn, gió đang chơi đùa với những cánh hoa anh đào, cảm giác thật khó tả. Phương My và nó đã khiến cho Hải Nam say đắm...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Hôm nay là ngày nghỉ, bầu trời không xanh lắm. Những cánh hoa giấy màu hồng đang bay cùng gió khắp sân nhà nó, một bóng dáng chàng trai cô đơn đang khẽ bước.

"Anh Ken"

Một giọng quen thuộc bỗng vang lên. Là nó, nó từ trong nhà bước ra. Vũ Trí xoay mặt lại nhìn và nở nụ cười vui mừng.

"Lâm Lâm"

Rồi cả hai cùng bước tới đối diện nhau. Nó thấy vẻ mặt của Vũ Trí xanh xao thì liền lo lắng hỏi

"Ken, anh sao thế, sao sắc mặt anh khó coi quá vậy"

Hai tay nó cầm nắm lấy cánh tay Vũ Trí, nhìn nó lo lắng cho mình như vậy thì Vũ Trí thật sự vui lắm. Vũ Trí chưa kịp nói gì thì nó hỏi tiếp

"Có phải vì hôm qua anh đứng ngoài trời nắng chờ em, mà anh bị cảm nắng rồi không?"

Vũ Trí nhẹ lắc đầu và tươi cười.

"Anh không sao? Em đã hết...giận anh rồi sao?"

Giọng Vũ Trí hơi yếu. Rồi bỗng nhiên Vũ Trí gục ngã xuống.

"ANH KEN"

Nó thét lớn lên, và bước tới đỡ Vũ Trí dậy.

"Anh Ken, anh bị làm sao vậy...anh Ken à, hay là em đưa anh đến bệnh viện nha"

Vũ Trí cố mở mắt và nhẹ lắc đầu.

"Không, anh không đến...bệnh viện đâu..."

"Nhưng mà..."

nó lo lắng nhìn. Vũ Trí vẫn cố cười nói

"Anh không sao đâu, em đừng lo... Anh chỉ chóng mặt chút thôi, em đỡ anh vào nhà ngồi nghỉ là được rồi"

nó nhẹ gạt đầu và quay mặt vào nhà rồi lớn tiếng gọi

"Bà Tám...bà Tám, ra giúp con với"

bà Tám trong nhà nghe tiếng nó gọi thì liền vội chạy ra, ra tới thấy Vũ Trí bị ngã dưới đất thì bà hoảng hốt chạy đến cùng nó đỡ Vũ Trí vào nhà, nó và bà Tám cẩn thận dìu Vũ Trí vào ngồi ghế sofa ở phòng khách. Bà Tám lên tiếng nói

"Hay là tôi vào làm ly nước chanh cho cậu Trí uống cho khỏe nha"

Nói xong thì bà vội chạy xuống bếp. Nó nhẹ đỡ lưng Vũ Trí tựa vào ghế sofa và lo lắng hỏi

"Ken, có thật là không cần đến bệnh viện không?"

Vũ Trí vội lắc đầu và giờ tay vuốt ve mặt nó dịu dàng.

"Anh không sao thật mà, em đừng làm bộ mặt này nữa, cười lên mới đẹp"

nó nhẹ gạt đầu và cười mỉm.

"Vậy được chưa?"

Lúc này bà Tám bưng ra một ly nước chanh và đưa cho nó.

"Nè Ken, anh mau uống đi"

nó dịu dàng đỡ Vũ Trí dậy và cho anh ta uống một chút nước chanh, sau Vũ Trí uống xong thì liền nhìn sang qua bà Tám,

"Con cảm ơn bà Tám nhé, làm phiền bà Tám quá"

Bà Tám vội lắc đầu và lễ phép nói

"Phiền gì đâu, cậu Trí đừng nói thế. Đây là việc của tôi mà"

nó để ly nước chanh xuống bàn và hỏi khẽ

"Ken, anh thấy khỏe hơn chưa?"

Vũ Trí gạt đầu và cố cười

"Anh đã khỏe rồi..."

bà Tám nhìn và nói

"Sắc mặt của cậu chưa khỏe hẳn đâu, hay là cậu ở lại ăn cơm rồi về"

Vũ Trí nhẹ lắc đầu và nói

"Thôi thôi, con không sao? Bà Tám cứ đi làm việc của mình đi"

"Dạ vâng, tôi xin phép"

bà Tám cúi đầu rồi quay lưng đi vào trong. Nó ngồi kể bên lên tiếng hỏi

"Sao anh không chịu ở lại ăn cơm vậy Ken"

Vũ Trí cười nhẹ

"Cha em đâu có thích anh..."

nó khẽ ngạc nhiên nhìn Vũ Trí.

"Làm sao anh biết được"

Vũ Trí thở ra và nói khẽ

"Người ta có thể giả vờ vui vẻ, nhưng ánh mắt thì chẳng thể nói dối. Dù cha em luôn cười nói vui vẻ, tỏ ra quý mến anh nhưng mà qua ánh mắt của bác ấy, anh có thể nhận ra bác ấy rất ghét anh"

Nghe những lời của Vũ Trí nói thì nó thật lòng rất buồn, không ngờ anh ta lại để ý đến như vậy, thế mà người bạn như nó chẳng hay trong lòng anh ta buồn tủi. Nó khẽ nắm tay Vũ Trí và nói

"Em xin lỗi anh, em chẳng biết anh đã nhận ra điều đó. Cha em vì gia đình anh là xã hội đen mới dùng ánh mắt xem thường anh như thế. Anh đừng buồn em nhé Ken"

Nhìn bàn tay nhỏ bé của nó đang nắm tay mình và nghe giọng đầy quan tâm của nó, Vũ Trí cảm thấy hạnh phúc trong lòng lắm. Anh ta nhẹ lắc đầu và giờ tay vuốt ve mặt nó dịu dàng.

"Ngốc à anh không quan tâm mọi người nghĩ gì hay xem thường anh thế nào cả.... Chỉ cần em vẫn làm bạn, không tránh xa anh là được rồi, đối với anh vậy là đủ"

Mặt nó bỗng ửng đỏ lên vì những lời của Vũ Trí, nó cố cười nói tự nhiên.

"À phải rồi, trường em có một cuộc thi ca hát nhảy múa. Em cũng được tham gia nữa đó anh"

Vũ Trí nở nụ cười tươi.

"Thật à, khi nào vậy Lâm Lâm"

Nó cười nói

"Dạ 3 tuần sau nữa. Đến lúc đó anh phải tới xem nhé"

Vũ Trí gật đầu và tươi cười

"Tất nhiên rồi"

--Qua Hôm Sau. Ở Trường Học--

Phương My và nó đang vừa cười nói vui vẻ vừa bước vào trường thì Ngọc Khánh với Quỳnh Trang chạy tới.

"Ngọc Lâm. Phương My, chào buổi sáng"

Tụi nó quay lại với nụ cười tươi trên môi.

"Chào buổi sáng"

Quỳnh Trang nhìn nó và nói khẽ

"Cảm ơn cậu nha Ngọc Lâm...nếu không nhờ cậu thì tới giờ tớ vẫn hiểu lầm Khánh"

Ngọc Khánh cũng cười nói

"Phải đó. Khánh cảm ơn Lâm nhiều lắm"

Nó cười cười và lắc đầu

"Có gì đâu chứ?"

Quỳnh Trang bước tới gần và nói nhỏ với nó.

"Tớ không bao giờ quên những lời đó của cậu"

Nó cười mỉm và nháy mắt một cái.

"Sự thật mà"

Phuong My và Ngọc Khánh quay lại nhìn nhau với ánh mắt tò mò.

"Này, hai người đang to nhỏ gì vậy"

Ngọc Khánh ôm cổ Quỳnh Trang và hỏi. Quỳnh Trang cười nói

"Bí mật của tớ với Ngọc Lâm, không nói cho cậu biết đâu. Kaka"

Phuong My và nó rất mừng khi nhìn thấy Ngọc Khánh, Quỳnh Trang vui vẻ với nhau như thế, không vì sự hiểu lầm nhỏ mà đánh mất tình bạn đáng quý. Rồi tới giờ học thì Quỳnh Trang vội chạy về lớp của mình, còn Ngọc Khánh và nó với Phuong My thì cũng vui vẻ vào lớp.

Ngồi xuống bàn, nó vô tình thấy dưới ghế của Hoàng Minh có vật gì đó. Vì tò mò nên nó cúi người xuống lượm lên, thì ra là một cái bóp tiền. Chắc là của Hoàng Minh quá, nghĩ thế nó liền bỏ cái bóp trên tay xuống góc bàn, chỗ của Hoàng Minh. Ngay lúc này Hoàng Minh vội bước vào, tới bàn nhìn thấy cái bóp tiền của mình thì anh liền vui mừng nói

"Thì ra mày ở đây"

nó đang lấy tập sách từ cặp ra, vô tình ngược đầu lên nhìn. Nó thấy mặt Hoàng Minh bị thương thì liền buột miệng hỏi

"Mặt anh bị làm sao thế"

Hoàng Minh lạnh lùng nói

"Không liên quan đến cô"

Phuong My nghe vậy liền xoay mặt qua nhìn, thấy mặt Hoàng Minh quả thật là bị thương.

"Anh Minh, sao anh lại bị thương như vậy"

Phuong My chạy qua hỏi. Hoàng Minh khẽ giật mình và nhẹ lắc đầu

"À...chỉ bị té thôi, không sao đâu em đừng lo"

nó và Phuong My nhìn nhau, vì cả hai đều nhận ra vết thương trên mặt Hoàng Minh không phải bị té...

---Giờ Ra Chơi---

Tính đến phòng nhạc luyện tập chút, đang trên đường đi thì nó gặp Hải Nam cũng đang đến phòng nhạc. Nó lên tiếng gọi.

"Anh Nam"

Hải Nam theo tiếng gọi quay đầu lại nhìn.

"Ủa Ngọc Lâm, em đi đâu vậy"

Nó chạy đến gần Hải Nam và nói

"Dạ em tính đến phòng nhạc chút thôi"

Hải Nam cười nhẹ

"Anh cũng đến đó nè. Cùng đi nha"

"Dạ"

Nó nhẹ gật đầu và bước đi cùng Hải Nam, đang đi thì nó bỗng lên tiếng hỏi

"Anh Nam nè, tại sao hôm nay mặt Hoàng Minh lại bị thương vậy"

Hải Nam khẽ ngạc nhiên xoay mặt qua nhìn nó, rồi bất chợt thờ dài.

"Là cha đánh đó"

Nó bất ngờ, đứng lại và hỏi

"Anh nói sao? Anh ta bị cha đánh thật hả?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

Hải Nam và nó đang vừa đi đến phòng nhạc vừa nói chuyện với nhau, cười cười nói nói vui vẻ với nhau trông hai người thật giống hoàng tử và công chúa trong những câu chuyện cổ tích. Khi bên cạnh nó, Hải Nam thật là không thể làm chủ trái tim mình, hẳn cứ rung động trước vẻ dễ thương, rung động trước ánh mắt long lanh của nó. Hẳn đã yêu nó mất thật rồi sao? Hai người đang đi thì Hồng Bích từ sau chạy tới nói

"Nam, cô Hà gọi cậu lên phòng giao viên gấp kia"

Hải Nam quay sang qua nó và nói

"Anh đi gặp cô Hà chút nha, em cứ đến phòng nhạc đi"

"Dạ..."

nó nhẹ gật đầu. Không muốn để Hải Nam nói thêm câu nào với nó nữa nên Hồng Bích vội kéo hất đi, trước khi đi Hồng Bích còn liếc nó một cái nữa. Thấy thái độ của cô ta như thế thì nó biết cô ta rất ghét mình, nó tự hỏi, tại sao ở trường Quy Phong này ai cũng ghét mình hết vậy, nó đã làm gì sai chứ. Mà thôi mặt kệ đi, dù sao đi nữa từ trước giờ nó luôn một mình với cô đơn mà. Nghĩ thế rồi nó đi thẳng đến phòng nhạc, đến trước cửa phòng thì nó nghe tiếng nhạc sôi động, hình như nhạc hip hop thì phải? Cánh cửa không được đóng kín lắm, nó chỉ cần đẩy nhẹ thôi là thấy tất cả bên trong. Thì ra Hoàng Minh đang tập nhảy ở bên trong, nó cứ đứng yên nhìn vào với suy nghĩ để xem anh nhảy giỏi đến đâu. Hoàng Minh quả thật như mọi người nói nhảy rất đẹp, anh đều làm được những động tác khó trong hip hop, như động tác xoay đầu dưới đất. Anh thật khiến cho nó ngạc nhiên quá. Nhưng rồi vô tình nhìn thấy vết thương trên mặt anh, khiến cho nó nhớ những gì mà Hải Nam kể lúc này, nó không ngờ anh lại sống trong đau khổ như thế. Anh sống với một người cha vô lương tâm, suốt ngày đánh đập anh chẳng yêu thương gì anh. Nghĩ đến đó thì nó đã muốn cho ông ta một trận rồi.

Hoàng Minh đang nhảy thì trượt chân té ngã xuống, thấy anh bị té ngã thì nó liền chạy vào đỡ anh dậy.

"Anh không sao chứ?"

Hoàng Minh ngược mặt lên nhìn thì vô tình bắt gặp được ánh mắt lo lắng của nó, một ánh mắt đầy lo lắng đã tạo cho anh cảm thấy thân quen lắm, giống như anh đã nhìn thấy ánh mắt này ở đâu đó rồi nhưng chẳng nhớ rõ.

"Này, anh có nghe tôi hỏi gì không?"

Nó lớn tiếng hỏi. Hoàng Minh giật mình và lắc đầu

"Tôi không sao?"

Rồi anh vội đứng dậy. Nó thật khó chịu với vẻ mặt lạnh như băng của anh.

"Cô đến đây làm gì?"

Hoàng Minh lạnh lùng hỏi. Nó nhìn và nói

"Đến tập nhảy với anh, nếu không thì làm sao thi đây"

Hoàng Minh thờ dài và gật đầu.

"Vậy bắt đầu đi"

Hai người họ bắt đầu tập nhảy với nhau, tuy là lâu lâu anh và nó lại cãi nhau về những chuyện nhỏ vặt. Thế nhưng dần dần cả hai từ từ ăn ý với nhau, ăn ý với nhau về động tác và cả từng bước nhảy nữa...

---Hai Tuần Sau---

Từ ngày tập nhảy cùng nhau thì anh và nó ít khi cãi nhau hơn trước, cả hai có thể nói chuyện bình thường như bè bạn. Phương My thấy họ có vẻ thân nhau thì cô cũng mừng, nhưng trái tim cô thì lo sợ lắm, lo sợ anh sẽ thích nó sau từng ngày trôi qua.

Thấy Phương My ngồi một mình với vẻ mặt buồn bã thì nó liền chạy đến hỏi

"My, mày sao vậy"

Phương My khẽ giật mình xoay đầu qua sang nó, cô cười cười

"Có sao đâu"

Nó nhìn và hỏi

"Nhưng sao tao thấy mày giống có tâm sự, hay là có chuyện gì?"

Phương My vội lắc đầu

"Làm gì có chị hai"

Nó gật đầu và nói

"Vây cùng tao đi đến phòng nhạc nha"

Ánh mắt của Phương My chợt buồn buồn, cô nhẹ lắc đầu

"Thôi mày đi đi, tao đã nhờ Khánh đi mua nước uống rồi nên tao phải ở đây chờ bạn về"

Nó cũng nhận ra hôm nay Phương My có gì lạ, nhưng thấy cô không muốn nói ra nên nó nhẹ gật đầu và quay lưng đi, bước ra khỏi lớp.

Phương My thờ dãi và áp mặt xuống bàn, ánh mắt cô lúc này trông thật buồn. Hình như cô đang có chuyện gì đó buồn phiền trong lòng lắm.

Nó vừa đi đến phòng nhạc vừa suy nghĩ, không biết cô bạn thân của nó đã xảy ra chuyện gì sao mà trông cô buồn dữ vậy.

"Là ông đánh mày nữa, phải không?"

Đến trước cửa phòng nhạc thì nó bỗng nghe tiếng của Hải Nam. Nghe giọng của hắn hình như đang rất giận, vì tò mò nên nó khẽ bước tới gần cửa nhìn vào. Thì ra Hải Nam đang nói chuyện với Hoàng Minh.

"Mày trả lời tao đi, là ông phải không?"

Hoàng Minh quay lưng qua chỗ khác và nói

"Mày mặt kệ tao đi, không liên quan gì đến cậu chú như mày"

Hải Nam xoay người Hoàng Minh qua và xô anh ra.

"Mày có xem tao là bạn thân không hả, sao cứ nói ra những lời này chứ?"

Hoàng Minh nhìn và lạnh lùng nói

"Mày là cậu chủ, tao không có tự cách là bạn thân với mày"

Nói xong thì Hoàng Minh quay lưng đi, vừa thấy anh bước ra thì nó vội trốn sau bức tường, vì không muốn để hai người họ biết nó đã nghe lén này giờ. Đợi Hoàng Minh đi xa thì nó mới bước ra, nhìn hường anh đi là ra công mã, lát nữa là tới giờ tập nhảy với nó rồi anh còn đi đâu nữa chứ, về ư? Nó đi theo sau Hoàng Minh với ý muốn làm rõ chuyện anh bị cha mình đánh. Quả thật là Hoàng Minh đi lấy xe đạp đi về, nó cũng lấy xe đạp của mình chạy theo. Chẳng biết nói nó tốt bụng quan tâm bạn bè hay là nói nó quá nhiều chuyện nữa, mà suốt ngày cứ lo chuyện của người khác. Nó chạy theo Hoàng Minh đến một căn nhà nhỏ, Hoàng Minh bước xuống xe và vào nhà.

nó đứng ở xa nhìn và hỏi thầm

"Anh ta ở đây sao?"

Hoàng Minh vừa bước vào nhà thì gặp một đàn ông khoảng 40 mấy tuổi.

Đó là (ông Lâm, cha của Hoàng Minh. Là một người suốt ngày bài bạc và uống rượu)

Ông Lâm đang cầm trên tay trai rượu trắng và liếc nhìn Hoàng Minh với ánh mắt tức giận.

"Sao giờ này mày mới về"

Hoàng Minh xoay mặt qua chỗ khác.

"Không phải tôi đã nói là tôi phải ở lại trường tập nhảy rồi sao?"

Ông Lâm lấy tay đập xuống bàn một cái mạnh và nói

"Lại nhảy hot nữa, sao mày không dành thời gian để tìm tiền cho tao mua rượu uống"

Hoàng Minh quay mặt lại nhìn.

"Nếu muốn uống rượu thì ông cứ tự đi tìm tiền mua đi"

"Đồ mất dạy"

Ông Lâm đập trai rượu trắng trên tay mình mạnh xuống đất và la lớn lên. Những mảnh vỡ trai bay khắp sân nhà, Hoàng Minh vội bước lùi ra ngoài và hỏi

"Ông muốn làm cái gì vậy"

ông Lâm cầm khúc cây lớn ra với vẻ mặt hung dữ.

"Mày là thằng mất dạy, tao đã nuôi mày bao nhiêu năm rồi, mà dám ăn nói như vậy với tao"

Rồi ông Lâm lao tới đánh Hoàng Minh liên tục, Hoàng Minh không dám đánh lại cha mình nên anh né qua né lại, anh và ông cứ lúi lúi, kéo kéo nhau.

"Bữa nay tao phải cho mày một trận mới được"

"Tôi đã làm sai mà ông đòi đánh tôi"

Cả hai cứ lúi kéo qua lại, rồi Hoàng Minh không cẩn thận té ngã xuống. Ông Lâm vội nói

"Tao đánh gãy chân mày, để coi mày còn nhảy hot nữa không?"

Rồi ông cầm khúc cây đánh xuống.

"Àaaaaa...."

Tiếng la đau đớn vang lên. Nhưng không phải là tiếng la của Hoàng Minh mà là của một người khác. Hoàng Minh giật mình xoay đầu lại nhìn, thật bất ngờ. Người đỡ lấy một cây đèn anh lại chính là nó, khuôn mặt đầy đau đớn. Rồi nó ngã vào người Hoàng Minh, ông Lâm lúc này hoảng sợ chạy đi.

"Ngọc Lâm...sao lại là cô"

Hoàng Minh đã nhanh tay đỡ lấy nó và hỏi. Đôi mắt của nó mờ dần...và rồi ngất đi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Hình như có ai đó bế nó trên tay và chạy rất vội. Là ai thế, nó cố mở mắt lên nhìn thì thấy một khuôn mặt đầy lo lắng nhưng mờ quá không thể nhìn rõ được. Ánh nắng buổi trưa chiếu xuống khiến cho nó không thấy rõ người đang bế mình là ai, nhưng sao hình bóng quen quá vậy. Rồi cơn đau ở sau lưng đã khiến cho nó ngất đi chẳng còn biết gì nữa...

--Hai Tiếng Đồng Hồ Sau. Ở Bệnh Viện--

Vừa tỉnh lại thì nó đã thấy Hoàng Minh đang ngồi bên cạnh mình rồi.

"Cô tỉnh rồi á"

Hoàng Minh lên tiếng hỏi. Nó nhìn xung quanh và hỏi

"Đây là ở đâu vậy, sao tôi lại ở đây"

Hoàng Minh đỡ nó ngồi dậy và cho nó tựa vào tường.

"Bộ cô không nhớ gì sao?"

Nó nhìn anh và cố nhớ lại đã xảy ra chuyện gì với mình. À nhớ rồi, nó đã theo Hoàng Minh về nhà rồi nhìn thấy cha anh tính đánh gãy chân anh, nó đã chạy tới đỡ đòn anh.

"Tôi nhớ ra rồi..."

Nó khẽ gật đầu. Hoàng Minh nhìn nó và hỏi khẽ

"Tại sao cô lại làm thế?"

nó giả vờ không có chuyện gì, nó nói

"Tôi chỉ đi ngang qua bị vấp ngã thôi mà"

"Cô nói xạo"

Hoàng Minh vội nói. Nó khẽ ngạc nhiên ngược mặt lên nhìn, cả hai ánh mắt vô tình chạm vào nhau. Trong giây phút ấy cả hai người chỉ nhìn thấy đối phương thôi chẳng còn thấy ai khác. Đang đầy cảm xúc thì nó tự nhiên cắt ngang với một câu

"Đói bụng quá"

Hoàng Minh giật mình, quay mặt qua chỗ khác và nói

"Dù sao cũng...cảm ơn cô"

nó nhìn và nói

"Cứ xem như tôi trả ơn anh lần trước đã cứu bạn thân của tôi đi, không ai nợ ai"

Vừa lúc này Vũ Trí và Phương My với Hải Nam vội vàng chạy vào.

"Lâm Lâm"

Cả ba đều gọi tên nó với vẻ hoảng hốt. Vũ Trí lo lắng chạy tới hỏi

"Lâm Lâm, em có sao không?"

Hai tay của Vũ Trí đang nắm tay nó thật chặt.

"Dạ...em không sao ạ"

nó nhẹ lắc đầu. Phương My cũng vội chạy tới bên nó và hỏi

"Lâm Lâm, mày làm tao sợ quá đi, mà thật ra đã có chuyện gì?"

Vũ Trí cũng hỏi thêm

"Phải đó, có chuyện gì và sao em lại bị thương như thế?"

"Cô ấy bị thương là vì tôi"

Lúc nó chưa kịp trả lời thì Hoàng Minh vội nói. Câu nói của anh đã khiến mọi người ngạc nhiên. Vũ Trí quay người lại nhìn Hoàng Minh với ánh mắt vô cùng tức giận.

"Sao cậu lại để em ấy bị thương như thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?"

Vũ Trí nắm lấy cổ áo Hoàng Minh và lớn tiếng hỏi. Hải Nam vội chạy tới đẩy nhẹ Vũ Trí ra và nói

"Trí, cậu bình tĩnh lại đi"

Vũ Trí vẫn giữ ánh mắt tức giận với Hoàng Minh, nó nhìn mà cũng thấy sợ nữa, thật sự chưa bao giờ nó nhìn thấy anh ta giận dữ như vậy.

"Anh Ken"

Nó cố bước xuống giường và gọi khẽ.

"Lâm Lâm cẩn thận đó"

Phương My thét lên khi thấy nó sắp ngã xuống.

"Cẩn thận. Em không sợ bị ngã à"

Vũ Trí nhanh lẹ đưa tay đỡ lấy nó và hỏi khẽ. Nó cố cười nói

"Có anh ở đây em không sợ gì hết, vì em biết anh nhất định không để em ngã xuống đâu"

Vũ Trí dịu dàng đỡ lấy nó và nói khẽ

"Em thiệt là.... Thôi em nằm yên đi"

Rồi anh ta diu nó lên giường với vẻ dịu dàng. Cái cảnh ấy khiến cho Hải Nam cảm thấy khó chịu vô cùng. Nó nằm xuống và nói

"Chuyện em bị thương chỉ là sự cố thôi, không phải lỗi của anh ta đâu... Anh đừng giận nữa, được không Ken"

Ánh mắt tức giận lúc này đã hoàn toàn biến mất, mà thay vào đó là một ánh mắt dịu dàng. Vũ Trí nhẹ gật đầu

"Được rồi, anh không giận nữa. Em ngoan ngoãn nằm yên đi"

Phương My này giờ luôn để ý đến ánh mắt của Hoàng Minh, cô thấy anh luôn nhìn nó với ánh mắt lo lắng, không giống ánh mắt của anh thường ngày chút nào cả? Cô nói thầm

"Thật ra đã có chuyện gì vậy, mình phải tìm cơ hội hỏi rõ mới được"

Vũ Trí liếc nhìn Hoàng Minh và hỏi

"Bác sĩ nói thế nào"

Hoàng Minh đang đứng bỏ hai tay vào túi quần suy nghĩ lung tung, khi nghe Vũ Trí hỏi thì giật mình xoay mặt qua nói

"Bác sĩ nói cô ấy chỉ nằm ở đây một đêm, mai sáng có thể xuất viện được rồi"

Vũ Trí nhẹ gật đầu và lạnh lùng nói

"Thôi được rồi hai cậu về đi, ở đây có tôi và My lo cho Lâm Lâm rồi"

Hải Nam bước tới thêm vài bước và nói

"Ngọc Lâm, em nghỉ ngơi cho khỏe nhé. Anh về"

nó gật đầu và cười nhẹ. Hải Nam nhìn Vũ Trí với ánh mắt bức mình, rồi quay lưng đi cùng với Hoàng Minh. Lúc này Vũ Trí gờ tay vén vài sợi tóc cho nó và hỏi giọng dịu dàng

"Lưng em còn đau lắm không Lâm Lâm"

Nó nhẹ lắc đầu và nói

"Em không đau...em chỉ đói bụng thôi à... Ken, anh mau đi mua gì đó cho em ăn đi"

Vũ Trí khẽ bật cười và gật đầu.

"Rồi rồi, anh sẽ đi mua món mì ý em thích ăn nhất nha"

"Dạ. Hìhì"

Nó nở nụ cười vui mừng. Vũ Trí quay sang qua Phương My và nói

"My, em lo cho Lâm Lâm đừng anh chút nha"

Phuong My nhẹ gật đầu.

"Dạ em biết rồi mà"

Vũ Trí quay lưng đi và bước thật nhanh ra khỏi phòng. Lúc này Phuong My ngồi xuống bên cạnh nó với vẻ mặt buồn, nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của cô bạn thân của mình thì nó biết chắc trong lòng cô rất muốn biết có chuyện gì đã xảy ra nên nó kể hết đầu đuôi câu chuyện lại cho cô nghe. Sau khi nghe xong thì Phuong My thở dài.

"Haizz...sao tội nghiệp cho anh Minh quá vậy"

Nó nhẹ gật đầu.

"Tao sẽ tìm cơ hội cho ông ta một trận"

Phuong My nhìn thẳng vào nó và hỏi khẽ

"Mà sao mày lại đỡ đùm anh Minh..."

Nó khẽ giật mình trước câu hỏi của Phuong My, vì chính nó cũng không biết tại sao mình lúc đó lại lao vào đỡ đùm anh nữa, chỉ nhớ lúc đó trong đầu nó không có suy nghĩ gì hết. Phuong My hỏi khẽ

"Chắc không phải mày đã thích..."

Nó vội lắc đầu và nói

"Tao chỉ vì mày....và cuộc thi thôi"

Phuong My nhìn nó với ánh mắt ngạc nhiên.

"Vì tao?"

Nó gật đầu và cười nhẹ.

"Tao biết nếu anh ta có chuyện gì thì chắc chắn mày rất đau lòng, tao thì chẳng thích thấy điều đó"

Phuong My bất chợt ôm lấy nó thật chặt và nói khẽ.

"Tao cũng đau lòng khi thấy mày bị thương như thế mà"

Nó cũng lấy tay ôm Phuong My và cười mỉm.

"Mày à mày đừng nghĩ lung tung nữa, được không? Anh ta và tao nói chuyện cùng nhau chỉ vì cuộc thi sắp tới thôi"

Phuong My nhẹ nhàng buông nó ra và nói giọng buồn.

"Tao cũng không biết tại sao mỗi khi thấy mày và anh Minh nói chuyện với nhau thì trong lòng tao rất khó chịu"

Nó cười nhẹ

"Chắc mày yêu anh ta thật rồi"

Nó đã nhờ Phuong My gọi về báo với cha mẹ mình rằng, tối hôm nay nó sẽ ngủ lại nhà Phuong My với lý do muốn học bài cùng nhau. Vũ Trí thì đã ở lại bệnh viện chăm sóc nó, để nó một mình thì anh ta chẳng yên tâm chút nào. Nhìn nó ngủ say trên giường thì trong lòng Vũ Trí bỗng mong muốn thời gian có thể dừng lại, để anh ta bên nó như thế này mãi mãi.

Còn Hoàng Minh thì đang đứng trước sân nhà mình tự hỏi, tại sao nó lại đỡ đùm anh. Tại sao trong lòng anh có chút gì đó nhói nhói khi thấy khuôn mặt đầy đau đớn của nó.

Cả hoàng tử Hải Nam của chúng ta cũng không thể nào ngủ được, hình ảnh của nó và Vũ Trí thân thiết với nhau luôn hiện ra trong đầu hần.

Nhất là khi Vũ Trí luôn tỏ ra yêu thương nó trước mặt mọi người. Hần thật không can tâm mà

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Ông Lâm đang theo con hẻm về nhà mình thì phía trước bỗng có một chàng trai đeo kính đen với bộ đồ Ves xanh da trời, đang đứng tựa lưng vào tường, có vẻ đang chờ một ai đó. Chàng trai đó chính là Vũ Trí chẳng phải một ai khác. Ông Lâm mới sáng sớm đã đi uống rượu rồi, ông ta đi té lên té xuống, trông ông ta thật đáng ghét. Vũ Trí chặn đường ông ta lại.

"Mày là thằng nào mà dám chặn đường tao"

ông Lâm mắt nhắm mắt mở và hỏi. Vũ Trí bỏ mắt kính xuống và lạnh lùng nói

"Ông chán sống lắm, mới dám đụng vào người con gái của tôi"

Rồi anh ta tặng cho ông Lâm một quả đấm vào mặt, ông ta té ngã xuống đất và chảy máu mũi.

"Thực ra mày là ai hả?"

ông Lâm lớn tiếng hỏi. Vũ Trí nắm cổ áo ông Lâm kéo lên và đánh mạnh mấy cái vào bụng ông rồi nói

"Ông không cần biết tôi là ai, nhưng mà nếu ông dám đụng đến cô gái hôm qua nữa thì coi chừng mạng sống của ông đó"

nói xong thì Vũ Trí lại tặng cho ông Lâm thêm một quả đấm hết sức mạnh vào mặt nữa, khiến ông ta lăn ra đất nằm yên một chỗ.

--Ở Trường Học--

"Mày cẩn thận nhé"

Phuong My vừa diu nó vào lớp vừa nói. Nó cười nói

"Tao có sao đâu mà mày lo"

nhóm người Mỹ Sang ngồi liếc nhìn tụi nó, Mỹ Sang sờ nhẹ Như Ái và Ngọc Kim và nói nhỏ

"Ê nhìn kia, con nhỏ đó hình như đang bị thương"

Như Ái nhẹ gật đầu

"Ừ phải rồi"

Mỹ Sang cười đều.

"Được rồi, tao sẽ tặng nó một món quà"

Hải Nam và Hoàng Minh lúc này bước vào, Hải Nam vừa nhìn thấy nó thì liền chạy đến hỏi

"Ngọc Lâm, em không sao chứ?"

nó đang lo lấy tập sách từ cặp ra để chuẩn bị học, khi nghe Hải Nam hỏi thì liền ngước mặt lên nhìn.

"À...em không sao đâu anh Nam"

Hải Nam nhìn nó với ánh mắt lo lắng và nói khẽ

"Đừng để mình bị thương nữa, anh xót lắm"

thì hắn lấy tay xoa đầu nó. Nghe những lời đó của hắn thì nó hơi ngạc nhiên và có chút gì đó không hiểu lắm"

"Dạ...sao ạ..."

Hải Nam cũng không biết bản thân mình đang nói gì nữa, có lẽ những lời đó là tiếng con tim hắn. Hắn nhẹ lắc đầu

"À không có gì...thôi anh về lớp mình đây"

nói xong thì hắn quay lưng đi. Chỉ có một mình Hoàng Minh mới hiểu tại sao Hải Nam lại buồn bã như thế, vì hắn thật sự yêu nó lắm rồi nhưng mà hắn lại có hôn ước với người khác... Hoàng Minh thở dài và ngồi xuống bàn học của mình. Anh hỏi

"Cô không sao thật chứ?"

nó nhẹ gật đầu.

"Ừ tôi không sao?"

--Giờ Ra Chơi--

Một mình nó đi dạo quanh trường với những suy nghĩ lung tung, nó thấy hoàn cảnh của Hoàng Minh khổ quá, không chỉ nhà nghèo mà còn có người cha không ra gì nữa. Càng nghĩ thì nó càng tức, tại sao trên đời này lại có người cha tồi tệ như ông Lâm vậy chứ? Nếu hôm qua nó không ngắt đi thì chắc chắn rằng ông ta đã biết tay nó rồi.

Đang đi thì bỗng dưng có cái gì đó va chạm vào lưng nó thật mạnh, khiến cho nó bị té ngã xuống.

"Ồi đau quá"

nó cố gượng dậy và ngược mặt lên, để coi cái gì đã va chạm lưng mình. Vừa ngược mặt lên thì đã nhìn thấy Như Ái đang cầm cái ghế cây. Mỹ Sang và Ngọc Kim giả vờ hoảng hốt chạy tới, Mỹ Sang nói giọng đều

"Ái, mày không cần thận gì hết à, làm cho con người ta ngã rồi kia, nhìn xem có tội nghiệp không, kaka"

nó đứng dậy và hỏi

"Lại là mấy người nữa hả?"

Mỹ Sang cười đều.

"Là tụi tao thì đã sao? Đây chỉ là món quà nhỏ thôi cưng"

Lưng nó thật sự đang rất đau, nó lấy tay ôm chỗ đau của mình và hỏi

"Rốt cuộc ba người muốn gì đây"

Mỹ Sang nhìn và nói

"Tao muốn mày và nhò bạn mày biến mất khỏi trường Quy Phong ngay bây giờ"

nó bình tĩnh hỏi

"Lí do"

Mỹ Sang hơi ngạc nhiên trước sự bình tĩnh của nó, ít có người đứng trước mặt cô ta mà giữ bình tĩnh được. Cô ta nói

"Không có lí do gì hết, chỉ tại tao không muốn nhìn thấy mặt hai tụi mày thôi"

nó nhếch môi cười nhẹ.

"Hừ, chứ không phải do các người bị bệnh mê trai hả?"

Như Ái mở to mắt nhìn nó và hỏi

"Mày vừa nói cái quái gì vậy hả con kia"

nó vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi và nhìn thẳng vào tụi Mỹ Sang.

"Các người thích anh Nam và Hoàng Minh mà biết bản thân mình xấu xí nên sợ Mỹ và tôi sẽ cướp mất hai người đó chứ gì? Mà tôi thấy các người đừng mơ tưởng nữa, sẽ không ai thích người vừa xấu xí vừa độc ác như các người đâu"

nghe những gì mà nó đã nói thì Mỹ Sang liền rất tức giận, lao tới tính tát nó một cái. Nhưng bất ngờ nó nắm lấy cổ tay cô ta lại, khiến cho Ngọc Kim và Như Ái ngạc nhiên, nó xô Mỹ Sang xuống đất và nói

"Tôi không phải dạng vừa đâu, tốt nhất là các người đừng đụng đến Phương Mỹ bạn thân của tôi, nếu không thì các người sẽ biết tay tôi đó"

Nói xong thì nó liền quay lưng bỏ đi, để Mỹ Sang tức giận ở dưới đất. Ngọc Kim và Như Ái vội chạy tới hỏi

"Sang, mày không sao chứ?"

Mỹ Sang nhìn theo nó và thét lớn lên.

"HOÀNG NGỌC LÂM, TAO GHÉT MÀY"

--Hôm Sau--

Vũ Trí chở nó và Phương My đến trường, đến trước cổng trường thì Vũ Trí lên tiếng nói

"Lâm Lâm, em nhớ cẩn thận đừng để đụng trúng vết thương nữa đó nha"

nó gật đầu và mỉm cười.

"Dạ em biết rồi anh"

lúc này Hoàng Minh và Hải Nam bỗng chạy đến, Hoàng Minh nắm cổ áo Vũ Trí và hỏi

"Là cậu phải không?"

nó hoảng hốt chạy tới đẩy Hoàng Minh ra.

"Anh đang làm cái gì vậy hả?"

Hoàng Minh nhìn Vũ Trí với ánh mắt giận dữ.

"Tôi hỏi cậu, có phải là chính cậu đã đánh cha tôi không?"

Phương My và nó đều ngạc nhiên nhìn nhau. Vũ Trí lúc này lên tiếng nói

"Phải, là tôi đánh ông đó"

Hoàng Minh vừa lấy ngón tay chỉ Vũ Trí vừa nói

"Quả không sai, khi nghe ông kể lại thì tôi biết ngay là cậu mà"

Vũ Trí nhìn và hỏi

"Không lẽ ông không đáng nhận một bài học sao?"

Hoàng Minh vội nói

"Dù gì ông vẫn là cha tôi"

Hải Nam lúc này mới lên tiếng nói

"Phải đó Trí, cậu hàng động như thế giống bọn côi đồ quá à"

nó nhìn Hải Nam với ánh mắt bức mình và nói

"Anh Nam, em không cho anh nói anh Ken như thế"

Hải Nam nhìn và nói

"Anh nói thế có gì sai hả? Cậu ấy đúng là giống côi đồ thật mà"

Vũ Trí cũng tức giận vì những lời khó nghe đó của Hải Nam nhưng chưa kịp lên tiếng thì nó đã vội nói

"Là chính tôi đã kêu anh Ken làm thế đấy, nếu hai người muốn trách hay là tính sổ thì cứ tìm tôi đi, không liên quan gì đến anh Ken cả?"

Những gì mà nó vừa thốt lên đã khiến cho mọi người rất bất ngờ, trong đó có cả Vũ Trí, anh ta nhìn nó với ánh mắt đầy ngạc nhiên. Nó bất chợt quay sang qua Phương My và nói

"My, mày xin nghỉ đùm tao bữa nay nha"

Nói vừa dứt câu thì nó nắm tay Vũ Trí chạy đi thật nhanh. Hải Nam và Hoàng Minh với Phương My đều đứng đơ người ra vì quá bất ngờ, đều không kịp phản ứng... Nhất là Hải Nam, nó đã vì Vũ Trí mà dám lớn tiếng với hấn ư, sao trong lòng hấn lại tự nhiên đau nhói quá vậy. Hấn tức giận lấy chân đá vào cổng một cái, khiến cho Hoàng Minh và Phương My giật cả mình, cả hai người đều nhận ra được Hải Nam đã thật sự yêu thích nó..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Nó đã nắm tay Vũ Trí chạy đi trước mặt mọi người khiến cho Hải Nam vô cùng tức giận.

Vũ Trí cứ chạy theo và nhìn bàn tay nhỏ nhắn của nó đang nắm chặt tay mình, cảm giác thật hạnh phúc, anh ta chỉ mong muốn được nắm tay nó đi hết con đường đời thôi. Nhưng sao anh ta cảm thấy khó quá vậy.

nó và Vũ Trí đã chạy rất xa trường học, rồi nó bỗng nhiên đứng lại và quay qua nhìn Vũ Trí với ánh mắt buồn bã.

"Ken, em xin lỗi anh nha"

Vũ Trí đưa ánh mắt không hiểu nhìn nó và hỏi

"Sao lại xin lỗi anh"

nó cúi đầu xuống và nói khẽ

"Cũng tại em mà anh mới bị hai người họ nói những lời khó nghe như thế, em xin lỗi"

Quen biết nó bao nhiêu năm rồi mà Vũ Trí mới đầu tiên nghe nó nói xin lỗi, bất ngờ quá, tại sao nó lại nói xin lỗi với anh ta, như vậy có ý nghĩa gì không? Chẳng lẽ trong lòng nó đã có tình cảm đặc biệt với anh ta rồi ư. Đôi mắt Vũ Trí từ từ khép lại và đưa tay lên vuốt ve mặt nó một cách dịu dàng.

"Lâm Lâm, em không cần như thế đâu, họ muốn nghĩ anh sao cũng được"

nó ngước mặt lên nhìn và vội nói

"Em sẽ không để ai nói anh như thế nữa đâu"

Vũ Trí mỉm cười và bắt chợt ôm lấy nó vào lòng.

"Anh cảm ơn em vì đã bảo vệ anh như thế"

nó thoáng ngạc nhiên rồi nhẹ lắc đầu và hỏi

"Nhưng sao anh biết là cha Hoàng Minh đã làm em bị thương mà đi tìm ông vậy"

Vũ Trí nhẹ nhàng buông nó ra và nói

"Hôm đó anh đã nghe hết tất cả những gì em và My nói với nhau...và tối hôm đó lúc em ngủ xoay người, anh thấy lưng cổ em đều bầm tím, anh tức quá nên sáng hôm qua anh đã đi tính sổ với ông"

nó gật đầu và nói

"Loại ông ta đáng được một trận mà"

Vũ Trí lúc này bỗng dưng muốn ngã xuống.

"Anh Ken"

nó ôm lấy cánh tay Vũ Trí và khẽ gọi khi thấy anh ta sắp ngã xuống, những giọt máu đỏ tươi khẽ rơi xuống mặt đất, nó hoảng hốt nhìn lại. Thì ra Vũ Trí đang chảy máu cam, nó lo lắng hỏi

"Ken, anh bị làm sao thế này. Ken.... Ken"

Vũ Trí muốn mắt xiu nhưng vẫn cố gượng, vội lấy tay lau sạch những giọt máu đỏ trên mũi mình và cố cười nói

"Anh không sao đâu, tại dạo này anh ăn nhiều đồ nóng quá nên bị chảy máu cam thôi"

Dù luôn miệng nói không sao nhưng mà khuôn mặt anh ta lúc này thật sự rất khó coi.

"Mặt anh đã tái xanh hết kia, để em đưa anh đến bệnh viện nha"

nó vẫn ôm cánh tay Vũ Trí và nói giọng lo lắng. Vũ Trí vừa nghe đến hai chữ bệnh viện thì liền đẩy nhẹ nó ra và lắc đầu.

"Không, không... Anh không muốn đến bệnh viện..."

chân Vũ Trí đứng cũng nổi nữa,

"ANH KEN"

nó lao đến ôm lấy Vũ Trí khi nhìn thấy anh ta sắp ngã xuống, cuối cùng cả hai cùng ngã mạnh xuống đất. Vũ Trí cố mở mắt và lo lắng hỏi

"Em có sao không Lâm Lâm"

nó ngồi dậy và nhẹ lắc đầu.

"Để em đưa anh về khách sạn nghỉ ngơi nha"

--Trường Học--

Tất cả đang im lặng viết bài, chỉ Hoàng Minh ngồi ở đó chưa hề viết một chữ vào trang giấy trắng trước mặt mình, anh đang nghĩ đến chuyện Vũ Trí đánh cha mình bị thương như thế có thật là do nó kêu anh ta làm không? Nhưng rõ ràng khi nghe Vũ Trí đánh cha anh bị thương thì nó tỏ ra ngạc nhiên lắm mà, tại sao lại nhận những chuyện mình không có làm chứ? Anh thấy nó khó hiểu quá. Bên cạnh đó Phương My cũng chẳng thể nào tập trung học được, cứ quay qua nhìn Hoàng Minh với ánh mắt đầy lo lắng, cô nhìn thấy anh vẫn còn rất tức giận. Không lẽ anh không hề hận cha mình đã đánh đập anh hay sao, mà lại trách Vũ Trí đã ra tay dạy cho ông một bài học chứ? Nhưng điều mà khiến cho cô thật sự lo sợ thì lại chuyện khác nữa, cô lo sợ ông Lâm sẽ rút giận vào người anh. Nghĩ đến cảnh Hoàng Minh bị người cha tồi tệ ấy đánh đập cách tan nhân thì trái tim Phương My cảm thấy nhói lên.

Nhìn thấy cô bạn tốt của mình có vẻ đang rất buồn nên Ngọc Khánh hỏi nhỏ

"My sao thế?"

Phương My khẽ giật mình quay đầu lại và nhẹ lắc đầu.

"Không có gì..."

Ngọc Khánh nhìn qua chỗ ngồi của nó và hỏi

"Lâm Lâm đâu, sao bữa nay không đi học vậy"

Thái Sơn ngồi phía sau cũng lên tiếng hỏi

"Bộ Ngọc Lâm bữa nay không được khỏe hả My"

Phương My vội lắc đầu.

"À không? Tại bữa nay Lâm Lâm có chút chuyện riêng thôi, hai bạn đừng lo"

Thái Sơn cười nói

"Thế thì hay quá"

Ngọc Khánh xoay đầu qua và hỏi

"Hay cái gì? Sao bữa nay ông lại có vẻ quan tâm Lâm Lâm quá vậy"

Nghe giọng của Ngọc Khánh có chút gì đó chua chua, giống như nhỏ đang ghen vậy. Thái Sơn cười mỉm

"Bà đang ghen đó à"

Ngọc Khánh liền nói

"Ông mơ mộng quá rồi đó"

Rồi quay đầu lại với bàn học của mình, nhưng cả khuôn mặt nhỏ bỗng ửng đỏ lên.

Như Ái nói nhỏ với Mỹ Sang.

"Ê mày, con nhỏ Ngọc Lâm bữa nay không đi học kia"

Mỹ Sang liền quay qua nhìn, quả nhiên không thấy nó ở chỗ ngồi, cô ta cười gian.

"Chắc là đau lưng quá đi không nổi chứ gì?"

Như Ái cười vui

"Mà sao mày biết nó bị thương vai trái vậy"

Mỹ Sang cười đều.

"Đề ý chút là biết ngay"

--Giờ Ra Chơi--

"Anh Minh"

Phuong My liền chạy theo khi thấy Hoàng Minh bước vội ra khỏi lớp, nghe ai đó đang gọi tên mình thì Hoàng Minh quay đầu lại nhìn. Phuong My chạy tới hỏi

"Chà anh...có sao không?"

Hoàng Minh nhẹ lắc đầu.

"Chỉ bị thương nhẹ thôi"

nói rồi anh khẽ bước đi, Phuong My bước theo và hỏi

"Bộ anh thật sự trách anh Ken và Lâm Lâm hay sao?"

Hoàng Minh nhìn và nói

"Dù ông ta tồi tệ thế nào thì vẫn là cha anh mà My"

"Tao nghĩ không phải là ý Ngọc Lâm đâu"

giọng nói của Hải Nam bỗng vang lên. Phuong My ngược mặt lên nhìn thấy Hải Nam đang đi tới. Hoàng Minh gật đầu

"Ừ tao cũng biết mà"

Hải Nam nhìn Phuong My và hỏi

"My, em và Ngọc Lâm quen sao với cái anh chàng Vũ Trí vậy"

Phuong My hơi ngạc nhiên và hơi do dự. Hoàng Minh nhìn và hỏi

"Em không tiện nói hả?"

Phuong My nhìn Hải Nam và nói khẽ

"Tụi em quen biết Ken đã được sáu năm rồi.. Ken là một người tốt...và...Ken rất yêu thích...Lâm Lâm..."

Hải Nam nghe câu đó như sét đánh ngang tai, hắn đứng đờ người ra một lúc, rồi cười cười

"Thế à..."

Nó đã bắt Taxi đưa Vũ Trí về khách sạn Tân Hoàng Long, chỗ ở của anh ta. Vũ Trí đã nằm nghỉ trên giường rồi nhưng mà trông anh ta rất khó chịu, khiến cho nó thật sự lo lắng và sợ hãi, nó cởi áo khách đùm anh ta thì lại vô tình nhìn thấy người anh đầy vết bầm nhò.

"Ken...anh bị làm sao thế này"

nó ngồi bên cạnh lo lắng hỏi. Vũ Trí cố mở mắt nhìn nó và nhẹ lắc đầu.

"Anh thật sự không sao đâu...em đừng như thế mà"

đôi mắt của nó đỏ hoe, nó thật lòng rất lo sợ khi thấy Vũ Trí trông đau đớn như thế.

"Thật ra anh bị làm sao vậy Ken"

Vũ Trí cười nhẹ và nói

"Chắc ở bên Anh lạnh quen rồi mới về đây nóng quá nên có chút không khỏe thôi mà"

nó nhìn và hỏi

"Thật chứ?"

"Thật mà nhị tiểu thư"

Vũ Trí vừa cười vừa nói. Anh ta đang cố cười thật tươi trước mặt nó dù trong người đang rất khó chịu. Anh nhìn và đưa tay lên vuốt ve mặt nó một cách dịu dàng như mỗi khi rồi nói thầm

"Lâm Lâm, anh xin lỗi, anh không thể nào nói cho em biết sự thật được"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Một mình đứng trước những cánh hoa giấy hồng đang bay bay trong gió, ánh mắt của nó đầy lo lắng khi nhớ lại khuôn mặt xanh xao, đón đau của Vũ Trí hôm qua, nó cảm thấy hình như anh ta đang giấu mình chuyện gì đó nghiêm trọng lắm. Và nhớ cả căn phòng Vũ Trí toàn là hình của nó, những tấm hình ấy được chụp lúc nào nó cũng chẳng biết nữa. Có lẽ do anh ta đã âm thầm chụp lại những khoảnh khắc đẹp nhất của nó. Đã sáu năm rồi, Vũ Trí đã bên cạnh bảo vệ nó sáu năm, thời gian không phải quá dài nhưng nó đã quen có anh ta bên cạnh rồi. Nếu một mai anh ta có chuyện gì thì nó sẽ ra sao, ai sẽ chọc nó cười mỗi khi nó không được vui đây. Nghĩ đến đó thì nó đã rung rung nước mắt rồi, tại sao anh ta lại không chịu đến bệnh viện khám để nó yên tâm chứ?

"Lâm Lâm"

một giọng quen thuộc bỗng vang lên giữa bầu trời yên tĩnh ấy, nó theo tiếng gọi mà quay sang qua, thì nhìn thấy Phương My đang đứng trước cổng. Nó buột miệng gọi khẽ

"Phương My..."

Rồi vội chạy ra mở cổng và hỏi

"Sao mày lại qua đây"

Phương My vừa dẫn xe đạp vào vừa nói

"Tự nhiên muốn nói chuyện với mày chơi chút thôi"

Khoá cổng xong thì nó quay qua khoác cổ Phương My và hỏi

"Bộ mày nhớ tao rồi hả?"

Phương My cười nói

"Thì ừ tao nhớ nhưng không phải nhớ mày, mà tao nhớ bánh ngọt của bà Tám kia"

nó bước đi vài bước và nói

"Vậy mày vào nhà tìm bà Tám đi"

Phương My bật cười rồi chạy tới ôm cổ nó và nói

"Tao chỉ giỡn thôi... Mà lúc này mày đứng suy nghĩ gì vậy"

Ánh mắt nó chợt buồn và nói khẽ

"Tao lo quá My ơ"

Phương My nhìn và hỏi

"Mày lo chuyện gì?"

nó thờ dài và bắt đầu kể lại mọi chuyện hôm qua cho Phuong My nghe hết, sau khi nghe xong thì Phuong My cũng lo lắng theo, vì cô cũng mến Vũ Trí lắm. Nó nói giọng buồn

"Tao thật sự rất lo cho Ken...nếu anh ấy có chuyện gì thì sao đây My"

"Anh không sao thật mà"

lúc này giọng ảm áp vang lên. Phuong My và nó ngạc nhiên quay người lại nhìn. Vũ Trí đang đứng trước cổng nhìn nó. Phuong My vội chạy ra mở cổng và nói

"Ken, anh vào đi"

Vũ Trí bước nhanh tới trước mặt nó, cả hai đứng yên nhìn nhau với những cảm giác trong lòng khó tả bằng lời, một cảm giác quan tâm lo lắng cho người đối diện biết bao. Lúc này Vũ Trí lên tiếng nói

"Anh thật sự không thích ánh mắt của em bây giờ chút nào cả?"

nó đơ người ra vì ngạc nhiên.

"Ý anh là sao?"

Vũ Trí nhìn và lớn tiếng hỏi

"Cô gái Lâm Lâm có một ánh mắt tinh nghịch và mạnh mẽ của anh đâu rồi"

nó rung rung nước mắt nhìn Vũ Trí, rồi thét lên

"Em sợ anh sẽ không bên cạnh em nữa"

câu đó của nó khiến cho Vũ Trí và Phuong My thoáng ngạc nhiên. Giọt nước mắt bỗng lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn của nó.

"Ken...anh biết không? Em đã quen cảm giác có anh bên cạnh rồi, chỉ bên anh em mới thấy mình không cô đơn thôi, hôm qua nhìn thấy anh khó chịu như vậy trong lòng em thật sự rất sợ..."

Vũ Trí lúc này bỗng lao đến ôm chặt lấy nó vào lòng, nhìn thấy nước mắt của nó khẽ rơi trái tim anh ta thật sự nhói đau lắm. Anh ta vẫn ôm nó thật chặt và nói khẽ

"Em thật ngốc quá đi, anh luôn bên cạnh em mà, anh xin thề sẽ mãi mãi bên cạnh em đến khi anh không còn thở được nữa"

nó cũng ôm lấy Vũ Trí và nói

"Xem như em năn nỉ anh đi, anh hãy đến bệnh viện khám thử đi, được không Ken"

Vũ Trí im lặng một lúc, rồi nhẹ gật đầu

"Thôi được, anh sẽ đến bệnh viện khám"

nó vui mừng nói

"Vậy mình đi ngay bây giờ luôn nhé Ken"

Vũ Trí nhẹ gật đầu và lấy tay lau nước mắt cho nó.

"Em đừng khóc nữa mà, em khóc sẽ khiến anh đau lòng đó"

Phuong My im lặng nhìn nó và Vũ Trí quan tâm nhau như thế thì cô cũng cảm động lắm, cô nói thầm

"Lâm Lâm, bên nó đã có anh Ken và anh Nam rồi, vậy mà mình còn nghĩ lung tung nó với anh Minh nữa, mình bị điên mất rồi"

--Bệnh Viện--

Vũ Trí và nó cùng đến bệnh viện khám, trong lòng nó lo lắng lắm.

"Em đừng lo nữa, anh không sao đâu mà"

Vũ Trí khẽ nắm tay nó và nói giọng dịu dàng. Nó ngược mặt lên nhìn và nhẹ gật đầu.

"Dạ... anh sẽ không bị gì đâu"

rồi Vũ Trí cùng với nó bước vào phòng bác sĩ, bên trong có một vị bác sĩ khoảng 40 mấy tuổi đang ngồi đọc bệnh án của các bệnh nhân và có cô y tá trẻ đang đứng ở đó! Vừa thấy nó và Vũ Trí bước vào thì bác sĩ liền nói

"Mời hai người ngồi"

Vũ Trí ngồi xuống, còn nó thì đứng bên cạnh và nói

"Bác sĩ coi sức khỏe của anh ấy đi, dạo này anh hay mất xiu lắm"

Vũ Trí quay sang qua nó và nói

"Thôi được rồi mà, em ra ngoài chờ đi"

nó nhẹ gật đầu và quay lưng đi ra khỏi phòng. Bác sĩ đứng dậy và nói

"Anh lên giường nằm đi"

Vũ Trí lấy từ túi quần ra mấy tờ tiền tờ đưa trước mặt bác sĩ và lạnh lùng nói

"Làm theo ý tôi, số tiền này sẽ thuộc về ông"

....

Nó ngồi bên ngoài chờ đã 50 phút rồi, thời gian khiến cho nó nóng lòng, không biết kết quả của Vũ Trí sẽ ra sao, mong sức khỏe của anh không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Vũ Trí bước ra cùng bác sĩ và gọi khẽ

"Lâm Lâm"

nghe anh ta gọi tên mình thì nó vội đứng lên và chạy tới hỏi

"Ken...sao rồi"

Vũ Trí cười mỉm và đưa kết quả trên tay mình cho nó, bác sĩ nói

"Cậu ấy rất khỏe...chỉ bị cảm nắng thôi..."

nó xem kết quả và nghe bác sĩ nói như vậy thì liền vui mừng.

"Bác sĩ nói thật chứ? Anh ấy hoàn toàn không bị bệnh gì hết thật hả?"

bác sĩ nhẹ gật đầu, rồi quay lưng đi vào trong. Vũ Trí cười nói

"Thấy chưa, anh đã nói anh không sao rồi mà"

nó nở nụ cười thật tươi và nói

"Bây giờ em yên tâm rồi.hihi"

""Reng Rengggggg""

tiếng chuông điện thoại từ túi áo khoác của Vũ Trí bỗng nhiên vang lớn lên, Vũ Trí lấy chiếc điện thoại cảm ứng màu xanh dương từ túi áo ra xem, nhìn tên hiện trên màn hình thì anh ta liền nói

"Lâm Lâm, anh nghe điện thoại chút nha"

"Dạ"

nó cười tươi và nhẹ gật đầu. Vũ Trí bước ra xa nghe điện thoại...

"Alo tao nghe đây"

nó ôm tờ kết quả mà cười vui, thật tốt quá, người bạn đặc biệt của nó thật sự không hề bị bệnh gì hết.

Vũ Trí nhú mồm lại và nói

"Chuyện của tao, tao biết lo không cần mày bận tâm, thôi bye"

rồi anh ta tát máy và quay lại, thấy nó đang đứng ở đó cười vui vẻ, anh ta mỉm cười khi thấy ánh mắt tinh nghịch của nó đã quay trở về.

nó bất chợt quay qua nhìn Vũ Trí và cười thật tươi. Vũ Trí chạy lại nói

"Đề anh đưa em đến trường nha, chắc giờ My đã ở trường rồi"

nó nhẹ gật đầu, rồi vui vẻ bước đi cùng Vũ Trí.

Vũ Trí lấy xe hơi chở nó đến trường học, chở đến trước cổng thì anh ta quay đầu xe đi, nó thì vui vẻ vào trường học, đang đi thì...

"Ngọc Lâm"

Hải Nam vừa chạy tới vừa gọi. Vừa nhìn thấy Hải Nam thì nó vội bước nhanh hơn.

"Ngọc Lâm, em chờ đã"

Hải Nam bước nhanh chặn nó lại, nó quay người qua chỗ khác chẳng thèm nhìn hấn. Hải Nam nhìn và hỏi

"Em giận anh thật sao Ngọc Lâm"

nó vẫn không quay lại nhìn hấn, nó nói

"Tôi có quen biết anh đâu mà giận chứ?"

sự lạnh nhạt của nó khiến cho Hải Nam thấy khó chịu vô cùng, hấn nói giọng nằn nì.

"Thôi mà Ngọc Lâm, cho anh xin lỗi đi, em đừng giận anh nữa"

nó quay lại nhìn Hải Nam với ánh mắt tức giận và nói

"Người mà anh nên xin lỗi không phải là em, mà là anh Ken kia"

vừa nhắc đến tên Vũ Trí thì sắc mặt của Hải Nam liền thay đổi, hấn nói

"Anh không có việc gì phải xin lỗi cậu ta hết, cậu chẳng phải là người tốt đâu"

nó nhìn và nói

"Anh nói những lời làm tổn thương người khác mà không có lỗi à, tôi đã nhìn lầm anh rồi"

Vừa dứt câu thì nó tức giận quay lưng bỏ đi. Hải Nam bỗng nhiên thét lớn lên

"ANH GHÉT CẬU TA TẠI VÌ ANH YÊU EM, NGỌC LÂM"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Trong lúc xúc động Hải Nam đã đứng giữa trường thét lớn lên

"ANH GHÉT CẬU TA TẠI VÌ ANH YÊU EM, NGỌC LÂM"

những lời đó của hấn đã khiến tất cả học sinh ở đó rất ngạc nhiên, cả nó và Hoàng Minh với Phương My nữa, ánh mắt Hoàng Minh lúc này bất chợt đầy lo lắng. Nó vốn dĩ đang rất tức giận chạy đi nhưng khi Hải Nam thốt lên những lời đó thì bước chân của nó đã đứng lại và xoay người qua nhìn hấn với ánh mắt đầy ngạc nhiên.

Hải Nam bước tới gần nó và nói

"Anh ghét Vũ Trí, nói cậu ta như thế chỉ vì anh đã yêu em...anh sợ cậu ta cướp mất em nên anh cố ý làm cậu ta mất mặt trước em...anh yêu em, Ngọc Lâm"

Hải Nam khẽ nắm tay nó và nói tiếp

"Em đồng ý làm người yêu của anh nhé"

nó đứng đơ người ra vì quá bất ngờ, và những lời nói của Hải Nam vừa nãy đã khiến cho bao nhiêu trái tim học sinh nữ tan vỡ, nhất là cô bạn Hồng Bích, cô ta đã rơi nước mắt và rất đau lòng. Còn Phương My với Ngọc Khánh và Quỳnh Trang lại cười vui. Mọi người ở đó mỗi người đều có cảm xúc khác nhau và mong chờ câu trả lời của nó. Nhưng chỉ riêng Hoàng Minh chẳng muốn biết kết quả thế nào, anh im lặng bước vào lớp một mình. Hải Nam vẫn nắm tay nó và hỏi

"Em đồng ý làm người yêu của anh, được không Ngọc Lâm"

đứng trước lời tỏ tình của anh chàng hoàng tử đẹp trai, dịu dàng nhất trường thì làm sao nó có thể không bối rối được chứ? Chính bản thân nó cũng chẳng biết mình nên phản ứng thế nào nữa, nên gật đầu hay nên lắc đầu đây. Trong lúc này nó thật sự không hề có tình cảm với hắn, nếu nó lắc đầu từ chối thì sẽ làm hắn mất mặt giữa đám đông.

Trong lúc nó chẳng biết phải làm sao thì...

"Tất cả các em đang làm gì ở đây vậy, sao không vào lớp đi"

giọng hung dữ bỗng vang lên khoảnh khắc ấy, mọi người giật mình quay qua nhìn thì thấy thầy giáo Bùi đang bước tới. Tất cả mọi người đều chạy hoảng loạn lên, Phương My và Ngọc Khánh vội kéo nó vào lớp, nó thở ra nhẹ nhõm, cuối cùng cũng được cứu rồi.

Nhưng mà nó bị làm sao vậy chứ? Được hoàng tử Hải Nam yêu là mong ước của tất cả học sinh nữ trong trường Quy Phong này mà, tại sao nó chẳng hề thấy vui..

nó ngồi xuống bên cạnh Hoàng Minh và thở một hơi thật dài, Hoàng Minh đang đọc sách bất chợt quay qua nhìn nó và nói khẽ

"Tan học rồi tôi sẽ chờ ở phòng nhạc"

nó vừa lấy tập sách ra vừa gật đầu

"Ừ tôi biết rồi"

Như Ái rung rung nước mắt và liếc nhìn nó.

"Tại sao anh Nam lại yêu con nhỏ bình thường như nó chứ? Hic hic"

Ngọc Kim ngồi sau lưng lên tiếng an ủi.

"Thôi mà Ái, mày đừng buồn nữa"

--Tan Học. Phòng Nhạc--

Theo lời hẹn, sau khi tan học thì Hoàng Minh sẽ đến phòng nhạc trước chờ nó, khi anh vừa bước chân vào thì đã thấy Hải Nam đang ra sức nhảy, là bạn thân từ nhỏ nên anh biết Hải Nam đang rất buồn, anh bước tới đưa chai nước suối trên tay mình ra trước mặt Hải Nam và nói

"Uống chút nước đi"

Hải Nam thở ra và cầm lấy chai nước từ tay Hoàng Minh.

"Cảm ơn mày"

Hoàng Minh tựa lưng vào tường và hỏi khẽ

"Sao mày lại làm thế?"

"Tớ cũng muốn biết, tại sao cậu lại làm thế hả Nam"

Hồng Bích bước vội vào và hỏi. Hải Nam nhìn và nói

"Vì tớ yêu cô ấy thật lòng"

Hồng Bích rung rung nước mắt nhìn.

"Thế còn tớ thì sao, cậu biết rõ tớ đã yêu cậu từ lâu rồi mà"

Hải Nam lạnh lùng nói

"Xin lỗi, từ trước giờ tớ chỉ xem cậu là bạn thôi"

vừa nói vừa đứt câu thì Hải Nam liền bỏ đi, Hồng Bích thì vừa khóc vừa chạy theo. Hoàng Minh nhắm mắt lại và thở dài.

"Rắc rối rồi đây"

một lúc sau nó mới đến với vẻ mặt buồn bã. Hoàng Minh nhìn và hỏi

"Cô sao thế?"

nó nhẹ lắc đầu

"Không có gì?"

Hoàng Minh nhếch môi cười nhẹ

"Vì thằng Nam tỏ tình với cô, đúng không?"

nó rôi lên và vội lắc đầu

"Thôi thôi, đừng nhắc nữa, tập nhảy đi. À tôi có ý này nè..."

Tập nhảy tới 7 giờ tối, nó bước ra khỏi với vẻ mặt mệt mỏi, vừa bước khỏi cổng trường thì nó đã thấy Vũ Trí đang đứng đầu xe chờ, nó tính lên tiếng gọi nhưng chưa kịp gọi thì đã có một đám người chạy tới bu quanh nó với vẻ mặt hung dữ, nó bước lùi lại vài bước và hỏi

"Các người là ai"

Mỹ Sang và Như Ái với Ngọc Kim từ phía sau đám người đó bước ra, nó khẽ ngạc nhiên và hỏi

"Lại là ba người nữa hả?"

Như Ái nói giọng tức giận.

"Bữa nay tao sẽ cạch tán mặt mày, để coi mày còn quyền rũ anh Nam được nữa không?"

trên tay cô ta đang cầm con dao nhỏ, lúc này Vũ Trí quay qua thấy nó đang gặp nguy hiểm thì liền chạy nhanh tới.

"Tôi không có quyền rũ anh Nam hay bất cứ ai hết"

nó vội nói. Mỹ Sang cười đều.

"Mày không quyền rũ anh Nam, vậy chuyện hồi trưa này là cái gì?"

"Mấy người là ai"

Vũ Trí chạy tới và kéo nó ra sau lưng mình rồi hỏi. Nó buột miệng gọi khẽ

"Anh Ken..."

Vũ Trí quay đầu lại nhìn nó và nói khẽ

"Đã có anh ở đây rồi, em đừng sợ"

Mỹ Sang nhìn và cười kinh dị

"Muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân hả?"

Như Ái lên tiếng nói

"Cái anh gì ơi chuyện này không liên quan đến anh, anh nên tránh ra chỗ khác đi, để tui tôi dạy con nhò kia một trận"

Vũ Trí đưa tay che chở cho nó và lạnh lùng nói

"Tôi không cho phép mấy người đụng đến Lâm Lâm"

ánh mắt của Vũ Trí lúc này đầy xác khí, nhưng Mỹ Sang cũng không thua kém gì, vì cả hai đều là con của đại ca xã hội đen mà. Mỹ Sang đưa tay lên ra dấu hiệu cho đám người kia, họ từ từ tiến tới, nó hoảng sợ hỏi

"Giờ phải làm sao đây anh Ken"

Vũ Trí nhẹ lắc đầu và nở nụ cười chán an nó.

"Anh sẽ không để em bị bất cứ tổn thương nào đâu"

dám người đó cầm cây lao tới đánh với Vũ Trí, anh ta vốn dĩ rất giỏi võ nên tới một tên thì ngã một tên, nhưng vì quá đông nên Vũ Trí bị đánh cũng không ít.

"Anh Ken...anh Ken..."

nó hoảng hốt khi thấy Vũ Trí bị đánh, lúc này Mỹ Sang và Ngọc Kim đã bắt nó lại để Như Ái cạy mặt nó, muốn nó trở nên xấu xí.

nó ra sức vùng vẫy.

"Thả tôi ra, mau thả tôi ra"

Vũ Trí quay đầu lại nhìn, thì thấy con dao sắp đâm vào mặt nó rồi.

"Lâm Lâm"

anh ta liền lấy chân đá vào bụng cái tên đang đánh với mình và chạy thật nhanh tới... Và rồi những giọt máu đỏ tươi khề rơi xuống mặt đất.

"ANH KEN"

nó lo lắng hét lớn lên. Vũ Trí đã lấy tay nắm lưỡi dao lại, khiến cho Như Ái và Mỹ Sang với Ngọc Kim bất ngờ, Vũ Trí đá mạnh vào bụng Như Ái rồi quay sang qua đánh vào mặt Mỹ Sang và Ngọc Kim để giải cứu nó. Cả ba người ngã xuống đất, nó cảm nhẹ bàn tay đang chảy máu của Vũ Trí và lo lắng nói.

"Anh Ken, tay anh bị thương rồi"

Vũ Trí hoàn toàn không quan tâm vết thương của mình mà chỉ lo hỏi nó.

"Lâm Lâm, em có sao không?"

nó nhẹ lắc đầu. Mỹ Sang đứng lên nhìn Vũ Trí với ánh tức giận.

"Anh dám đánh tôi? Bắt hấn ta lại ngay"

dám người đó nghe lệnh của cô ta liền bước nhanh tới. Vũ Trí và nó bước lùi lại, nhìn Vũ Trí đã bị thương khắp người rồi nếu còn đánh tiếp thì... Nghĩ đến đó thì nó bỗng nói lớn lên

"THÔI ĐỦ RỒI. Rốt cuộc các người muốn gì đây"

Mỹ Sang cười đều

"Đứng ra tụi tao tính chỉ cho mặt mày mấy đường thôi, nhưng mà hấn ta lại dám đánh tao, bây giờ tao muốn đánh gãy tay hấn ta"

nó mở to mắt nhìn Mỹ Sang. Chính ngay lúc này Hoàng Minh dẫn hai bảo vệ từ trường chạy ra, Mỹ Sang thấy thì la lớn

"Chạy mau"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Tối hôm ấy sau khi dẫn hai bảo vệ ra hù đám người Mỹ Sang bỏ chạy thì Hoàng Minh cùng với nó đưa Vũ Trí đến bệnh viện băng bó vết thương. Lúc đứng bên ngoài chờ thì nó nói khề

"Thank you nha..."

Hoàng Minh nhẹ lắc đầu và nói

"Chuyện rắc rối này cũng tại thằng bạn thân tôi gây ra mà"

nó đứng yên ở đó không biết đang suy nghĩ gì nữa, nhìn ánh mắt nó đầy tức giận thì Hoàng Minh biết chắc nó sẽ không để dám người Mỹ Sang yên. Tầm mắt xanh lúc này được kéo qua một bên và Vũ Trí bước ra, vừa nhìn thấy Vũ Trí bước ra thì nó liền vui mừng chạy tới.

"Ken, anh thế nào rồi"

Vũ Trí lắc đầu và cười nói

"Anh không sao, em đừng lo"

rồi anh ta bước tới trước mặt Hoàng Minh và nói

"Tôi cảm ơn cậu nhiều nha"

Hoàng Minh vội lắc đầu và nói

"Không có gì đâu. Nếu không còn chuyện gì thì tôi về đây"

nói vừa dứt câu thì anh liền quay lưng đi. Nó bước tới điu tay Vũ Trí và hỏi giọng đầy quan tâm

"Ken, tay anh chắc đau lắm hả?"

Vũ Trí mỉm cười

"Chỉ cần em không sao là tốt rồi, anh có bị thương chút cũng không sao? Thôi để anh chở em về"

....9 Giờ....

Vũ Trí đã chở nó về tới nhà và đưa nó vào, vừa bước chân vào phòng khách thì đã thấy ông bà Hoàng đang ngồi ở bộ ghế sofa uống trà, nó bước vào và nói

"Cha mẹ, con mới đi học về"

ông bà Hoàng đã hoảng hốt khi thấy bộ đồng phục xinh xắn trên người nó dính vài vết máu, bà Hoàng vội đứng dậy hỏi

"Lâm Lâm, con bị làm sao thế này"

lúc này Vũ Trí khẽ bước vào và vội nói

"Vết máu của con ạ"

ông Hoàng nhìn thì thấy khắp người Vũ Trí đầy vết thương, ông giả vờ quan tâm hỏi

"Trí, con mau ngồi xuống đi, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra vậy"

Vũ Trí lén nháy mắt với nó, rồi ngồi xuống và nói

"Dạ hai bác cho con xin lỗi, trên đường con chở Lâm Lâm về thì gặp đám người tìm con gây sự nên là thành ra như thế ạ"

nghe Vũ Trí nói như thế thì trong lòng ông Hoàng rất tức giận nhưng ông vẫn giả vờ.

"Không sao là tốt rồi, thôi con về nghỉ ngơi sớm đi"

Vũ Trí đứng dậy và nhẹ gật đầu

"Dạ thưa hai bác, con về ề"

nói xong thì anh ta quay lưng đi, chờ tiếng xe của anh ta chạy đi xa rồi ông Hoàng mới quay sang qua nó với ánh mắt tức giận và nói

"Cha đã bảo con đừng đi chơi với thằng Trí rồi mà, giờ gặp nguy hiểm rồi đó thấy chưa?"

nó nói giọng lạnh nhạt

"Con hơi mệt, con lên phòng trước nha"

vừa nói dứt câu thì nó bước nhanh lên lầu, thái độ lạnh nhạt của nó khiến cho ông Hoàng thêm tức giận.

"Thái độ gì đây, tôi lo cho nó mà bà xem"

bà Hoàng vỗ nhẹ vai chồng mình.

"Thôi được rồi mà"

Sau khi đóng cửa phòng lại thì nó bắt chọt thờ dài, thật không biết nói cha nó sao nữa, ông một mặt tỏ ra quý mến Vũ Trí, còn mặt khác thì lại cảm nó không được kết bạn với Vũ Trí, không lẽ người giàu có luôn là hai mặt như thế sao?

--Sáng Hôm Sau. Ở Trường--

"Cốc cốc"

hiệu trưởng Lý đang làm việc trong phòng thì bỗng nhiên tiếng gõ cửa vang lên, ông liền lên tiếng nói

"Vào đi, cửa không khoá"

cánh cửa từ từ mở ra và giọng nói nhỏ nhẹ thốt lên.

"Dạ chào hiệu trưởng ạ"

hiệu trưởng Lý ngược mặt lên nhìn thì thấy nó đang bước tới, ông hỏi

"Ngọc Lâm, em lên đây làm gì?"

nó nhẹ cúi đầu một cái rồi nói

"Em có chuyện muốn nhờ hiệu trưởng lấy lại công bằng đùm em ạ"

hiệu trưởng Lý đưa ánh mắt không hiểu nhìn nó.

"Đã có chuyện gì?"

.....vài phút sau hiệu trưởng Lý cùng nó xuống tận lớp học của nó, vừa thấy nó và hiệu trưởng Lý bước thì cả lớp đều ngạc nhiên, không biết có chuyện gì nữa. Hiệu trưởng Lý lớn tiếng gọi

"Nguyễn Mỹ Sang. Võ Như Ái. Mai Ngọc Kim. Ba em mau ra đây"

dám người Mỹ Sang ngạc nhiên quay lại nhìn nhau, rồi khẽ bước ra.

"Có phải tôi qua ba em đã chặn đường Ngọc Lâm để gây sự không?"

hiệu trưởng Lý hỏi giọng hung dữ. Mỹ Sang liền chối

"Đâu có đâu, hiệu trưởng đừng tin con nhỏ đó nói bậy"

Như Ái vội gật đầu

"Đúng đó hiệu trưởng, là nó nói oan cho tụi em đây"

hiệu trưởng Lý quay sang qua chỗ ngồi Hoàng Minh và lớn tiếng hỏi

"Lớp trưởng, em đã nhìn thấy gì hỏi tôi, phải nói hết ra đi"

tụi người Mỹ Sang bất ngờ quay qua nhìn Hoàng Minh với ánh mắt nấn nỉ. Và nó cũng thế, nó đứng nhìn anh và nói thầm.

"Anh làm ơn nói sự thật ra đi"

Hoàng Minh đứng dậy và gật đầu

"Dạ đúng, tôi qua khi em tập nhảy xong tính về thì thấy Mỹ Sang dẫn một đám người bu quanh Ngọc Lâm, lúc đó có anh bạn của Ngọc Lâm ở đó nhưng vì quá đông người nên em đã chạy vào trường kêu hai chú bảo vệ ra giúp ạ"

Mỹ Sang nhìn Hoàng Minh với ánh thất vọng.

"Lớp trưởng..."

hiệu trưởng Lý lúc này vô cùng tức giận.

"Trường học là nơi để các em đánh nhau gây sự hả? Thật chẳng ra gì mà, ba em ra ngoài đứng tới khi tan học cho tôi"

Mỹ Sang mở to mắt nhìn

"Hiệu trưởng dám phạt em sao?"

hiệu trưởng nói giọng đầy tức giận.

"Sao tôi lại không dám chứ? Mỗi đứa cầm một thùng nước ra ngoài đứng cho tôi. Lớp trưởng, tôi trao cho em đó"

nói xong thì hiệu trưởng Lý liền bỏ đi. Hoàng Minh bước ra và lạnh nhạt nói

"Ba bạn mau ra ngoài đi"

Mỹ Sang liếc mắt nhìn Hoàng Minh.

"Em ghét anh, lớp trưởng"

rồi ba người họ tức giận bước nhanh ra khỏi lớp, lúc Hoàng Minh bước qua ngang nó thì nó nói khế

"Thank you"

Hoàng Minh nhẹ xoay mặt qua nhìn nó và nói

"Tôi chỉ nói theo sự thật thôi"

rồi anh bước nhanh ra khỏi lớp đi thẳng tới nhà vệ sinh để lấy ba thùng nước cho đám người Mỹ Sang, trong lòng nó bỗng thoáng có cảm giác lạ. Cái anh chàng Hoàng Minh này thật ra cũng tốt quá chứ, mấy giây phút trước nó còn lo anh vì sợ cha Mỹ Sang mà không dám nói ra sự thật. Lúc này Ngọc Khánh vội chạy đến hỏi

"Sao Lâm gan thế chứ, lỡ họ báo thù thì sao?"

nó ung dung nói

"Họ đụng đến Lâm thì có thể bỏ qua, nhưng họ lại dám đụng bạn của Lâm thì không bao giờ Lâm để họ yên"

Phương My khế bước đến hỏi

"Vậy anh Ken có sao không này"

nó nhẹ lắc đầu

"Chỉ bị thương nhẹ thôi"

nãy giờ Hải Nam đã đứng bên ngoài và đã nghe hết tất cả, hẳn biết là tại mình mà nó mới gặp nhiều rắc rối như thế.

"Ngọc Lâm, anh xin lỗi"

Hải Nam bước vào và nói khế

nó và Phương My với Ngọc Khánh thoáng ngạc nhiên, nó chỉ im lặng đứng nhìn anh chàng hoàng tử Hải Nam chẳng nói một lời, vì biết nói bây giờ đây khi chính hắn là người làm rối mọi chuyện. Hải Nam vội nói

"Anh sẽ giải quyết hết tất cả chuyện này"

rồi hắn chạy đi nhanh, tụi nó cũng chẳng hiểu gì luôn. Ngọc Khánh lo lắng nói

"Không biết anh Nam tính làm gì nữa, mau đi theo xem đi"

Phương My và nó gật đầu rồi chạy đi.

Mỹ Sang và Như Ái với Ngọc Kim, mỗi người đang cầm thùng nước đầy đứng giữa sân. Như Ái bực mình nói thầm

"Đứng ra chỉ bị phạt ra đây đứng thôi, nhưng tại Sang dám lớn tiếng với hiệu trưởng làm giờ phải cầm thùng nước nữa, nặng gần chết"

Hoàng Minh tính quay lại lớp thì lúc này Hải Nam chạy nhanh tới, và cả tụi nó nữa. Hải Nam bước tới trước mặt đám người Mỹ Sang và nói khề

"Nam cảm ơn các bạn đã luôn mến mộ Nam, nhưng việc Nam yêu thích ai là chuyện cá nhân của Nam mà không liên quan gì đến các bạn hết, sao các bạn lại gây sự với Ngọc Lâm chứ?"

nghe những lời của Hải Nam thì đám người Mỹ Sang thật sự rất buồn, nhất là Như Ái, cô ta rung rung nước mắt nhìn. Hải Nam nói tiếp

"Nam thật lòng yêu thích Ngọc Lâm nên...xin các bạn đừng tìm cô ấy gây sự nữa"

rồi hần nhẹ cúi đầu xuống, hàng động đó khiến cho tất cả mọi người thoáng ngạc nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Từng cơn gió bay thoảng qua sân cỏ và những bông hoa mười giờ nhỏ xinh. Sân cỏ rộng lớn đầy xinh đẹp ấy có một người con gái trong bộ đồng phục xinh xắn. Chiếc áo trắng được viền đỏ trên cổ và dưới hai tay với váy ngắn đỏ, trước ngực trái có logo của trường với bản tên học sinh. Và một mái tóc đen dài đang bay trong gió.

Ở phía sau có một chàng trai đang bước đến trong chiếc áo sơ mi trắng tay dài, trên cổ áo cũng được viền đỏ giống cô gái kia chỉ khác là dưới hai tay không có được viền đỏ thôi và quần tây đen, trông thật hotboy.

hai người ấy chính là nó với Hải Nam chứ chẳng phải ai xa lạ, nó nhẹ xoay người qua nhìn, Hải Nam thoáng ngạc nhiên trước vẻ xinh đẹp của nó trong bộ đồng phục mới của trường. Khoác trên người bộ đồng phục mới này trông nó thật xinh đẹp, Hải Nam lúc này chẳng thể nào làm chủ trái tim mình được, trái tim hẳn đã bị nó mê hoặc mất rồi.

"Anh đến rồi hả?"

nó nhẹ nhàng hỏi. Hải Nam bước đến thêm vài bước và cười nói.

"Bộ đồng phục này rất hợp với em, em xinh đẹp lắm"

nó nhếch môi cười nhẹ

"Vậ à"

Hải Nam nhẹ gạt đầu và hỏi

"Em hẹn anh ra đây có chuyện gì hay sao?"

nó đưa tay lên vén vài sợi tóc đang bay dính mặt mình và nói khề

"Anh...hãy dừng lại ở đây đi..."

Hải Nam khề nhú mày lại.

"Ý của em là sao?"

nó nhìn thẳng vào sâu đôi mắt Hải Nam và khề nói

"Ý của em là...anh hãy dừng những hàng động theo đuổi em lại đi, xin hãy dừng lại tại đây đi anh Nam, đừng làm mọi chuyện thêm rồi nữa"

ánh mắt Hải Nam bắt chợt buồn bã.

"Em không thích anh sao Ngọc Lâm"

nó xoay người qua chỗ khác.

"Em rất quý anh...nhưng ở tuổi này em không muốn nghĩ đến tình cảm trai gái...ngay lúc này em chỉ muốn lo học thôi...và hơn nữa là..."

câu nói của nó chưa dứt thì vòng tay Hải Nam bất chợt ôm lấy nó từ phía sau, hân thi thắm bên tai nó.

"Anh yêu em, Ngọc Lâm"

nó thoáng ngạc nhiên nhưng rồi lấy bình tĩnh lại nói

"Anh Nam...em xin lỗi...nhưng những lời em vừa nói đều là thật lòng...em chỉ muốn yên tâm chuyện học hành thôi"

Hải Nam buồn bã trong lòng, nhưng rồi gật đầu và nhẹ nhàng buông nó ra.

"Anh hiểu rồi, từ nay anh sẽ không nhắc đến chuyện này nữa...nhưng phải cho anh làm bạn với em nha"

nó liền nở nụ cười vui mừng và nhẹ gật đầu.

Từ nãy giờ ở sau gốc cây gần đó có một người đã đứng nghe hết tất cả, người đó chính là Hoàng Minh, lúc này anh chỉ vô tình đi ngang qua thôi, nghe hết câu chuyện của nó với Hải Nam và đã nhìn thấy vẻ dịu dàng của nó vừa nãy. Nói thật là anh thật sự rất thất vọng về con người của nó, lúc thì hung dữ như bà chằn lửa không ai chịu nổi, nhưng có lúc thì lại dịu dàng như công chúa khiến người khác phải mê đắm.

"Đồng phục mới này đẹp ghê ha"

"Ừ đúng rồi, chứ lúc trước áo trắng bình thường với váy xanh chẳng đẹp chút nào cả?"

Cả trường đang to nhỏ về đồng phục mới xinh xắn của trường mới phát ra, nó vừa bước vào lớp thì đã muốn điếc tai rồi nhưng nhìn trông rất vui. Lớp đều nói chuyện vui vẻ với nhau nhưng tại sao ai ai cũng ghét nó hết vậy, cả Phương My giờ cũng có vài người bạn mới rồi, giờ chỉ một mình nó lẻ loi ở ngôi trường Quy Phong này thôi...

Phương My đang nói chuyện chơi với Ngọc Khánh thì lại vô tình xoay đầu qua thấy nó đang im lặng đứng trước cửa, cô buột miệng kêu khẽ

"Lâm Lâm..."

rồi cô vội chạy ra và hỏi

"Chuyện đó thế nào rồi này"

nó nở nụ cười vui vẻ.

"Anh Nam đã đồng ý rồi, từ giờ anh ấy sẽ không nhắc đến chuyện tình cảm nữa"

Phương My vui mừng nói

"Vây tốt quá rồi"

lúc này Hoàng Minh từ xa bước tới, bữa nay anh rất khác, trông thật bảnh trai với bộ đồng phục mới trên mình và với khuôn mặt lạnh lùng như băng nữa đã tạo ra một chàng trai không thể chê vào đâu được hết, khiến cho biết bao cô gái rung động, ngay lúc này đây nó cũng trong số đó nữa. Anh đang bước tới trước mặt nó khiến cho trái tim nó bất chợt đập nhanh. Kỳ lạ, nó bị làm sao thế nào, nó đang có cảm giác lạ trong lòng, cảm giác như nó bị say rượu vậy, nó bất chợt lấy tay lên mặt mình, vì mặt nó đang rất nóng.

"Này bà chằn"

Hoàng Minh lên tiếng gọi nó.

"Hà?"

nó khẽ giật mình. Hoàng Minh nhìn và hỏi

"Mặt cô bị làm gì đỏ quá vậy"

nó lắp bắp nói

"Chắc...tại...trời bữa nay...nắng quá thôi..."

Hoàng Minh nhẹ gật đầu, nó nói thắm

"Mình bị làm sao vậy trời"

Hoàng Minh bỗng đưa tay ra phía nó và lạnh nhạt nói

"Trả đây"

nó giật mình.

"Trả gì?"

Hoàng Minh liếc mắt nhìn nó và nói

"Trả cuốn sinh học lại cho tôi, hôm qua cô mượn tôi mà"

nó thở ra và lớn tiếng hỏi

"Làm gì cấp dữ vậy, từ từ trả không được à"

Hoàng Minh lắc đầu.

"Không? Tôi không thích đồ mình ở chỗ người khác quá lâu"

nó xoay người qua chỗ khác.

"Hừ, tôi thấy anh đang cố ý kiểm chuyện với tôi thôi"

Hoàng Minh nhếch môi cười.

"Rồi thì sao? Tôi chưa thấy ai đi học mà không mang sách như cô hết đó"

nó lớn giọng.

"Lâu lâu người ta mới quên thôi mà"

Hoàng Minh bước tới gần nó.

"Giờ có chịu trả không thì bảo"

"Trả thì trả, ai thèm lấy chứ?"

nó quay người bước vào lớp. Hoàng Minh khẽ bật cười khi nhìn thấy nó nổi giận như thế. Phương My này giờ đứng ở đó im lặng nhưng khi thấy Hoàng Minh bật cười thì cô khẽ giật mình, vì cô nhận ra nụ cười ấy của anh rất vui, anh vui mỗi khi cãi nhau với nó. Thì từ có lẽ chính bản thân anh cũng không hề nhận ra điều ấy nhưng cô là người ngoài cuộc nhìn thấy rõ.

"My, em sao thế?"

Hoàng Minh nhìn và hỏi. Phương My khẽ giật mình và xoay qua.

"Dạ..."

Hoàng Minh hỏi

"Em không được khỏe hay sao?"

Phương My lắc đầu.

"Đâu có"

Hoàng Minh gật đầu và nói lạnh nhạt

"Thế vào lớp thôi"

nói rồi anh bước nhanh vào lớp. Phương My cũng vào theo. Tới bàn thì nó lấy cuốn sách sinh học từ cặp ra đẩy vào người Hoàng Minh thật mạnh.

"Trả lại cho anh nè đồ đáng ghét"

Hoàng Minh chụp lấy cuốn sách và hỏi

"Này, người ta đã cho cô mượn rồi giờ cô trả lại như thế hả?"

nó không nhìn hay nói gì hết chỉ ngồi xuống với vẻ mặt bực mình. Ngọc Khánh nhìn và cười nói

"Hai người họ lại cãi nhau nữa kia, họ đúng là oan gia mà"

Phuong My ngồi bên nhẹ gật đầu rồi im lặng luôn không nói gì nữa...

--Thứ 6. Ở Phòng Nhạc--

"Ồi mệt quá đi"

nó ngồi xuống dưới đất và vừa cầm khăn lau mồ hôi vừa than thở. Hoàng Minh đứng tựa lưng vào tường bên và nói

"Không ngờ cô cũng nhảy đẹp quá chứ?"

nó đang lau mồ hôi nghe như vậy thì ngạc nhiên ngược mặt lên nhìn.

"Anh đang khen tôi hay đang chọc tôi vậy"

Hoàng Minh vừa cúi người xuống lấy chai nước suối ở đất vừa nói

"Cô nghĩ xem"

nó xoay mặt qua chỗ khác.

"Tôi biết ngay mà, anh làm sao có thể khen tôi được chứ?"

ngay lúc này cái cảm giác lạnh tê bỗng bay thẳng vào mặt nó khiến cho nó giật mình xoay lại, thì ra Hoàng Minh khon người xuống và cầm chai nước suối lạnh áp mặt nó.

"Không? Tôi đang khen cô đấy"

anh nói khẽ. Giờ mặt nó và anh đang đối diện nhau, trái tim nó bỗng nhiên đập rất nhanh. Khuôn mặt nó bị lạnh bởi chai nước và đầy ngạc nhiên lúc này trông thật dễ thương khiến cho anh có chút rung động, khuôn mặt này sao anh thấy quen thuộc đến lạ thường, hình như trước đây anh đã từng nhìn thấy....nhưng ở đâu và lúc nào...anh chẳng thể nhớ chính xác được...

Lúc này nó bỗng giật mình đẩy cánh tay Hoàng Minh ra.

"Anh đang làm cái gì vậy"

Hoàng Minh cũng giật mình và xoay người qua chỗ khác, có vẻ đang hơi bối rối, anh đưa chai nước vào tay nó và nói

"Mối thì rồi, mai đừng tập nữa giữ sức đi...tôi về trước đây..."

nói xong thì anh vội quay lưng đi để nó ở lại đang đơ người ra vì chẳng hiểu gì hết, nó bất chợt đưa tay lên ngực trái mình và bấm lăm

"Mình bị làm sao vậy, sao dạo này tim mình luôn đập nhanh...mỗi khi..."

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Quỳnh Trang đang một mình đi dạo quanh trường, cô ta đang cảm thấy rất vui, xa ngôi trường Quy Phong này đã hai năm rồi cảm thấy nhớ mọi thứ ở đây quá. Hai năm trước cô ta đã hiểu lầm cô bạn thân Ngọc Khánh cướp mất người yêu của mình nên tức giận bỏ đi qua nước ngoài. Giờ nhớ lại thì thật không biết lúc đó trong đầu cô ta suy nghĩ cái gì nữa mà lại hiểu lầm bạn thân của mình như vậy...tất cả nhờ có nó, Ngọc Lâm, nếu nó không cố chấp làm rõ mọi chuyện thì không biết Quỳnh Trang và Ngọc Khánh sẽ làm tổn thương nhau thế nào nữa. Nghĩ đến đó thì Quỳnh Trang khẽ bật cười, cô ta cười vì tính cô chấp, cứng đầu của nó, nhưng cô ta cũng gánh vác nó, gánh vác gì ư, chính cô ta chẳng biết nữa, có lẽ vì nó luôn gìn giữ tình bạn...

Đang đi thì Quỳnh Trang vô tình gặp Thái sơn tính đi ra mua nước uống.

"Chào Trang..."

Thái Sơn cười nói. Quỳnh Trang nhẹ gật đầu và hỏi

"Son đang tính đi đâu đó"

Thái Sơn vui vẻ nói

"Sơn tính ra ngoài mua nước thôi....hay là Trang đi cùng với Sơn nha"

Quỳnh Trang vui vẻ gật đầu đồng ý. Thế hai người bước đi cùng nhau, vừa đi vừa nói chuyện với nhau. Thái Sơn nói

"Từ bữa giờ chúng ta chưa có dịp nói chuyện với nhau...dạo này Trang sao rồi"

Quỳnh Trang vừa bước đi vừa vui vẻ nói

"Tớ đang rất tốt nè...thế còn cậu với Khánh thế nào rồi, Khánh đã biết tình cảm trong lòng cậu chưa?"

Thái Sơn cười cười.

"Cái bà đó khó hiểu quá, tớ cũng chẳng biết thật sự bà biết hay chưa nữa"

Quỳnh Trang bật cười và nói

"Chắc tại cậu không nghiêm túc nên Khánh tưởng cậu đang giỡn thôi đó mà"

Thái Sơn cười cười rồi lắc đầu

"Mà thôi đi, dạo này thấy bà vui vẻ trở lại là tớ mừng rồi"

Quỳnh Trang bất chợt đứng lại và nhìn Thái Sơn với ánh mắt tò mò.

"Vui vẻ trở lại ư, bộ lúc trước Khánh không được vui à"

Thái Sơn cũng đứng lại và xoay người lại rồi nói khẽ

"Vì Trang bỏ đi đó, từ khi nghe tin Trang đi nước ngoài thì bà chẳng bao giờ thật sự vui, dù tớ chọc thế nào cũng chỉ gượng cười thôi"

Sau khi nghe xong thì Quỳnh Trang rất buồn.

"Tại tớ không chịu làm rõ mọi chuyện trước "

Thái Sơn lắc đầu và cười nhẹ

"Thôi chuyện đã qua rồi, Trang đừng buồn nữa mà"

Quỳnh Trang nhẹ gật đầu và bước đi tiếp, ra trước cổng thì thấy Ngọc Khánh và Phương My với nó đang đi chung. Ngọc Khánh vừa thấy Quỳnh Trang thì liền gọi

"Trang..."

Quỳnh Trang cười mỉm và cùng Thái Sơn bước tới. Phương My cười vui hỏi

"Sơn và Trang tính đi uống nước hả?"

Thái Sơn lắc đầu

"Không? Chỉ có Sơn tính mua nước uống thôi, tại lúc nãy gặp Trang nên rủ đi chung cho vui à...thôi mọi người nói chuyện đi Sơn đi mua nước nha"

nói xong thì Thái Sơn vội bước đi. Quỳnh Trang lúc này bước tới gần nắm tay Ngọc Khánh và nói khẽ

"Cho tớ xin lỗi vì đã làm cậu buồn suốt hai năm qua..."

khỏi hỏi thì Ngọc Khánh cũng biết là Thái Sơn đã nói gì đó rồi, nhò thờ ra và nói

"Trời ơi, cậu đừng nghe ông quý Sơn nói bậy mà...tớ đã quên hết rồi"

Quỳnh Trang nắm chặt tay Ngọc Khánh và nhẹ gật đầu

"Ừ tớ biết rồi"

nó và Phương My nhìn nhau cười thật vui, tình bạn của cả hai đã bao năm rồi, nó và cô đều mong tình bạn này sẽ mãi mãi. Rồi nó hỏi

"Ể mai là thi rồi, sao Lâm không thấy ai làm sân khấu hết vậy"

Ngọc Khánh với Quỳnh Trang xoay lại nhìn nhau và bật cười. Ngọc Khánh ôm vai nó và hỏi

"Trước giờ Lâm Lâm chưa lên lầu một sao?"

nó gật đầu với vẻ mặt tò mò

"Ừ...trên lầu có gì hả?"

Quỳnh Trang cười nói

"Thế thì bọn tớ cho cậu thấy"

nói xong thì Ngọc Khánh và Quỳnh Trang kéo tay nó với Phương My đi nhanh. Bốn cô gái xinh đẹp của chúng ta đi lên lầu một của trường và đến trước một căn phòng. Ngọc Khánh và Quỳnh Trang đẩy cửa ra. Woah, nó và Phương My tròn xoe mắt vì ngạc nhiên, cả hai đứng trước căn phòng tuyệt đẹp. Căn phòng vừa đẹp vừa rộng lớn, có một sân khấu rất lớn với những chiếc loa tốt nhất. Ngọc Khánh và Quỳnh Trang kéo tụi nó vào trong, bên trong còn có căn phòng ở sân khấu.

"Ồ đây rộng lớn quá à"

nó xoay vòng nhìn xung quanh và nói. Phương My cũng lên tiếng nói

"Không ngờ trường mình lại có căn phòng đặc biệt như thế"

Hải Nam đang ngồi trong lớp một mình muốn nắm mắt nghỉ ngơi chút nhưng chẳng được, vì cô bạn Hồng Bích lại chạy vào làm phiền.

"Nam, mai thi rồi đấy, cậu đã chuẩn bị gì chưa?"

Hồng Bích lắc tay Hải Nam và hỏi. Hải Nam rút tay mình lại và nhẹ gật đầu.

"Rồi, cậu chỉ cần lo phần của cậu đi"

Hồng Bích vẫn cố vui vẻ trước thái độ lạnh nhạt của Hải Nam, cô ta nói

"Hay là lát nữa chúng ta đi ăn gì đó nha"

Hải Nam nhẹ lắc đầu

"Bữa nay tớ muốn về nhà sớm nghỉ ngơi, cậu tự đi ăn một mình đi"

Hồng Bích nhìn và hỏi

"Hải Nam, sao cậu lại đối xử với tớ như thế, tớ đã làm gì sai chứ?"

Hải Nam xoay mặt lại và nói

"Xin lỗi cậu...bữa nay tớ thật sự rất mệt..."

Hồng Bích tức giận đứng dậy và hỏi

"Cậu mệt thật hay là đang nhớ đến người nào đó?"

vừa dứt câu thì cô ta liền quay lưng bỏ đi, ra khỏi lớp học. Nhưng những lời của cô ta là đúng. Hải Nam đúng là nhớ một người, đang nhớ đến nó, thật sự rất nhớ.

Hồng Bích tức giận chạy ra ngoài, cô ta tức trước đây Hải Nam có bao giờ dùng thái độ lạnh nhạt như vậy với mình đâu, tại sao từ khi có nó thì lại dành hết quan tâm cho nó, bỏ rơi cô ta. Cô ta thật sự rất ghét cái tên Hoàng Ngọc Lâm, nhất khi nhớ lại hôm bữa Hải Nam đứng trước mọi người tỏ tình với nó, nói lời yêu nó.

Lúc này Tuấn Phi bước tới hỏi

"Cậu khóc vì hấn ta có đáng không?"

Hồng Bích gạt mình xoay qua, rồi nói

"Mặt kệ tớ"

cô ta tính bỏ đi nhưng Tuấn Phi nắm cổ tay cô ta lại và cười đều

"Ê, tớ quan tâm cậu đấy, sao lại bỏ đi"

Hồng Bích giật tay ra và nói lớn.

"Nếu cậu giỏi thì mau đuổi con nhỏ Ngọc Lâm đi đi"

Tuấn Phi nhếch đôi cười và lắc đầu

"Nếu hoàng tử Hải Nam nhìn thấy bộ mặt hung dữ này của cậu thì sao nhỉ, chắc thất vọng lắm đấy"

Hồng Bích liếc mắt nhìn

"Tuấn Phi, rốt cuộc cậu muốn gì mới giúp tớ"

Tuấn Phi bước tới gần và vuốt mái tóc ngắn của Hồng Bích với vẻ mặt biến thái.

"Tớ muốn cậu sau này không được tránh tớ nữa"

"Được, tớ hứa"

Hồng Bích trả lời dứt khoát. Tuấn Phi khẽ cười và rồi nói nhỏ vào tai Hồng Bích cái gì đó!

--Tại Biệt Thự Hoàng Gia--

Tan học nó chạy xe thẳng về nhà luôn, vừa bước vào phòng khách thì đã thấy ông Hoàng đang ngồi ghế sofa với chiếc taplop và bên đó là mấy tập tài liệu. Vì tò mò nên nó lên tiếng hỏi

"Ủa cha, sao bữa nay cha về sớm quá vậy"

ông Hoàng chẳng nhìn nó cứ lo làm việc của mình.

"Bữa nay ta hơi không được khỏe"

nó ngồi xuống và lo lắng hỏi

"Cha sao thế, không được khỏe sao còn làm việc nữa"

đôi mắt ông Hoàng vẫn ám chặt vào taplop.

"Có số việc cần ta giải quyết cấp, thôi con lên lầu nghỉ ngơi đi"

trước thái độ thờ ơ của cha mình nó buồn bã bước lên lầu, không nói với ông về cuộc thi ngày mai của mình. Cha mẹ nó, họ đã bỏ rơi con cái của mình suốt sáu năm qua chẳng lẽ chưa đủ hay sao? Trong biệt thự rộng lớn này nó cảm thấy cô đơn quá...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Cuộc thi ca hát nhảy múa của trường Quy Phong mỗi năm một lần cuối cùng cũng đã đến, tất cả mọi người đều chạy đến căn phòng đặc biệt ở lầu một. Ngọc Khánh và Thái Sơn đang tìm nó và Hoàng Minh trong đám đông. Thái Sơn nhìn xung quanh và hỏi

"Ngọc Lâm và anh Minh đâu rồi ta, sắp bắt đầu cuộc thi rồi"

Ngọc Khánh cũng nhìn xung quanh và nói

"Hay là tụi mình vào phòng thay đồ tìm thử coi"

rồi cả hai chạy vào căn phòng nhỏ sau sân khấu, vừa bước vào thì thấy Quỳnh Trang và Phương My đang đứng nói chuyện với đôi nam nữ mặc đồ khá lịch sự.

(nam: Nguyễn Tiến Thành 16t mọc sáo, ít nói. nữ: Bạch Thanh Ngọc 16t xinh đẹp, dễ gần)

Ngọc Khánh chạy tới cười nói

"Ê đừng có nói với tớ là hai người lại dẫn chương trình năm nay nữa nha"

Thanh Ngọc xoay lại và cười nhẹ

"Cậu có ý kiến gì với bọn tớ hả?"

Ngọc Khánh ôm cổ Thanh Hà với vẻ thân thiết.

"Tớ đùa chút cho vui thôi mà bạn hiền"

Quỳnh Trang giả vờ ghen

"Ngọc là bạn hiền của cậu, thế còn tớ là gì? Người dân á"

Ngọc Khánh và Thanh Ngọc với Phương My bật cười cùng lúc, Ngọc Khánh cười nói

"Có người đang ghen rồi kia"

Thái Sơn thấy Tiến Thành đang cầm cuốn sách đọc nên bước tới hỏi

"Ông đọc hoài không thấy chán hả?"

Tiến Thành vẫn không rời mắt khỏi cuốn sách trên tay mình,

"Không liên quan đến ông"

cậu ta tỏ vẻ khó gần, dù quen biết Thái Sơn mấy năm rồi.

lúc mọi người vui vẻ nói chuyện với nhau thì...

"Aaaaaaaaaaaaaa"

tiếng la bỗng vang lên khiến cho mọi người giật mình, Phương My vội nói

"Là tiếng của Lâm Lâm"

rồi cô quay lưng chạy đi, tụi người Ngọc Khánh cũng vội chạy theo. Chạy đến cuốn góc căn phòng được tấm màn màu vàng bông che ngang lại để những người tham gia cuộc thi thay đồ. Hoàng Minh đang thay đồ bên cạnh nghe tiếng la của nó cũng vội bước ra.

"Có chuyện gì thế? "

Phương My nhẹ lắc đầu, rồi bước tới gần tấm màn hỏi giọng lo lắng

"Lâm Lâm, mày sao vậy"

nó lấy tay kéo tấm màn qua một bên và bước ra.

"Mọi người xem nè"

trên tay nó giờ là một chiếc áo đầm bị cắt tan nát, không thể nào mặc được nữa. Phương My to mắt nhìn và hỏi

"Sao lại thế?"

Hoàng Minh cầm áo đầm lên và hỏi giọng bức mình

"Cái áo thành ra như thế rồi làm sao thi đây, cô sao không cẩn thận gì hết vậy hả?"

nó cũng bức mình không kém

"Anh làm như tôi muốn lắm vậy, từ sớm tôi đã để bên trong rồi, nãy vừa vô thì đã thấy nó thành ra như vậy rồi, ai biết được chứ?"

Phương My ôm vai nó lại và nói

"Thôi hai người đừng cãi nhau nữa, mau tìm cách giải quyết đi"

Thanh Ngọc nhìn và nói

"Từ trước giờ đâu có xảy ra chuyện như vậy"

Tiến Thành xem đồng hồ đang đeo trên tay mình và nói

"Giờ bọn tớ phải ra sân khấu rồi"

Ngọc Khánh vội nói

"Hai người cứ ra trước đi, bọn tớ sẽ tìm cách"

Thanh Ngọc nhẹ gạt đầu, rồi cùng với Tiến Thành quay lưng đi. Lúc này Hải Nam và Hồng Bích chạy vào tính thay đồ, nhưng thấy tụi nó mặt ai cũng khó coi hết nên Hải Nam lên tiếng hỏi

"Có chuyện gì vậy mọi người"

Hoàng Minh xoay mặt qua và nói

"Có ai đó đã lên cắt đồ của cô ta kia"

Hải Nam nhìn sang qua nó, quả thật áo đầm trên tay nó bị cắt nát cả rồi, hấn buột miệng hỏi

"Sao lại như vậy"

Hồng Bích đứng sau lưng Hải Nam lên cười và nói thảm

"Đề tao coi làm sao may thi đây...nhảy giỏi nhưng mặc đồ xấu xí cũng thua thôi"

nó buồn bã nhìn áo đầm trên tay mình.

"Làm sao bây giờ...hichic"

"Có anh ở đây em đừng sợ"

một giọng nói dịu dàng bỗng vang lên trong lo lắng của mọi người. Vừa nghe câu đó thì nó liền vui mừng, vì nó biết chỉ cần nghe được câu đó thì rắc rối nó đang gặp đều được giải quyết, người nói câu đó sẽ không bao giờ để nó chịu bất cứ tổn hại nào. Nó ngược mặt lên nhìn và cười thật tươi

"Anh Ken"

người đang đứng trước mặt mọi người quả thật là Vũ Trí, anh ta khẽ bước tới với một túi đồ trên tay và nói

"Tặng cho em nè Lâm Lâm"

trên tay nó đưa ra cầm lấy túi đồ từ tay Vũ Trí và nhìn vào. Thì ra một bộ đồ tuyệt đẹp, nó vui mừng lao đến ôm lấy cổ Vũ Trí và nói

"Anh đúng là thiên sứ của em, cảm ơn anh nhiều nha Ken"

Vũ Trí cũng ôm nó và cười nói

"Có gì đâu"

hình ảnh nó và Vũ Trí thân thiết với nhau đã khiến Hải Nam rất buồn trong lòng, Hồng Bích dù rất tức giận trong lòng vì Vũ Trí đã phá mất kế hoạch của mình nhưng cô ta vẫn cười nói với Hải Nam

"Lát nữa chúng ta ra hát trước, giờ tớ đi thay đồ trước nha"

nói rồi cô ta bước đi nhanh vào tấm màn vàng bông. Hải Nam nhìn nó và Vũ Trí nói chuyện vui vẻ với nhau thật sự rất buồn và rất khó chịu trong lòng. Giọng nói của Tiến Thành và Thanh Ngọc bên ngoài vọng vào.

"Tiếp theo là giọng hát ngọt ngào của hoàng tử Hải Nam với hotgirl của trường ta Hồng Bích"

Hải Nam và Hồng Bích với bộ đồ vừa đẹp vừa sang trọng như hoàng tử, công chúa, thật đẹp đôi. Vừa thấy Hải Nam bước ra thì mọi người đều vỗ tay thật lớn. Hải Nam với Hồng Bích đứng giữa ánh đèn và bắt đầu với tiếng hát của mình.

Thời gian trôi qua mau, chỉ còn lại những kỷ niệm

Kỷ niệm thân yêu ơi, sẽ còn nhớ mãi tiếng thầy cô

Bạn bè mến thương ơi, sẽ còn nhớ những lúc giận hờn

Để rồi mai chia xa lòng chợt dâng niềm thiết tha

Nhớ bạn bè, nhớ mái trường xưa.

Đặt bàn tay lên môi giữ cho tiếng nấc nghẹn ngào

Thời gian sao đi mau, xin hãy ngừng trôi

Dù vẫn mãi luyến tiếc khi đã xa rồi

Bạn bè ơi vang đâu đây còn giọng nói tiếng cười

Những nỗi nhớ niềm thương gửi cho ai.

Hải Nam và Hồng Bích song ca cùng nhau rất hay, khiến cho tất cả mọi người phải im lặng thưởng thức, sau khi hai người họ hát xong thì Tiến Thành với Thanh Ngọc lại bước lên sân khấu và nói

"Ôi quả đúng là chàng hoàng tử của trường chúng ta, giọng hát vừa ngọt ngào vừa hay nữa"

Tiến Thành nói tiếp lời

"Và tiếp sau đây sẽ là điệu nhảy tuyệt đẹp của đôi bạn, Hoàng Minh và Ngọc Lâm"

tất cả đèn đều tắt hết, cả căn phòng tối đen như mực. Nhưng rồi sau vài phút đèn sáng trở lại và tiếng nhạc cũng vang lên, mọi người đã thấy Hoàng Minh và nó đang đứng trên sân khấu. Hải Nam đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy nó, nó đang khoác trên người một bộ đồ đặc biệt, bộ đồ màu trắng hồng xinh xắn, tay áo kiểu cánh sen, quần dính áo luôn. Nhưng điểm đặc biệt nhất là dưới áo xòe ra ba lớp giống như áo đầm vậy, bữa nay nó cột tóc lên thật cao, trông nó lúc này thật xinh xắn.

Hoàng Minh và nó bắt đầu nhảy hiphop, bước nhảy của hai như một. Phương My và Vũ Trí đứng dưới sân khấu coi. Phương My nói

"Bộ đồ của anh mua đẹp lắm Ken"

Vũ Trí cười tươi và nói

"Anh kêu người ta thiết kế riêng cho Lâm Lâm đó"

rồi anh ngắm nhìn nó trên sân khấu với ánh mắt mê đắm...nhưng chỉ vài giây hình ảnh của nó từ từ mờ dần, đôi mắt của anh muốn nhắm lại, như ngất xỉu. Vũ Trí lắc đầu mạnh cho tỉnh táo...anh ta nói thầm

"Minh...không thể...mất xỉu...vào hôm...nay được..."

anh ta cố gượng để coi hết trình diễn của nó, người con gái quan trọng nhất trong lòng anh ta.

Tiếng nhạc sôi động hip hop bỗng tắt...mà thay vào đó là tiếng đàn Piano nhẹ nhàng vang lên và ánh đèn hào quang chiếu thẳng vào nó. Tất cả mọi người ở đó đều rất ngạc nhiên, nhìn lại thì thấy Vũ Trí đang ngồi đánh đàn sau lưng nó và Hoàng Minh, anh ta lên từ lúc nào chẳng ai hay. Hoàng Minh với nó từ từ bước nhẹ nhàng...và rồi bắt đầu điệu nhảy balê, động tác của cả hai như thiên nga đang nhảy múa trong hồ, tuyệt đẹp khiến cho tất cả mọi người không thể nào rời mắt khỏi. Cả hai anh chàng Vũ Trí, Hải Nam, hai người họ đều nhìn nó một cách say mê. Nhất là Vũ Trí, anh ta vừa đánh đàn vừa ngắm nhìn nó. Hoàng Minh nắm tay nó, xoay người nó mấy vòng tròn...và rồi nó mượn sức của Hoàng Minh làm cú nhảy tuyệt vời, mọi người vô cùng kinh ngạc. Vũ Trí lúc này không dám rời khỏi nó, vì sợ nó xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

nó chạm đất một cái nhẹ nhàng và rất đẹp mắt. Tất cả mọi người, luôn dành người Mỹ Sang đều vỗ tay hoàn hô cho trình diễn nó và Hoàng Minh. Trình diễn của những người khác cũng mau chóng kết thúc, các thầy cô giáo sau vài phút bàn tính thì đã đưa cho Thanh Ngọc một tờ giấy. Cầm lấy và bước lên sân khấu, Thanh Ngọc vui vẻ nói

"Giây phút quan trọng nhất cuối cùng cũng đến rồi, kết quả cuộc thi này đang ở trên tay Ngọc đây, cho Ngọc thông báo kết quả nha"

Thanh Ngọc mở tờ giấy ra coi, đọc lên 8 lớp có trình diễn tốt nhất, còn giải nhì và giải nhất thôi, hai giải quan trọng nhất. Thanh Ngọc vẫn vui cười nói

"Giải nhì đã thuộc về...hoàng tử Hải Nam và hotgirl Hồng Bích...xin chúc mừng"

Hải Nam và Hồng Bích vui mừng chạy lên sân khấu. Tiến Thành và Thanh Ngọc cùng đồng tâm nói lớn

"XIN CHÚC MỪNG HOÀNG MINH VÀ NGỌC LÂM ĐÃ CHIẾN THẮNG, giải nhất HAI TRỆU ĐỒNG"

tại nó thật không thể nào tin vào tai mình nữa, nó và Hoàng Minh thật sự đã dành chiến thắng sao, quá bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Nhờ trình diễn hip-hop tác hợp với balê nên nó và Hoàng Minh được giải nhất trong cuộc thi ca hát nhảy múa của trường. Không chỉ được thưởng một triệu đồng mà còn được các thầy cô giáo thưởng thêm một triệu nữa, vì trình diễn quá đẹp mắt.

Hoàng Minh vừa thay đồ xong thì thấy nó vội chạy tới.

"Tôi có chuyện muốn nói với anh..."

nó nói. Hoàng Minh tò mò nhìn nó và hỏi

"Chuyện gì?"

nó đưa hai miếng 500 nghìn ra trước mặt Hoàng Minh và nói

"Anh cầm lấy đi..."

Hoàng Minh ngạc nhiên nhìn nó.

"Ý cô là sao...?"

nó đưa tiền vào tay Hoàng Minh và nói

"Anh cần số tiền này hơn tôi mà, lấy lo cho chuyện học hành của em anh đi"

Hoàng Minh hơi ngại nên xoay mặt qua chỗ khác.

"Thằng Nam đã nói hết với cô rồi sao?"

nó nhẹ gật đầu

"Anh đừng trách anh Nam, là tôi ép anh ấy đó"

Hoàng Minh vẫn không xoay lại nhìn nó.

"Tôi cảm ơn"

nó để hai tay ra sau lưng và hỏi với kiểu trêu chọc.

"Ừa anh đang cảm ơn ông trời hả?"

Hoàng Minh vội bực mình xoay qua.

"Cô..."

"Tôi chỉ giỡn chơi thôi, hì hì"

nó bật cười, nụ cười của nó lúc này trông thật vô tư. Hoàng Minh giả vờ sửa áo sơ mi của mình lại.

"Thế tôi về trước đây"

nó vội lên tiếng

"Khoan đã"

Hoàng Minh nhìn nó và hỏi

"Còn chuyện gì nữa à"

"Anh có thể cho tôi con gấu Pooh đó, được không?"

nó vừa chỉ chỉ vào tay Hoàng Minh vừa hỏi giọng năn nỉ. Hoàng Minh đưa con gấu vàng đang trên tay mình lên nhìn, con gấu này là phần thưởng thêm vừa này.

"Nè!"

Hoàng Minh đưa con gấu qua cho nó sau vài giây suy nghĩ. Nó vui vẻ cầm lấy con gấu từ tay Hoàng Minh và cười thật tươi

"Tôi cảm ơn ông trời nhiều nha, hìhì"

chọc Hoàng Minh một câu rồi nó chạy đi. Hoàng Minh nhất thời không thể nào rời mắt nó được, vì nụ cười của nó khiến cho anh say mê mất rồi..

Phuong My và nó với Vũ Trí ra khỏi trường học thì đã một giờ trưa rồi, nó và Phuong My chạy xe đạp, còn Vũ Trí thì chạy xe hơi nhưng anh ta chạy rất chậm. Lúc tụi nó cách xa trường học được một đoạn, tới con đường vắng vẻ thì bỗng nhiên có một đám người không biết từ đâu ra mà chặn tụi nó lại, có vẻ giống bọn côn đồ. Vũ Trí ở phía sau nhìn thấy thì liền xuống xe và vội chạy tới. Một tên côn đồ bước tới gần và nói

"Hai cô em xinh đẹp đi chơi với tụi anh nha, tụi anh sẽ chăm sóc hai em thật tốt"

Phuong My hoảng sợ chạy tới sau lưng nó.

"Bọn người này là ai vậy Lâm Lâm"

nó nhẹ lắc đầu

"Làm sao tao biết được chứ?"

tên côn đồ đó tính đưa tay sờ mặt nó nhưng chưa đụng đến nó bị một bàn tay khác nắm lại bẻ ra sau. Bàn tay ấy chính là Vũ Trí, anh ta kịp bắt lấy tay tên côn đồ và nói

"Bàn tay ghê bẩn của mày không được đụng vào Lâm Lâm"

rồi anh ta giăng mạnh tay tên côn đồ tay qua một bên, và đưa tay ra che chở cho nó và Phuong My. Do bất ngờ không kịp phản ứng nên tên côn đồ ngã nhào xuống theo sức đẩy của Vũ Trí.

thật ra Tuấn Phi với Hồng Bích đang đứng cách đó không xa, và đám côn đồ kia cũng là họ kêu tới. Sự xuất hiện của Vũ Trí đã khiến cho hai người họ thoáng ngạc nhiên. Tuấn Phi nhìn và hỏi

"Thằng đó là ai thế?"

Hồng Bích nhẹ lắc đầu và nín thở lại khi thấy kẻ hoặc của mình không có hy vọng thành công.

Tên côn đồ đứng dậy và hỏi

"Mày là thằng nào, sao phá đám chuyện của bọn tao"

Vũ Trí cười lạnh lùng

"Câu này để tao hỏi bọn mày mới đúng, bọn mày là ai và muốn gì?"

Tên côn đồ nói giọng hung dữ

"Thằng chó kia tốt nhất là mày tránh ra chỗ khác, nếu không thì chết chẳng biết lí do đó"

hắn ta chỉ tay vào nó và nói tiếp

"Bọn tao chỉ cần cô bé ấy thôi"

tụi nó thoáng ngạc nhiên. Vũ Trí vội hỏi

"Bọn mày muốn làm gì cô ấy"

tên côn đồ cười đều

"Tất nhiên để bọn tao chơi chọc rồi"

cả đám cười lớn lên. Vũ Trí đã nóng máu lên và vừa cởi áo khoác ves ra vừa nói

"Muốn đụng đến cô ấy thì bước qua xác tao trước đi"

Vừa nghe câu đó thì nó liền hoảng hốt nói

"Không được đâu anh Ken, dạo này sức khỏe của anh ấy yếu lắm đánh không lại họ đâu, hay là chúng ta bỏ chạy đi"

Vũ Trí biết rõ không thể nào chạy thoát được, vì đã quá xa trường rồi và hơn nữa nó với Phương My là con gái thì làm sao có thể chạy nhanh hơn bọn con trai được chứ? Nhưng quan trọng nhất là anh ta muốn cho bọn côn đồ đó một trận vì đã có suy nghĩ xấu xa với nó, anh ta vẫn nở nụ cười chán an nó như mỗi lần.

"Lâm Lâm, em hãy tin anh, anh nhất định sẽ không sao đâu. Tối nay anh có bắt nger cho em nữa đó!"

Vũ Trí không để nó nói câu nào hết mà liền quay lưng đi, bước đi thật mạnh mẽ. Rồi anh ta đánh nhau với cả đám côn đồ đó...

Tuấn Phi khoanh tay lại và cười đều

"Cái thằng đó to gan ghê, một mình mà dám đánh cả bọn luôn"

Hồng Bích hỏi giọng tức giận

"Con nhỏ đó có gì mà sao ai cũng bảo vệ nó hết vậy"

Tuấn Phi nói

"Ngọc Lâm vốn rất xinh đẹp và có cá tính nữa mà"

Phương My và nó chỉ biết đứng nhìn Vũ Trí một mình đánh nhau với cả đám, nó lo lắng nhìn, trong lòng nó thật sự rất lo vì sức khỏe của Vũ Trí dạo này yếu đi thấy rõ.

"LÂM LÂM"

Phương My hoảng hốt hét lớn lên khi thấy nó bỗng chạy thẳng phía trước. Nó bất chấp tất cả lao đến đám côn đồ sau vài phút suy nghĩ, nó lấy túi đồ trên tay mình đánh mạnh vào người vài tên côn đồ. Vũ Trí ngạc nhiên và vội nói

"Đừng mà Lâm Lâm, nguy hiểm lắm"

nó cứ ra sức đánh đánh và nói

"Cả đám đánh một người thật không công bằng, đánh mấy người chết nè"

Phương My cứ xoay qua xoay lại để coi có ai đi ngang qua hay không, cuối cùng cô cũng nhìn thấy ở phía sau có một chiếc xe đạp đang chạy tới, cô la lớn lên

"CỨU VỚI, CỨU CHÚNG TÔI VỚIiiiiiiii"

tên bị nó đánh liên tục bực mình quá nên thẳng tay đẩy nó ra. Vũ Trí thấy nó sắp té ngã thì liền hét lớn lên

"LÂM LÂM"

lúc nó sắp té ngã xuống thì bỗng dưng có vòng tay ấm áp ôm lấy nó và giờ chân đá vào bụng tên côn đồ kia. Nó rất ngạc nhiên khi nhìn thấy người đang ôm mình chính là Hoàng Minh. Vũ Trí lo cho nó mà không tập trung nên bị tên côn đồ cho một đấm vào mặt. Nó xoay qua nhìn

"Anh Ken"

"Để tôi"

Hoàng Minh vội nói, rồi chạy tới giúp Vũ Trí một tay. Phương My chạy đến bên nó và hỏi

"Mày không sao chứ?"

nó lắc đầu. Lúc này Hải Nam cũng chạy tới.

"Có chuyện gì thế?"

nó vội xoay qua nói

"Anh Nam, anh mau qua giúp hai anh ấy đi"

"Được"

Hải Nam gật đầu, rồi chạy lên phía trước.

vừa thấy Hải Nam thì Hồng Bích hoảng hốt

"Nam, sao cậu ấy lại ở đây, không phải cậu ấy đã về trước rồi sao?"

Tuấn Phi nắm lấy cánh tay Hồng Bích và nói

"Chúng ta mau đi thôi, nếu không thì bị phát hiện đấy"

Hồng Bích vội nói

"Không, tớ không đi, lỡ Nam bị thương thì sao đây. Tớ phải ở lại"

Tuấn Phi đưa mặt lại gần Hồng Bích và nói

"Nam, nó giỏi võ như thế thì làm sao có thể bị thương được, cậu ở lại đây lỡ nó thấy thì cậu nghĩ nó có còn nhìn mặt cậu nữa không? Mau đi thôi"

nói rồi thì hắn ta kéo Hồng Bích đi.

Ba chàng trai của chúng ta đều rất giỏi võ nên chỉ cần vài phút đã đánh cả đám côn đồ bỏ chạy mất dép luôn. Vũ Trí lo lắng chạy tới chỗ nó và hỏi

"Lâm Lâm, em có sao không, có bị thương ở đâu không?"

nó nhẹ lắc đầu và đưa tay lên mặt Vũ Trí.

"Em không sao? Mặt anh bị thương rồi kia"

Sự quan tâm lo lắng của nó và Vũ Trí dành cho nhau lại thêm một lần nữa khiến cho Hải Nam cảm thấy buồn....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Đêm hôm đó Vũ Trí dẫn nó đến một nhà hàng sang trọng. Nhưng điều kỳ lạ nhất là trong nhà hàng chẳng có ai và tối đen như mực. Vũ Trí dịu dàng nắm tay nó bước vào trong.

"Ken, sao anh lại đưa em đến đây, em sợ tối lắm"

nó ôm chặt cánh tay Vũ Trí và nói. Vũ Trí cười mỉm và đưa tay lên cao bấm một cái, cả nhà hàng bắt chợt bật sáng lên. Xung quanh nó đầy bông bóng và trước mặt nó là một vòng hoa hồng đỏ tươi hình trái tim và với một hàng chữ "Happybirthday Lâm Lâm" trông rất đẹp. Và rồi một người phụ vụ nam đẩy xe để chiếc bánh kem ra, tới trước mặt nó.

"Chúc mừng sinh nhật em"

Vũ Trí cười nói. Nó xoay lại nhìn Vũ Trí với ánh mắt ngạc nhiên.

"Tháng sau mới là sinh nhật em mà Ken"

Vũ Trí nhẹ lắc đầu và cười mỉm

"Bữa nay là 19/08 âm lịch, là sinh nhật âm lịch của em mà ngốc"

nó vội hỏi

"Anh nhớ cả sinh nhật âm lịch của em luôn sao?"

Vũ Trí nhẹ gật đầu

"Những gì liên quan đến em anh đều nhớ..."

rồi anh ta nhẹ nhàng đặt lên trán nó một nụ hôn ngọt ngào.

"Chúc em sinh nhật vui vẻ và luôn hạnh phúc"

nó xúc động nhìn Vũ Trí và nói khẽ

"Em cảm ơn anh, Ken"

Vũ Trí cười nhẹ và khẽ lắc đầu

"Thôi em mau cầu nguyện và thôi nến đi"

nó nhẹ gật đầu, rồi nắm hai tay mình lại để trước ngực và nhắm mắt lại cầu nguyện. Vũ Trí đứng nhìn nó bằng ánh mắt vừa đầy tình cảm vừa buồn bã và nói thầm

"Lâm Lâm...anh mong em luôn luôn hạnh phúc..."

nó bất chợt xoay qua nhìn và nói

"Ken, chúng ta cùng nhau thổi nến nha"

Vũ Trí thoáng ngạc nhiên, rồi nở nụ cười tươi.

"Ừ..."

anh ta gật đầu và cúi người xuống cùng với nó thổi hết nến.

Rồi cả hai ngồi xuống bàn đầy thức ăn vừa thơm ngon vừa đẹp mắt. Vũ Trí nâng ly rượu gan đỏ lên và nói khẽ

"Chúc mừng sinh nhật em, Lâm Lâm"

nó cũng nhẹ nâng ly rượu gan đỏ trước mặt mình lên và mỉm cười.

"Em cảm ơn anh nhiều lắm, Ken"

cả hai đều uống một ngụm nhỏ. Vũ Trí lại búng tay một cái nữa, và tiếng đàn Piano nhẹ nhàng vang lên, mùi hương hoa hồng và tiếng đàn đã khiến bầu không khí trở nên lãng mạn vô cùng, cả hai ngồi yên thưởng thức. Với khuôn cảnh lãng mạn như thế thì các con gái đều thích, nó cũng không ngoài lệ. Sau khi bản nhạc Piano kết thúc thì cả hai mới bắt đầu nói chuyện với nhau. Nó nhìn Vũ Trí cười nói

"Không ngờ anh lại vì em mà chuẩn bị nhiều thứ như thế"

Vũ Trí nắm lấy bàn tay nó đang để trên bàn và nhẹ lắc đầu

"Vì em anh có thể làm tất cả mà..."

nó cười thật tươi. Trong lòng nó đã từ lâu biết rõ tình cảm của Vũ Trí dành cho mình nhưng có một điều gì đó khiến nó phải giả vờ không biết và cũng không thể nào chấp nhận được.

Đang ăn thì Vũ Trí bỗng nhiên nhíu mày lại với vẻ đau.

"Ken, anh sao vậy"

nó vội hỏi. Vũ Trí khẽ ngược mặt lên nhìn và lắc đầu

"Anh không sao? Em ăn tiếp đi"

nó nhất thời quên mất chuyện hỏi trưa, Vũ Trí đánh nhau với cả đám côn đồ khi họ tính bắt nó đi. Giờ ở khoe miệng của Vũ Trí bầm tím thấy rõ, nó đứng dậy và bước qua rồi đưa tay đỡ nhẹ mặt Vũ Trí xoay lại.

"Em quên mất anh đang bị thương... Anh đau lắm hả?"

bàn tay nó đang sờ sờ nhẹ vết bầm trên khoe miệng Vũ Trí như muốn mau lành. Vũ Trí bất chợt đứng lên ôm lấy nó vào lòng.

"Anh...Ken..."

nó thoáng ngạc nhiên. Vũ Trí vẫn ôm chặt lấy nó, một cái ôm đầy tình cảm chẳng thể nói ra thành lời.

"Đề anh ôm em thế một chút nhé, chỉ một chút thôi..."

anh khẽ ta thì thầm vào tai nó, giọng anh ta hơi nghẹn ngào... Và nó cũng nhận ra điều đó, nó nhú mày lại và lo lắng hỏi

"Ken...anh sao thế...bộ anh đau lắm hả?"

Vũ Trí nhẹ gật đầu

"Ừ...anh đau lắm...để anh ôm em thêm chút nữa sẽ hết đau ngay thôi"

nó cảm thấy hơi lạ, nhưng rồi nhẹ gật đầu. Sau cái gật đầu của nó thì Vũ Trí càng ôm chặt nó hơn, chặt nhưng nhẹ nhàng sẽ không khiến cho nó cảm thấy đau. Anh ta khẽ nhắm mắt lại và nói thầm

"Anh đau lắm....trái tim anh thật sự rất đau Lâm Lâm à"

không hiểu tại sao ngay lúc này nó lại cảm giác được người đang ôm mình rất buồn...nó hỏi tại sao thì anh ta chỉ im lặng thôi...

Vũ Trí thở dài nhẹ rồi từ từ buông nó ra sau một lúc, anh ta cố cười nói

"Anh hết đau rồi...ôm em thật ấm đấy"

nó lo lắng nhìn và hỏi

"Anh không sao chứ Ken"

Vũ Trí đưa tay vuốt ve mặt nó cách dịu dàng và cười mỉm

"Anh thật sự không sao? Em đừng nhú mày như thế nữa, xấu lắm"

nó chợt nhớ ra cái gì đó!

"À em có quà tặng anh nè!"

rồi nó quay lưng lại với ghế ngồi của mình lúc nãy, lấy từ túi đồ ra hai con gấu bông Pooh nhỏ và quay qua đối diện với Vũ Trí.

"Anh xem nè, gấu Pooh mà chúng ta thích nè! Em tặng anh một con"

nó đưa vào tay Vũ Trí một con gấu Pooh mặc áo nhỏ màu đỏ. Vũ Trí cầm con gấu lên và cười buồn.

"Cũng tốt, thấy con gấu Pooh này cũng như thấy em...cảm ơn em"

nó cười vui vẻ. Vũ Trí nói khẽ

"Anh cũng có quà cho em nè!"

nói vừa dứt câu thì anh ta lại giơ tay lên búng một cái. Phụ vụ nam vừa nãy lại bước ra dẫn theo một chó con màu trắng như tuyết. Vừa thấy chó con dễ thương thì nó liền cúi xuống.

"Dễ thương quá đi. hihi"

Vũ Trí cầm lấy sợi dây từ phụ vụ nam rồi ngồi xuống và nói

"Chó này là chó Pom, dễ nuôi dễ dạy lắm. Anh tặng nó cho em đó Lâm Lâm"

nó đang vui vẻ ôm và vuốt lông chú chó con, nghe vậy thì ngạc nhiên ngược mặt lên nhìn.

"Tại sao anh lại tặng chó con cho em"

Vũ Trí đưa tay vuốt lông chú chó con đang nằm trên tay nó và nói khẽ

"Anh biết em ở biệt thự rộng lớn đó rất cô đơn, nó sẽ làm bạn với em"

hai giọt nước mắt trong suốt bỗng lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn của nó.

"Ken à..."

Vũ Trí vừa thấy nó khóc thì liền hoảng hốt hỏi

"Lâm Lâm, em bị làm sao vậy, sao lại khóc, hay là anh đã làm gì sai?"

nó nhẹ lắc đầu.

"Chưa có ai hiểu em, chưa có thương em như anh...em thật sự rất cảm ơn anh...Ken à...."

đôi mắt Vũ Trí từ từ khép lại và thở ra, rồi đưa tay lau khô nước mắt cho nó.

"Em khóc quá...nếu có thể thì anh còn muốn làm hơn thế này nữa mà...anh luôn muốn mang lại nụ cười cho em.....nhìn thấy em khóc thì trái tim anh nhói lắm đó...vậy nên em đừng khóc nữa"

giọng của anh ta nghẹn ngào và đôi mắt đỏ cả lên, chẳng giống như thường ngày chút nào. Nó cũng thấy hơi lạ nhưng không để ý đến nhiều.

--10h Tối, Tại Biệt Thự Hoàng Gia--

""Rengggggggggg""

bà Tám nghe tiếng chuông thì liền chạy ra mở cổng, cánh cổng vừa mở rộng thì bà đã thấy Vũ Trí đang cõng nó sau lưng, bà vội hỏi

"Tiểu thư Ngọc Lâm bị làm sao thế cậu"

Vũ Trí bước vào và nhẹ lắc đầu

"Không sao? Cô ấy chỉ uống say ngủ thôi, để con cõng cô ấy lên phòng"

nói xong anh ta vội bước đi thẳng vào, bước chân vào phòng khách thì chạm mặt với ông Hoàng đang ngồi trên ghế sofa. Vừa thấy nó đang ngủ trên lưng Vũ Trí thì ông Hoàng liền không kiềm chế được cơn tức giận của mình mà đứng dậy.

"Hai đứa đang làm trò gì thế? Lâm Lâm, con mau dậy đi, con gái gì mà uống say như vậy"

Vũ Trí nhìn và nói nhỏ nhẹ

"Bác trai, có thể để con đưa cô ấy lên phòng trước, rồi con xuống nói chuyện với bác, được không?"

mặt ông Hoàng rất tức giận nhưng vẫn gật đầu đồng ý. Vũ Trí cõng nó bước lên lang lâu, bà Tám thì ở phía sau đỡ lưng nó vì lo xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau vài phút thì cuối cùng cũng lên tới phòng riêng của nó, bà Tám vội mở cửa để Vũ Trí cõng nó bước vào. Vũ cố cho nó xuống giường nhẹ nhàng và nói

"Bà Tám lấy đùm con khăn ướt đi"

"Dạ vâng"

bà Tám nhẹ gật đầu rồi xoay lưng đi. Vũ Trí để chiếc túi màu hồng xuống cuối giường, trong túi đó là chú chó con lúc nãy.

anh ta đắp mền cho nó đang hoảng và ngồi xuống kế bên.

"Em cũng nặng dữ nha Lâm Lâm"

anh ta cười đùa một chút... Nhưng rồi nụ cười trên môi anh ta chợt tan biến, mà thay vào đó là một ánh mắt thật buồn.

anh ta nhẹ nhàng đặt lên trán nó một nụ hôn ngọt ngào và thầm nói

"Anh xin lỗi em, Lâm Lâm.....hãy tha thứ cho anh....thật lòng anh xin lỗi..."

có gì đó đang khẽ rơi, từng giọt...từng giọt....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Sáng hôm sau nó giật mình thức giấc vì tiếng chó sủa, nó từ từ ngồi với con nhức đầu.

"Ui da...mình nhức đầu quá"

hai tay nó vỗ vỗ đầu, rồi xoay qua nhìn lại thì thấy một chiếc túi màu hồng và thấy chú chó con trong đó đang tìm đường ra, nó cười vui mở ra và bế chú chó con lên.

"Pooh, cưng thức rồi hả? Ngoan nhé"

chú chó con được nó và Vũ Trí đặt tên Pooh, đang nhìn nó với đôi mắt to tròn và vẫy đuôi, trông thật dễ thương.

nó để Pooh xuống sàn nhà và nói

"Cung đội chị chút nha, chị thay đồ cái rồi chúng ta đi xuống lầu ăn sáng nha"

nói xong thì nó bước nhanh vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân..

bà Tám đang nấu bữa sáng thì nó ôm Pooh bước vào hỏi

"Bà Tám ơi có gì ăn chưa?"

bà Tám xoay đầu qua nhìn.

"Gần xong rồi ạ. Mà ủa chó con ở đâu mà dễ thương quá vậy tiểu thư"

nó ngồi xuống bàn ăn và vui vẻ nói

"À là Ken tặng cho con đó bà Tám, nó tên Pooh đấy"

"Từ nay con sẽ không gặp thằng Trí nữa đâu"

ông bà Hoàng bước vào, ông Hoàng vội nói. Nghe câu đó nó thoáng ngạc nhiên và hỏi

"Cha nói vậy là ý gì?"

--Tối Qua--

Sau khi lo cho nó xong thì Vũ Trí xuống lầu, bước tới và ngồi xuống đối diện với ông Hoàng.

"Con tôi là con gái nhà đảng hoàng, sao cậu dám dẫn nó đi chơi khuya mà còn uống say như thế, thật không ra gì mà"

ông Hoàng tức giận quát lên, không ngừng ở đó ông ta chửi tiếp.

"Cậu đúng là tên côn đồ chẳng ra gì mà, tôi yêu cầu cậu tránh xa con gái tôi ra"

Vũ Trí thở dài và cười nhạt.

"Bác trai, con biết từ trước giờ chẳng ưa gì con hết... bác cứ yên tâm đi....khuya nay con bay về Anh rồi....sẽ không bao giờ trở lại đây nữa đâu"

--Hiện Tại--

Sau khi nghe ông Hoàng kể lại xong thì nó bật dậy và lắc đầu liên tục.

"Không phải là sự thật, Ken không thể nào bỏ đi mà không nói với con tiếng nào, không thể nào, con phải tìm anh ấy"

nó đưa chó con trên tay mình cho bà Tám rồi chạy đi, ra khỏi ra.

"Lâm Lâm"

bà Hoàng vội gọi theo. Nhưng nó đã lấy xe đạp chạy đi mất rồi.

nó chạy đến khách sạn Tân Hoàng Long, chỗ ở của Vũ Trí. Cả căn phòng chẳng còn đồ vật gì, nó xoay người qua lại tìm Vũ Trí nhưng chẳng nhìn thấy anh ta ở đâu. Anh ta đi thật rồi sao, đi không một lời tạm biệt. Tối qua ở nhà hàng anh ta có thái độ lạ lắm, mà nó không quan tâm đến, sao nó không chịu hỏi rõ chứ?

nó hệt hăng, buồn bã...

Phuong My vội vào lớp tìm nó chẳng thấy, cô nhủ mày và khẽ bước tới bàn học của mình. Hoàng Minh cũng bước vào không thấy nó nên hỏi

"Ừa My, bà chân đâu rồi"

Phuong My nhẹ lắc đầu

"Em cũng không biết nữa....mà anh tìm Lâm Lâm có việc gì không?"

Hoàng Minh để balo xuống bàn và lắc đầu

"À không có....anh chỉ hỏi chơi thôi"

tất cả học sinh đều đến nhưng chẳng thấy bóng dáng nó ở đâu hết... Khi thầy giáo Bùi vào và bắt đầu dạy thì nó mới bước vào với vẻ mặt buồn bã. Thầy Bùi lớn tiếng nói

"Ngọc Lâm, em đi học quá trễ rồi, tôi phạt em ra ngoài đứng hết tiết dạy của tôi"

ông chẳng cho nó giải thích lấy một câu thì đã phạt nó ra ngoài đứng rồi. Nhưng nó không thèm nói gì hết, chỉ im lặng xoay lưng ra ngoài đứng. Hàng động của nó bữa nay khiến Hoàng Minh ngạc nhiên, anh cảm thấy chẳng giống tính của nó thường ngày chút nào hết, thường ngày nó đâu có im lặng như thế đâu. Phuong My và Ngọc Khánh đều lo lắng nhưng đành chịu, vì thầy Bùi khó tính nhất trường mà.

nó như người không hồn bước ra ngoài đứng, cứ im lặng đứng giữa trời nắng. Ánh mắt của nó rất buồn, trong lòng nó lúc này bỗng thấy lạc lõng đến kỳ lạ.

tới giờ ra chơi Hoàng Minh và Phuong My với Ngọc Khánh vội chạy ra tìm nó.

"Lâm Lâm..."

Phuong My hoảng hốt lớn lên khi nhìn thấy nó đang nằm dưới đất, cả ba đều lo lắng chạy tới đỡ nó dậy.

"Lâm Lâm, mày bị sao thế này"

Phuong My hỏi giọng sợ hãi. Nó đang ngất tỉnh.

"Mau đưa cô ấy lên phòng y tế đi"

Hoàng Minh vội nói, rồi bế nó lên chạy đi thật nhanh. Phuong My và Ngọc Khánh cũng vội chạy theo.

-- 1 Tiếng Sau --

Khi nó tỉnh lại thì thấy Phuong My, Ngọc Khánh, Hải Nam, Hoàng Minh đều đang bên mình.

"Ngọc Lâm, em tỉnh rồi hả?"

Hải Nam vui mừng hỏi. Phuong My liền đỡ nó ngồi dậy và hỏi

"Mày có sao không Lâm Lâm, mày làm mọi người lo quá đi"

nó nhẹ lắc đầu

"Không sao..."

Ngọc Khánh nói

"Lúc nãy bác sĩ nói tại Lâm không ăn sáng và đứng ngoài nắng quá lâu nên kiệt sức thôi à"

nó vẫn ngồi im lặng chẳng nói câu. Nhìn thấy nó như thế thì Hoàng Minh và Hải Nam khó chịu trong lòng lắm. Hoàng Minh lên tiếng nói

"Khánh. My, hai em về lớp học trước đi, tụi anh có chuyện muốn nói riêng với Ngọc Lâm chút"

Phuong My và Ngọc Khánh thoáng ngạc nhiên nhưng rồi nhẹ gật đầu và quay lưng đi.

Hoàng Minh bước tới ngồi đối diện với nó và hỏi

"Cô buồn vì Vũ Trí bay về Anh, phải không?"

nó và Hải Nam ngạc nhiên. Đôi mắt của nó tròn xoe lại nhìn Hoàng Minh và hỏi

"Làm sao anh biết"

Hoàng Minh nói

"Tôi qua lúc 11h mấy, cậu ấy có tìm gặp tôi..."

--Tôi Qua--

Hoàng Minh đang học bài bên cửa sổ thì bỗng nhiên Vũ Trí xuất hiện, khiến cho anh giật cả mình. Hai người ra ngoài nói chuyện vì không muốn làm người nhà Hoàng Minh thức giấc. Hoàng Minh hỏi

"Cậu đến nhà tôi khuya thế này có chuyện gì thế?"

Vũ Trí bước đi vài bước và nói

"Tôi muốn nhờ cậu giúp một việc"

Hoàng Minh lạnh nhạt hỏi

"Là việc gì?"

Vũ Trí xoay qua nhìn Hoàng Minh với ánh mắt nấn nì.

"Cậu phải bảo vệ Lâm Lâm..."

Hoàng Minh bất ngờ

"Sao?"

Vũ Trí thờ dãi

"Lát nữa tôi sẽ lên máy bay về lại bên Anh rồi... Chuyện như hồi trưa đầu phải mới lần đầu...ai muốn hại Lâm Lâm thì tôi không biết nhưng tôi biết chắc họ sẽ không ngừng tay lại"

--Hiện Tại--

Kể tới đó thì Hoàng Minh bất chợt im lặng không kể tiếp nữa. Nghe vậy thì trong lòng nó lại thêm buồn và càng tức giận hơn, nó hỏi

"Hai anh có điện thoại không?"

Hải Nam vội nói

"Anh có"

rồi hắn lấy chiếc điện thoại cảm ứng từ trong túi quần tây ra đưa trước mặt nó.

"Cho em mượn chút nha"

nó cầm lấy chiếc điện thoại từ tay Hải Nam rồi chạy ra ngoài. Chạy ra sau trường, nó bấm số và gọi

....

"Ken Dương nghe đây"

"Tại sao anh lại làm vậy với em hả?"

"Lâm Lâm..."

"Anh nhờ người khác bảo vệ em là ý gì...em là đồ chơi của anh hay sao, mà tùy ý quyết định như thế? "

"Không phải như thế đâu Lâm Lâm"

"Nói gì sẽ luôn bên em, sẽ chia sẻ buồn vui cùng em, tất cả đều nói dối, từ giờ em không xem anh là bạn nữa đâu"

nó quát lớn lên qua điện thoại, rồi cụp máy chẳng để Vũ Trí giải thích câu nào hết. Hoàng Minh này giờ chạy theo và đứng sau lưng nó, anh lắc đầu và bước tới.

"Đúng là hung dữ như bà chằn mà"

nó xoay người lại nhìn.

"Kệ tôi không liên quan gì đến anh hết"

Hoàng Minh cười mỉm

"Cuối cùng cũng bình thường trở lại rồi, cô im lặng, tôi chẳng quen chút nào"

nó cầm điện thoại xoay qua lại.

"Anh không cần làm theo lời Ken đâu...mặt kệ anh ấy"

Hoàng Minh gật đầu

"Tôi cũng đâu có rảnh mà bảo vệ bà chằn như cô đâu chứ?"

nó liếc mắt nhìn và từ từ bước tới.

"Anh Nam đâu rồi"

Hoàng Minh đưa tay ra và nói

"Về lớp rồi, đưa điện thoại cho tôi đi"

nó đưa điện thoại trên tay mình cho Hoàng Minh, rồi đập mạnh vào chân Hoàng Minh một cái...

"Cho anh bà chằn nè!"

rồi nó chạy đi thật nhanh. Hoàng Minh đau đớn ôm chân mình và la lớn lên.

"Ngọc Lâm, cô đúng là bà chằn lừa đầu thai mà, cái bà chằn lừa đáng ghét"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Hồng Bích và đám người Mỹ Sang đều muốn đuổi nó ra khỏi trường Quy Phong vì hai chàng trai đẹp nhất trường, Hải Nam, Hoàng Minh.

Nhưng các kế hoạch của họ trước giờ chẳng hề thành công, điều ấy càng khiến cho họ ghét nó thêm. Nhìn hoàng tử Hải Nam của mình quan tâm, lo lắng cho nó mọi thứ thì Hồng Bích vô cùng đau lòng và tâm ghét nó cấp lần, cô ta tức giận chạy đi kiếm Tuấn Phi để tìm cách hại nó.

Khi Vũ Trí bỗng bỏ đi thì Hải Nam đã ra sức quan tâm đến nó, hẳn đang cố gắng để nó có tình cảm tốt với mình hơn. Nhưng hình như nó chẳng hề để ý đến tình cảm ấy.

Đời đúng là lạ thật, vốn là oan gia, gặp mặt là cãi nhau không ngừng. Nhưng lại có thể kết thân, giúp đỡ nhau mọi việc.

Hoàng Minh và nó dạo này đã nói chuyện với nhau nhiều, học hỏi nhau trong chuyện học. Nhưng lâu lâu cũng cãi nhau vài câu.

Phương My thì vốn xinh đẹp và dịu dàng nên được nhiều người theo đuổi nhưng mà cô đều từ chối hết, bởi vì trái tim của cô đã bên cạnh Hoàng Minh từ lâu rồi.

Thái Sơn và Ngọc Khánh thì cũng thế, như hình với bóng nhưng chẳng hề bước tới gần nhau thêm một bước nữa.

Bữa nay học buổi chiều nên sáng sớm nó ôm chú chó con ra ngoài đi dạo, nhìn thấy chú chó con thì nó lại nhớ đến Vũ Trí lắm.

"Pooh, chủ của cưng đã bỏ rơi chúng ta mất rồi"

nó vuốt nhẹ lông chú chó con và nói giọng buồn bã. Thờ dài một cái rồi bước đi tiếp, nó cứ đi dài dài. Rồi tới trước một cửa quán ăn, bụng nó bỗng cảm thấy hơi đói nên nó bước nhanh vào.

"Kính chào quý khách ạ"

một người phụ vụ nam cúi đầu chào ngay khi nó vừa bước vào. Xoay mặt qua nhìn thì nó thoáng ngạc nhiên và buột miệng hỏi

"Minh, sao anh lại ở đây"

Người phụ vụ nam đang đứng trước mặt nó chính là Hoàng Minh, anh ngược mặt lên nhìn, thấy nó thì khẽ nhủ mày lại.

"Là cô sao?"

Rồi cả hai vào bên trong, Hoàng Minh nhẹ kéo ghế để nó ngồi xuống và nói

"Tôi không nghĩ một tiểu thư giàu có như cô lại chịu bước vào quán ăn nhỏ này"

nó ngồi xuống và nói khẽ

"Giàu có chưa chắc được hạnh phúc..."

Hoàng Minh thoáng nhìn thấy một nỗi cô đơn qua ánh mắt nó, không lẽ cuộc sống giàu sang của nó chẳng hề hạnh phúc, mà ngược lại nó rất cô đơn hay sao? Anh bỗng tự hỏi thế, rồi anh lên tiếng hỏi

"Thế cô muốn ăn gì?"

"Cho tôi một tô phở bò và ly nước cam đi"

nó nói nhanh. Hoàng Minh nhẹ gật đầu.

"Cô đợi chút, sẽ có ngay"

30 phút sau Hoàng Minh bưng một tô phở và ly nước cam ra, đặt nhẹ xuống bàn.

"Chúc cô ăn ngon miệng nha"

nói xong anh xoay lưng vào trong làm việc của mình.

"Cung nằm yên ở đây nhé"

nó để chú chó con trên tay mình xuống ghế bên cạnh và bắt đầu với bữa sáng thơm ngon của mình. Khi gần ăn hết tô phở thì nó bỗng nhiên nghe thấy tiếng chửi hung dữ ở phía sau lưng mình, vì tò mò nên nó nhẹ xoay người lại nhìn. Hình như Hoàng Minh đang gặp chút rắc rối với một vị khách, ông đang mặt bộ ves đen ra vẻ giàu có. Nhưng vừa nhìn thì nó nhận ra bộ ves ấy không phải đồ hiệu chỉ do ông ta muốn giả bộ giàu sang thôi, nó ghét nhất là loại người này, phải cho ông ta một lần mới được!

"Đồ ăn này để chó ăn mới đúng"

vị khách đó đập bàn làm dữ. Hoàng Minh cố nhịn

"Đĩa com này bị làm sao ạ"

nó ầm chú chó con bước qua nói

"Đĩa com ấy không bị làm sao hết, chỉ ông ta không có tiền trả nên kiếm chuyện thôi"

ông khách đó xoay qua nhìn.

"Cái gì mà không có tiền trả, ông này là phó giám đốc công ty Ngọc Hùng đấy"

nó bật cười lớn.

"Cũng biết chọn ghế...xem ra ông già danh giới quá ha"

ông khách đó tức lên.

"Mày chỉ là con nít thôi biết gì mà nói"

nó cười nhẹ

"Theo tôi được biết thì ra vào công ty Ngọc Hùng được phải có tấm thẻ màu vàng, nếu ông là phó giám đốc công ty đó thật thì lấy tấm thẻ ra đi"

ông khách có vẻ hơi hoảng hốt.

"Tao bó quên ở nhà rồi"

"Nhưng tôi có mang theo nè"

nó lấy từ trong chiếc túi đang đeo trên người mình ra một tấm thẻ màu vàng, trên lên là dòng chữ nổi, trông rất đặc biệt. Hoàng Minh nghe đến công ty Ngọc Hùng thì cảm thấy rất quen nhưng nhất thời anh không nhớ ra mình đã nghe ở đâu. Ông khách đó vừa thấy tấm thẻ trên tay nó thì có vẻ hơi hoảng hốt. Nó cười nhẹ và nói

"Và theo tôi được biết phó giám đốc của công ty Ngọc Hùng là một phụ nữ... Ông muốn giả danh người khác thì nên tìm hiểu kỹ chứ?"

ông khách đó lúc này bỗng lao đến với ý đồ cướp lấy tấm thẻ trên tay nó. Nhưng chẳng thành công, vì Hoàng Minh đã nhanh tay chặn tay ông ta lại, và đã khiến cho nó ngạc nhiên, anh nhanh quá.

"Giờ ông muốn trả tiền hay đến công an chơi đây hả?"

Hoàng Minh bẻ tay ông ta sau lưng và hỏi. Ông ta đau đớn nói

"Tôi trả...tôi sẽ trả tiền mà..."

rồi ông ta dùng tay còn lại lấy tiền trong túi quần ra để lên bàn. Hoàng Minh dẫn ông ta ra khỏi quán ăn và đẩy ông ta ra đường.

"Ông mau đi chỗ khác đi"

nói xong thì anh quay lưng đi vào quán lại, vừa bước vào thì anh nhìn thấy nó đang ngồi vuốt lông chú chó con trên tay mình với nụ cười tươi, lúc này trông nó thật dịu dàng. Và khiến anh mê đắm...

nó vô tình ngước mặt lên, đã bắt gặp ánh mắt của anh đang nhìn mình, nó lên tiếng hỏi

"Anh làm gì mà nhìn tôi chăm chăm vậy"

Hoàng Minh khẽ giật mình.

"Ai nói tôi đang nhìn cô, tôi đang nhìn chó con kia"

anh phản ứng nhanh thật, quá biết cách che giấu cảm xúc của mình.

"Bữa ăn của tôi bao nhiêu"

nó đứng dậy và hỏi. Hoàng Minh nói lạnh nhạt

"50 nghìn thôi"

nó nhẹ gật đầu và lấy tiền ra trả.

"Rẻ thật đó"

nói xong thì nó ẵm chú chó con đi...nhưng nó biết đi đâu đây, về Việt Nam mấy tháng nay ngoài trường học với nhà ra thì nó chẳng đi đâu, vậy làm sao biết đường chứ? Về nhà, nó chẳng muốn về biệt thự rộng lớn đó một mình đâu, cô đơn lắm. Suy nghĩ rồi nó lại thờ dãi, nếu Vũ Trí còn ở đây thì tốt quá rồi, anh ta nhất định sẽ dẫn nó đi đâu đó chơi. Trong lòng nó vẫn còn buồn vì Vũ Trí bất ngờ quay lại bên Anh mà chẳng một lời tạm biệt. Vừa lúc đó Hoàng Minh hết giờ làm, tính về nhà nhưng vừa bước ra khỏi cửa quán thì đã thấy có một chiếc xe đang lao đến nó, nó như người hết hồn cứ bước đi mà chẳng hay biết nguy hiểm ở phía sau.

"Ngọc Lâm, cẩn thận"

Hoàng Minh hoảng hốt hét lớn lên và cố chạy nhanh tới. Nghe anh gọi tên mình thì nó giật mình xoay lưng lại, nó đã thấy chiếc xe hơi đang lao đến mình...

"Aaaaa"

nó ôm chặt chú chó con trên tay rồi nhắm mắt lại và hét lớn lên.... Một vòng tay vội vàng ôm chặt lấy nó nhảy qua đường bên kia, rồi cả hai cùng ngã xuống đường một cái thật mạnh. Đôi mắt nó lúc này từ từ mở ra, trước mắt nó giờ là một khuôn mặt thân quen và vừa đầy đau đớn vừa lo lắng.

"Hoàng Minh...anh có sao không?"

nó cố ngồi dậy rồi đỡ Hoàng Minh dậy và lo lắng hỏi. Hoàng Minh xoay mặt qua nhìn nó và quát lên

"Ngọc Lâm, cô đang làm cái quái gì vậy hả? Có biết lúc này nguy hiểm như thế nào không hả?"

nó vẫn chút hoảng sợ nên im lặng, không tranh cãi. Hoàng Minh nhìn thấy nó như vậy thì không nói thêm gì nữa, đứng dậy và tiện tay kéo nó lên luôn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Hoàng Minh và nó đến công viên gần đó ngồi, Hoàng Minh nhìn và hỏi

"Lúc này cô đang suy nghĩ gì mà xe chạy phía sau vẫn không hay vậy hả?"

nó vẫn ôm chú chó con trên tay với vẻ mặt buồn bã, lúc này nó nhẹ xoay mặt lại nhìn và khẽ lắc đầu

"Tôi chỉ nghĩ lung tung thôi..."

Hoàng Minh khẽ nhủ mày lại và nhẹ lắc đầu.

"Tôi hết cách với tôi luôn"

rồi anh nhẹ ôm lấy vai mình với vẻ mặt đau đớn.

"Anh sao thế? Bị thương rồi à"

nó hỏi giọng lo lắng. Hoàng Minh lắc đầu và nói giọng lạnh nhạt

"Không sao?"

nó nhẹ gật đầu. Về mặt nó lúc này chẳng giống bà chằn thường ngày nào chút nào...

"Giờ cô muốn về nhà hay đi đâu"

Hoàng Minh hỏi. Nó liền lắc đầu

"Tôi không muốn về nhà đâu....về đó chỉ có một mình thôi"

Hoàng Minh thoáng ngạc nhiên khi nghe nó nói thế, anh nhìn xung quanh và hỏi

"Thế cô muốn đi chơi không? Tôi sẽ dẫn cô đi"

nó bắt ngờ xoay qua và buột miệng hỏi

"Thật à"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu

"Đi thì theo tôi"

nói xong anh đứng dậy bước đi. Nó vẫn ngạc nhiên nhìn, nhưng rồi nó với theo nói

"Đợi tôi với"

rồi nó vội chạy theo anh...

--Hôm Sau. Ở Trường Học--

Một góc nào đó ở sân cỏ sau trường có một chàng trai bốn mắt đang lao đầu vào cuốn sách trên tay. Và ở không xa đó một cô gái xinh đẹp đang nhìn người con trai trước mặt mình mỉm cười thật tươi. Họ là Tiến Thành và Thanh Ngọc bạn tốt của tụi Ngọc Khánh từ đi học tới giờ.

Thanh Ngọc nhìn dằng dặc đang ngồi đọc sách của Tiến Thành mà mỉm cười, cô đã yêu mến cậu từ rất lâu rồi. Mà hình như trái tim của cậu chưa bao giờ thuộc về cô, từ lâu nó đã thuộc về một người con gái khác rồi. Nhưng không sao, cô không quan tâm, chỉ được làm bạn với cậu là cô vui rồi.

Thanh Ngọc cầm bánh mì ngọt bước đến.

"Thành, cậu ăn sáng chưa?"

Tiến Thành ngước mặt lên nhìn và nhẹ lắc đầu

"Chưa? Lát nữa tớ sẽ tìm cái gì ăn là được rồi"

Thanh Ngọc đưa bánh mì ngọt trên tay mình ra trước mặt Tiến Thành và cười nói

"Đây, cậu ăn đi, đừng bỏ bữa nữa"

Tiến Thành lạnh lùng cầm lấy bánh mì từ tay Thanh Ngọc.

"Cảm ơn cậu"

Thanh Ngọc lắc đầu và vết nhẹ váy của mình ngồi xuống bên cạnh. Cô vừa ngồi xuống thì Tiến Thành thoáng ngạc nhiên, vì cậu đã nghe mùi nước hoa quen thuộc. Cậu buột miệng nói

"Mùi nước hoa này..."

Thanh Ngọc mỉm cười và nói

"Chị tớ đi công tác ở Mỹ về mua tặng tớ một chai nước hoa, thơm không?"

Tiến Thành chỉ nhẹ lắc đầu, rồi quay mặt qua chỗ khác. Nhìn thái độ của cậu hình như mùi nước hoa này người con gái trong tim cậu thường dùng, thật ra người con gái ấy như thế nào mà cậu vẫn thương nhớ suốt một năm qua. Thanh Ngọc đã thăm hỏi như thế, nhưng không có cách nào biết được câu trả lời...

Hình như đang có rất nhiều chờ đợi trong im lặng, chẳng ai hay chẳng ai biết. Nhưng đã khiến bầu không khí trở nên cô đơn vô cùng..

Hải Nam chờ đợi nó, chờ nó chịu chấp nhận tình cảm của mình. Phương My chờ đợi Hoàng Minh, đợi anh thật sự nhìn về phía cô một lần. Thái Sơn mong chờ Ngọc Khánh, mong nhỏ sẽ nhận ra tình cảm của cậu dành cho nhỏ là thật lòng. Quỳnh Trang chờ mong người ấy, chờ tình yêu năm nào sẽ quay trở về...

Thử hỏi, rốt cuộc tình là gì, mà sao lại khiến người đời nguyện chịu đau khổ như thế này.

Tan học thì Hải Nam và Hoàng Minh chạy xe đạp về thẳng về biệt thự Kim gia, một biệt thự bốn tầng rộng lớn và trước sân có một hồ bơi lớn.

Hải Nam và Hoàng Minh vừa bước vào phòng khách thì chạm mặt một người đàn ông sang trọng đang ngồi bộ ghế sofa màu kem. Đó là ông Kim (cha của Hải Nam) một ông nhà đất lớn.

"Cha, sao bữa nay cha về sớm quá vậy"

Hải Nam bước đến hỏi. Ông Kim ngước mặt lên nhìn và nói

"Tại bữa nay ta xong việc sớm...à phải rồi Nam...con ngồi xuống đi, ta có chuyện cần nói với con đây"

Hải Nam nhẹ gật đầu và ngồi xuống đối diện với cha mình.

"Gia đình bác hai của con mới gửi thiệp sinh nhật qua mời nè"

ông Kim đưa tấm thiệp màu hồng nhạt cho Hải Nam và nói. Hoàng Minh đứng bên cạnh nhìn và nói thầm

"Không lẽ là buổi tiệc cho Nam và công chúa Hoàng sao?"

Hải Nam cầm tấm thiệp mà không mở ra đọc, hần thở dài và khẽ hỏi

"Chúng ta có thể hủy hôn ước với gia đình họ Hoàng, được không?"

câu hỏi ấy khiến ông Kim và Hoàng Minh thoáng ngạc nhiên. Hoàng Minh buột miệng kêu khẽ

"Hải Nam..."

ông Kim vội hỏi

"Con nói gì vậy Nam, sao lại hủy hôn chứ?"

Hải Nam nói

"Vì con đã yêu người con gái khác rồi nên không thể nào lấy công chúa Hoàng được"

Hoàng Minh đơ người ra vì những lời của hắn, anh không ngờ hắn lại dám nói thẳng ra như thế. Hải Nam nói tiếp

"Cha, con xin cha đó, hãy hủy hôn ước này đi"

ông Kim chưa kịp lên tiếng nói thì...

"Không được hủy hôn ước này"

một giọng nói lạnh lùng bỗng vang lên từ bên trong. Mọi người ngạc nhiên xoay qua nhìn. Một người phụ nữ mặc chiếc váy đen quyền rũ và không kém phần cao quý. Đó là bà Kim (mẹ Hải Nam) bà bước đến nói lại thêm một lần nữa.

"Tuyệt đối không được hủy hôn ước với gia đình họ Hoàng"

Hoàng Minh vừa thấy bà Kim thì liền hoảng hốt cúi đầu chào. Hải Nam đứng dậy hỏi

"Tại sao vậy mẹ"

bà Kim ngồi xuống và nói

"Vì hợp tác hai gia đình nên con phải lấy con gái họ Hoàng"

Hải Nam tỏ bực mình nói

"Thì ra hạnh phúc cả đời của con và con gái bác Hoàng chỉ để đổi lại sự hợp của hai gia đình thôi sao? Không phải rẻ quá hả?"

nói xong Hải Nam tức giận bỏ đi, chạy lên lầu.

"Nam Hải Nam..."

ông Kim vội với gọi theo. Nhưng mà Hải Nam đã chạy lên lầu mất rồi. Ông Kim quay sang qua Hoàng Minh và nói

"Minh, con mau chạy theo nó đi"

"Dạ vâng"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu rồi chạy lên lầu theo Hải Nam

ông Kim nhìn vợ mình và hỏi

"Bà có cần ép thằng Nam như thế không?"

bà Kim lạnh nhạt nói

"Việc này đã định từ 16 năm trước rồi mà, thế sao lại thay đổi?"

Hải Nam chạy thẳng lên sân thượng nhà mình, hắn thật không hiểu tại sao mang hạnh phúc của hai người ra để mua bán danh lợi, không lẽ danh lợi còn quan trọng hơn hạnh phúc cả đời hắn hay sao? Các người thật quá đáng mà, chỉ biết tiền và tiền thôi, có bao giờ họ nghĩ đến con của mình đang cần gì không? Lúc Hải Nam đang suy nghĩ lung tung thì có một bàn tay đặt nhẹ lên vai hắn.

"Mày bình tĩnh đi Nam"

Hải Nam xoay người lại thì thấy vẻ mặt lo lắng của Hoàng Minh, hắn nhắm mắt lại và nhẹ lắc đầu

"Giờ tao phải làm sao đây, mày nói đi"

Hoàng Minh thờ dãi và bước đi vài bước rồi nói

"Tao cũng không biết nữa nhưng không phải mấy năm qua mày luôn đợi công chúa Hoàng hay sao?"

Hải Nam nhìn và nói

"Đúng là lúc nhỏ tao rất yêu thích và quyết định sẽ lấy cô ấy...nhưng đến khi gặp Ngọc Lâm thì mọi thứ thay đổi rồi"

nghe những lời đó thì Hoàng Minh càng lúc càng lo, anh cũng không biết chuyện hôn ước này sẽ ra sao nữa và anh phải làm sao để giúp thẳng bạn thân này đây...

Hải Nam bỗng lên tiếng hỏi

"Minh, mày sẽ ủng hộ tao chứ?"

Hoàng Minh cố gượng cười và nói chắc chắn.

"Đường nhiên rồi, không ủng hộ mày thì ủng hộ ai nữa chứ?"

Hải Nam nghe thế thì nhếch môi cười nhẹ...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Buổi sáng thật thoải mái khi được đến trường gặp bạn bè, mọi người giờ đã thân thiện với nó sau khi nó và Hoàng Minh dành giải nhất trong cuộc thi ca hát nhảy múa. Phương My và nó với Ngọc Khánh đang bước vào lớp thì gặp Thanh Ngọc mới đến. Ngọc Khánh lên tiếng gọi

"Ngọc"

nghe ai đó gọi thì Thanh Ngọc liền xoay qua nhìn.

"Chào buổi sáng nhé các cậu"

Thanh Ngọc cười tươi và bước đến. Phương My vội hỏi

"Có phải bạn là người dẫn chương trình cuộc thi lần trước không?"

Thanh Ngọc cười và nhẹ gật đầu.

"Phải, là tớ đây"

rồi cô ta quay sang qua nó và nói

"Lần trước cậu nhảy đẹp thật đấy Ngọc Lâm"

nó cười cười

"Thế à"

hình như nó bữa nay có vẻ hơi buồn thì phải, trong bạn bè thì có một mình Phương My mới biết nó đang buồn chuyện gì thôi. Tụi nó đang nói chuyện với nhau thì Hải Nam bước đến nói

"Ngọc Lâm, anh có chuyện muốn nói với em"

vừa nói dứt câu thì hấn kéo tay nó đi, vì quá bất ngờ nó không kịp phản ứng nên theo sức kéo của hấn mà đi.

"Anh kéo em đi đâu vậy anh Nam"

nó hỏi với theo. Hải Nam kéo nó ra sân cỏ sau trường, hấn mới buông tay nó ra và nói

"Anh có chuyện quan trọng muốn hỏi em nè Ngọc Lâm"

nó đưa tay vén gọn mái tóc dài của mình, bị gió thổi làm rối hết, nó nhẹ gật đầu.

"Có chuyện gì thì anh nói đi"

Hải Nam nhìn nó và hỏi khẽ

"Em thật sự không có tình cảm với anh sao, dù một chút thôi"

nghe hỏi thế thì nó khẽ giật mình ngược mặt nhìn người đang đứng trước mặt mình, ánh mắt nó giờ đầy ngạc nhiên, sao hắn lại hỏi chuyện này, là chính hắn đã hứa sẽ không nhắc đến chuyện tình cảm nữa mà.

"Ngọc Lâm, em trả lời anh đi mà"

Hải Nam bỗng cảm lấy chặt đôi vai bé nhỏ của nó, có vẻ rất xúc động. Thấy thái độ của hắn như vậy nó hơi sợ, nó khẽ lắc đầu, thay câu trả lời. Hải Nam vừa thấy nó lắc đầu thì hai tay của hắn đang trên vai nó từ từ buông xuôi, đôi mắt của hắn bỗng đỏ lên và chân của hắn cứ bước lùi về sau, hắn vừa gật đầu vừa nói

"Anh hiểu rồi...từ nay anh sẽ không làm phiền em nữa..."

vừa nói xong thì hắn liền quay lưng bỏ đi.

"Anh Nam, anh Hải Nam..."

nó lo lắng vội với gọi theo. Nhưng hắn vẫn chạy đi, chẳng thèm quay đầu lại nhìn nó, đầu một cái.

Không còn cách nào khác nó đành quay về lớp học, vừa bước vào thì thấy Hoàng Minh đang áp mặt xuống bàn ngủ, có vẻ rất mệt mỏi.

nó nhẹ nhàng bước đến và ngồi xuống, sao bữa nay anh mệt mỏi ngủ quên trong lớp như thế chứ, không lẽ lại vì đi làm việc thêm ở đâu, nó nhẹ lắc đầu, cái anh chàng này sao lại khổ đến thế chứ?

--Hôm Sau. Tại Biệt Thự Kim Gia--

Hải Nam đứng trước tấm gương với vẻ mặt buồn bã, hắn đang khoác trên người mình một bộ vest trắng lịch sự và sang trọng. Bữa nay là ngày Hải Nam đi gặp mặt người vợ tương lai của mình. Nhưng trên khuôn mặt hắn chẳng có chút gì mà gọi là vui mừng, ngược lại đầy đau buồn, vì trong tim hắn giờ đã có nó rồi, chẳng còn chỗ dành cho bất cứ ai nữa.

"Nam, con xong chưa vậy"

tiếng của bà Kim từ dưới vọng lên. Hải Nam bước xuống lầu và nói khẽ

"Dạ con xong rồi mẹ"

bữa nay là ngày quan trọng nên mọi người đều ăn mặc lịch sự. Bà Kim nhìn và nói

"Vậy mình đi thôi"

nói xong thì ông bà Kim vội bước ra ngoài trước. Hoàng Minh nhìn thấy bộ mặt đầy đau buồn của Hải Nam thì liền lên tiếng hỏi

"Mày ổn chứ?"

Hải Nam nhẹ gật đầu một cái, rồi bước đi chẳng nói câu nào. Họ lên xe bốn chỗ, tài xế là Hoàng Minh. Trên đường đi thì bà Kim nói

"Nam, bữa nay nhớ ăn nói cẩn thận đấy, đừng để ảnh hưởng sự hợp tác hai gia đình"

Hải Nam ngồi ghế bên cạnh tài xế nghe vậy thì nhẹ gật đầu.

"Dạ vâng"

Hoàng Minh vừa lái xe vừa đưa mắt nhìn Hải Nam, vì trong lòng anh lo không biết hắn tính làm gì, là chấp nhận hôn sự này hay là ở trước mọi người mà nói hủy hôn đây, thật khiến người ta lo lắng mà.

Hải Nam xoay mặt qua cửa kính xe nhìn ra ngoài, trong đầu hắn toàn là hình ảnh của nó mà thôi, ánh mắt, nụ cười của nó đều xuất hiện trong đầu hắn, thật nhói.

- 1 Tiếng Sau-

Chiếc xe hơi của nhà họ Kim cuối cùng đã dừng lại trước một biệt thự vừa rộng lớn vừa sang trọng. Họ xuống xe và bước vào trong, vừa bước vào phòng khách thì gặp ông Nguyễn và bà Mai.

"Chú tư, cuối cùng cũng đến rồi"

ông Nguyễn vui vẻ bước đến bắt tay với ông Kim. Bà Mai cũng bước đến nói.

"Ngồi xuống đi, rồi nói chuyện"

bốn người lớn ngồi xuống bộ ghế sofa, còn Hải Nam và Hoàng Minh thì im lặng đứng kế bên.

"Mọi người đến cả rồi hả?"

lúc này tiếng nói vui vẻ bỗng vang bên cạnh, mọi người xoay đầu lại thì thấy ông bà Hoàng đang khoác tay nhau từ lầu bước xuống. Và phía sau họ là hai người con gái xinh đẹp trong bộ váy dạ hội màu vàng và màu hồng. Hoàng Minh và Hải Nam tròn xoe đôi mắt vì quá ngạc nhiên, chắc họ không phải đang nằm mơ hay ảo giác gì đó chứ. Tại sao người con gái đang đứng trước mặt họ lại...là...nó...

không sai chút nào, hai người con gái ấy chính là nó và Phuong My. Hoàng Minh nhìn và buột miệng nói khẽ

"Cô ấy họ...Hoàng.... Hoàng Ngọc Lâm..."

Hải Nam mở to mắt nhìn và nói khẽ

"Ngọc Lâm...là công chúa...Hoàng...lúc nhỏ..."

không chỉ hai chàng trai ngạc nhiên, mà nó và Phuong My cũng ngạc nhiên không kém. Nhất là nó, chuyện gì đang xảy ra trước mắt nó vậy, chàng hoàng tử Hải Nam trường nó lại là người được hôn ước với nó từ nhỏ sao, bất ngờ quá.

những người lớn nhìn thái độ của bọn trẻ lạ lạ. Hải Nam lúc này khẽ bước đến nắm chặt tay nó và noi giọng vui mừng.

"Là em thật rồi Ngọc Lâm, em là công chúa Hoàng của anh"

nó đứng đờ người ra vì quá bất ngờ. Hoàng Minh thì nhìn nó và lùi lại sau vài bước, như đứng không vững vậy.

ông Kim lúc này lên tiếng hỏi

"Nam, có chuyện gì thế?"

Hải Nam xoay qua với vẻ mặt vui mừng.

"Ngọc Lâm và con học chung trường...và cô ấy là người con yêu"

bà Kim nghe vậy thì liền vui mừng nói

"Thế thì hai con thật có duyên với nhau đấy"

ông Hoàng cũng vui vẻ nói

"Cứ kiểu này thì phải mau làm đám cưới cho chúng thôi"

những người lớn vui cười vui vẻ vào bàn ăn, để tụi nó ở lại. Phuong My nhìn Hoàng Minh với nụ cười tươi trên môi và bước đến hỏi.

"Anh là cậu bé A Minh thường chơi với tụi em sao?"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu, rồi im lặng. Hải Nam vẫn nắm chặt lấy tay nó và nói giọng ngọt ngào.

"Thì ra em là công chúa xinh đẹp của anh, quá tốt rồi"

rồi hần ôm lấy nó vào lòng trước mặt mọi người ở đó.

"Anh...Nam..."

nó bất ngờ buột miệng kêu khẽ. Hải Nam thật sự rất vui khi vợ tương lai hần phải lấy lại chính là nó, người hần yêu.

"Mấy đứa vào ăn đi"

giọng nói của bà Hoàng bên trong vọng ra. Hải Nam từ từ buông nó và vui vẻ nói

"Chúng ta vào ăn thôi"

rồi hần kéo tay nó chạy vào, Hoàng Minh và Phuong My cũng bước vào theo. Trong bữa ăn những người lớn chỉ bàn công chuyện, cái gì mà sự hợp tác của ba gia đình, tụi nó nghe mà chẳng hiểu gì hết.

Hải Nam suốt bữa ăn cứ gấp đồ cho nó hoài, hần vui ra mặt luôn.

còn Hoàng Minh thì cứ im lặng nhìn nó, anh không thể nào tin được bà chằn hung dữ thường ngày hay tranh cãi với mình lại là công chúa Hoàng, cô bé hiền lành yếu đuối ngày xưa mà anh rất muốn bảo vệ.

bữa nay nó trong chiếc váy dạ hội màu vàng, trên chiếc váy có đính vài viên ngọc trai, trông nó thật xinh đẹp và cao quý.

Ăn xong thì mọi người kéo ra phòng khách, vừa lúc bà Tám đã chuẩn bị xong chiếc bánh sinh nhật và rượu nho ngon nhất. Ông bà Hoàng với nó đứng trước chiếc bánh sinh nhật, ông Hoàng vui vẻ lên tiếng nói

"Bữa nay vừa là ngày hợp mặt của ba gia đình vừa là sinh nhật lần thứ 17 của Ngọc Lâm, con gái út của tôi. Nhưng điểm quan trọng nhất là nhắc lại chuyện hôn sự của bọn trẻ"

Hoàng Minh và nó nghe tới đó thì liền có vẻ hốt hoảng, chỉ riêng Hải Nam thì rất vui mừng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Kể từ khi Hải Nam biết nó là người được hứa hôn với mình thì càng dịu dàng với nó hơn. Nhưng mặt khác thì vô tình đẩy nó đến nguy hiểm mà chẳng hay biết. Hoàng Minh từ khi biết nó là cô bạn mà mình mến nhất lúc nhỏ thì đã thay đổi thái độ với nó, anh không còn lạnh lùng với nó nữa. Sự thay đổi thái độ của Hoàng Minh cũng khiến cho nó phải ngạc nhiên. Bữa nay nó và Hoàng Minh phải ở lại lớp quét dọn, nó đang cố với tay lau cánh cửa, chính lúc này Hoàng Minh bước đến lau thay nó.

"Lùn quá, lau mấy chỗ thấp đi"

nó giật mình xoay qua, cái anh chàng này thật khó hiểu, giúp người ta mà còn nói kiêu móc họng người ta nữa, đúng là đáng ghét.

"Này, sao mấy ngày nay anh bỗng tốt với tôi quá vậy"

nó tựa nhẹ lưng vào tường và hỏi giọng tò mò. Hoàng Minh đang lo lau cánh cửa khi nghe hỏi như thế thì thoáng ngạc nhiên, anh bỏ tay mình xuống và từ từ xoay qua nhìn nó với ánh mắt buồn.

"Bộ cô không còn nhớ chúng ta lúc nhỏ đã quen biết nhau à"

"Không?"

nó ung dung trả lời, chẳng chút suy nghĩ gì? Hoàng Minh bỗng có cảm giác thất vọng, thì ra chỉ còn mình anh nhớ thôi sao, nó chẳng nhớ anh nữa rồi.

"Bộ giữa chúng ta có chuyện gì đặc biệt hả?"

nó nhìn và hỏi. Hoàng Minh nhẹ lắc đầu một cái, rồi lau cửa tiếp chẳng nói gì nữa. Nhìn ánh mắt của Hoàng Minh đầy thất vọng như vậy thì nó thật muốn biết lúc nhỏ đã có chuyện gì giữa nó và anh. Nhưng dù cố nhớ thế nào thì nó chẳng nhớ nổi gì cả? Hoàng Minh vừa lau cửa vừa hỏi thăm

"Tại sao cô ấy lại không nhớ ra mình chứ, chính miệng cô ấy đã hứa sẽ mãi không quên mình rồi mà"

rồi anh bỗng xoay qua và vội hỏi

"Ừa tôi nhớ lúc nhỏ cô tên Hoàng Ngọc thôi mà, sao giờ lại có thêm chữ Lâm nữa"

nó thờ dãi và nói

"Haizz tôi cũng không biết nữa, ký ức trước 10 tuổi tôi chẳng còn nhớ gì nữa"

"Tại sao lại thế?"

Hoàng Minh vội hỏi. nó bước đi vài bước và nói

"Năm đó tôi ở bên Anh bị té cầu thang, sau khi tỉnh lại tôi chẳng còn nhớ gì nữa cả? "

nghe vậy thì Hoàng Minh bỗng nở nụ cười nhẹ nhõm.

"Thì ra cô không phải cố ý quên tôi"

nó không nghe rõ Hoàng Minh nói gì nên hỏi lại.

"Anh đang làm bầm gì vậy"

Hoàng Minh nhẹ lắc đầu và vội quay lại lau cửa tiếp tục. Thái độ của anh giờ thật khó hiểu, khiến cho nó chẳng quen chút nào, không phải anh thích đấu thầu với nó lắm sao, vậy mà giờ lại im lặng như thế này.

"Tôi vào trong lau bàn ghế nha"

nó cầm cái khăn bước đi và nói. Vừa đi thì không cẩn thận nó trượt chân vấp ngã, thấy vậy Hoàng Minh vội vàng đưa tay kéo eo nó lại. Nhưng chuyện bất ngờ đã xảy ra, Hoàng Minh cũng bị té ngã theo, vì sàn nhà có chút nước nên rất trơn. Cả hai cùng ngã xuống, Hoàng Minh đang nằm trên người nó...và hai đôi môi đã chạm nhau. Hai đôi mắt đều đang mở to nhìn nhau. Chuyện gì đang xảy ra thế này, nụ hôn...đầu của nó...đã mất rồi sao, lại trao cho một người hay đấu thầu với nó như anh... Nó hoảng hốt dùng hết sức của mình xô Hoàng Minh ra và không quên tặng anh một cái tát thật mạnh.

"Biến thái"

rồi nó đỏ mặt bỏ chạy đi. Hoàng Minh vẫn đờ người ra, chính anh cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa, sao lại xảy ra sự cố này chứ, phải làm sao bây giờ, anh bối rối.

nó chạy thẳng ra sau trường, trời ơi chuyện gì xảy ra vừa nãy thế này, anh đã chạm vào môi nó thật sao? Lúc đó trái tim nó đập rất nhanh, rốt cuộc tại sao thế.

--Ngày Hôm Sau--

Phuong My cũng như thường ngày đạp xe qua nhà nó để cùng nhau đến trường cho vui. Nhưng hôm nay khi cô đến thì đã thấy Hải Nam đang đứng trước cổng rồi. Phuong My vội dừng xe lại hỏi

"Ủa anh Nam, sao anh lại ở đây"

Hải Nam khẽ giật mình quay người qua và cười cười

"Anh...muốn chờ Ngọc Lâm đi học..."

Phuong My thoáng ngạc nhiên, trời ơi, bộ hần thấy nó gặp chưa đủ rắc rối hay sao, mà giờ còn muốn chờ nó đi học nữa vậy, lỡ các học sinh nữ khác thấy được thì chắc chắn sẽ không để nó yên đâu.

lúc này nó bước ra, thấy Hải Nam thì nó giật cả mình.

"Anh Nam, sao anh đến đây vào sáng sớm thế?"

Phuong My vội chạy tới nói nhỏ với nó.

"Ảnh đến đây để chờ mày đi học đó, tao nghĩ mày nên tìm cách từ chối đi, nếu để mấy người trong trường thấy được thì mày chết chắc đó"

ánh mắt nó chột buồn và thờ dãi, nó làm sao từ chối hần được chứ, tối hôm qua cha nó mới ra lệnh cho nó phải làm theo ý hần, dù bất cứ chuyện gì?

Hải Nam lúc này bước đến gần và khẽ nắm tay nó.

"Ngọc Lâm, anh có thể chờ em đến trường mỗi ngày không?"

nó nhẹ lắc đầu với vẻ mặt buồn bã.

"Dạ vâng ạ"

Phuong My rất ngạc nhiên khi thấy nó gật đầu, cô gọi khẽ

"Lâm Lâm..."

nó hiểu cô bạn thân của mình đang lo lắng nên nhẹ lắc đầu một cái, ý muốn nói sẽ không sao đâu. Rồi nó ngồi lên xe đạp Hải Nam, trong lòng nó biết rõ sẽ không chạy thoát khỏi cuộc hôn nhân mua bán này, chính vì vậy nó đành chấp nhận.

còn Hải Nam thì lại rất vui, hần thật lòng mong có thể bên nó như thế này suốt đời...

Thế là nó cùng Hải Nam đến trường trong ngạc nhiên của tất cả mọi người, nhất là Hồng Bích, cô ta đã chạy ra chặn đường hai người lại và lớn tiếng hỏi

"Nam, sao cậu lại chờ Ngọc Lâm đến trường vậy"

vừa lúc đó Hoàng Minh và đám người Mỹ Sang bước vào. Hải Nam nắm tay nó lên và nói

"Vì cô ấy là vợ sắp cưới của tớ"

Hồng Bích nghe câu đó như sét đánh ngang tai, cô ta nhìn nó và buột miệng hỏi

"Em là công chúa Hoàng, là người được hứa hôn với Hải Nam sao?"

"ĐÚNG VẬY"

Hải Nam lớn tiếng xác nhận câu hỏi của Hồng Bích thay nó, hấn nói tiếp

"Cậu nói đúng rồi đó Bích, Ngọc Lâm đúng thật là công chúa Hoàng"

Như Ái hỏi nhỏ Ngọc Kim

"Kim, mày có biết chuyện này là như thế không?"

Ngọc Kim nhẹ gật đầu

"Tao nghe nói hoàng tử Hải Nam của chúng ta được hứa hôn với gia đình họ Hoàng từ nhỏ rồi"

Như Ái ngạc nhiên

"Sao trùng hợp đến thế, người được hứa hôn với anh Nam sao lại là con nhỏ Ngọc Lâm đó chứ?"

Mỹ Sang nãy giờ tức giận đến đỏ mặt lừn. Tuấn Phi lúc này không biết từ đâu ra mà bước đến nói

"Hải Nam, tao thật tội nghiệp cho mày đấy"

Hải Nam đưa ánh mắt không hiểu nhìn Tuấn Phi.

"Mày nói vậy là sao?"

Tuấn Phi cười gian và lấy điện thoại từ túi quần ra, đưa ra trước mặt tất cả mọi người và nói

"Hình như cô vợ mày và thằng bạn thân mày có tình ý với nhau thì phải?"

trước mắt tất cả mọi người bây giờ là tấm hình nó và Hoàng Minh đang ôm nhau dưới đất và thấy rất rõ mỗi hai người đã chạm vào nhau, vừa thấy tấm hình ấy thì mọi người đều bất ngờ, cả Hoàng Minh và nó, cả hai mở to mắt nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Nhưng có hai người khác đang thấy đau nhói trong tim, đó là Hải Nam và Phương My, vừa thấy tấm hình ấy thì cả hai đều thấy đau nhói trong tim cách kỳ lạ. Lúc này Hồng Bích giả vờ quay sang qua Hoàng Minh và hỏi

"Minh, cậu cũng thích Ngọc Lâm hay sao?"

nghe câu hỏi đó Hải Nam cũng quay sang qua Hoàng Minh, như đang đợi câu trả lời. Hoàng Minh lúc đầu hơi hoảng hốt nhưng anh cố bình tĩnh lại, anh nhìn Hải Nam và nói cách tự nhiên nhất

"Chỉ sự cố thôi, hôm qua sàn nhà trơn quá Ngọc Lâm và tao trượt chân té lên nhau thôi chứ không có gì hết, còn tin hay không thì tùy mày"

nó hít thở nhẹ một cái và bước đến giữa Hải Nam với Phương My rồi nói

"Mọi chuyện đúng thật như anh ta nói, chỉ sự cố ngoài ý muốn mà thôi"

Hải Nam nhìn thái độ của nó và Hoàng Minh rất bình tĩnh nên hấn nhẹ gật đầu và nắm tay nó.

"Anh tin em"

câu đó của hấn đã khiến Tuấn Phi và Hồng Bích vô cùng tức giận, kế hoạch của họ lại thêm một lần nữa thất bại. Hồng Bích bỗng thét lên.

"Tớ ghét cậu, Hải Nam"

rồi cô ta bỏ chạy đi. Thế là hết phim hay coi nên tất cả mọi người đều vào lớp học của mình. Hải Nam cười nhẹ và nói

"Thôi anh về lớp nha, bay em"

hấn hôn nhẹ lên trán nó một cái rồi quay lưng đi. Giờ còn lại nó và Phương My với Hoàng Minh mà thôi. Phương My đứng rung rung nước mắt nhìn Hoàng Minh và nó, hình như trong lòng cô đang rất buồn. Hoàng Minh bước đến và nói

"My, xin em phải tin anh và bà chằn đó không có chuyện gì hết chỉ sự cố thôi"

Phuong My nhẹ gật đầu.

"Dạ vâng..."

rồi cô bỏ đi, vào lớp. Hoàng Minh và nó nhìn nhau và thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Sau khi tan học thì Phuong My vội bước ra khỏi lớp không đợi nó cùng về như mỗi khi nữa, hình như cô vẫn còn nhớ đến cái tấm hình mà Tuấn Phi đã cho mọi người coi.

"My. Phuong My"

nó lớn tiếng gọi. Nhưng Phuong My vẫn bước đi nhanh chẳng thèm quay đầu lại nhìn nó lấy một cái. Mặt nó giờ như đang uống thuốc đắng vậy. Hoàng Minh đứng kế bên lên tiếng nói

"Chúng ta mau đuổi theo cô ấy đi"

nó gật đầu và cùng anh chạy đi, tính đuổi theo Phuong My. Nhưng cả hai người chạy ra đến cửa lớp thì có một nữ học sinh lạ mặt bước vào hỏi

"Cho mình hỏi bạn nào là Hoàng Ngọc Lâm ạ"

nó ngạc nhiên.

"Là mình, có gì không bạn"

nữ học sinh ấy nói

"À cô giáo Hà nhờ mình kêu bạn lên phòng gặp cô ấy cấp"

nói xong thì nữ học sinh ấy liền quay lưng đi. nó cau mày lại.

"Trời ơi lại có chuyện gì đây"

Hoàng Minh vội nói

"Hay là cô cứ lên phòng giáo viên đi, để tôi đuổi theo My là được rồi"

nó thở dài và nói

"Đành vậy thôi, anh nhất định giải thích rõ với My nha"

"Tôi biết rồi"

Hoàng Minh khẽ gật đầu rồi chạy đi, nó cũng quay lưng đi lên phòng giáo viên gặp cô Hà coi có chuyện gì? Thái Sơn và Ngọc Khánh từ lớp bước ra, Thái Sơn lên tiếng hỏi

"Ê bà Khánh, bà có thấy nữ học sinh lúc nãy quen lắm không?"

Ngọc Khánh gật đầu

"Ừ nhĩ cũng quen thiệt... Mà thôi đi chuyện hỏi sáng cũng rắc rối với tụi người Ngọc Lâm lắm rồi ông đừng suy nghĩ nhiều nữa"

Hoàng Minh chạy ra chỗ gửi xe thì thấy Phuong My vừa lấy xe đạp ra, anh vội bước đến nói

"My, em nghe anh nói cái đã"

Phuong My vẫn dẫn xe đi và nói giọng lạnh nhạt

"Em không muốn nghe"

Hoàng Minh giữ đầu xe đạp lại và hỏi

"Rốt cuộc em bị làm sao vậy hả My, tự nhiên giận Ngọc Lâm và anh à"

Phuong My quay mặt qua nhìn và ghen ngào thét lớn lên

"VÌ EM YÊU ANH..."

Hoàng Minh đơ người ra vì quá bất ngờ, anh không ngờ cô gái thường ngày nhút nhát như Phuong My mà có thể đứng trước mặt cả trường thốt lên những lời ấy. Phuong My rơi nước mắt và hỏi khế

"Lí do này đã đủ để em thấy đau lòng khi nhìn thấy tấm hình thân mật của anh với Lâm Lâm chưa?"

Hoàng Minh vội lắc đầu

"Nhưng đó thật sự chỉ là sự cố thôi mà"

Phuong My leo lên xe và nói

"Anh để em một mình yên tĩnh nha"

rồi cô tính chạy xe đi nhưng vừa lúc đó Hải Nam chạy đến hỏi

"Hai người có thấy Ngọc Lâm ở đâu không?"

Hoàng Minh quay qua nói

"Ngọc Lâm lên phòng gặp cô Hà rồi"

Phuong My vội nói

"Nhưng em vừa thấy cô Hà lấy xe về rồi mà"

Hoàng Minh và Hải Nam ngạc nhiên nhìn nhau. Hoàng Minh khế câu mảy lại và vội nói

"Thế là đã có chuyện rồi. Ngọc Lâm đang gặp nguy hiểm"

Hải Nam nhìn và hỏi

"Mày nói vậy là sao hả Minh"

Hoàng Minh nhẹ lắc đầu.

"Tao cũng không rõ nữa nhưng tao dám chắc là Ngọc Lâm đang gặp nguy hiểm. Mau tìm cô ấy đi"

nói xong thì anh chạy vào trường lại, Hải Nam và Phuong My cũng vội chạy theo, vừa lúc đó Thái Sơn và Ngọc Khánh đang vui vẻ bước ra. Hoàng Minh lớn tiếng gọi

"Ngọc Khánh"

rồi anh chạy đến hỏi

"Em có biết người lúc nãy đến lớp tìm Ngọc Lâm là ai không?"

Ngọc Khánh ngạc nhiên và nói

"Em cũng thấy mặt quen lắm nhưng em nhất thời nhớ không ra"

Thái Sơn bỗng la lên

"À tôi nhớ ra rồi"

Ngọc Khánh giật mình quay qua và nói

"Ông nhớ được gì thì mau nói đi, không thấy mọi người đang sốt ruột hả?"

Thái Sơn vội nói

"Đó là bạn gái của Tuấn Phi đấy"

nghe vậy thì cả đám kinh ngạc. Phương My buột miệng nói

"Không lẽ hần ta đã bắt cóc Lâm Lâm"

Hoàng Minh và Hải Nam đều chạy vào trường. Ngọc Khánh và Thái Sơn với Phương My cũng hốt hoảng chạy theo, cả đám chạy đến lớp học của Tuấn Phi tìm cô học sinh vừa nãy đề hỏi rõ, không cần hỏi cũng biết Tuấn Phi đứng sau tất cả? Nhưng tại người Hoàng Minh vẫn muốn làm rõ mọi chuyện, cả đám chạy đến cũng vừa lúc cô học sinh nữ đó từ lớp đi ra. Hoàng Minh vừa thấy thì nói lớn lên

"CHÍNH CÔ GÁI ĐÓ"

nghe vậy Hải Nam liền chạy nhanh đến hỏi giọng hung dữ

"Ngọc Lâm đang ở đâu"

cô ta tỏ vẻ sợ hãi.

"Sao...mình...biết...được..."

Hải Nam vội nói

"Chính bạn đã lừa Ngọc Lâm đi gặp cô Hà mà, giờ nói không biết là sao hả?"

Hoàng Minh thấy Hải Nam nóng quá nên vội kéo hần ra sau và nói

"Mày bình tĩnh lại đi Nam, để tao hỏi cho"

rồi anh quay sang qua cô học sinh nữ đó nói giọng nhỏ nhẹ.

"Mình xin lỗi, nhưng bạn làm ơn nói cho mình biết Ngọc Lâm đang ở đâu đi"

cô ta nhẹ lắc đầu.

"Mình thật là không biết bạn ấy đang ở đâu mà, mình chỉ làm theo lời của Tuấn Phi thôi"

nói xong cô ta liền bỏ chạy. Hải Nam cau mày lại và nói

"Lại là thằng Tuấn Phi đó nữa, tức quá đi, nếu nó dám đụng đến Ngọc Lâm thì tao sẽ liều mạng với nó đó"

Hoàng Minh thở dài và nói

"Giờ nổi nóng cũng không làm được gì? mau tìm thấy Ngọc Lâm mới quan trọng, giờ chúng ta phải chia nhau đi tìm. Sơn. Khánh. My, ba em tìm xung quanh trường, còn tụi anh thì sẽ ra ngoài tìm, có gì thì liên lạc qua điện thoại"

Thái Sơn và Ngọc Khánh với Phương My đều vội gật đầu.

"Dạ vâng"

Hoàng Minh bỗng quay sang qua Thái Sơn và vội nói

"Sơn, cho anh mượn điện thoại đi"

"Hả?"

Thái Sơn kinh ngạc. Ngọc Khánh đánh Thái Sơn một cái.

"Anh Minh đâu có điện thoại đâu, cầm điện thoại của ông để có gì thì liên lạc với anh Nam"

Hoàng Minh nhếch môi cười nhẹ, cái cô bạn Ngọc Khánh này thật hiểu ý người khác quá. Thái Sơn gật đầu và liền lấy điện thoại cảm ứng từ túi quần ra đưa cho Hoàng Minh.

"Chia nhau đi tìm Ngọc Lâm mau đi"

Hoàng Minh cầm điện thoại và vội nói. Thái độ bình tĩnh giải quyết việc khiến cho Phương My càng nể phục anh hơn nhưng cô cũng nhìn ra được anh đang lo lắng cho nó không thua kém Hải Nam, điều đó làm cô có chút nhói trong tim.

Thế là Hải Nam và Hoàng Minh lấy xe đạp đi tìm nó, cả hai chia nhau đi đến những nơi mà Tuấn Phi có thể đến. Vì đã quen biết với Tuấn Phi khá lâu nên Hoàng Minh biết rõ những nơi bí mật của hắn ta nhiều hơn mọi người.

Ở đâu đó nó vừa đang ngắt tỉnh vừa bị trói hai tay lại, lúc này nó bắt đầu tỉnh lại, mọi thứ trước mắt đều mờ ảo chẳng gì thấy rõ.

"Đây là ở đâu thế này"

nó cố lắc đầu cho tỉnh táo nhìn rõ mọi thứ, sao lại thế, sao nó lại ở đây, nó hốt hoảng khi thấy mình đang ở một ngôi nhà hoang và còn đang bị trói nữa. Nó cố nhớ lại đã có chuyện gì xảy ra với mình, nó nhớ là mình đang đứng trước phòng giáo viên tính gỗ cửa thì bị ai đó đánh mất xù.

"Em tỉnh rồi hả Ngọc Lâm"

bỗng có giọng nói vang lên. Nó liền quay qua nhìn, hơi bất ngờ khi người đang đứng mặt nó chính là Tuấn Phi và vài tên côn đồ hung dữ. Nó nhìn và hỏi

"Sao lại là anh? anh bắt tôi đến đây làm gì hả?"

Tuấn Phi cười đều.

"Anh rất thích em, em không biết sao?"

nó vừa cố mở trói hai tay mình ra vừa hỏi

"Anh không sợ hiệu trưởng Lý biết được hay sao? mau thả tôi ra"

Tuấn Phi cúi người xuống và nói

"Chỉ cần anh có được em thì bị chửi vài câu bị đánh vài cái cũng không sao cả?"

nó nghe như sét đánh ngang tai...không lẽ hắn ta muốn...

Tuấn Phi đưa tay sờ mặt nó với vẻ mặt biến thái.

"Em thật sự rất xinh đẹp đây Ngọc Lâm"

lúc này nó bắt đầu sợ hãi, trong lòng nó đang mong sẽ có người đến cứu mình.

"Anh Ken, Hoàng Minh, hai người mau mau đến cứu em với"

nó nói thầm, trong lòng nó bây giờ chỉ nghĩ đến Vũ Trí và Hoàng Minh thôi chứ không có hoàng tử Hải Nam, chồng sắp cưới của nó. Tuấn Phi cười nhẹ và nói

"Anh sẽ không để thằng Nam có được một cô vợ xinh đẹp như em đâu, nó không xứng"

qua lời nói của Tuấn Phi hình như hắn ta rất hận Hải Nam. Nhưng nó chẳng thèm quan tâm đến, chỉ ra sức vùng vẫy mong thoát được thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Cả đám người Phương My chạy khắp trường Quy Phong này tìm rồi nhưng không một ai nhìn thấy nó ở đâu cả, họ đều đang rất lo lắng. Sau nửa ngày tìm kiếm thì tất cả mọi người họp mặt lại ở trước cổng trường.

"Sao rồi, các em có tìm thấy Ngọc Lâm không?"

Hải Nam sốt ruột hỏi. Cả đám đều lắc đầu cùng lúc, thay câu trả lời. Phương My vừa rung nước mắt vừa nói

"Tất cả đều tại My, nếu My không giận hờn mà đợi chờ Lâm Lâm về cùng như thường ngày thì nó đâu có mất tích vậy đâu"

Ngọc Khánh ôm vai Phương My và an ủi

"Thôi mà My, Lâm Lâm sẽ không sao đâu"

Quỳnh Trang nhẹ gật đầu và nói

"Đúng đó, không phải là lỗi của My đâu đừng tự trách mình nữa"

Thanh Ngọc khề cau mày lại và hỏi

"Chúng ta có nên nói với hiệu trưởng Lý hay không?"

Tiến Thành vội lắc đầu.

"Không, chúng ta không nên làm lớn chuyện, vì chúng ta chưa có bằng chứng để chứng minh Tuấn Phi đã bắt cóc Ngọc Lâm mà"

Thái Sơn nhẹ gật đầu

"Đúng thế, giờ chỉ mong anh Minh sẽ tìm được Ngọc Lâm thôi"

Hải Nam lúc này lo lắng cho nó đến mức đứng ngồi không yên luôn, sắc mặt của hắn giờ rất khó coi...

-8 Giờ Tối-

Tuấn Phi đang vui vẻ cời từng nút áo của nó ra.

"Anh sẽ nhẹ nhàng với em mà"

nó cứ vững vậy.

"Đừng đụng vào tôi, thả tôi ra, mau thả tôi. Cứu tôi với!!!!"

tiếng la kêu cứu mạng của nó tưởng như vô vọng, hình như không ai ở xung quanh đó thì phải.

Tuấn Phi cười đều

"Không một ai đến cứu em đâu Ngọc Lâm à"

nó không chịu thua, cổ cúi đầu xuống cắn tay Tuấn Phi thật mạnh.

"Aaaaaa"

Tuấn Phi la lớn lên vì đau, rồi hắn ta thẳng tay tát mạnh vào mặt nó.

"Rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt á"

nó theo sức tát của Tuấn Phi mà ngã xuống đất, khoe miệng nó giờ có hàng máu đỏ tươi chảy ra, hắn ta đánh mạnh tay quá.

Tuấn Phi lúc này đã tức giận kéo mạnh nó lại gần hắn ta.

"Em thật không biết sợ là gì mà"

rồi hắn ta hôn cổ nó một mạnh tao. Nó bật khóc vì sợ hãi.

"Đồ khốn, anh mau buông tôi ra"

Tuấn Phi mặt kệ nó khóc thế nào, không buông là không buông.

"LÝ TUẤN PHI"

một khúc cây bay thẳng vào lưng Tuấn Phi thật mạnh. Tuấn Phi và nó bất ngờ quay qua. Phía cánh cửa có một người con trai bước vào, nó ngạc nhiên khi nhìn người đó chính Hoàng Minh, mặt anh lúc này đầy tức giận. Nó liền kêu lên

"Hoàng Minh, anh cứu tôi với"

Hoàng Minh nhìn nó với ánh mắt lo lắng, rồi đưa ánh mắt vô cùng tức giận qua nhìn Tuấn Phi và nói

"Lý Tuấn Phi, mày mau thả cô ấy ra"

Tuấn Phi từ từ đứng dậy và cười đều.

"Không bao giờ"

Hoàng Minh nhìn và hỏi

"Thật ra mày muốn gì đây"

Tuấn Phi bỏ hai tay vào túi quần và nói

"Vũ Hoàng Minh, nếu mày đánh bại hết đám người bên tao thì cứ đưa người đi"

nó hoảng hốt nói

"Đồng người như thế làm sao anh đánh bại hết được, anh mau chạy đi mặt kệ tôi, nếu anh xảy ra chuyện gì thì Phương My sẽ đau lòng lắm đó"

Hoàng Minh thoáng ngạc nhiên, giờ đã là lúc nào rồi mà nó còn nghĩ đến Phương My sẽ đau lòng nữa chứ, nó thật ngốc mà, anh hỏi

"Ngọc Lâm, cô đang nói tào lao gì vậy, hôm nay tôi nhất định phải bảo vệ cô đến cùng"

những lời đó của anh đã khiến cho nó phải ngạc nhiên, anh vừa nói gì, anh vừa nói nhất định phải bảo vệ nó đến cùng sao? Tuấn Phi vỗ tay và nói.

"Mày muốn làm anh hùng thì tao cho mày làm"

rồi hắn ta ra hiệu cho mấy tên côn đồ đứng bên cạnh, họ liền lao đến đánh nhau với Hoàng Minh. Mọi người đều biết anh rất giỏi võ nhưng dù giỏi võ thế nào cũng không thể nào một mình đánh bại hơn 20 người được và hơn nữa người nào cũng to con nữa, làm sao anh có đủ khả năng một mình đánh bại hết bọn họ được chứ?

"Hoàng Minh"

nó nghẹn ngào thét lên khi nhìn thấy Hoàng Minh bị cả đám tên côn đồ đánh liên tục. Anh đúng là đang bị bọn họ đánh liên tục, người anh bây giờ đầy vết thương

"Tuấn Phi, mau bảo họ dừng tay đi, đừng đánh nữa mà"

nó lên tiếng năn nỉ. Tuấn Phi lại cúi người xuống dùng tay sờ sờ từ mặt xuống cổ nó và nói

"Kệ thằng chó đó đi, chúng ta vui vẻ tiếp tục nào"

nói xong hắn ta lại ôm hôn nó một điên loạn. Thấy cảnh nó bị kẻ xấu xa giống Tuấn Phi ăn hiếp như thế thì Hoàng Minh thật không kìm được cảm xúc của mình, anh bỗng thét lớn lên.

"MAU BUÔNG CÔ ẤY RA"

rồi anh bất chấp tất cả chạy tới lôi Tuấn Phi ra và ôm chặt lấy nó, hành động của anh thật khiến người khác phải ngạc nhiên. Tuấn Phi tức giận kéo Hoàng Minh ra nhưng chẳng thể, vì anh đã ôm nó quá chặt, không thể nào cắt rời được.

"Mày muốn chết hả Hoàng Minh"

Tuấn Phi tức giận hỏi. Hoàng Minh vẫn ôm chặt lấy nó và nói

"Hôm nay trừ khi mày giết chết tao, không thì tao nhất định không để tên khốn như mày đụng đến cô bạn quan trọng của tao đâu"

nó thoáng ngạc nhiên khi nghe anh nói mình là cô bạn quan trọng của anh, từ trước tới giờ không phải anh chẳng ưa gì nó sao? Tuấn Phi nhìn và hỏi

"Mày làm thế là vì thằng Nam, phải không? Hừ, mày đúng là con chó đáng ghét mà... Đánh tới khi thằng chó này chịu buông ra thôi. ĐÁNH"

hắn ta đã ra lệnh cho đám côn đồ đánh Hoàng Minh để anh buông nó ra. Nhưng không, dù anh bị bọn họ đánh đập thế nào thì anh không buông nó ra, vẫn ôm chặt lấy nó, dùng thân mình bảo vệ nó. Hành động của anh thật sự khiến nước mắt nó rơi không ngừng, nó vừa khóc vừa nói

"Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, tôi xin các người mà, làm ơn đừng đánh nữa"

Hoàng Minh thoáng ngạc nhiên, bà chằn như nó lại vì anh mà cầu xin người khác hay sao, anh nói khẽ bên tai nó.

"Cô đừng sợ...tôi sẽ không...cho ai làm gì tổn hại cô đâu..."

nó buột miệng gọi khẽ

"Hoàng Minh..."

Tuấn Phi bực mình la lớn lên.

"DỪNG TAY"

dám côn đồ thôi đánh Hoàng Minh và bước qua một bên. Tuấn Phi nhìn và nói

"Mày giỏi lắm Hoàng Minh"

nói xong thì hắn ta tức giận bỏ ra ngoài, cả bọn côn đồ cũng đi theo luôn. Cánh cửa vừa đóng lại thì Hoàng Minh liền ngã xuống, ngất xỉu.

"Hoàng Minh, anh sao thế, tỉnh lại đi. Hoàng Minh"

nó lo lắng hỏi. Nhưng anh vẫn nằm yên chẳng có chút phản ứng nào, người anh đầy vết thương..

--9 Giờ Tối, Tại Biệt Thự Hoàng Gia--

sau cả ngày không tìm thấy nó và Hoàng Minh cũng mất tích chẳng liên lạc được thì Phương My và Hải Nam đã đến nhà nó để thông báo cho cha mẹ nó biết, khi nghe Hải Nam kể xong đầu đuôi câu chuyện thì bà Hoàng liền hoảng hốt.

"Lâm Lâm đã bị bắt cóc rồi ư, sao lại có chuyện như vậy được"

ông Hoàng tức giận đập bàn một cái thật mạnh.

"Là ai lại to gan thế, dám bắt con gái của ta"

Hải Nam bỗng đứng dậy và cúi đầu xuống.

"Xin lỗi hai bác ạ, là con đã không bảo vệ được Ngọc Lâm"

ông Hoàng thở dài và lắc đầu.

"Không phải lỗi của con đâu Hải Nam"

Phương My rung rung nước mắt và buột miệng nói

"Nếu giờ có Ken ở đây thì tốt quá, anh ấy nhất định có cách tìm được Lâm Lâm"

những lời vô ý đó của Phương My đã khiến cho Hải Nam thấy buồn nhiều hơn và tự trách mình, sao hắn lại vô dụng như thế, sao hắn không thể luôn bảo vệ nó như Vũ Trí chứ?"

ông Hoàng lúc này quay sang qua vợ của mình và vợ nói.

"Bà mau gọi điện thoại cho Ngọc Hùng đi, bảo nó bay về cấp"

nghe tới cái tên Ngọc Hùng thì Phương My liền nở nụ cười vui mừng..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Hiện giờ nó và Hoàng Minh đang bị Tuấn Phi nhốt trong một ngôi nhà hoang cách xa thành phố nên mọi người đều không tìm thấy. Hoàng Minh vì muốn bảo vệ mà đã bị đám người Tuấn Phi đánh gần chết. Nhìn anh nằm yên bất động, trên người thì đầy vết thương nữa, nó cảm thấy sợ hãi lắm.

Hoàng Minh ngất tỉnh tới sáng hôm sau, đôi mắt của anh đang cố mở.

"Hoàng Minh, cuối cùng anh cũng tỉnh lại rồi"

nó vui mừng nói. Hoàng Minh quay qua nhìn nó và hỏi giọng yếu ớt.

"Cô...không...sao...chứ?"

nó nhẹ lắc đầu và nói

"Ừ tôi không sao, anh đừng lo"

Hoàng Minh cố ngồi dậy coi trời cho nó và nói

"Cô yên tâm đi, tôi nhất định sẽ đưa cô rời khỏi đây"

rồi tự nhiên anh ngã xuống. Nó nhanh tay đỡ lấy anh. Giờ Hoàng Minh đang nằm trong lòng nó, anh ngước mắt lên nhìn nó, khuôn mặt xinh xắn của nó đang đầy lo lắng, điều đó khiến cho lòng anh bỗng thấy vui.

"Hoàng Minh, anh có sao không, tại sao anh lại ngu ngốc bảo vệ tôi để mình bị thương như thế này chứ?"

cách nói của nó giống như đang oán trách Hoàng Minh nhưng thật ra nó đang lo lắng cho anh nhiều lắm. Hoàng Minh nhìn và nói khẽ

"Vì cô là cô bạn quan trọng nhất lúc nhỏ của tôi..."

nó thoáng ngạc nhiên vì những lời ấy của anh, lúc nhỏ nó là cô bạn quan trọng nhất của anh thật sao?

"Và hơn nữa...tôi đã hứa với Vũ Trí là sẽ bảo vệ cô rồi mà"

Hoàng Minh cố sức nói. Đôi mi của nó rung rung và buột miệng gọi khẽ

"Anh Ken..."

rồi hai hàng nước mắt lăn dài má nó. Hoàng Minh cảm thấy tim mình hơi nhói khi nhìn thấy nó rơi nước mắt như thế này, anh bất giác đưa tay lên lau nhẹ nước mắt cho nó và nói

"Cô đừng như thế mà, rồi chúng ta sẽ thoát khỏi đây thôi.

nó khẽ gật đầu và cho Hoàng Minh tựa vào tường, rồi cài nút áo của mình lại dằng hoàng.

lúc này Hoàng Minh chợt nhớ chiếc điện thoại hôm qua anh đã mượn của Thái Sơn trước khi đi tìm nó.

"À điện thoại, chúng ta được cứu rồi"

Hoàng Minh vui mừng nói, rồi dùng tay lấy chiếc điện thoại cảm ứng từ túi quần tây ra. Nhưng vừa lấy điện thoại ra thì nó và Hoàng Minh rất kinh ngạc, chiếc điện thoại đang ở trước mặt cả hai đã bị vỡ nát hết, chắc là bị đám côn đồ đập trúng rồi. Hoàng Minh cố bấm bấm, hy vọng còn xài được nhưng không được, dù anh có bấm thế nào thì chiếc điện thoại vẫn không lên hình.

"Hư rồi, không xài được nữa đâu"

nó nhìn và nói. Hoàng Minh bực bội.

"Chết tiệt..."

--Tại Trường Học--

Phương My và Hải Nam buồn bã đến trường, trong lòng cả hai người họ thật sự rất lo cho nó và Hoàng Minh, đã một đêm trôi qua rồi mà chẳng có chút tin tức gì, đúng là khiến mọi người lo chết mất. Hải Nam thật sự rất bực tức trong lòng, hắn chạy thẳng đến lớp học Tuấn Phi để kêu mau thả nó ra nhưng hôm nay Tuấn Phi không đến trường, cũng đúng thôi hắn ta làm sao dám đến trường vào lúc này được chứ, để Hải Nam bắt được thì chết chắc. Hải Nam nắm tay chặt lại, thành một quả đấm và lăm lăm

"Lý Tuấn Phi, nếu mày dám đụng đến Ngọc Lâm thì tao sẽ không bao giờ tha thứ cho mày đâu"

Phương My chạy đến bên cạnh và nói

"Anh Nam à anh bình tĩnh lại đi, Lâm Lâm sẽ không sao đâu mà"

Hải Nam gật đầu và thở ra.

"Anh vô dụng quá, đúng không My"

Phương My vội lắc đầu, rồi cố cười nhẹ và nói khẽ

"Không? Em tin chắc nếu có thể thì anh sẽ bảo vệ Lâm Lâm đến cùng mà"

những lời đó của Phương My cũng an ủi được Hải Nam phần nào, hắn cố nhếch môi cười nhẹ.

"Thôi hay là anh vào lớp cùng em để xin nghỉ cho Ngọc Lâm và Hoàng Minh nha, hôm nay là tiết học của thầy Bùi mà, thầy ấy khó tính lắm!"

Phuong My nhẹ gật đầu.

"Dạ cũng được ạ"

rồi cả hai quay lưng bước đi cùng nhau. Vừa bước vào lớp thì đã gặp ngay thầy Bùi với vẻ mặt nghiêm túc như thường ngày.

"Hải Nam, em đi đâu mà qua đây vậy"

thầy Bùi nhìn và hỏi. Hải Nam bước vào thêm một bước nữa và nói

"Dạ, em qua đây xin nghỉ dùm Hoàng Minh, vì mẹ cậu ấy bữa nay không được khỏe nên cậu ấy phải ở nhà để chăm sóc cho mẹ mình ạ"

Phuong My lúc này cũng lên tiếng nói

"Và bạn Ngọc Lâm hôm nay bị bệnh rồi nên cũng nhờ em xin nghỉ giúp ạ"

thầy Bùi có chút không tin lắm nhưng vẫn gật đầu đồng ý duyệt cho nó và Hoàng Minh được xin nghỉ.

rồi Hải Nam quay về lớp của mình và Phuong My cũng về chỗ ngồi của mình, cô vừa ngồi xuống thì Ngọc Khánh liền hỏi nhỏ

"Lâm Lâm và anh Minh vẫn chưa có tin tức gì sao?"

Phuong My nhẹ lắc đầu, cái lắc đầu của cô khiến cho Ngọc Khánh và Thái Sơn vừa lo lắng vừa buồn bã, rốt cuộc nó và Hoàng Minh đã như thế nào rồi, sao chẳng có tin tức gì hết, thật khiến người ta lo lắng quá.

sự vắng mặt lớp trưởng đẹp trai đã khiến cho đám người Mỹ Sang tò mò, cả đám đều biết Hoàng Minh trước giờ ham học thế nào, không thể nào xin nghỉ được. Như Ái lo lắng hỏi

"Sao tự nhiên anh Minh lại bỗng nghỉ học vậy chứ?"

Kim Ngọc ngồi phía sau lên tiếng nói

"Có thể giống như anh Nam nói, bữa nay mẹ anh Minh bữa nay không được khỏe nên anh ấy mới xin nghỉ thôi"

Mỹ Sang nhìn qua Phuong My và nói

"Tao nghĩ anh Minh xảy ra chuyện gì rồi, tội mày nhìn nhỏ Khánh và nhỏ My kia, mặt bọn nó đầy lo lắng đấy"

nghe vậy Như Ái vội hỏi

"Thế thì chúng ta phải làm sao để biết anh Minh xảy ra chuyện gì bây giờ"

Ngọc Kim lên tiếng nói

"Đợi tan học chúng ta chặn Phuong My lại hỏi là được thôi mà"

Mỹ Sang nhẹ gật đầu.

"Cứ làm như thế đi"

thầy Bùi nghe học trò của mình mặt ai đều lo lắng và đám to nhỏ trong tiết dạy của mình nữa thì ông biết chắc đã có chuyện gì lớn lắm rồi.

Ở trong ngôi nhà hoang nó và Hoàng Minh đang tìm cách thoát ra nhưng tất cả cửa ra vào đều bị khoá chặt không thể nào mở được.

"Cửa bị khoá hết rồi, phải làm sao bây giờ"

nó có chút sợ hãi trong lòng, đúng thôi lần đầu bị bắt cóc mà. Hoàng Minh bước tới và nói

"Sẽ không sao đâu...có tôi đây mà"

nó thở dài.

"Chính vì có anh tôi mới sợ đấy"

"Ý cô là sao đây"

Hoàng Minh vội hỏi. Nó xoay qua và nói

"Từ ngày tôi gặp anh chẳng có gì tốt lành hết, đúng là đồ xui xẻo mà"

Hoàng Minh nhìn và nói giọng bức mình.

"Cô vừa phải thôi chứ, tôi vì muốn cứu cô mới bị nhốt ở đây mà giờ dám nói thế à"

nó nhìn và nói

"Ai mượn anh đến cứu tôi đâu"

Hoàng Minh bức mình quay mặt qua chỗ khác.

"Đúng là làm ơn mắc oán mà, hừ"

thật là hết cách với nó và anh rồi, đã là lúc nào mà vẫn còn tâm trạng cãi nhau như thế chứ, quá đúng là oan gia mà. Nhưng cuộc tranh cãi của nó với Hoàng Minh đã khiến cho đối phương cảm thấy bực căng thẳng nhiều, có thể bình tĩnh suy nghĩ cách hơn.

lúc này Tuấn Phi cùng đám côn đồ bước vào, vừa thấy hắn ta bước vào thì Hoàng Minh liền đưa tay ra che chở cho nó. Tuấn Phi bước đến và hỏi

"Thế nào, chắc hai người đói bụng lắm, phải không?"

Hoàng Minh dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tuấn Phi và hỏi

"Rốt cuộc mày muốn gì?"

Tuấn Phi cười gan.

"Muốn chơi với hai người một trò chơi nhỏ"

Hoàng Minh và nó nhìn nhau, trong lòng cả hai có chút bất an, không biết hắn ta lại muốn giờ trò quỷ quái gì nữa đây.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Chờ tất cả học sinh khác ra về hết thì đám người Mỹ Sang bước tới chặn đường của Phương My lại với mặt hung dữ. Phương My sợ hãi hỏi

"Các bạn muốn gì?"

Thái Sơn và Ngọc Khánh thấy thế liền chạy tới hỏi

"Các người muốn làm gì My thế hả?"

Ngọc Khánh vội kéo Phương My ra sau lưng, ý như muốn bảo vệ cô giống nó thường làm, nhỏ không muốn khi vắng mặt nó mà để Phương My bị người khác ăn hiếp. Ngọc Kim nhìn và hỏi

"Tại mày làm gì phản ứng dữ vậy, bọn tao chỉ muốn biết anh Minh đã xảy ra chuyện gì thôi"

Ngọc Khánh nói giọng bức mình.

"Anh Minh dù xảy chuyện gì đi nữa cũng không liên quan đến các người đâu, đừng gây sự ở đây nữa"

giọng điệu của Ngọc Khánh đã khiến cho Mỹ Sang nổi nóng lên, cô ta liếc nhìn nhỏ.

"Mày mượn gan ông trời rồi hả?"

rồi cô ta giơ tay lên cao tính ra tay đánh Ngọc Khánh nhưng đã có người bắt lấy cánh tay của cô ta kịp lúc, người đó chẳng ai xa lạ mà chính là Thái Sơn, cậu bắt lấy cánh tay Mỹ Sang và hỏi.

"Cô nghĩ bạn thân của tôi là để cô đánh sao chứ, đừng có mơ"

rồi cậu đẩy Mỹ Sang ra xa. Hành động của Thái Sơn này giờ đã khiến cho Ngọc Khánh phải bất ngờ, nhỏ đã quen cậu từ bé rồi nhưng hôm nay là lần đầu tiên nhỏ thấy cậu men đến thế, hôm nay cậu không khùng khùng điên điên như thường ngày, hôm nay cậu thật dũng cảm dám đứng ra bảo vệ nhỏ.

Mỹ Sang theo sức đẩy của Thái Sơn mà té ngã xuống đất thật mạnh. Ngọc Kim và Như Ái hoảng hốt hỏi

"Mỹ Sang, mày có sao không?"

rồi cả hai vội đỡ Mỹ Sang dậy.

"Thái Sơn, sao mày dám..."

Mỹ Sang giận dữ nhưng cô ta chưa nói hết câu thì Phương My đã lên tiếng nói

"Anh Minh đã bị Tuấn Phi bắt rồi"

nghe vậy đám người Mỹ Sang liền ngạc nhiên. Mỹ Sang tức giận đập xuống bàn một cái thật mạnh.

"Thằng đó đúng là chán sống rồi mà"

....

Tuấn Phi bảo đám côn đồ kéo nó và Hoàng Minh ra ngoài, hắn ta muốn giờ trò ma quỷ gì chẳng ai biết hết.

"Thả tôi ra, thả tôi ra mau"

nó ra sức vùng vẫy. Hoàng Minh cũng thế, anh vừa vùng vẫy vừa nói

"Mau thả cô ấy ra, mau thả Ngọc Lâm ra, mày có nghe thấy hay không hả Tuấn Phi"

dù cả hai có ra sức vùng vẫy như thế nào cũng bị đám côn đồ lôi ra ngoài. Ra tới ngoài thì cả hai nhìn thấy có nhiều chai bia không và một thùng rỗng, trông thật đáng sợ. Tuấn Phi mang một cái ghế cũ ra và dùng ngón tay chỉ vào nó.

"Đưa cô ấy đến đây"

hai tên côn đồ đang giữ nó nghe vậy thì liền dẫn nó đến cái ghế và ép nó ngồi xuống. Hoàng Minh lo lắng hỏi

"Mày tính làm gì Ngọc Lâm vậy hả Phi"

Tuấn Phi bước đến chỗ đang để mấy chai bia không và đập bể từng chai một, những mảnh vỡ bay khắp mặt đất. Thái độ Tuấn Phi lúc này khiến cho nó và Hoàng Minh cảm thấy bất an vô cùng, thật ra hắn ta muốn giờ trò ma quỷ gì đây. Tuấn Phi bỗng bắt con rắn lên và bước đến gần nó với nụ cười gan hiếm. Là con gái thì ai mà không sợ mấy con như rắn chứ, nó cũng không ngoài lệ, vừa thấy Tuấn Phi cầm con rắn bước đến gần mình thì nó đã hoảng sợ thét lên

"Đừng qua đây mà, tránh xa tôi ra đi"

Hoàng Minh vừa cố vùng vẫy vừa hỏi

"Tuấn Phi, thật ra mày tính làm gì Ngọc Lâm, đừng hại cô ấy mà"

Tuấn Phi đưa con rắn gần mặt nó và cười đều

"Hoàng Minh à mày thích nhảy lắm, phải không, thế mau cởi giày ra nhảy trên hàng mảnh vỡ xinh đẹp ấy đi"

Hoàng Minh và nó trừng mắt nhìn nhau, nó lắc đầu và nói lớn.

"KHÔNG ĐƯỢC, anh không được làm theo lời hắn"

Tuấn Phi bật cười lớn và nói

"Kaka, Ngọc Lâm à em nên ngồi thưởng thức đi, tại nó nhảy vì cứu em mà"

nó khẽ giật mình, cái gì...không lẽ hắn ta muốn dùng nó để uy hiếp Hoàng Minh sao, ép buộc anh phải nhảy trên hàng mảnh vỡ ấy ư. Tuấn Phi quay sang qua Hoàng Minh và nói

"Nếu mày không nhảy thì con rắn này sẽ nhảy với Ngọc Lâm đó. Nhưng nó có độc hay không thì tao không dám đảm bảo đâu nha"

Hoàng Minh trừng mắt nhìn và nói giọng hoảng hốt.

"Đừng làm hại cô ấy, tao nhảy...tao sẽ nhảy mà, mày mau buông con rắn đó xuống đi"

nó đang sợ hãi vì con rắn trên tay Tuấn Phi càng lúc càng gần mình hơn nhưng khi nghe Hoàng Minh thốt lên những lời ấy thì nỗi sợ bất chợt tan biến mà thay vào đó là một sự ngạc nhiên qua sức tưởng tượng, anh vì bảo vệ nó mà đồng ý nhảy trên hàng mảnh chai, dù biết rõ làm thế có thể hủy đôi chân anh? Sao bỗng nhiên trong lòng nó lo lắng cho anh một kỳ lạ thế này.

Tuấn Phi nhếch môi cười đắc ý, hẳn ta đoán không sai chút nào, lấy nó uy hiếp Hoàng Minh là mọi thứ đều theo ý mà, hẳn ta quay qua nhìn Hoàng Minh và nói giọng trêu chọc.

"Thế mời hotboy Hoàng Minh cời giày ra và nhảy giai điệu hiphop mà mày yêu thích nhất đi"

Hoàng Minh rất tức giận trong lòng nhưng chẳng còn cách nào khác nữa, anh không thể để nó xảy ra chuyện gì được, không phải chỉ vì nó là vợ sắp cưới của thằng bạn thân anh, cũng không phải vì lời hứa với Vũ Trí, mà vì nó chính là cô bạn quan trọng của anh lúc nhỏ, dù bây giờ nó đã không còn nhớ anh là ai nữa, dù anh giờ đối với nó chỉ là một oan gia thường ngày hay đầu khẩu với nó mà thôi thì anh nhất định bảo vệ nó an toàn trở về. Anh suy nghĩ như thế rồi cúi xuống cời đôi giày bata trắng của mình ra theo ý Tuấn Phi. Lúc này nó nhìn Hoàng Minh với đôi mắt ứa đầy nước mắt và ghen ngào nói

"Không thể được Hoàng Minh, không thể làm vậy được"

Hoàng Minh ngược mặt lên nhìn nó, anh thoáng ngạc nhiên khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của nó, sự lo lắng ấy đang dành cho anh thật sao? Quá bất ngờ, một bà chằn hung dữ thường ngày thích tranh cãi với anh mà lại có lúc lo lắng cho anh đến thế.

Tuấn Phi lại đưa con rắn đến gần nó và hỏi

"Giờ mày có nhảy không thì bảo"

Hoàng Minh vội vàng cời đôi giày bata ra khỏi chân mình và đứng dậy nói lớn

"TAO NHẢY MÀ"

rồi anh từ từ bước tới hàng mảnh vỡ chai trước mặt mình. Nó cố vùng vẫy mong sẽ thoát ra với hai tên côn đồ đang đứng sau lưng giữ chặt nó.

"Không, anh không được làm chuyện khủng điên như thế này, anh đứng yên ở đó cho tôi"

nó vừa lắc đầu vừa nói. Dù giọng điệu của nó rất dữ nhưng Hoàng Minh vẫn nhận ra được nó đang thật sự lo lắng cho anh, điều ấy khiến cho anh thấy vui vui nhưng cũng chính điều ấy ngay giây phút này đây đã khiến trái tim anh nhói đau hơn bao giờ hết, tại sao ư, chính bản thân anh cũng không rõ nữa...

Tuấn Phi tỏ vẻ vui sướng khi nhìn thấy bước chân của Hoàng Minh càng lúc càng gần hàng mảnh vỡ chai mà hẳn ta đã cố ý sắp đặt. Nó nhìn và lắc đầu liên tục.

"Hoàng Minh, anh không nghe tôi nói sao, tôi bảo anh đứng yên ở đó rồi mà, anh đang hủy đam mê của mình đó"

Hoàng Minh nghe rõ từng câu của nó nhưng anh vẫn bước đi thẳng phía trước. Và anh đã bắt đầu nhảy trên hàng mảnh vỡ ấy, từng mảnh từng mảnh đâm vào bàn chân anh, về mặt anh lúc này trông thật đau đớn. Nhưng chẳng biết động lực nào để anh cắn chặt răng chịu đau tiếp tục bước nhảy đầy khó khăn này của mình, không lẽ là Ngọc Lâm nó sao?

*****hết chương: 43*****

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

"HOÀNG MINH, ANH MAU DỪNG LẠI VIỆC NGU NGỐC NÀY ĐI"

nó ghen ngào thét lớn khi nhìn thấy Hoàng Minh vì mình mà bị ép nhảy trên hành mảnh vỡ chai. Những chỗ Hoàng Minh bước qua đều đầy máu và có vài miếng mảnh vỡ đâm dính vào dưới bàn chân anh, thật sự rất đau. Nhưng anh chẳng hề kêu la hay rơi giọt lệ nào, anh quả thật là người dũng cảm mạnh mẽ nhất mà nó từng gặp.

Tuấn Phi khẽ cau mày lại và hỏi

"Sao chậm quá vậy, hiphop nhảy chậm thế sao? Hay là mày muốn để Ngọc Lâm chơi với rắn hả?"

rồi đưa con rắn đến gần nó uy hiếp Hoàng Minh. Nó cố né qua chỗ khác. Hoàng Minh lúc này thật sự không chịu nổi nữa rồi, anh té ngã xuống đất mạnh.

Tuấn Phi cười đều và lắc đầu.

"Không được dừng lại đâu, mau đứng lên nhảy tiếp đi"

nó cố vùng vẫy và nói

"Tuấn Phi, anh đúng là kẻ ác độc mà"

Tuấn Phi nhìn và sờ nhẹ mặt nó.

"Em đang nói gì vậy Ngọc Lâm, anh ác đâu bằng thằng Nam của em đâu"

nó đưa ánh mắt không hiểu nhìn Tuấn Phi.

"Anh nói vậy là sao, rốt cuộc giữa anh và anh Nam có chuyện gì?"

Tuấn Phi bỗng bật cười

"Em tưởng thằng Nam tốt lắm ư, nó tàn nhẫn hơn bất cứ ai, suốt ngày nó cứ khiến một cô gái tốt như Hồng Bích khóc trong đau khổ, anh sẽ không để nó lấy em và được vui vẻ hạnh phúc đâu Ngọc Lâm"

nghe xong Hoàng Minh và nó thoáng ngạc nhiên, hoá ra hẳn ta bắt cóc nó chỉ vì Hồng Bích, nhưng tại sao chứ? Hoàng Minh cố gượng dậy và hỏi

"Tại sao mà lại vì Bích mà dám làm những chuyện này"

"VÌ TAO YÊU CÔ ẤY"

Tuấn Phi nói lớn lên. Hoàng Minh vô cùng bất ngờ, anh thật là không nghĩ đến việc này, anh cố nói

"Nam...không hề...có ý làm Bích đau khổ...nó cũng đã nói rõ với Bích rồi, là cậu ấy... cố chấp không...chịu hiểu thôi"

nó nghe giọng của Hoàng Minh có vẻ rất yếu và khuôn mặt anh giờ tái xanh, hình như anh sắp không ổn rồi, nó lo lắng gọi khẽ

"Hoàng Minh..."

Tuấn Phi tức giận vút con rắn trên tay mình đi và hỏi

"Ý mày muốn nói Bích như thế là đáng đời cô ấy phải không?"

rồi hẳn ta cầm khúc cây ở dưới đất lên bước tới gần Hoàng Minh.

"Cũng đúng, mày là bạn thân của Nam thì tất nhiên phải nói giúp nó thôi. Thế tao sẽ rút giận vào người mày"

nói rồi Tuấn Phi dùng khúc cây đánh Hoàng Minh liên tục, càng lúc càng mạnh. Hoàng Minh giờ đã yếu sức quá rồi, chẳng còn đủ khả năng tự bảo vệ mình nữa.

nhìn thấy Hoàng Minh bị đánh như thế nó dùng hết sức của mình vùng vẫy, hai tên côn đồ đang giữ chặt đôi vai của nó nãy giờ chắc đã mệt mỏi nên lần này nó đã thoát ra thành công. Tuấn Phi lúc này giờ cây lên cao tính dùng hết sức đánh vào lưng Hoàng Minh một cái để kết thúc cơn tức giận của mình. Nhưng khi hẳn ta ra tay thì liền hoảng hốt. Những giọt máu tươi đỏ đang khẽ rơi xuống mặt đất, máu rơi từ trán nó xuống. Là nó đã dùng thân mình bảo vệ Hoàng Minh. Nhưng thật không may Tuấn Phi lại đánh trúng ngay đầu nó. Đôi mắt nó từ từ mờ đi...và rồi ngất đi.

....

-rầm-

là tiếng rớt mấy cái ly nước. Cậu bé 13t hoảng hốt liền cúi người xuống lượm mảnh vỡ... Lúc này có một người phụ nữ bước tới lên tiếng mắng

"Mày làm cái gì thế hả, chi bụng mấy ly nước cũng không xong nữa, cho mày ăn đúng phí gạo mà, thiệt vô dụng"

cậu bé sợ đến run cả người luôn, chẳng biết làm gì ngoài nói xin lỗi ra. Bỗng nhiên có một cô bé 9t xuất hiện với chiếc đầm trắng như một nàng công chúa nhỏ vậy. Cô bé bước tới kéo tay áo người phụ nữ ấy và nói

"Bác tư ơi, bác đừng mắng anh ấy nữa mà"

người phụ nữ ấy quay qua xoa đầu cô bé và cười hiền.

"Thôi được rồi tiểu công chúa đã ra lệnh ai dám không nghe chứ?"

nói xong bà ta bỏ đi. Cậu bé thở ra nhẹ nhõm và vội lượm mảnh vỡ dưới sàn.

"Anh cẩn thận nếu không sẽ bị đứt tay đấy"

cô bé lòng tốt nhắc nhở. Cậu bé ngược mặt lên nhìn, cậu đã thấy nụ cười xinh đẹp nhất lên đời này đang ở trước mặt mình...

...

"Lâm Lâm, em mau tỉnh lại đi, Lâm Lâm à"

có một giọng lo lắng kéo nó từ trong giấc mơ quay về hiện tại, đôi mắt nó từ từ mở ra...mọi thứ đều mờ ảo, đây là đâu...nó đang ở đâu thế này...nó nhắm mắt lại một lúc rồi mở mắt ra. Lúc này mọi thứ đều rất rõ ràng chẳng còn mờ ảo như lúc nãy nữa và nó đã thấy một khuôn mặt quen thuộc mà lâu lắm đã không gặp, nó cười mỉm và gọi khẽ

"Anh hai..."

người đang trước mặt nó giờ chính xác là anh trai ruột của nó (Ngọc Hùng 20t, là người ngoài cứng trong mềm).

"Tạ ơn trời, em lần này còn nhớ anh"

Ngọc Hùng vừa cười vừa nói. Nó tỉnh ngời dậy nhưng đầu nó bỗng nhức đau, nó theo phản ứng tự nhiên dùng tay sờ đầu mình.

"Đầu em đau quá à"

Ngọc Hùng vội vàng đỡ nó nằm xuống và nói

"Em nằm yên đi, bác sĩ nói đầu em bị thương không nhẹ nên cần quan sát vài hôm đấy"

nó bỗng dung chợt nhớ gì đó thì liền vội hỏi

"Hoàng Minh, bạn học của em đâu rồi anh ấy có sao không anh hai"

Ngọc Hùng nhẹ lắc đầu

"Không, cậu ta chỉ bị thương nhẹ thôi. Phương My đang chăm sóc cho cậu ta ở phòng bên cạnh kia"

nó thở ra.

"Anh ta không sao thì tốt rồi"

Ngọc Hùng cảm tô cháo đang được để đầu tủ nhỏ bên giường bệnh lên và nói

"Thôi em ăn cháo đi cho mau khỏe nè"

rồi anh ta dịu dàng đút cho nó ăn. Vừa ăn một muỗng thì nó liền ngạc nhiên, sao mùi vị quen quen quá vậy, nó bật dậy vào nhìn tô cháo trên tay anh hai mình, quá thật nó nghĩ không sai mà, trong tô cháo đúng là chỉ có 5 miếng hạnh lá thôi, nó trừng mắt nhìn Ngọc Hùng và hỏi

"Tô cháo này là anh Ken nấu, phải không? Vì Ken biết em ghét ăn hạnh nên mỗi lần nấu cháo cho em anh ấy đều bỏ 5 miếng hạnh cho có màu sắc thôi"

Ngọc Hùng lúng túng để tô cháo về chỗ cũ.

"Ken...Ken ở đâu ra...em làm như chỉ có Ken mới biết em ghét ăn hạnh lá vậy, anh cũng biết mà"

nhìn thái độ của anh hai mình không tự nhiên như thế thì nó biết chắc là có chuyện gì rồi nhưng nó tính lên tiếng hỏi thì...

"Lâm Lâm, mày tỉnh rồi hả?"

giọng dịu dàng quen thuộc bỗng vang lên cắt ngang suy nghĩ của nó. Ngọc Hùng và nó ngạc nhiên quay qua nhìn, hoá ra là Phương My, có cả Hoàng Minh nữa, anh đang ngồi xe lăn vì bị thương khắp người. Phương My đẩy Hoàng Minh vào và nói giọng buồn.

"Anh Minh đòi qua thăm mày nè"

nó nhìn và vội hỏi

"Chân anh sao rồi, không sao đó chứ, sao không nghỉ ngơi đi lại qua thăm tôi chứ"

Hoàng Minh khẽ cười.

"Qua xem bà chằn cô chết chưa?"

nó liếc nhìn và nói

"Làm anh thất vọng rồi, tôi không dễ chết thế đâu"

Ngọc Hùng bật cười

"Hai người giống oan gia ghê ha"

đôi mắt của Phương Mỹ từ từ khép lại, nhìn nó Hoàng Minh đầu kháu vui vẻ như vậy trong lòng cô có chút ghen tị.

"Ngọc Lâm"

cha mẹ nó với gia đình Hải Nam lúc này vội vã chạy vào. Nhìn thấy đầu nó đang băng bó và sắc mặt lại tái xanh thì Hải Nam xót lắm, hấn vội chạy tới ôm lấy nó vào lòng.

"Anh lo cho em lắm Ngọc Lâm"

nó đơ người ra vì quá bất ngờ, chẳng biết phản ứng thế nào. Ngọc Hùng bỗng kéo Hải Nam ra và hỏi

"Cậu là ai sao lại ôm em gái tôi như thế?"

ông Hoàng vội lên tiếng nói

"Hùng, đây là Hải Nam, con trai của bác tư, là chồng sắp cưới của Lâm Lâm đấy"

Ngọc Hùng nghe như sét đánh ngang tai.

"Chồng sắp cưới ư"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Ngọc Hùng khi nghe cha mình nói Hải Nam là chồng sắp cưới của nó thì không chỉ không vui mừng mà ngược lại tỏ ra vẻ rất tức giận, vì anh ta biết cuộc hôn nhân này chỉ vì lợi ích của hai công ty, anh ta không muốn em gái của mình lại chịu khổ. Nhưng vì nhìn thấy đang có quá nhiều người nên đành im lặng.

lúc này bỗng có một người phụ nữ chạy vào vội vã mặt vô cùng lo lắng.

"Hoàng Minh"

đó là (mẹ ruột của Hoàng Minh, bà Vũ 45t, tính tình hiền hậu)

mọi người ngạc nhiên nhìn, Hoàng Minh buột miệng kêu khẽ

"Mẹ..."

bà Vũ vội vã chạy tới ôm lấy Hoàng Minh và hỏi giọng muốn khóc.

"Minh, con sao thế này, sao thành ra như vậy chứ?"

Hoàng Minh đỡ lấy cánh tay bà Vũ và nói.

"Mẹ, con không sao mẹ đừng lo quá"

nó cố bước xuống giường và lên tiếng nói

"Dạ...anh ấy vì con mới bị thương như thế...con xin lỗi bác..."

Ngọc Hùng bước tới đỡ lấy đôi vai nó và nói thêm.

"Xin bác đừng quá lo lắng, cậu ấy chỉ bị thương nhẹ thôi và tất cả tiền viện phí của cậu ấy con sẽ trả hết, xem như gia đình con cảm ơn vì đã cứu Lâm Lâm ạ"

bà Vũ và Hoàng Minh quay qua nhìn hai anh em nó, Hoàng Minh nhẹ lắc đầu.

"Hai người không cần nói thế đâu"

lúc này bà Kim bước tới và nói giọng khó chịu.

"Hai mẹ con bà muốn khóc lóc thì đi ra chỗ khác, đừng làm phiền con dâu tương lai của tôi nghỉ ngơi"

bà Vũ tỏ ra buồn bã và nhẹ gật đầu

"Vâng bà chủ"

Phuong My giờ này vẫn đứng ở sau xe lăn Hoàng Minh, lúc này cô lên tiếng nói

"Đề em đưa bác và anh về phòng nhé"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu.

"Vậy làm phiền em"

Phuong My nhẹ lắc đầu và mỉm cười, rồi đẩy Hoàng Minh đi, ra khỏi phòng bệnh của nó. Ngọc Hùng đỡ nó ngồi xuống giường và nói khẽ

"Em ngồi yên ở đây đi"

Hải Nam dùng ánh mắt bức mình nhìn Ngọc Hùng khi thấy anh ta cứ thân thiết với nó như thế.

"Em khỏe rồi mà anh hai"

nó cười nói. Nghe nó gọi Ngọc Hùng là anh hai thì Hải Nam chợt thở ra, hoá ra Ngọc Hùng là anh ruột của nó.

bà Hoàng ngồi xuống bên nó và hỏi đầy lo lắng

"Lâm Lâm, con không sao chứ?"

nó nhẹ gật đầu.

"Dạ vâng con không sao đâu mẹ"

bà Hoàng quay sang qua nhìn Hải Nam và nói

"Lúc con bị bắt đi Nam lo cho con lắm đó Lâm Lâm à"

hai anh em nó đều nhận ra mẹ mình đang cố nói giúp Hải Nam để nó có cách nhìn tốt với Hải Nam hơn. Nó nhìn Hải Nam và cố cười

"Em cảm ơn anh nhé anh Nam"

Hải Nam bước tới gần và cầm nắm tay nó lên rồi nói khẽ.

"Em không sao, bình an trở về là anh mừng lắm rồi, sau này anh nhất định không để em gặp chuyện này nữa đâu"

nhìn thấy Hải Nam lo lắng quan tâm nó như thế thì ông Hoàng vui trong lòng lắm, ông lên tiếng hỏi

"Hùng, sao con cứu được Lâm Lâm vậy"

Ngọc Hùng dùng giọng lạnh nhạt nói

"Con cho người theo dõi rồi báo công an"

nghe câu trả lời của anh trai mình nó càng nghi, chẳng giống cách làm của anh ta chút nào, không lẽ có ai đứng sau ra kế hoạch cho anh ta hay sao?

"Đám người bắt Ngọc Lâm bị công an bắt hết hả?"

Hải Nam lên tiếng hỏi. Ngọc Hùng lắc đầu.

"Tên cầm đầu đã chạy thoát rồi"

.....

"Anh cẩn thận nha"

Phuong My dìu Hoàng Minh lên giường bệnh. Bà Vũ nhìn cô gái dịu dàng như Phuong My lo lắng cho con trai như vậy thì trong lòng bà vừa vui vừa ngại, bà lên tiếng nói

"Dạ...thưa tiểu thư...để tôi lo cho Minh là được rồi...không dám làm phiền cô đâu"

Phuong My vừa kéo mềm giúp Hoàng Minh vừa nói giọng dịu dàng.

"Dạ không sao đâu, anh Minh và con là bạn mà"

"Nhưng mà...."

bà Vũ vẫn cau mày lại, vì bà biết thân phận của hai mẹ con bà chỉ là Osin của gia đình Hải Nam thôi chẳng dám để cô gái vừa xinh đẹp vừa sang trọng trước mặt mình chăm sóc. Hoàng Minh hiểu suy nghĩ của mẹ mình nên lên tiếng nói

"Cô ấy tên Phuong My là bạn học của con. Dù là thiên kim tiểu thư gia đình giàu có nhưng My rất tốt chẳng xem thường ai bao giờ hết mẹ à"

nghe những lời này của Hoàng Minh thì Phuong My bỗng nở nụ cười vui sướng, hoá ra cô ở trong lòng anh lại tốt đến thế ư, cảm giác hạnh phúc quá.

bà Vũ ngồi xuống bên cạnh Hoàng Minh và hỏi

"Thế còn cô gái lúc nãy là ai, sao mẹ thấy quen quá vậy con"

Hoàng Minh khẽ cười.

"Mẹ thấy quen là đúng rồi...cô ấy là công chúa Hoàng lúc nhỏ đấy"

bà Vũ thoáng ngạc nhiên.

"Ý con là vợ sắp cưới của thiếu gia Hải Nam hả?"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu.

"Dạ...giờ cô ấy tên Ngọc Lâm ạ"

....

Các người lớn đều xuống căn teen nói chuyện hết rồi, giờ trong phòng chỉ còn Hải Nam và nó thôi. Hải Nam nắm chặt tay nó và nói khẽ.

"Em biết không Ngọc Lâm, khi anh tìm không thấy em thì anh thật sự rất sợ, anh sợ mất em..."

rồi hần nhẹ nhàng ôm lấy nó vào lòng. Hai ngày qua hần đã nhận ra rằng, nó đúng là người con gái mà hần muốn bên cạnh suốt đời này, hần chỉ yêu và cần nó thôi không cần thêm bất cứ ai nữa cả?

những cảm xúc đó của Hải Nam là chân thật. Nhưng liệu nó có nghĩ như vậy không hay là nó lại nghĩ khác nữa. Giờ nó đang trong vòng tay Hải Nam nhưng chẳng hiểu tại sao trong lòng nó không hề có cảm giác ấm áp hay bất cứ cảm giác nào, nó chỉ xem Hải Nam là một người bạn, một người bạn đáng quý thôi chứ không hề có chút tình cảm trai gái với hần cả?

nó đẩy nhẹ Hải Nam ra và nói

"Anh ôm chặt quá...em rất đau..."

Hải Nam hốt hoảng nói

"Anh xin lỗi...anh quên em đang bị thương...em có sao không Ngọc Lâm"

nó nhẹ gật đầu

"Dạ không sao..."

Hải Nam đưa tay sờ nhẹ vết thương trên mặt nó và hỏi giọng tức giận.

"Cái thằng Tuấn Phi đánh em thành ra như thế sao? Hắn ta thật quá đáng, đừng để anh gặp nếu không thì anh sẽ cho hắn ta một trận"

nó ngồi yên ở đó không nói gì cả, vì nó chẳng biết nói gì giờ. Lúc này Ngọc Hùng quay trở lại và lạnh nhạt nói

"Cậu về được rồi, em gái tôi cần nghỉ ngơi"

Hải Nam cũng nhận ra Ngọc Hùng không thích mình nên nhẹ gật đầu

"Anh về nhé Ngọc Lâm"

nói xong hắn quay lưng đi, ra khỏi phòng bệnh của nó.

thấy anh trai mình cau mày lại, trông có vẻ rất bức nên nó lên tiếng hỏi

"Anh hai sao thế?"

Ngọc Hùng nhìn và hỏi lại nó với vẻ mặt nghiêm túc.

"Không lẽ em chấp nhận cuộc mua bán này thật sao?"

nó hiểu ý Ngọc Hùng, anh ta đang nói về hôn ước của nó với Hải Nam, nó cười buồn.

"Em cũng không biết nữa. Nhưng anh Nam thật sự rất tốt với em"

Ngọc Hùng thở dài.

"Để anh nói chuyện lại với cha mẹ"

.....

Hải Nam qua phòng Hoàng Minh để thăm hỏi.

"Mày thế nào rồi"

Hải Nam bước vào hỏi. Hoàng Minh quay qua nhìn và nói

"Tao không sao, mày đừng lo"

bà Vũ vội đứng dậy và cúi đầu chào Hải Nam.

"Thiếu gia..."

Hải Nam nhìn sang qua Phương My và nói

"My, em giúp anh đưa đi Vũ xuống căn teen ăn chút gì nha, anh muốn nói chuyện riêng với Minh"

Phương My nhẹ gật đầu

"Dạ vâng"

rồi cô bước tới điu bà Vũ đi.

"Lại có chuyện gì nữa rồi"

Hoàng Minh nhìn và hỏi. Hải Nam ngồi xuống nói

"Anh trai của Ngọc Lâm hình như không thích tao"

Hoàng Minh vỗ nhẹ vai Hải Nam, như động viên.

"Thôi từ từ đi, tại bữa nay lần đầu gặp nên anh ta chưa hiểu mày thôi"

Hải Nam gật đầu và cười nhẹ.

"Mà tao cảm ơn mày, vì đã bảo vệ Ngọc Lâm"

Hoàng Minh gượng cười.

"Có gì đâu... Nhưng thằng Phi vì Bích mà thả thù mày đó"

Hải Nam thoáng ngạc nhiên.

"Không lẽ hấn ta...."

Hoàng Minh gật đầu.

"Phải, hấn ta yêu Bích... Tao nghĩ mày nên tìm cách giải quyết chuyện này đi, nếu không tao sợ hấn ta sẽ không để yên cho Ngọc Lâm đâu"

Hải Nam khẽ gật đầu.

"Ừ tao biết rồi"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Đang yên giấc thì nó bỗng giật mình dậy, nó nhìn xung quanh thì chẳng thấy ai cả? nó ngồi dậy và lẩm bầm

"Kỳ lạ, mình vừa nghe tiếng ho của Ken mà ta. Không lẽ mình đang nằm mơ hay sao?"

rồi nó ngược mặt lên nhìn đồng hồ leo tường ở đối diện, đã tám giờ mấy sáng rồi. Ngồi suy nghĩ linh tinh một lúc thì nó bước vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân khoảng 30 phút. Rồi nó đi qua phòng đối diện, là phòng bệnh của Hoàng Minh, tính coi anh thế nào rồi. Vừa bước qua thì nó thấy bác sĩ y tá từ trong đi ra, nó vội chặn bác sĩ lại và hỏi

"Bác sĩ cho cháu hỏi thăm chút. Vũ Hoàng Minh, anh ta có bị làm sao không ạ, nhất là chân anh ta..."

bác sĩ coi lại bệnh án và nói

"Đôi chân cậu ấy bị thương rất nặng, mảnh vỡ đã đâm quá sâu...sợ rằng...sau này cậu ấy sẽ bước đi rất khó..."

nó hoảng hốt trừng mắt nhìn.

"Ý của...bác sĩ là...anh ta sẽ đi cà nhắc sao?"

bác sĩ nhẹ gật đầu, rồi quay lưng đi. Nó giờ như người mất hồn vậy, nó thật không thể tin được Hoàng Minh vì mình mà sau này sẽ đi cà nhắc và có thể không bao giờ thực hiện đam mê nhảy hiphop của anh được nữa.

"Cốc cốc..."

Hoàng Minh đang ngồi im lặng trong suy nghĩ riêng của mình thì tiếng gõ cửa bỗng vang lên khiến anh khẽ giật mình, anh quay qua và nói

"Mời vào"

nó mở cửa bước vào với vẻ mặt buồn bã. Hoàng Minh ngạc nhiên hỏi

"Sao cô lại qua đây"

nó im lặng không nói câu nào, cứ bước đến giường bệnh Hoàng Minh, nhìn sắp người của anh đầy vết thương thì thật lòng mà nói nó cũng có cảm giác đau lòng. Đôi mắt của nó lúc này bỗng ứa đầy nước mắt, khiến cho Hoàng Minh có chút lo sợ, anh nhìn và hỏi

"Này, cô sao thế, có phải không khỏe ở đâu không?"

nó rơi nước mắt và nói khẽ

"Anh thật ngốc..."

Hoàng Minh đưa ánh mắt không hiểu nhìn nó.

"Bà cháu cô đang nói cái quái gì thế?"

nó bỗng thét lên

"Tại sao anh lúc đó lại đồng ý nhảy chứ....bác sĩ đã nói...."

nói tới đó thì nó bỗng nhiên nói chẳng lên lời nữa. Nhưng tới đó đã đủ để Hoàng Minh hiểu ý nó muốn nói, đôi mắt to của anh từ từ khép lại và nói thầm

"Vì tôi yêu cô, Ngọc Lâm..."

anh thật sự rất muốn thốt lên câu đó ngay lúc này, anh muốn nói cho nó biết, anh đã yêu nó từ lúc nhỏ rồi, tới giờ vẫn thế. Nhưng anh lại chẳng có cách nào để thốt lên những lời yêu thương ấy, anh thật sự không thể. Vì nó là vợ sắp cưới của Hải Nam, người mà vừa là cậu chủ vừa là bạn thân của anh, làm sao anh có thể phản bội hấn được... Nó cứ đứng ở đó rơi nước mắt.

"Giờ làm sao đây"

Hoàng Minh cố cười nhẹ

"Không sao đâu...chỉ đi bất tiện chút thôi mà"

rồi anh đưa tay lau nước mắt cho nó và nói tiếp.

"Chỉ cần cô không sao là được rồi..."

nó thoáng ngạc nhiên vì bất chợt nó nhận ra điểm dịu dàng của anh, cái anh chàng thường ngày lạnh như băng mà lại có lúc dịu dàng như thế? Và rồi nó bỗng giật mình quay qua chỗ khác, trái tim nó sao vậy, sao đập nhanh như thế chứ...

--Trường Học Quy Phong--

Sân cỏ rộng lớn ở sau trường có đôi trai gái đang đứng bên cạnh nhau chẳng nói một lời. Đó chính là Hải Nam và Hồng Bích chứ chẳng phải ai khác cả? Hồng Bích chưa biết đã xảy ra chuyện nên cô ta cứ ngăm nhìn Hải Nam mà mỉm cười vui vẻ, cô ta mong ước rằng, Hải Nam có thể bên cạnh mình như thế mãi mãi, nếu được vậy thì cô ta chẳng cần bất cứ thứ gì trên đời này nữa. Lúc này Hải Nam quay qua và lên tiếng hỏi

"Bích, cậu có biết thằng Phi yêu cậu không?"

Hồng Bích bất ngờ trước câu hỏi của Hải Nam, cô ta trừng mắt nhìn.

"Cậu đang nói gì thế, sao tớ chẳng hiểu gì hết"

Hải Nam cau mày lại và nói giọng tức giận.

"Hắn ta đã vì cậu mà bắt cóc Ngọc Lâm, còn muốn...hại em ấy nữa kia"

Hồng Bích vội nói

"Tớ không hề biết gì về chuyện này"

Hải Nam nhẹ gật đầu.

"Tớ không hề nghi ngờ cậu... Nhưng Bích à...tớ xin cậu làm ơn hãy lấy lại tình cảm của cậu dành cho tớ đi"

nói xong hấn tính quay lưng đi. Nhưng vừa quay lưng thì vòng tay Hồng Bích đã nhẹ nhàng ôm hấn lại và nghẹn ngào hỏi

"Sao cậu lại có thể tàn nhẫn với tớ đến thế hả? sao cậu không cho tớ một cơ hội, cơ hội yêu cậu, bên cạnh cậu. Hải Nam, tớ xin cậu mà, xin cậu đừng tàn nhẫn với tớ như thế, tớ thật lòng yêu cậu mà..."

Hải Nam này giờ vẫn đứng yên và im lặng, nghe những lời ấy của cô bạn tốt của mình thì trong lòng hấn vừa buồn vừa thấy có lỗi. Nói theo sự thật mà nói, hấn cũng biết tình cảm của Hồng Bích dành cho mình là thật lòng thật dạ, hấn cũng rất cảm động với tình cảm ấy. Nhưng tiếc rằng, trái tim hấn trước giờ chỉ hình bóng nó, hấn chỉ yêu một mình nó thôi không thể nào yêu thêm bất cứ ai nữa.

Hồng Bích vẫn ôm và nói

"Nam, cậu cho tớ một cơ hội nhé"

Hải Nam nhắm mắt lại và thở dài.

"Tớ xin lỗi...nhưng tớ chỉ yêu Ngọc Lâm"

nói xong hắn cố gỡ tay Hồng Bích ra và bước đi một cách vô tình. Hồng Bích gục ngã xuống và bật khóc như mưa.

"Cậu bảo tớ lấy lại tình cảm dành cho cậu lại bằng cách nào đây"

cô ta cứ đánh xuống sân cỏ xanh tươi, cô ta thật không hiểu, cô ta có điểm nào không bằng nó, tại sao Hải Nam lại chỉ yêu nó, rõ ràng cô ta xinh đẹp hơn nó rất nhiều mà. Ánh mắt của cô ta lúc này bỗng trở nên đáng sợ và lạnh băng.

"Ngọc Lâm, tao hận mày"

Phuong My vừa bước vào lớp thì Ngọc Khánh và Thái Sơn vội vàng chạy đến hỏi

"My, đã có tin tức gì của anh Minh với Lâm Lâm chưa?"

Phuong My nhẹ gật đầu.

"À anh trai của Lâm Lâm đã cứu được họ rồi nhưng họ đều bị thương nên tuần sau mới đi học lại được"

Thái Sơn lo lắng hỏi

"Họ bị thương có nặng lắm không?"

Phuong My nhẹ lắc đầu

"Không nặng lắm đâu"

Ngọc Khánh quay qua nhìn Thái Sơn và nói

"Hay là đợi tan học chúng ta đi vào bệnh thăm Lâm Lâm nha"

Thái Sơn liền gật đầu

"Được, tôi cũng đang có ý đó đó"

Phuong My khẽ bước tới bàn học của Mỹ Sang và nói

"Anh Minh đã được cứu rồi...các bạn đừng lo nha"

đám người Mỹ Sang nhìn Phuong My với ánh mắt ngạc nhiên. Cả Ngọc Khánh và Thái Sơn cũng trừng mắt nhìn nhau vì quá ngạc nhiên. Ngọc Kim lúc này thấy Mỹ Sang và Như Ái hơi ngại không biết nói gì nên cô ta đành nhẹ gật đầu.

"Oh, cảm ơn..."

Ngọc Khánh vội kéo Phuong My về chỗ ngồi của cả hai và hỏi

"Sao My lại nói cho bọn họ biết chứ?"

Phuong My cười cười.

"Các bạn ấy thật lòng lo cho anh Minh mà"

Ngọc Khánh khẽ cau mày và lắc đầu.

"My hiền quá đấy"

đám người của Mỹ Sang đều rất ngạc nhiên với lòng tốt của Phuong My, trước giờ họ thường gây rối với cô vậy mà giờ cô còn tốt bụng nói cho họ biết Hoàng Minh không sao, để họ khỏi lo lắng thêm, sao lại có người tốt như thế nhỉ. Nhưng dù sao cái chuyện lớp trưởng Hoàng Minh đã thoát khỏi tay của một kẻ biến thái như Tuấn Phi thì cũng là một tin vui với bọn họ rồi.

Quay lại với nó và Hoàng Minh chút nha. Nó đã xuống căn teen mua ít đồ ăn và mang lên ăn cùng với anh. Đang ăn thì nó bỗng nhiên vội quay mặt qua nhìn ra ngoài cửa.

"Có chuyện gì thế?"

nó quay lại và nhẹ lắc đầu.

"Từ hôm qua tới giờ không hiểu sao tôi luôn có cảm giác Ken đang ở đây"

Hoàng Minh nghe vậy cũng nhìn ra ngoài thử nhưng anh chẳng thấy có ai, anh nhìn nó và nói

"Có ai đâu...chắc tại đầu cô đang bị thương nên sinh ra ảo giác đấy mà"

"Chắc là thế"

nó gật đầu và gắp đồ ăn bỏ vào miệng. Hoàng Minh khẽ cau mày lại và nói

"Mà nè, lát nữa tôi sẽ xin chuyển qua phòng bệnh thường nha, chứ ở phòng đặc biệt này tốn tiền dữ lắm"

nó vừa ăn vừa hỏi

"Bộ anh tên kẹo kéo hả? Ai bắt anh trả tiền viện phí à, anh hai tôi đã bảo tiền viện phí của anh do gia đình tôi trả mà"

nó chấp hai tay lại và nói tiếp.

"Tôi lạy anh đấy, hãy ở yên đây...xem như cho tôi trả ơn cho anh đi"

Hoàng Minh nhếch môi cười nhẹ, dù nó vẫn nói sốc anh như trước nhưng mà anh nhận ra nó đã dịu dàng với mình một chút rồi...

*****hết chương:46*****

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Sau một tuần nghỉ ngơi trong bệnh viện thì Hoàng Minh và nó cuối cùng hoàn toàn khỏe mạnh và được xuất viện. Hoàng Minh cũng như lời của bác sĩ đã nói trước đó, anh bước đi hơi cà nhắc nhưng khuôn mặt anh đã tỉnh táo hẳn và trong lòng anh chẳng có chút buồn phiền gì về đôi chân mình như thế. Ngọc Hùng lấy xe hơi chở nó và Hoàng Minh với Phương My từ bệnh viện đến trường học luôn. Ngồi trên xe nó vô tình nhìn thấy một túi đồ, vì tò mò nó cầm túi đồ lên xem, nó hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy trong túi có một hộp thức uống "la hán quả" và một chai thuốc viên đầy. Vì bản thân lười biếng nên nó chỉ liếc sơ qua thôi chứ chẳng hề đọc kĩ nội dung ghi trên chai thuốc, nó trả túi đồ ấy trở về chỗ cũ và lên tiếng hỏi

"Anh hai, túi đồ này của ai vậy"

Ngọc Hùng đang tập trung lái xe khi nghe nó hỏi về túi đồ thì anh ta khẽ giật mình và nói thầm

"Ồi chết rồi, mình quên giấu túi đồ đó đi"

anh ta bối rối quay qua nhìn nó, thấy mặt nó vẫn bình tĩnh, chắc nó chưa biết thuốc gì đâu, nghĩ thế anh ta cố cười nói tự nhiên.

"À chắc của bạn anh bỏ quên đấy mà"

nó nhẹ gật đầu, rồi quay qua cửa kính nhìn ra ngoài, không chút nghi ngờ gì? Phương My ngồi phía sau lấy hai cuốn tập từ cặp ra và nói

"Khánh và em đã chép bài cho hai người rồi nè!"

Hoàng Minh ngồi kế bên Phương My lên tiếng nói khẽ.

"Cảm ơn em nhé My"

rồi anh cầm lấy hai cuốn tập từ tay cô và sẵn tay đưa cho nó một cuốn. Vừa nhìn thì nó liền hỏi

"Chữ này đâu phải là chữ của mày đâu My"

Phương My nhìn và lấp bắp nói

"Ồ...thì...Khánh chép giúp mày đấy"

nó với người ra sau nhìn Hoàng Minh và nói

"Minh, anh thật may mắn đó"

Phuong My hiểu ý nó nên hơi đỏ mặt.

"Lâm Lâm, mày kì quá đi"

Hoàng Minh thì cười cười thôi chẳng nói gì hết. Ngọc Hùng nhìn tụi nó vui vẻ như thế thì trong lòng anh ta bỗng buồn bã, thầm hỏi

"Mình thật sự phải giấu Lâm Lâm sự thật mãi sao?"

Đến trước cổng trường thì Ngọc Hùng dừng xe lại và bước xuống cùng với tụi nó, muốn xem thử trường học của em gái mình như thế nào. Hải Nam hình như đã chờ nó nãy giờ nên vừa thấy nó bước xuống xe thì liền chạy đến.

"Ngọc Lâm. Minh, cuối cùng hai người cũng đến rồi"

vừa thấy Hải Nam thì Ngọc Hùng cau mày lại, tỏ ra khó chịu. Hải Nam quay sang qua Ngọc Hùng và cố vui vẻ nói

"Hùng, chào cậu, chúng ta bữa nay chính thức làm quen nha"

Ngọc Hùng làm như không nghe thấy gì, chẳng thèm để ý đến hắn. Anh ta nhìn nó và nói

"Thôi anh đi đây, em vào trường đi"

nó nhẹ gật đầu.

"Dạ anh hai"

Ngọc Hùng lên xe và chạy đi. Nó có chút không tự nhiên khi nhìn Hải Nam, chính bản thân nó chẳng biết tại sao lại như vậy nữa.

"Chúng ta vào trường đi My"

nó cúi đầu nói và nắm tay Phuong My bước thẳng vào trường học. Phuong My bước theo nó và hỏi nhỏ.

"Này Lâm Lâm, có phải mày đã khôi phục trí nhớ rồi không?"

nó khẽ gật mình.

"Sao mày hỏi thế?"

Phuong My vừa đi vừa nói

"Tao nhìn mày giờ dịu dàng giống lúc nhỏ đấy"

nó nhẹ gật đầu.

"Ừ cũng nhớ được một chút"

Hải Nam thấy thái độ lạnh nhạt của anh em nó dành cho mình thì buồn hết chỗ nói luôn. Hoàng Minh khó khăn bước tới và ôm vai Hải Nam rồi an ủi.

"Thôi mày đừng buồn thế mà, chắc cô ta mới khỏe lại nên mới như vậy đấy"

Hải Nam gật đầu và cố cười ngượng.

"Ừ thôi để tao điu mày vô, trông mày đi khó khăn quá"

là bạn thân với nhau từ nhỏ nên hắn đã không ngại nói những lời này. Hoàng Minh nhếch môi cười một cái.

"Thế cảm ơn mày nhiều nha thằng quý"

rồi cả hai khoác vai bước vào trong.

Vừa nhìn bóng dáng của nó thì tụi người Ngọc Khánh liền vui mừng chạy tới.

"Ồi bọn tớ nhớ cậu quá đi Lâm Lâm"

Ngọc Khánh. Quỳnh Trang. Thanh Ngọc cùng lúc ôm chầm lấy nó và nói. Vốn dĩ ba cô bạn này rất quý mến nó, vắng nó hơn cả tuần nên cả ba đều nhớ nó lắm. Bị ôm lấy bất ngờ nên nó giật cả mình nhưng khi nhìn thấy ba cô bạn tốt của mình thì nó nở nụ cười thật tươi. Thái Sơn và Tiến Thành đứng bên cạnh khẽ cười.

"Lâm sắp thờ hết nổi rồi nè"

nó cười nói. Nghe vậy ba cô bạn đều từ từ buông nó ra. Quỳnh Trang nắm tay nó lắc nhẹ và cười nói

"Xin lỗi, tại bọn tớ nhớ Lâm quá thôi đấy"

Thanh Ngọc nhìn và hỏi giọng đầy quan tâm.

"Sức khỏe của cậu ổn đấy chứ, sao không nghỉ ở nhà vài hôm mà đi học lại sớm quá chi vậy"

nó cười buồn và nói thầm.

"Mình chẳng muốn về nhà chút nào, ngôi nhà đó chỉ khiến mình cô đơn thôi"

Ngọc Khánh kéo nhẹ tay nó và hỏi

"Lâm Lâm, cậu sao thế?"

nó khẽ giật mình và cười cười.

"Lâm thật sự đã khỏe lại rồi mà, mọi người không cần lo đâu"

Thái Sơn cười nói vui vẻ.

"Thấy Ngọc Lâm khỏe lại mọi người vui lắm đấy"

nó cười mỉm và nói

"Cảm ơn mọi người nhiều nha"

Ngọc Khánh cười nói vui vẻ.

"Thôi cũng sắp tới giờ học rồi chúng ta vào lớp đi"

cả đám cùng gật đầu và vui vẻ chạy vào lớp. Vừa ngồi xuống thì Hoàng Minh lấy bóp tiền từ túi quần ra coi và cau mày lại. Nó ngồi bên cạnh thấy anh khẽ cau mày nên lên tiếng hỏi

"Anh sao thế? chân anh bị đau hả?"

Hoàng Minh nhẹ lắc đầu.

"Không? bữa tôi đã mượn điện thoại của Sơn nhưng bị đám người Tuấn Phi làm hư rồi, tôi không đủ tiền đền"

nghe vậy nó cũng nhớ ra chiếc điện thoại cảm ứng tan vỡ hôm bữa, rồi nó quay sang qua chỗ Thái Sơn và nói khẽ.

"Anh không cần lo nữa đâu, tôi biết có thứ mà Sơn xem trọng hơn điện thoại nữa kia"

nói xong nó nháy mắt với Hoàng Minh một cái và cười thật tươi. Mặc dù Hoàng Minh không hiểu ý nó lắm nhưng nhìn thấy nó cười tự tin như thế thì biết chắc nó đã có cách giúp mình rồi.

--2 Tiếng Sau--

vừa tới giờ ra chơi thì Thái Sơn bước ra khỏi bàn và hỏi

"Khánh, bà có ra ngoài uống nước không?"

Ngọc Khánh quay qua nói

"Thôi giờ nắng dữ lắm, ra hư da tôi hết đó"

Thái Sơn nhẹ lắc đầu, sao cái cô bạn này suốt ngày lo làm đẹp hoài vậy trời, cậu cười cười và hỏi

"Thế bà muốn uống gì, tôi mua cho"

Ngọc Khánh cười tươi và vội nói

"Trà sữa chân châu, cảm ơn ông nhiều nhé"

Thái Sơn gật đầu, rồi bước ra khỏi lớp. Lúc này nó và Hoàng Minh bước tới.

"My, chúng ta ra ngoài uống nước đi"

nó kéo tay Phương My đi nhanh, Hoàng Minh cũng đi theo. Ngọc Khánh nhìn và hỏi khẽ

"Sao thái độ của mọi người lạ quá nhỉ"

nghĩ hoài cũng không có câu trả lời về thái độ lạ của nó và Hoàng Minh, rồi nhỏ không nghĩ thêm nữa, cứ thoải mái chờ ly trà sữa thơm ngon xuất hiện thôi.

10 phút, 20 phút, thời gian cứ thế trôi đi mà vẫn chưa thấy Thái Sơn mua trà sữa trở về nữa nên Ngọc Khánh bực mình chửi vài câu.

"Ông quý Sơn đáng ghét này đi đâu mà lâu dữ nè, đừng có nói với mình là ông đang tán tỉnh cô nào nha"

lúc này Quỳnh Trang hoảng hốt chạy vào la lớn lên.

"Khánh ơi, Sơn xảy ra chuyện rồi"

Ngọc Khánh nghe vậy thì liền bật dậy hỏi

"Ông xảy ra chuyện gì vậy Trang"

Quỳnh Trang vội nói

"Sơn bị xe đụng bên đường kia"

Ngọc Khánh nghe như sét đánh ngang tai và hốt hoảng chạy nhanh ra khỏi lớp. Quỳnh Trang khẽ cười một cái, rồi cũng chạy theo. Ngọc Khánh vừa chạy vừa nói khẽ

"Sơn, ông không được chết đâu đó, ông chưa mua trà sữa cho tôi uống mà"

bỗng nước mắt của nhỏ tuôn rơi, nhỏ dùng hết sức của mình chạy ra khỏi trường học, nhỏ đã thấy bên kia đường đang có rất nhiều người, có cả bọn nó nữa, mặt ai cũng tỏ ra đau buồn. Nhỏ rung rẩy bước tới, thăm cầu trong lòng sẽ không có chuyện gì, nhỏ không muốn người bạn đáng ghét của mình xảy ra chuyện gì đâu. Thanh Ngọc vừa nhìn thấy nhỏ đang khẽ bước tới thì liền rung rung nước mắt nói

"Sơn...cậu ấy...đang chờ cậu kia Khánh..."

nghe nói thế Ngọc Khánh càng lo sợ hơn, bước chân trở nên rất nặng, nhỏ vẫn cố bước thẳng về phía trước. Mọi người từ từ tránh đường để Ngọc Khánh bước đến, cứ thế nhỏ bước đến chỗ đang bị mọi người bù quanh này giờ. Nhưng đến nơi thì nhỏ thoáng ngạc nhiên, rồi vội ngược mặt nhìn mọi người với ánh mắt không hiểu.

"Chuyện này là thế nào, Thái Sơn đâu mất rồi"

dưới mặt đất giờ là một trái tim lớn bằng những quả táo đỏ, trông thật đẹp. Mọi người lúc này đều bật cười và trong đám đông đang có người bước ra.

"Tôi đây"

Ngọc Khánh theo tiếng nói mà nhẹ nhàng quay qua, trước mặt nhỏ lúc này là một chàng trai với nụ cười và một ly trà sữa trên tay. Đó chính là Thái Sơn, cậu khẽ bước tới trước mặt Ngọc Khánh.

"Tôi không sao, bà đừng lo"

cậu bỗng quỳ một chân xuống và đưa ly trà sữa trên tay mình lên rồi nói giọng ngọt ngào.

"Khánh, tôi yêu bà, hãy đồng ý làm người yêu của tôi nhé"

Ngọc Khánh đứng đơ người ra vì quá bất ngờ, nhỏ chưa bao giờ nhìn thấy Thái Sơn có ánh mắt chân thành như bây giờ. Thái Sơn nói khẽ

"Tôi yêu bà thật lòng mà"

nói thật là chỉ có ngoài hình hơi xấu xí thôi chứ cậu cũng tốt lắm và hơn nữa trong lòng Ngọc Khánh đã có tình cảm với cậu từ lâu rồi nên nhỏ nhẹ nhàng gật đầu đồng ý. Vừa thấy cái gật đầu đồng ý của Ngọc Khánh thì liền vui mừng, nhất là Thái Sơn, cậu vui mừng lao tới ôm lấy nhỏ trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Nhờ có nó lập kế hoạch thông minh nên giờ Thái Sơn và Ngọc Khánh đã chính thức là người yêu của nhau, mọi người thật mừng cho họ. Nhưng thấy cảnh hạnh phúc ấy không tránh khỏi khiến những người khác phải ngưỡng mộ, Quỳnh Trang nhìn hai người bạn của mình đang vui mừng ôm lấy nhau như thể thì trong lòng cô ta tự nhiên cảm thấy rất buồn, cô ta hỏi thầm

"Thế Vinh, cậu đang ở đâu...tớ nhớ cậu lắm"

Phương My nhìn Hoàng Minh với ánh mắt mong chờ, cô thật lòng rất mong chờ có một ngày nào đó anh với cô sẽ hạnh phúc bên nhau giống như Thái Sơn và Ngọc Khánh bây giờ vậy. Nhưng liệu có thể hay không, khi trong lòng anh chưa hề có tình cảm với cô, và hơn nữa thân phận của cả hai khác xa nhau quá. Tất nhiên cô không hề để ý đến chuyện anh giàu có hay không nhưng cô lại sợ cha mình sẽ không đồng ý, sẽ làm khó anh. Nghĩ đến đó thì Phương My đã lo sợ đến đổ mồ hôi rồi, cô bỗng cúi thật thấp chẳng dám nhìn Hoàng Minh nữa.

Thái Sơn lúc này buông Ngọc Khánh ra và quay qua nhìn mọi người rồi cười nói

"Cảm ơn mọi người vì đã giúp đỡ. Nhất là anh Minh và Ngọc Lâm đây, cảm ơn hai người nhiều lắm"

Hoàng Minh và nó nhẹ quay qua nhìn nhau cười rồi khẽ lắc đầu. Thanh Ngọc vội lên tiếng nói

"Khỏi cảm ơn đi, chỉ cần bao tụi này một bữa thật ngon là được rồi"

nụ cười hạnh phúc vẫn nở trên môi Thái Sơn, cậu nhẹ gật đầu.

"Ok luôn, không cần vấn đề"

Tiến Thành vừa cười vừa nói

"Chuyện đi ăn uống chúc mừng thì để sau đi, sắp tới giờ học rồi chúng ta mau vào lớp trước đã"

tụi nó vui vẻ gật đầu và chạy vào trường, còn những học sinh khác thì lo lượm lại những quả táo dưới đất trước đó tụi nó lấy ghép làm trái tim. Tối hành lang thì tụi nó gặp Hồng Bích, vừa thấy cô ta thì nó liền cười nhẹ.

"Chào chị ạ"

Hồng Bích dù vô cùng ghét nó nhưng ở trước mặt mọi người thì cô ta phải cố tỏ ra thân thiện.

"À chào em, em đã khỏe hẳn chưa mà đi học lại vậy"

nó nhẹ gật đầu và cười nói

"Dạ em khỏe rồi, cảm ơn chị đã quan tâm ạ"

Hồng Bích vẫn giữ nụ cười giả tạo trên môi và nhẹ lắc đầu.

"Có gì đâu...mà thôi em mau vào lớp đi"

"Dạ vâng"

nó nhẹ gật đầu, rồi bước đi thẳng về phía trước, khi nó bước qua ngang Hồng Bích thì cô ta cố ý đưa chân ra khiến cho nó vấp ngã. Nhưng may là đã có cánh tay khỏe mạnh kéo nó lại, không để nó té ngã xuống sàn đất lạnh lẽo. Nó theo sức kéo mà ngã vào một cơ thể vừa mạnh mẽ vừa ấm áp, nó khẽ ngược mặt lên nhìn. Là Hoàng Minh, anh đã nhanh tay kéo nó lại khi nhìn thấy nó sắp bị té ngã, một tay anh đang nắm chặt cổ tay nó, còn tay kia thì đang ôm lấy đôi vai bé nhỏ của nó. Lúc ấy nó có thể cảm nhận được từng hơi thở của anh, cảm giác trong lòng nó thật lạ.

"Cô có sao không?"

Hoàng Minh nhìn và hỏi. Nó khẽ giật mình liền rời khỏi vòng tay của anh, rồi nhẹ lắc đầu.

"Tôi không sao?"

Hồng Bích giả vờ vô tội.

"Xin lỗi, xin lỗi, chị tính cúi xuống cột lại dây giày thôi không ngờ lại đụng trúng em"

nghe vậy Hoàng Minh liền liếc mắt nhìn cô ta, anh không ngờ cô bạn Hồng Bích này lại đáng ghét như thế, lúc nãy chính mắt anh thấy cô ta cố ý đưa chân làm nó té mà giờ đưa lí do buồn cười ấy, thật là đáng để anh ghét mà. Vừa lúc đó Hải Nam từ phòng nhạc đi ngang qua nhìn tụi nó đứng ở đó, hình

như đang có chuyện gì đó, hần vội chạy đến hỏi.

"Có chuyện gì vậy?"

Hoàng Minh lạnh lùng nói

"Nếu muốn biết có chuyện gì thì mày tự đi hỏi cô bạn Hồng Bích xinh đẹp của mày đi"

Hải Nam nghe mà không hiểu gì hết nên quay sang qua Hồng Bích và hỏi

"Đã có chuyện gì vậy Bích?"

Hồng Bích tức giận liếc nhìn Hoàng Minh nhưng nhìn Hải Nam thì lại là ánh mắt vô tội.

"Tớ cũng không hiểu ý Minh là thế nào nữa"

Hoàng Minh đúng là không thể nhịn được nữa, anh tính nói hết cho Hải Nam biết nhưng đã bị nó cướp mất lời, nó vội lên tiếng nói

"Dạ không có chuyện gì đâu anh Nam, tại em chỉ nói chuyện chơi với nhau thôi ạ"

những lời ấy từ miệng nó thối lên khiến cho Hoàng Minh giật cả mình, ôi trời không lẽ Tuấn Phi đánh vào đầu nó bị chạm dây hay sao, mà sao lại chẳng giống bà chằn hung dữ thường ngày hết vậy, rõ ràng nó cũng nhận ra là Hồng Bích cố ý làm nó té ngã mà, sao còn bỏ qua cho cô ta nữa chứ?

Hải Nam cười tươi và bước tới nắm tay nó rồi nói giọng đầy quan tâm

"Em đừng học quá sức nha, anh sẽ đau lòng lắm đấy"

nó nhẹ gật đầu và cố cười nói

"Dạ em biết rồi, anh cũng vậy nha, đừng học và tập nhảy quá mệt đó"

Hải Nam nở nụ cười hạnh phúc chưa từng có, trong lòng hẳn thật sự rất hạnh phúc khi nó quan tâm mình như vậy. Nhìn nó với Hải Nam giờ thật giống người yêu, điều đó khiến cho Hồng Bích càng tức giận hơn. Lúc này Phương My và Ngọc Khánh với Thái Sơn từ phía sau bước tới, Phương My vui vẻ đưa chai nước ngọt cho nó.

"Nước ngọt của mày nè Lâm Lâm"

nó đưa tay đón nhận lấy chai nước ngọt từ tay Phương My và cười nhẹ. Ngọc Khánh nhìn và hỏi

"Sao mọi người đứng ở đây hết vậy, sao không vào lớp cũng gần tới tiết học rồi mà"

Hải Nam vẫn giữ nụ cười hạnh phúc lúc này trên môi, hẳn nói

"Thôi anh về lớp trước nha"

nó cười và gật đầu.

"Dạ vâng ạ"

Hải Nam vui vẻ quay lưng đi. Hồng Bích liếc nhìn nó một cái, rồi tính quay lưng đi luôn. Nhưng cô ta vừa mới quay lưng thì Hoàng Minh vội lên tiếng.

"Bích, cậu đợi một lát"

rồi anh quay sang qua tìm nó và nói

"Mọi người cứ vào lớp trước đi"

tìm nó không nói gì chỉ nhẹ gật đầu và bước thẳng vào lớp học của mình. Hồng Bích nhìn và hỏi

"Có chuyện gì vậy Minh?"

Hoàng Minh khó khăn bước tới gần cô ta và nói

"Chuyện cậu làm với Ngọc Lâm lúc nãy tớ đã thấy hết rồi"

Hồng Bích bất ngờ mở to đôi mắt nhìn.

"Cậu..."

Hoàng Minh nhếch môi một cái.

"Là bạn bè với nhau từ nhỏ tớ không muốn cậu đã sai rồi lại càng sai nữa"

trên môi đang nở nụ cười nhẹ nhưng ánh mắt của anh đầy lạnh lùng, khiến người ta phải rung vẩy. Nói xong Hoàng Minh vội bước đi nhưng khi đi ngang qua vai Hồng Bích thì cô ta lên tiếng nói

"Vi Hải Nam, tớ sẽ dùng mỗi thủ đoạn khiến con nhỏ Ngọc Lâm đó biến mất, cậu có thể đừng xem vào, được không Minh, tớ thật sự yêu Hải Nam"

những lời đó của Hồng Bích khiến cho bước chân Hoàng Minh đứng yên tại chỗ, dùng mỗi thủ đoạn khiến cho nó biến mất ư, anh không thể tin vào tai mình, một cô gái xinh đẹp giàu sang như Hồng Bích mà có thể thốt lên những lời đó. Lúc đầu anh tưởng cô ta vì ghen tị với nó nên giờ mấy trò trẻ con thôi chứ nhưng không ngờ chính miệng cô ta lại nói ra hai chữ "thủ đoạn" xem ra anh đã quá xem thường cô ta rồi, anh cười lạnh và nói

"Yêu ư, kiểu như cậu không phải yêu mà là kiếm lợi. Bích à chúng ta là bạn nhưng tớ xin lỗi, tớ nhất định bảo vệ Ngọc Lâm đến cùng"

nói xong Hoàng Minh cố bước đi nhanh không muốn nghe Hồng Bích nói thêm bất cứ câu nào nữa. Hồng Bích tức giận đến đôi tay bắt giắc nắm chặt lại, cô ta quay lại nhìn theo Hoàng Minh đi và nói thầm.

"Nếu thế cậu đừng trách tớ tại sao lại ra tay với cậu"

Hoàng Minh vào lớp và về chỗ ngồi nhưng hình như cô giáo Hà lên lớp hơi muộn thì phải, anh vào lớp trễ 10 phút rồi mà vẫn chưa thấy cô Hà ở lớp.

"Này, sao lúc sáng cô lạnh nhạt với thằng Nam mà lúc này cô tỏ quan tâm nó quá vậy"

Hoàng Minh tò mò hỏi. Nó đang coi lại bài cả tuần qua khi nghe anh hỏi thế thì nó buông cuốn tập xuống và nói

"Nếu chuyện đã được định sẵn thì sao trốn thoát được, tôi đành đối mặt thôi"

Hoàng Minh nghe giọng của nó thì đã biết trong lòng nó đang rất khó chịu, anh nói qua chuyện khác.

"Mà sao cô bắt Trang phải gạt Khánh là Sơn bị dục xe vậy"

nó cười cười và nói

"Con người chúng ta chỉ đến khi mất đi thì mới biết cái gì quan trọng nhất thôi"

Hoàng Minh cười nhẹ.

"Cô thật thông minh"

nó cười đất ý.

"Chứ sao, tôi mà"

*****hết chương: 48*****

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Ngọc Hùng rất đúng giờ, tụi nó vừa tan học ra thì đã thấy chiếc xe anh ta ở trước cổng trường rồi. Thấy tụi nó bước ra thì anh ta vui vẻ mở cửa xe bước xuống nói

"Thời gian vừa đúng luôn nhì"

nó bước tới cười nói

"Thế mà em còn tưởng phải đứng chờ lâu lắm anh hai mới tới chứ?"

Ngọc Hùng dùng tay xoa đầu nó và cười mỉm

"Cái đứa em này sao lúc nào cũng nghĩ xấu cho anh trai hết thế?"

nó đưa ngón tay lên môi suy nghĩ chút, rồi nói

"Em nhớ từ trước giờ anh hai luôn luôn đến trễ mà, không tin thì cứ hỏi My thử xem"

bất chợt hai anh em nó quay sang qua nhìn Phuong My đang đứng bên cạnh, ánh mắt cả hai giống như đang chờ câu trả lời từ cô. Phuong My khẽ đỏ mặt cười và hỏi

"Sao...tự nhiên...kéo tôi vào chứ?"

Hoàng Minh bật cười và lên tiếng nói

"Thôi mà hai người đừng đùa nữa, My sợ đỏ mặt rồi kia"

hai anh em nó nhìn nhau rồi ôm bụng cười, nó ôm vai Phuong My và vui vẻ nói

"Tao thật chưa thấy người hiền như mày đấy My, người ta nói đùa thôi cũng không nhận ra nữa"

Phuong My lắc đầu.

"Tao chỉ sợ làm hai người buồn thôi"

Ngọc Hùng cười nói vui vẻ

"Thôi nào lên xe về nè"

Hoàng Minh vội nói

"Tớ về chung với Hải Nam là được rồi"

giờ mọi người mới nhớ ra sự có mặt Hải Nam này giờ, nó quay qua thoáng thấy ánh mắt buồn của Hải Nam, sao bốn người tại nó nói chuyện vui vẻ với nhau mà không ai để ý đến hắn vậy, nó khẽ bước tới gần Hải Nam và nói

"Anh nhớ chạy xe cẩn thận nhé"

Hải Nam nghe vậy thì liền vui vẻ và nhẹ gật đầu

"Ừ anh biết rồi, em cũng cố nghỉ ngơi nhiều nha"

Ngọc Hùng cố ý nhắc nhở

"Về thôi Lâm Lâm, muộn rồi đấy"

rồi anh ta lên xe ngồi chờ.

"Baybay hai anh nhé"

Phuong My và nó cùng nói, rồi lên xe về. Chiếc xe vừa chạy đi thì Hoàng Minh liền nói

"Chúc mừng mày nha cậu chủ"

Hải Nam quay qua cười hỏi

"Ý gì đây hả?"

Hoàng Minh nhếch môi cười

"Thì chúc mừng công chúa Hoàng xinh đẹp đã trở về với mày và bắt đầu quan tâm mày đấy"

Hải Nam không cách nào thôi nụ cười hạnh phúc trên môi mình được, hắn đánh nhẹ vai Hoàng Minh một cái rồi nói

"Nhiều chuyện quá, đi về thôi"

Trên xe Ngọc Hùng khó chịu hỏi.

"Tại sao em lại tỏ vẻ quan tâm cậu ta chứ?"

nó ngồi kế bên khê cau mài lại và nói

"Nếu chuyện được định sẵn thì sao phải trốn tránh"

Ngọc Hùng vừa lát xe vừa nói

"Anh đã nói sẽ bàn lại với cha mẹ rồi mà, em không cần ép buộc bản thân như thế?"

nó nhìn và hỏi

"Anh hai nghĩ chỉ vài ba câu của anh hai sẽ quyết phục cha mẹ thật sao? Cha đã lôi em từ bên Anh về đây là đủ hiểu rồi"

Ngọc Hùng bắt đầu nổi nóng lên.

"Anh thả từ bỏ ước mơ làm bác sĩ của mình vào công ty làm, chứ không muốn nhìn thấy em phải chịu áp lực cả đời này. Em có hiểu những gì anh nói không Lâm Lâm"

nghe những lời ấy của anh trai mình nó thoáng ngạc nhiên, không ngờ anh ta lại chịu từ bỏ ước mơ làm bác sĩ từ nhỏ của mình để đổi lấy cuộc sống bình yên của nó mà thôi, có người anh trai tốt như thế thì còn chê vào đâu được nữa chứ? Nó nhìn anh trai của mình rồi khê gật đầu. Ngọc Hùng liếc nhìn nó, thấy nó khê gật đầu thì anh biết cuối cùng đứa em gái bé nhỏ của mình cũng hiểu ý tốt của mình rồi, anh ta khê lắc đầu và thở dài, thật không biết sau này cuộc sống của nó sẽ đi đâu về đâu nữa. Hai anh em nó tranh cãi này giờ Phương My ngồi phía sau vẫn giữ im lặng, vì cô biết chuyện này là chuyện riêng gia đình nó cô không tiện xem vào, dù thân thiết đến mấy nhưng có những chuyện cô không có quyền xem vào, lúc này cô mới lên tiếng nói

"À anh Hùng, anh chờ Lâm Lâm về nhà trước rồi chờ em về sau nha, tại em có một bài môn lý em không hiểu lắm nên lát nữa anh giúp em, được không?"

Ngọc Hùng gật đầu.

"Được, anh rất sẵn lòng giúp tiểu thư Phương My xinh đẹp mà"

--30 phút sau, tại biệt thự Nguyễn gia--

Ngọc Hùng dừng xe trước cổng nhà Phương My và nhẹ đầu qua hỏi

"Em có chuyện gì muốn nói riêng với anh vậy?"

Phương My bối rối nói

"Em có việc...muốn nhờ anh giúp..."

Ngọc Hùng đưa ánh mắt tò mò nhìn cô.

"Việc gì, em cứ nói đi"

Phương My ngồi thẳng lưng hơn và nói

"Anh hãy điều tra gia đình anh Minh giúp em, tại sao cha anh ấy suốt uống rượu và tại sao lại tàn nhẫn đánh đập anh ấy"

nghe xong thì ánh mắt của Ngọc Hùng chợt buồn bã nhưng anh ta vẫn cố cười ngượng và hỏi

"Có phải...em yêu cậu ấy không?"

Phương My có chút hoảng hốt trước câu hỏi của Ngọc Hùng nhưng rồi cô cũng có can đảm gật đầu thừa nhận.

"Dạ phải, em yêu anh Minh"

nụ cười ngượng trên môi Ngọc Hùng đã tan biến sau khi nghe xong câu trả lời của Phương My, anh ta vội quay mặt qua chỗ khác, hai bàn tay bất giác nắm chặt lại, trong lòng anh ta tự nhiên có chút gì đó gọi là đau, anh ta cố giữ bình tĩnh và gật đầu.

"Ok, điều tra xong anh sẽ nói với em ngay"

Phương My nở nụ cười vui mừng,

"Thật à, em cảm ơn anh nhiều lắm"

Ngọc Hùng khê gật đầu,

"Thôi em mau vào nhà đi"

Phuong My gạt đầu và mở cửa bước xuống xe.

"Bay anh nhé"

"Ừ bay em"

Ngọc Hùng nhẹ gạt đầu, rồi lái xe đi ngay, trong lòng anh ta lúc này không hiểu sao lại khó chịu vô cùng, việc Phuong My đã yêu Hoàng Minh sao lại khiến anh ta thấy nhói tim quá vậy, anh ta chạy thẳng về nhà luôn chẳng còn tâm trạng đi đâu nữa cả? Vừa bước vào phòng khách thì thấy nó đang ngồi trên bộ ghế sofa, trên tay còn ôm chú chó con lông trắng như tuyết, trông rất dễ thương.

"Sao không lên phòng nghỉ ngơi đi"

Ngọc Hùng bước tới hỏi. Nó đang vui vẻ vuốt lông chú chó con dễ thương trên tay mình, nghe Ngọc Hùng hỏi liền quay qua nói

"Em đang đợi anh hai"

Ngọc Hùng ngồi xuống đối diện với nó và hỏi

"Đợi anh chi vậy"

"My đã nói chuyện gì với anh hai thế?"

nó vội hỏi. Ngọc Hùng nhẹ lắc đầu.

"Lúc trên xe em cũng nghe thấy mà, My chỉ nhờ anh giải thích bài môn lý cho em ấy hiểu thôi"

nó nhìn và nói

"Anh hai xạo, My thông minh như thế thì sao có bài nào làm khó nó được chứ? Anh hai mau nói thật đi"

Ngọc Hùng thờ dãi và cầm bình trà trên bàn lên rót vào tách.

"Em ấy nhờ anh điều tra gia đình Minh, coi tại sao cha Minh lại không hề yêu thương cậu ấy"

về mặt nó chẳng có chút gì gọi là bất ngờ, nó thản nhiên nói

"Biết ngay mà, biết thế nào cũng có liên quan đến anh ta mà"

Ngọc Hùng im lặng uống trà. Nó đặt nhẹ chú chó con xuống ghế và nói

"Anh hai khỏi đi điều tra"

rồi lấy từ trong cặp ra một bao bì màu vàng đưa đến trước mặt anh trai mình và nói tiếp.

"Đây là của anh Ken...tất cả thông tin của Hoàng Minh đều ở đây hết"

Ngọc Hùng vội để tách trà xuống bàn rồi cầm lấy bao bì từ tay nó và hỏi

"Làm sao em có cái này"

nó dùng tay vén nhẹ mái tóc dài của mình và nói giọng buồn bã.

"Lần trước em đã đến khách sạn của anh Ken ở và thấy nó ở dưới sàn...hình như anh ấy đi vội quá nên làm rơi thì phải?"

Ngọc Hùng nhìn và hỏi khẽ.

"Lâm Lâm, em còn giận Ken vì không nói tiếng nào thì đã bỏ đi không?"

nó bế chú chó con lên và lạnh nhạt nói

"Em không biết..."

Ngọc Hùng khẽ cau mày và nói khẽ

"Thật ra Ken...nó..."

"Ồi Lâm Lâm, con về rồi hả?"

ông bà Hoàng đi làm về, vừa thấy nó đang ngồi trong phòng khách thì bà Hoàng liền lên tiếng hỏi. Cũng chính như vậy đã vô tình cắt ngang lời của Ngọc Hùng đang tính nói ra. Hai anh em nó nhẹ nhàng đứng dậy và đồng tâm gọi khẽ.

"Cha mẹ"

ông bà Hoàng bước tới ngồi xuống, bà Hoàng nhìn nó và hỏi

"Con đã thấy khỏe hẳn chưa?"

nó nhẹ gật đầu và rót hai ly trà.

"Dạ con đã khỏe hẳn rồi, mẹ không cần lo đâu"

Ngọc Hùng đứng nhìn ông Hoàng và nói

"Cha, con có chuyện muốn bàn bạc lại với cha ạ"

ông Hoàng đang cầm ly trà lên uống.

"Chuyện gì thế?"

nó đứng kế bên dùng tay kéo nhẹ tay áo sơ mi của Ngọc Hùng và khẽ lắc đầu, vì nó biết rõ Ngọc Hùng đang muốn nói chuyện gì và nó biết nói ra cũng vậy, chỉ làm cho ông Hoàng tức giận thôi. Là anh em của nhau không cần nói thì Ngọc Hùng cũng hiểu ý nó nhưng anh ta vẫn muốn thử một lần, anh ta nói với vẻ nghiêm túc.

"Con xin cha mẹ hãy suy nghĩ lại về hôn ước của Lâm Lâm với con trai bác tư, đừng mang hạnh phúc em gái con ra đánh đổi lợi ích cho công ty"

nghe xong thì ông Hoàng hơi tức giận.

"Ngọc Hùng, con có biết mình đang nói gì không?"

bà Hoàng bật dậy và lớn tiếng hỏi. Ngọc Hùng nhẹ gật đầu

"Con biết mình đang nói gì mà, con đang thay Lâm Lâm lên tiếng hủy bỏ hôn ước này"

ông Hoàng bỗng đứng lên và nói giọng giận dữ.

"Không hủy bỏ hôn ước này được, Lâm Lâm nhất định hãy lấy Hải Nam"

nói xong thì ông Hoàng liền quay lưng đi bỏ lên lầu. Bà Hoàng nhìn hai anh em nó và thở dài.

"Từ giờ đừng bao giờ nhắc đến chuyện hủy hôn này nữa"

giọng điệu của ông bà Hoàng thật giống đang ra lệnh cho người khác, nói xong cả hai vợ chồng liền lên lầu bỏ lại hai anh em nó với buồn phiền trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

"Thứ em cần nè"

Ngọc Hùng đến nhà đưa cho Phương My một bao bì màu vàng. Phương My vội đưa tay ra cầm lấy bao bì từ tay Ngọc Hùng và hỏi giọng vui mừng

"Mới hai ngày đã có rồi sao, nhanh thế"

Ngọc Hùng cố cười nói vui vẻ.

"Anh mà, sao không nhanh được"

Phương My chẳng hề quan tâm đến cảm xúc của người đang trước mặt mình như thường ngày, cô vội vàng mở bao bì ra xem, bên trong là một sấp giấy

đáy ghi đủ thông tin của gia đình Hoàng Minh. Ngọc Hùng nhìn Phương My đang tâm chú đọc kĩ từng chữ về Hoàng Minh thì tự nhiên anh ta cảm thấy nhói tim một cách kì lạ. Phương My vừa đọc vừa nói

"Thì ra cha anh Minh không có việc làm nên mới thành ra như thế"

Ngọc Hùng nhẹ gật đầu.

"Chính xác, ông ta thấy mình vô dụng nên uống rượu suốt ngày"

rồi anh ta lấy từ túi ra một tấm danh tiết đưa cho Phương My và nói tiếp

"Chỉ cần cho ông ta một việc làm ổn định thì ông ta sẽ không làm khổ Hoàng Minh nữa đâu. Nhà hàng này đang cần quản lý, em cứ đưa tấm danh tiết này cho Hoàng Minh đi"

Phương My cầm danh tiết và im lặng suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng nói

"Em muốn chính tay mình đưa cho bác ấy"

"Cái gì?"

Ngọc Hùng khẽ giật mình. Phương My vừa bỏ sắp giấy trở lại vào bao bì vừa nói

"Giờ em đến nhà anh Minh gặp riêng hai bác, vì theo em được biết thì giờ này anh Minh đã đi làm thêm rồi"

Ngọc Hùng nhìn và hỏi

"Bộ em không muốn cho Minh biết em đã giúp đỡ cậu ấy sao?"

Phương My nhẹ gật đầu

"Em không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của anh ấy đâu"

cô không muốn làm tổn thương Hoàng Minh nhưng lại đang vô tình làm tổn thương một ai kia mà chẳng hay biết. Ngọc Hùng cười đắc dĩ và nói khẽ

"Minh, cậu ấy thật có phúc... Thôi để anh đưa em đến đó"

Phương My thoáng ngạc nhiên.

"Thế có làm phiền anh quá không?"

Ngọc Hùng vói tay mở cửa xe hơi và lắc đầu

"Để một mình em đi anh không yên tâm đâu, lên xe đi"

Phương My do dự một chút nhưng rồi cuối cùng cũng gật đầu đồng ý để Ngọc Hùng chở mình đi.

Sau hai tiếng đồng hồ thì chiếc xe của Ngọc Hùng đã dừng lại trước ngôi nhà nhỏ. Ngọc Hùng nhìn ra ngoài và nói

"Địa chỉ đúng là ở đây rồi"

Phương My nhẹ gật đầu và mở cửa bước xuống, cô vừa bước đi vừa nhìn xung quanh và cô tự hỏi rằng, đây là nơi Hoàng Minh đã sống ư, ngôi nhà mà chỉ được một nửa góc của căn phòng cô là chỗ gia đình anh ở sao? Thế không phải cực khổ cho anh quá sao, cô thật không tưởng tượng nổi làm sao bốn người có thể ở trong ngôi nhà nhỏ bé như thế...

lúc này có một người phụ nữ từ trong bước ra, đó là mẹ của Hoàng Minh, bà Vũ. Vừa nhìn thấy Phương My và Ngọc Hùng đang đứng trước cửa nhà mình thì bà Vũ thoáng ngạc nhiên và buột miệng hỏi

"Sao cô cậu... lại ở đây..."

Phương My nhẹ cúi đầu.

"Chào bác ạ"

bà Vũ hoảng hốt cúi đầu chào lại Phương My và hỏi

"Cô cậu đến đây chẳng hay có việc gì ạ"

Ngọc Hùng lúc này bước tới hỏi

"Bác có thể cho tụi con vào nhà, được không ạ"

bà Vũ bối rối gật đầu.

"Dạ...dạ mời cô cậu vào nhà ạ"

rồi cả ba người bước vào trong cùng lúc, vừa bước vào nhà thì đã thấy ông Vũ đang cầm chai rượu uống.

"Dạ con chào bác trai"

Phuong My lễ phép lên tiếng chào hỏi. Nhưng đáp lại sự lễ phép ấy là những lời không đáng hoàng.

"Cô là con nhỏ nào, nhìn cũng xinh lắm đấy. Nào, lại đây"

ông Vũ vừa bước tới vừa nói. Ngọc Hùng nhanh bước tới chặn ông Vũ liền và nhỏ nhẹ nói

"Xin bác hãy nói chuyện đáng hoàng chút"

ông Vũ vốn dĩ đã rất say rồi, ông xô cánh tay Ngọc Hùng đang chặn mình ra và hung dữ hỏi

"Mày là thằng nhóc nào, sao dám múa tay múa chân với tao hả?"

nói thật là nếu không nể mặt Hoàng Minh đã bắt chấp tất cả bảo vệ nó thì Ngọc Hùng đã đưa chân đá vào bụng ông Vũ ngay khi ông nói những lời không đáng hoàng ấy với Phuong My rồi và cũng không cần cố ẩn nói nhỏ nhẹ với loại người như thế.

lúc này bà Vũ vội chạy tới kéo ông chồng đáng ghét của mình ngồi xuống ghế cây cũ và nói.

"Cô cậu ấy là người quen với ông bà chủ Kim đây, đừng vô lễ với họ"

rồi bà quay sang qua nhìn Phuong My với Ngọc Hùng và lo sợ nói

"Xin lỗi, ông say quá rồi xin cô cậu tốt bụng bỏ qua ạ"

Phuong My vội lắc đầu.

"Dạ không sao đâu bác... Thật ra con đến đây...để tìm bác trai ạ"

rồi cô khẽ bước tới trước mặt ông Vũ và hỏi

"Bác trai...bác có muốn tìm việc làm không ạ"

ông Vũ nhìn và cười đều.

"Hừ, cô nghĩ xem, ta ở nhà có rượu uống suốt, đi làm chi cho cực khổ"

Ngọc Hùng nhìn khuôn mặt ông Vũ thật là sắp nhịn hết nổi rồi, ôi trời sao trên đời này lại có loại người đáng ghét như ông ta chứ?

ông Vũ bỗng đứng dậy nắm lấy tay Phuong My và cười nói

"Nhưng ta muốn có cô"

Phuong My hoảng hốt hỏi

"Bác đang làm gì vậy, mau buông tay con ra đi"

Ngọc Hùng vội chạy tới kéo Phuong My ra qua một bên và tặng ông Vũ một quả đấm vào mặt.

"Lão già đáng ghét này, sao trên đời này lại có loại người như ông chứ?"

Ngọc Hùng tức giận tính đánh ông tiếp nhưng bà Vũ đã nắm cổ tay anh ta lại với vẻ mặt lo sợ,

"Cậu Ngọc Hùng, xin cậu hãy tha cho ông đi, tại ông uống say quá nên mới thất lễ như thế thôi"

Phuong My dù rất sợ hãi nhưng khi thấy bà Vũ cầu xin như thế thì cô cố bình tĩnh lại và lên tiếng nói.

"Anh Hùng, hãy buông bác ấy ra đi, em xin anh"

Ngọc Hùng ngạc nhiên quay qua nhìn Phương My, ánh mắt của cô lúc này thật khiến anh ta đau lòng quá, vì ánh mắt ấy đang đầy yêu thương nhưng chẳng phải dành cho anh ta mà là dành cho gia đình Hoàng Minh, cô chỉ vì yêu Hoàng Minh nên bị ông Vũ ức hiếp như thế mà vẫn lên tiếng năn nỉ sao? Ngọc Hùng tức giận đẩy ông Vũ xuống đất và nói giọng lạnh.

"Tốt nhất là ông đừng hoảng lại cho tôi, nếu không đừng trách"

quả đấm của Ngọc Hùng đã giúp ông Vũ tỉnh rượu nhiều rồi, ông liền gật đầu vì cảm thấy sợ ánh mắt tức giận đang trước mặt mình lúc này.

Phương My khẽ bước tới đỡ ông Vũ đứng dậy phụ bà Vũ và nói giọng dịu dàng.

"Bác trai à uống rượu không tốt cho sức khỏe đâu và con cầu xin bác đừng làm khổ mẹ con anh Minh nữa, họ đều vẫn yêu thương bác dù thường ngày bác mắng chửi họ đến mức nào. Con biết mình là người ngoài không có tư cách xem vào gia đình nhưng con thật lòng không nỡ nhìn thấy anh Minh vừa đi học vừa đi làm 3,4 công việc một ngày cực khổ như thế. Lúc này bác đã thấy đấy khi có người đánh bác thì bác gái vội vàng cầu xin, vì sao bác ấy phải hạ mình cầu xin người ta chứ, còn không phải vì yêu thương người chồng như bác sao?"

Nước mắt của Phương My khẽ rơi, đã rơi từ lúc nào chính bản thân cô cũng không hay nữa. Nghe xong những lời chân thành ấy của Phương My thì ông Vũ quay đầu lại nhìn người vợ yêu quý của mình đang rơi nước mắt, trong lòng ông bỗng có cảm giác tội lỗi, giây phút này đây ông chợt nhận ra rằng, ông quá sai, thật sự ông đã quá sai lầm khi tàn nhẫn với vợ con mình như thế, ông không chỉ cờ bạc rượu chè mà còn đánh đập vợ con mình vô cớ nữa. Ông Vũ lúc này cảm thấy mình trước giờ tội tệ, ông bỗng nắm tay bà Vũ và nghẹn ngào nói

"Bà ơi tôi xin lỗi bà nhiều lắm tôi biết tôi sai rồi, mong bà hãy tha lỗi cho tôi...tôi biết lỗi rồi mà"

bà Vũ thoáng ngạc nhiên nhưng rồi bà vừa khóc vừa nói

"Tôi chưa từng trách ông, thật sự chưa từng... Chỉ cần ông chịu sửa đổi thôi..."

ông Vũ rơi lệ và gật đầu liên tục.

"Tôi hứa, tôi sẽ sửa đổi sẽ không làm khổ bà và hai con nữa đâu"

rồi hai vợ chồng ôm chầm lấy nhau khóc trong vui mừng. Phương My quay qua nhìn Ngọc Hùng và cười thật tươi. Ngọc Hùng cũng cười tươi và đưa ngón cái lên.

"Em làm tốt lắm My"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Một ngày kẻ xấu xa như Tuấn Phi chưa bị cảnh sát bắt thì ngày đó Ngọc Hùng vẫn chưa yên tâm để nó và Phương My tự đến trường, mỗi ngày anh ta đều chịu khó chờ tại nó đi rồi chờ tại nó về tận nhà.

nhưng hôm nay hai anh em nó chuẩn bị ra khỏi nhà thì điện thoại Ngọc Hùng bỗng vang lên.

"Em chờ anh chút"

Ngọc Hùng nói một tiếng với nó rồi bước ra xa nghe điện thoại. Không biết đầu dây bên kia là ai không biết đã nói gì chỉ thấy Ngọc Hùng quay qua khó xử nhìn nó và nói khẽ

"Tôi sẽ đến liền"

rồi anh ta cúp máy với vẻ mặt lo lắng vô cùng. Nhìn anh trai mình nắm chặt chiếc điện thoại trong tay thì nó thầm nghĩ, nếu trong tay anh ta giờ là một thứ khác thì chắc bị bóp tan tã rồi quá, nó khẽ bước đến gần hỏi

"Có chuyện gì thế anh hai"

Ngọc Hùng khó xử nói

"Anh đang có việc cấp...nhưng..."

là hai anh em ruột thịt nên độ hiểu nhau hơn người thường chứ, khỏi nói thì nó cũng biết anh trai mình đang đắn đo gì rồi, nó cười nói

"Anh hai cứ đi đi, em và My tự đến trường được mà"

Ngọc Hùng vẫn không yên tâm, vì nó và Phương My là hai người con gái quan trọng nhất trong lòng anh ta mà, làm sao anh ta có thể tui nó gặp nguy hiểm được chứ? Nhưng thật sự có một ai đó đang nguy hiểm đến mạng, giờ anh ta thật muốn chém mình ra thành hai để có thể lo cho hai bên cùng lúc. Trong lúc anh ta đang rối không biết làm gì thì bà Hoàng từ lầu bước xuống nói

"Nếu con bận thì đi đi, để mẹ kêu Hải Nam qua chở Lâm Lâm đến trường cho"

hai anh em nó bất ngờ quay qua nhìn. Ngọc Hùng vội hỏi

"Mẹ lại muốn tạo cơ hội cho cậu ta thân với Lâm Lâm thêm nữa hả?"

nó vội lắc tay Ngọc Hùng và nói khẽ

"Thôi mà anh hai, để anh Nam đến đưa em cũng được, anh hai đang có việc bận mà"

Ngọc Hùng khẽ cau mày nhìn chiếc điện thoại cảm ứng trong tay mình một lúc rồi gật đầu.

"Em nhớ hãy hết sức cẩn thận đấy"

nói vừa dứt câu thì anh ta dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi nhà và lên xe đi. Bà Hoàng lấy điện thoại từ túi xách ra và nói

"Đề mẹ gọi cho Hải Nam"

nó nhẹ gật đầu và bước tới điện thoại bàn bấm gọi cho Phương My.

Khoảng 50 phút sau thì nó đã thấy Hải Nam và Phương My chạy xe đạp đến. Vừa dừng xe lại trước mặt nó thì Phương My đã vội nói

"Xin lỗi...tại tao bận chút việc"

khỏi đoán thì nó cũng biết người mẹ kế độc ác lại ức hiếp cô nữa rồi.

Hải Nam vui vẻ nói

"Ngọc Lâm, em lên xe đi nè"

giờ nó mới để ý đến, trên khuôn mặt hotboy của Hải Nam đầy mồ hôi, mà cũng đúng thôi, tại nhà hán xa quá mà, chỉ 50 phút thôi hán đã đến ngay nhà nó, vậy xem ra hán đã đạp xe nhanh nhất có thể rồi, nó nhẹ gật đầu và ngồi lên xe Hải Nam.

Khi gần đến cổng trường học thì nó đã thấy tui Ngọc Khánh đang đứng yên ở đó, nó tò mò nhìn theo hướng tui Ngọc Khánh đang nhìn thì thấy Quỳnh Trang và một cậu con trai lạ mặt, hình như cả hai người họ đều đang rung nước mắt. Hải Nam với Phương My đạp xe tới gần và dừng lại. Nó vội nhảy xuống xe và chạy tới bên Ngọc Khánh hỏi.

"Khánh, đang có chuyện gì thế?"

Ngọc Khánh quay qua nhìn và nói giọng vui mừng

"Đó là Thế Vinh, người mà Trang yêu đấy Lâm Lâm"

nó vừa bất ngờ vừa vui mừng và quay qua nhìn cậu con trai đang đứng phía trước, cậu bạn Thế Vinh này nhìn cũng không tệ đâu nha, trông cũng khá đẹp trai và lịch sự.

"Cuối cùng tớ cũng tìm thấy cậu rồi Quỳnh Trang"

Thế Vinh mỉm cười và nói. Quỳnh Trang lúc này đầy cảm xúc, cảm xúc đến mức cô ta muốn nói mà chẳng thể nào thành lời được, người mà cô ta mong nhớ bấy lâu, nay đã đứng ở trước mặt, cô ta thật không biết nên bắt đầu từ đâu nữa, cô ta khẽ rơi nước mắt vì quá vui mừng.

Thế Vinh bước tới nắm chặt lấy hai đôi tay Quỳnh Trang và nói giọng ngọt ngào.

"Từ giây phút này kể đi tớ sẽ nắm chặt tay cậu sẽ không để cậu rời xa tớ thêm một lần nào nữa"

Quỳnh Trang bật khóc và lao đến ôm lấy Thế Vinh thật chặt.

"Tớ xin lỗi cậu, sau này tớ sẽ không rời xa cậu nữa đâu tớ xin hứa đấy"

tất cả mọi người đều vui mừng vỗ tay. May là thầy cô trường này đều đến rất sớm và chẳng bao giờ ra ngoài, nếu họ nhìn thấy cảnh tượng yêu đương ngọt ngào này thì chắc sẽ đuổi học cả đám quá.

Thế Vinh với Quỳnh Trang lúc này buông nhau ra và nắm tay cùng bước tới trước mặt Ngọc Khánh. Thế Vinh lên tiếng nói trước.

"Tớ cảm ơn cậu nhiều lắm nha Khánh, nếu không nhờ cậu mỗi ngày đều gửi Email kể cho tớ biết mọi chuyện thì tớ và Trang chắc đã không tìm thấy nhau rồi"

Ngọc Khánh tỏ ra giận dữ hỏi

"Sao cả mấy tháng nay cậu không đọc Email tớ chứ, có biết mỗi ngày tớ đánh máy mỗi tay lắm không hả?"

Thế Vinh khẽ bật cười, cô bạn Ngọc Khánh này không thay đổi gì hết, vẫn thích vừa trách vừa đùa như xưa, cậu nhìn và nói

"Xin lỗi, tại tớ bận chút chuyện và hay đi lang thang tìm Trang nên không có thời gian coi Email. Hai ngày trước tớ mới thấy, liền đặt vé máy bay về và nhờ chú tớ làm giấy tờ để được về lại trường này học nè"

Thái Sơn bước tới đánh nhẹ vai Thế Vinh một cái và nói

"Lâu quá không gặp rồi nha thằng quý, chiều nay nhất định làm một bữa lớn mới được"

Thế Vinh vừa cười vừa gật đầu

"Rồi, rồi, chiều nay tớ sẽ mời mọi người một bữa, được chưa đại ca"

Rồi cả đám vui vẻ chạy vào trường. Phương My và nó đã vào lớp học của mình nhưng vẫn chưa thấy Hoàng Minh đâu. Phương My lo lắng trong lòng, sao hôm nay anh đến trễ quá nhỉ không biết có chuyện gì không nữa.

Đã vào tiết học luôn rồi nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng Hoàng Minh ở đâu hết, không riêng Phương My lo lắng mà cả nó cũng thấy kì lạ nữa, thường ngày anh có trễ nhưng cũng không trễ như hôm nay đâu, thật ra anh chết đi đâu mất vậy trời, nó trầm nghĩ vậy.

"Hôm nay chúng ta học bài mới nha"

cô giáo Hà cầm cuốn sách lên nói và chuẩn bị ghi lên bản thì ngay lúc này Hoàng Minh vội vã chạy vào. Cả lớp đều ngạc nhiên, kể cả cô giáo Hà nữa.

"Dạ em xin phép"

Hoàng Minh vội nói. Cô giáo Hà vẫn chưa kịp phản ứng thì anh vội chạy đến nắm cổ tay Phương My và nói

"Em theo anh chút"

rồi anh kéo tay cô ra khỏi lớp ngay trước mặt mọi người. Ngọc Khánh và nó bất ngờ quay qua nhìn nhau với ánh mắt không hiểu.

Hoàng Minh kéo Phương My chạy thẳng ra sân cỏ rộng lớn ở sau trường, anh bất chợt quay qua nhìn Phương My với ánh mắt giận dữ và hét lớn lên.

"SAO EM NHIỀU CHUYỆN QUÁ VẬY"

Phương My liền giật mình và ấp úng nói

"Em...chỉ...muốn..."

Hoàng Minh bỗng nhiên kéo cô vào lòng ôm thật chặt và thì thầm bên tai cô.

"Nhưng sự nhiều chuyện của em làm anh thấy ấm lòng lắm My à, anh cảm ơn em, thật sự rất cảm ơn em"

Phương My đơ người ra không hiểu đang có chuyện gì xảy ra nữa, cô lên tiếng hỏi

"Anh Minh...đang có chuyện gì vậy, anh làm em rối quá rồi đấy"

Hoàng Minh từ từ buông cô ra và nói khẽ

"Mẹ anh đã kể cho anh biết hết chuyện hôm qua rồi. Phương My...anh rất cảm ơn em, cảm ơn từng câu từng chữ của em đã nói"

Phương My mỉm cười và nhẹ lắc đầu.

"Em không cần lời cảm ơn của anh, em làm tất cả chỉ vì em yêu anh..."

đôi mắt to của cô lúc này từ từ khép lại và mái tóc dài của cô đang dịu dàng bay trong gió.

"Anh Minh...anh cho em một cơ hội, được không? Em yêu anh..."

Phuong My nhìn thẳng Hoàng Minh và ghen ngào nói. Hoàng Minh thật sự quá bất ngờ nghe những lời ngọt ngào ấy của Phuong My, thường ngày trông cô thật yếu đuối nhưng không ngờ hôm nay lại dũng cảm tỏ tình với anh như thế này, anh đưa tay vuốt ve mặt cô với sự dịu dàng trước đây chưa từng có.

"Em thật khờ quá, đúng ra những lời này nên để anh nói... Phuong My, hãy đồng ý làm người yêu anh nhé"

cảm xúc của Phuong My vỡ oà lên, cô khẽ rơi nước mắt và gật đầu liên tục.

"Em đồng ý"

rồi cô bỗng lao đến ôm lấy anh thật chặt, như sợ anh bỗng nhiên biến mất vậy. Nếu đây chỉ là một giấc mơ thì chắc chắn cô sẽ nguyện không bao giờ tỉnh lại, vì giấc mơ này quá ngọt ngào và đầy hạnh phúc.

Hoàng Minh cũng nhẹ nhàng ôm lấy cô, thì ì có lẽ người anh yêu chẳng phải là cô nhưng từ đây anh sẽ cố gắng yêu thương cô thật lòng, để xứng đáng với những gì mà cô đã hi sinh vì anh.

Ở gốc cây nào đó có một người con gái khác đang mỉm cười chúc phúc cho anh và cô nhưng chẳng hiểu sao hai giọt nước mắt cay đắng lại nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn ấy.

Ngọc Hùng đang ở trong một bệnh viện lớn nhất trong thành phố và trước mắt anh ta giờ đây là một người con trai đang hôn mê, anh ta ngồi xuống bên và hỏi khẽ

"Sao số mày khổ quá vậy"

lúc này người con trai ấy từ từ mở mắt ra... Ngọc Hùng vui mừng nói

"Cuối cùng mày cũng tỉnh lại rồi"

người con trai ấy nhìn và hỏi giọng yếu ớt.

"Sao mày lại ở đây giờ này, ai...sẽ bảo vệ Lâm Lâm"

Ngọc Hùng khẽ cau mày và nói

"Hay là mày chém tao làm hai luôn đi thẳng quỷ, mày yên tâm đi có Hải Nam đưa em ấy đến trường rồi sẽ không sao đâu"

người con trai ấy cười buồn và nhẹ gật đầu.

"Thế à... Mà cũng đúng...sớm muộn gì hai người họ sẽ lấy nhau thôi..."

nói xong người con trai ấy quay mặt qua nhìn cửa sổ, bên ngoài kia có một chiếc lá vàng khô đang khẽ rơi xuống mặt đất, trông thật buồn...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

Như lời hứa trước đó, sau khi tan học thì cả đám tụ tập kéo nhau tới nhà hàng để ăn mừng cho Quỳnh Trang đã chờ được người yêu Thế Vinh từ nước ngoài trở về. Giờ ai cũng có đôi có cặp hết rồi nên cả đám đều rất vui vẻ. Thái Sơn gọi cả bàn thức ăn, còn toàn những món đặc tiền không chứ, xem ra cậu phạt Thế Vinh người bạn cũ của mình không nhẹ tay chút nào cả? Ngọc Khánh khẽ cau mày nhìn

"Son, sao ông lại gọi những món đặc tiền thế, ai mà trả cho nổi chứ?"

Thái Sơn vui vẻ nắm tay Ngọc Khánh và nói giọng ngọt ngào

"Miền sao không phải vợ yêu trả là được rồi"

Ngọc Khánh ngại ngần quay mặt qua chỗ khác.

"Hừ, ai là vợ của ông cơ"

Thế Vinh nhìn và tò mò hỏi

"Son. Khánh, bộ hai người đang yêu nhau hả?"

Quỳnh Trang bật cười và lên tiếng trả lời thay hai người bạn tốt mình.

"Ừ đúng thế, họ đã chính thức yêu nhau rồi đấy"

Thế Vinh nghe vậy thì liền giả vờ buồn nói

"Haizz phải chuẩn bị tiền đi đám cưới hai người rồi"

Ngọc Khánh nhìn và phòng má.

"Thật uống cho tở mới vừa nãy còn thương tiếc túi tiền của cậu mà giờ cậu lại chọc ghẹo tở thế đấy"

Thái Sơn vui vẻ hỏi

"Vợ thấy chưa? Cái thằng quỷ này không phạt nặng là không được mà"

lúc này Hải Nam bật cười và lên tiếng nói

"Thôi thôi mọi người cứ ăn uống thoải mái đi, có gì thì Nam sẽ trả phụ cho. Vì phải chúc mừng cho Minh và My nữa chứ?"

vừa nghe câu đó thì tất cả đều ngạc nhiên quay qua nhìn về phía Hoàng Minh và Phương My đang ngồi. Tiến Thành buột miệng nói

"Không lẽ anh Minh và My..."

Thanh Ngọc vội nói tiếp lời.

"Cũng đang yêu nhau"

Ngọc Khánh nhìn và nói

"Thì ra hồi sáng anh Minh vội vàng kéo My ra ngoài để tỏ tình"

Thái Sơn cười nói vui vẻ.

"Quá bất ngờ nha"

những lời chọc ghẹo của cả đám đã khiến Phương My nhà ta đỏ mặt như trái cà chua chính vậy, trông cô lúc này dễ thương hết nói luôn. Hoàng Minh đá vào chân Hải Nam một cái nhẹ và nói

"Mày nhiều chuyện quá thằng quỷ, mày cứ lo cho công chúa Hoàng hung dữ của mày đi"

nãy giờ nó vẫn im lặng uống nước cam của mình nhưng khi nghe Hoàng Minh nói vậy thì liền liếc mắt nhìn anh và hỏi

"Này, anh một ngày không nói móc tôi thì anh ăn cơm không ngon hả?"

Hoàng Minh nhếch môi cười.

"Hình như là thế, thấy cô nổi giận lên tôi mới ăn ngon được"

Ngọc Khánh khẽ lắc đầu, ôi trời ă sao cái hai người này thích cãi nhau quá vậy.

Thanh Ngọc vội nói

"Thôi chúng ta ăn đi"

Phương My dịu dàng gấp miếng thịt bò vào chén Hoàng Minh và nói khẽ

"Anh ăn đi"

Hoàng Minh mỉm cười hạnh phúc.

"Em cũng ăn đi, em ớn quá đấy phải ăn nhiều vào"

Phương My cười thật tươi và nhẹ gật đầu.

"Dạ vâng"

nhìn Hoàng Minh và Phương My chăm sóc nhau như thế thì bỗng nhiên trong lòng nó lại có cảm giác chua chát, chính bản thân nó cũng chẳng hiểu sao mình lại có loại cảm giác ấy nữa. Lúc này có ai đó gấp vào chén nó một con tôm đã được bóc hết vỏ. Nó ngước mặt lên nhìn thì thấy Hải Nam đang cười thật tươi.

"Anh nhớ lúc nhỏ em rất thích ăn tôm"

Hải Nam vui vẻ nói. Nó nhìn xuống con tôm trong chén mình và cười ngượng.

"Em cảm ơn anh Nam"

đang ăn thì Quỳnh Trang bỗng cầm ly nước cam đứng lên nói

"Ngọc Khánh, Ngọc Lâm, tớ cảm ơn hai cậu vì đã giúp và đã bên tớ trong thời gian qua, nếu không nhờ có hai cậu thì chắc tớ đã không hạnh phúc như giờ rồi"

Ngọc Khánh và nó vội lắc đầu, Ngọc Khánh nói

"Ngốc quá đi tụi mình là bạn mà nói cảm ơn gì chứ? Bạn nói có đúng không Lâm Lâm"

nó cười nhẹ.

"Tất nhiên rồi, là bạn bè nên giúp đỡ nhau mà"

Thế Vinh nhìn nó và thắc mắc hỏi

"Sao một người gọi cậu là Ngọc Lâm, một người gọi cậu là Lâm Lâm, thế tớ nên gọi cậu gì đây"

nó cười cười và nói khẽ

"Thỳ cậu thôi"

Thế Vinh bật cười và ôm vai Quỳnh Trang rồi nói

"Tớ đùa xiu thôi, tớ sẽ theo Trang gọi cậu là Ngọc Lâm nha. Ngọc Lâm, tớ cũng cảm ơn cậu vì đã giúp Trang và Khánh hoá giải hiểu lầm. Mọi việc Khánh đã kể cho tớ biết hết rồi, thật lòng cảm ơn cậu nhiều lắm Ngọc Lâm"

"Trời, có gì đâu mà cảm ơn chứ?"

nó nhẹ lắc đầu và nói.

Hồng Bích đang đạp xe trên đường về thì bỗng có một người đội nón đen và đeo đầu trang chạy ra chặn đường lại.

"Anh...là ai...muốn gì?"

Hồng Bích hoảng sợ hỏi. Người đó dùng tay cời đầu trang ra và nói khẽ

"Là tớ đây, là Tuấn Phi đây, cậu đừng sợ"

Hồng Bích sau khi nhận ra cậu bạn Tuấn Phi của mình thì cô ta liền thở ra một hơi thật dài và bực mình hỏi

"Bộ cậu muốn dọa tớ chết hả?"

Tuấn Phi cười đều.

"Người ác sống lâu lắm nên cậu không dễ chết đâu"

"TUẤN PHI, CẬU..."

Hồng Bích tức giận tính chửi Tuấn Phi một trận nhưng không biết tại sao lại thôi. Tuấn Phi nhìn và nói

"Lúc giận cũng xinh nữa. Thôi tớ không đùa nữa, đồ mà cậu cần nè!"

rồi hắn ta đưa cho Hồng Bích một bịch nhỏ, trong bịch có vài viên thuốc. Hồng Bích cầm lấy bịch thuốc từ tay Tuấn Phi và nhỏ nhẹ hỏi.

"Cậu dạo hiểm ra đây là vì tớ sao?"

Tuấn Phi nhẹ gạt đầu và cười buồn.

"Vi cậu tớ có thể làm tất cả, chỉ cần cậu lên tiếng"

nghe xong câu đó không hiểu tại sao trong lòng Hồng Bích lại thấy hơi xúc động, chính cô ta cũng hiểu quá rõ tình cảm của Tuấn Phi dành cho mình từ trước giờ nhưng rất tiếc cô ta chẳng thể nào đáp lại được!

Tuấn Phi cũng biết quá rõ trong lòng Hồng Bích chỉ có một mình Hải Nam mà thôi nhưng lại không làm chủ được tình cảm của mình, cứ muốn yêu thương bảo vệ cô ta, cứ chấp nhận làm tất cả để cô ta được hạnh phúc, đâu biết rằng điều ấy đang dẫn mình đến con đường chết chạng nữa.

"Thôi tớ đi đây"

Tuấn Phi nói khẽ, rồi quay lưng đi nhưng mới đi được vài bước thì Hồng Bích đã vội gọi theo.

"Chờ đã Phi"

cô ta bỗng lấy hết tiền trong bóp mình ra rồi chạy tới đưa vào tay Tuấn Phi.

"Hiện giờ cảnh sát đang tìm cậu khắp nơi đấy, cậu cầm đồ ít tiền này đi"

Tuấn Phi thoáng ngạc nhiên với thái độ lo lắng của Hồng Bích lúc này, chỉ cần có một chút lo lắng của người mình yêu nhất như thế thôi thì hẳn ta đã sức lực trốn chạy cả thế giới này rồi, nước mắt của hẳn ta muốn tuôn ra vì xúc động nhưng hẳn ta đã cố gắng cười mỉm và nói khẽ

"Cảm ơn cậu, Hồng Bích... Nếu có chuyện gì thì nhớ gọi cho tớ nha, số điện thoại ấy chỉ có một mình cậu biết thôi"

Hồng Bích liền gật đầu.

"Cậu cẩn thận đấy"

Tuấn Phi lùi về sau vài bước và quay lưng đi, sao trông hẳn ta lúc này đây cô đơn quá vậy. Quá đúng tình yêu là liều thuốc độc mà, dù người khôn ngoan thế nào khi yêu rồi đều mù quáng

Ở nhà, ông Hoàng đang nói chuyện nghiêm túc với vợ mình trong phòng khách.

"Bà này, thằng Hùng đang thực sự phản bội hôn ước của Lâm Lâm với Hải Nam đấy"

bà Hoàng nhẹ gật đầu và cau mày lại.

"Tôi cũng đang lo về việc này đây...chuyện đầu đầu nhất là tội nhỏ không biết công ty đang gặp khó khăn"

ông Hoàng tựa lưng vào ghế sofa và thở dài.

"Tôi nghĩ phải mau cho hai đứa nó đình hôn trước, chỉ như vậy mới có thể nhờ bác tư Kim cứu giúp công ty mình thôi"

bà Hoàng buồn bã gật đầu.

"Chỉ có cách này thôi"

*****hết chương: 52*****

Truyện của chúng ta sẽ như thế nào đây, Sứ mời m.n đón đọc tiếp nhé

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53

Hai anh em nó đang vui vẻ ăn sáng và trò chuyện với bà Tám ở dưới bếp thì ông bà Hoàng từ lầu bước vào.

"Good Morning nha cha mẹ"

hai anh em nó đông tâm cùng nói một câu. Bà Hoàng ngồi và nhẹ gật đầu

"Ừ chào buổi sáng"

nhìn thấy vẻ mặt cha mẹ mình trông rất không vui nên Ngọc Hùng lên tiếng hỏi

"Cha mẹ sao thế, làm gì mà sáng sớm về mặt khó coi quá vậy"

bà Tám bung đồ ăn sáng đến và nói khẽ

"Mời ông bà chủ ạ"

ông Hoàng thờ dài và nói

"Ta đã quyết định chủ nhật này cho gia đình bác tư Kim qua hỏi cưới Lâm Lâm"

hai anh em nó và bà Tám nghe như sét đánh tai, cả ba người đều thoáng ngạc nhiên. Ngọc Hùng khó chịu bỏ đôi đũa xuống bàn thật mạnh.

"Con đã nói rồi, con sẽ phản đối hôn sự này đến cùng mà, sao cha mẹ có thể tàn nhẫn gả em gái của con cho người ta để có lợi ích cho bản thân mình vậy chứ?"

bà Hoàng cau mày hỏi

"Thật ra con có gì mà không đồng ý hôn sự này chứ? Gia đình bác tư vừa giàu có vừa có danh tiếng, còn Hải Nam từ nhỏ đã yêu thích Lâm Lâm rồi"

Ngọc Hùng vội nói

"Vấn đề quan trọng nhất chẳng phải có giàu, có danh tiếng hay không mà là Lâm Lâm không hề yêu Hải Nam, cuộc hôn nhân không có tình yêu thì làm sao có hạnh phúc được hả mẹ"

ông Hoàng nhìn hai anh em nó với ánh mắt kiên định và nói

"Ta đã quyết định như thế rồi không bàn cãi nữa"

nó lúc này buông nhẹ đôi đũa trên tay xuống bàn và thờ dài

"Thôi được rồi con đồng ý, cứ theo sắp đặt của cha đi"

nghe những lời đó của nó thì cả nhà đều gật mình. Nó đứng dậy cầm chiếc cặp màu đen trên bàn lên và quay sang qua Ngọc Hùng nói khẽ

"Chúng ta đi thôi anh hai"

nói xong thì nó bước nhanh nhất có thể, bước khỏi nhà. Ngọc Hùng vội chạy theo và lớn tiếng gọi theo

"LÂM LÂM... LÂM LÂM"

lúc này ông bà Hoàng khẽ lắc đầu và nhìn nhau với vẻ mặt buồn bã.

chạy ra tới trước cổng thì Ngọc Hùng cố chạy nhanh một bước chặn đường nó lại và hỏi

"Em đang làm cái quái gì thế hả, sao lại đồng ý chứ?"

nó bỗng bật cười, một nụ cười khổ sở.

"Nếu em không đồng ý thì phải làm sao đây, không lẽ bỏ trốn hả? Vậy liệu em có trốn thoát được cả đời không và em biết phải đi đâu đây anh hai"

nhìn nụ cười khổ sở của em gái mình Ngọc Hùng thật thấy xót xa trong lòng, anh ta nhìn nó với ánh mắt do dự và nói khẽ

"Lâm Lâm...anh hai có chuyện quan trọng muốn nói cho em biết..."

nó tò mò hỏi

"Là chuyện gì thế?"

"Thật ra..."

"Nếu mày dám nói cho Lâm Lâm biết sự thật thì tao sẽ cắn lưỡi chết ngay trước mặt mày đấy"

lúc Ngọc Hùng tính nói gì đó thì bỗng chợt nhớ giọng yếu ớt và ánh mắt đầy kiên định của một ai đó!

"Là chuyện gì vậy anh hai"

nó tò mò hỏi thêm một lần nữa. Ngọc Hùng quay mặt qua chỗ khác và lắc đầu

"Không có gì đâu... Thôi lên xe đi"

vừa dứt câu thì anh ta vội chạy đến và lên xe, vừa lên xe anh ta liền gật đầu mạnh vào ghế.

"Thật ra tao kiếp trước nợ gì mày hả thằng quý, sao lại khiến tao phải khó xử như thế?"

nó đang khẽ bước tới, trong lòng nó cảm thấy anh trai mình từ bên Anh về tới giờ kì lạ khó hiểu lắm, giống như đang có chuyện gì đó giấu nó, rồi cuộc là chuyện gì đây... Mà thôi, chuyện hôn sự với Hải Nam đã khiến nó khổ sở lắm rồi nó còn đâu óc nào nghĩ đến mấy chuyện khác nữa chứ?

hai anh em nó qua đón Phương My rồi chạy thẳng đến trường học, trên xe cả hai anh em đều giữ im lặng không cười nói như mỗi khi, vì cả hai đều đang có chuyện đau đầu riêng

Đang đi vào lớp thì Phương My lên tiếng hỏi

"Ê Lâm Lâm, hôm nay hai anh em mày sao vậy"

nó bất chợt đứng lại và buồn bã tựa lưng vào tường.

"Cha tao đã quyết định chủ nhật này cho gia đình anh Nam qua hỏi cưới"

Phương My nghe vậy liền thét lên.

"QUA HỎI CUỐI"

nó vội đánh vai Phương My một cái.

"Làm gì mày thét lớn lên vậy, bộ mày muốn cho cả trường biết à"

Phương My vội dùng tay bịt miệng lại và nhìn xung quanh.

"Xin lỗi, tại tao bất ngờ quá. Vậy nên anh Hùng lại cãi nhau với hai bác nữa hả?"

nó chán nản gật đầu.

"Chính xác rồi đấy"

Phương My ôm nhẹ vai nó và thở dài.

"Số mày thiệt khổ mà"

lúc này Hoàng Minh bước đến và vui vẻ nói

"Chào buổi sáng nhé My"

vừa nhìn thấy Hoàng Minh thì Phương My liền buông nó ra và cười nói

"Dạ chào buổi sáng"

Hoàng Minh hỏi giọng quan tâm.

"Em đã ăn sáng chưa?"

Phương My nhẹ gật đầu.

"Dạ em ăn rồi. Mà bác trai đi xin việc đã thế nào rồi anh"

Hoàng Minh đưa tay vén nhẹ vài sợi tóc Phương My và cười mỉm

"Nhà hàng đó đã chịu nhận cha anh vào làm rồi, anh cảm ơn em nhé"

nhìn thấy cảnh ngọt ngào của hai người họ bỗng nhiên trong lòng nó lại thêm yêu, thêm một lần có thể đứng cảm yêu một người con trai, dù tới chết cũng không hối hận. Nhưng người con trai ấy chưa bao giờ là Hải Nam, hình như trong lòng nó đã yêu một người rồi, yêu một người không nên yêu... Nó nói khẽ.

"Thôi tôi vào lớp trước đây"

nói rồi nó chán nản quay lưng đi. Phương My vội quay lại và với gọi theo.

"Này Lâm Lâm"

thấy nó chán nản như vậy Hoàng Minh lên tiếng hỏi

"Cô ta bị làm sao thế?"

Phương My thờ dãi và nói

"Cha nó đã quyết định chủ nhật này cho gia đình anh Nam qua cưới nó rồi đấy"

Hoàng Minh nghe như sét đánh ngang tai, anh trừng mắt lên nhìn Phương My rồi vội vàng quay đầu qua phía nó đang bước đi, anh nói thầm.

"Ngọc Lâm...tôi xin lỗi...vì không thực hiện lời hứa lúc nhỏ với cô được...xin lỗi..."

cảm xúc trên khuôn mặt Hoàng Minh lúc này khiến Phương My có chút cảm giác nhói trong tim, cô tự hỏi rằng, người trong sâu trái tim anh yêu phải chăng chính là nó mà chẳng phải là cô...

rồi cả hai im lặng vào lớp và về chỗ ngồi của mình. Hoàng Minh lén nhìn nó, thấy vẻ mặt buồn bã của nó hiện giờ thì trong lòng anh chẳng thấy vui, anh hít thở một hơi thật sâu và lên tiếng chọc ghẹo nó.

"Bà chần lữa, chỉ cho tôi câu này coi"

tâm trạng nó đang buồn như vậy nên chẳng hề để ý đến cách gọi của Hoàng Minh, chỉ đưa mắt nhìn hàng chữ tiếng Anh mà ai kia đang dùng ngón chỉ chỉ.

"Stay strong là mạnh mẽ lên"

nó giải đáp. Hoàng Minh gật đầu.

"Oh, thì ra Stay strong là mạnh mẽ lên..."

rồi anh quay mặt qua chỗ khác và vu vơ nói

"Thế cô cũng Stay strong nhé, chuyện gì rồi cũng sẽ ổn thôi"

nghe những lời đó thì nó thoáng ngạc nhiên và vội quay qua nhìn Hoàng Minh, hoá ra không phải anh không biết câu tiếng Anh này mà anh chỉ là đơn giản muốn động viên nó thôi. Bỗng nó khẽ bật cười và nhẹ gật đầu.

nhìn thấy nó cuối cùng cũng chịu cười rồi thì Hoàng Minh cũng yên tâm phần nào.

--Giờ Ra Chơi--

Được nghỉ ngơi và đơn giản chút sau vài tiếng học mệt mỏi, tiếng trống vừa vang lên thì tất cả học sinh liền chạy ra ngoài, có người ra ngoài chơi, có người đi ăn uống. Nhưng tại nó lại kéo nhau ra sân cỏ sau trường để hít thở. Nguyên cả đám vừa đi dạo vừa giỡn đùa, trông cả đám rất vui vẻ.

Mà đúng thôi, tuổi học trò này nên vui vẻ hồn nhiên như thế này, nhưng hình như có ai đó đang bày mưu tính kế hại tại nó...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Sau vài phút ra ngoài đi dạo hít thở không khí trong lành thì tại nó vui vẻ vào lại trường chuẩn bị cho tiết học cuối của hôm nay. Đi tới hành lang thì Hoàng Minh thoáng thấy bóng dáng Hồng Bích, cô ta đến đây làm gì chứ, lớp 12 rõ ràng ở bên kia mà, không lẽ tìm Hải Nam sao?

Phương My đứng bên cạnh lắc tay anh và cười nói.

"Em phải công nhận anh học giỏi thiệt đấy, luôn đứng đầu lớp"

Hoàng Minh khẽ giật mình và cười cười.

"Em cũng học rất giỏi mà"

Hải Nam và nó đang đi phía sau, bỗng nhiên Hải Nam lên tiếng nói

"Nè mọi người, sau khi học xong chúng ta đi ăn kem nhé. Nam biết một quán mới mở, cũng ngon lắm đấy"

Ngọc Khánh nghe vậy liền vui vẻ hỏi

"Nhưng ai bao đây"

Hải Nam cười tươi

"Nam rủ mọi người đi thì tất nhiên là Nam bao rồi"

Thanh Ngọc vừa vỗ tay vừa nói

"Đúng là hoàng tử Hải Nam tuyệt vời nhất"

Ngọc Khánh nháy mắt một cái.

"Em cho anh Nam một like nè!"

Quỳnh Trang đánh nhẹ vai Ngọc Khánh một cái và vui vẻ nói

"Trông cậu giống trẻ con quá đi à"

Thế Vinh cười mỉm

"Nếu không trẻ con thì đã không phải cô bạn Ngọc Khánh dễ thương của chúng ta rồi"

Thái Sơn bỗng kéo Ngọc Khánh vào lòng và nhìn tụi bạn mình nói

"Nè nè, mấy người trêu chọc vợ của tôi hoài nha, không xong với tôi đâu đó"

Quỳnh Trang đưa tay che mắt mình lại.

"Ồi hai người sáng quá đi tở sắp bị mù rồi nè"

Thế Vinh bật cười và nắm tay Quỳnh Trang rồi nói nhỏ

"Thôi chúng ta vào lớp đi, cứ ở đây một hồi là bị mù thật đấy"

vừa dứt câu thì cậu kéo Quỳnh Trang chạy vào lớp của mình.

Ngọc Khánh mắng yêu.

"Tan học hai người biết tay tôi nè, cái đồ đáng ghét"

Tiến Thành khẽ lắc đầu và cười nói

"Thế hẹn lát nữa gặp nha, mình và Ngọc về lớp nha"

nói xong Tiến Thành và Thanh Ngọc vẫy tay và quay lưng đi.

Hải Nam nhìn tụi người Ngọc Khánh đùa giỡn vui vẻ vậy cũng vui lây theo. Nhưng khi hắn quay lại thì bất chợt nhìn thấy ánh buồn bã của ai đó, hắn hỏi khẽ.

"Em sao vậy Ngọc Lâm"

nó đang bước đi như người mất hồn, khi nghe Hải Nam hỏi thì nó khẽ giật mình quay qua.

"Dạ anh hỏi gì?"

Hải Nam cau mày lại nhìn nó.

"Em bị làm sao thế, hay là thấy không khỏe ở đâu hả? Sao hôm nay em cứ như người mất hồn vậy"

nó vừa bước đi vừa nhẹ lắc đầu.

"Chắc tại học mệt quá thôi, em không sao đâu anh đừng lo"

đến trước cửa lớp Hoàng Minh quay đầu lại và nói

"Tao vô lớp nha Nam"

anh làm thế vì muốn tỏ ra một chút tôn trọng dành cho cậu chủ của mình. Hải Nam vui vẻ gật đầu.

"Ồ, tao cũng về lớp đây"

rồi hần quay sang qua nó và vỗ nhẹ lên vai nó.

"Em từ từ học thôi, đừng học quá lờ bị bệnh thì anh sẽ buồn lắm đấy...thôi anh về lớp đây"

hần nhẹ nhàng đặt môi mình lên trán nó, rồi vui vẻ quay lưng đi.

Sự quan tâm, ngọt ngào của Hải Nam thật khiến cho nó thấy khó thở vào lúc này, nó hiểu rõ Hải Nam có quyền quan tâm, nói những lời ngọt ngào, ôm hôn nó, hần thật sự có quyền làm tất cả với nó chẳng gì sai cả, bởi vì hần là chồng tương lai của nó. Nhưng trong sự quan tâm ngọt ngào ấy của hần nó chỉ cảm thấy rất khó sở rất khó thở, vì nó chẳng hề yêu thích hần..

Thái Sơn và Ngọc Khánh với Phương My đã vào lớp từ lâu chỉ còn một mình Hoàng Minh đứng tựa lưng vào tường nhìn nó, thấy Hải Nam khẽ hôn nó thì trong tim anh bỗng nhói lên một cái thật đau, chính lý trí anh luôn nhắc bảo anh không nên có cảm giác này nhưng trái tim anh chẳng nghe lời.

nó quay qua tính vào lớp học thì lại trông thấy Hoàng Minh đang đứng yên nhìn mình với ánh mắt vừa đau buồn vừa đầy tình cảm. Vì muốn tránh né ánh mắt ấy nó đã vội vàng quay mặt qua chỗ khác và hỏi

"Anh nói vào lớp mà sao không vào đi"

nghe nó hỏi thì Hoàng Minh khẽ giật mình và liền thu hồi cảm xúc của mình lại, rồi trở lại khuôn mặt lạnh lùng.

"Ừ thì vào..."

cả hai cùng bước vào và về chỗ ngồi của mình đang hoàng chuẩn bị cho tiết học cuối.

Lúc cả lớp đều im lặng nghe cô giáo Hà giảng bài thì bỗng nhiên hiệu trưởng Lý bước vào với vẻ mặt rất khó coi. Cô giáo Hà ngạc nhiên quay qua hỏi

"Có chuyện gì vậy thầy hiệu trưởng"

hiệu trưởng Lý nhìn thẳng về phía Hoàng Minh và nói

"Có người cáo mật với nhà trường là lớp trưởng Hoàng Minh chơi thuốc cấm!"

nghe những lời đó cả lớp đều giật mình. Hoàng Minh nghe mà như sét đánh ngang tai, anh làm gì mà chơi mấy thuốc cấm đó chứ, thật vô lý mà.

nó vội đứng dậy nói

"Chuyện này là không thể nào"

Phương My hoảng hốt đứng dậy hỏi

"Có gì hiểu lầm ở đây không thầy hiệu trưởng, anh Minh trước giờ luôn là học sinh giỏi và là người rất tốt mà"

Ngọc Khánh cũng vội vàng đứng dậy nói giúp.

"Đúng đó thầy hiệu trưởng, nhất định đây chỉ là sự hiểu lầm mà thôi"

Mỹ Sang tức giận đập bàn và đứng dậy hỏi

"Là ai đồ oan cho anh Minh vậy hả, anh Minh sẽ không bao giờ chơi mấy thuốc bậy bạ đó đâu"

Thái Sơn đứng dậy dùng tay chỉ vào đám người Mỹ Sang và nói giọng bức mình.

"Chắc chắn chuyện này do mấy người giờ trò rồi, đừng ở đó giả vờ nữa"

Ngọc Kim bật dậy quay qua nhìn.

"Cậu đang nói điên khùng gì thế hả Thái Sơn, từ trước giờ tụi này luôn yêu mến anh Minh mà thì làm sao có thể hại anh ấy được chứ?"

nó liếc nhìn và nói

"Ai biết mấy người, trước giờ người thích gây sự và giờ trò hại người khác nhất cũng là mấy người mà"

cả lớp cứ cãi nhau như cái chợ vậy, chẳng ai chịu thua ai. Cô giáo Hà phải lên tiếng ổn định lại.

"Các em cứ bình tĩnh đi, để cô giải quyết"

rồi cô quay sang qua hiệu trưởng Lý và nói

"Tôi đã dạy em Minh mấy năm nay rồi nên tôi biết rõ em ấy là người thế nào, em ấy nhất định không bao giờ chơi thuốc cấm như thầy vừa mới nói đâu thầy hiệu trưởng"

tất cả những gì mọi người nói nãy giờ hình như hiệu trưởng Lý đều bỏ ngoài tai, cứ kiên quyết bảo việc Hoàng Minh chơi thuốc là có thật và còn muốn lục xét balô của anh nữa chứ? Nó vội lên tiếng nói

"Thầy làm thế là xúc phạm người khác quá rồi"

hiệu trưởng Lý quay sang qua nhìn nó và nói

"Hoàng Ngọc Lâm, em ngồi xuống cho tôi ngay, chuyện này không liên quan đến em, tôi làm thế chỉ vì muốn làm rõ mọi chuyện thôi mà"

nó vẫn cứng đầu cãi lại.

"Nhưng thầy làm thế là quá vô lý rồi thầy hiệu trưởng à"

hiệu trưởng Lý bỗng tức giận nói

"Em mà còn nói nữa là tôi sẽ phạt em với cái tội không tôn trọng thầy cô đấy"

thấy như vậy thì Hoàng Minh vội đứng dậy cảm nhẹ cánh tay nó và nói khẽ

"Cô đừng nói gì thêm nữa"

nó cau mày nhìn và do dự nói

"Nhưng làm vậy thì..."

Hoàng Minh không để nó nói hết câu thì khẽ lắc đầu.

"Sẽ không sao đâu"

rồi anh cầm balô của mình bước ra đưa cho hiệu trưởng Lý với thái độ vô cùng bình tĩnh.

Phương My lo lắng nhìn và gọi khẽ

"Anh Minh..."

thấy cô bạn gái của mình đang vô cùng lo lắng cho mình thì Hoàng Minh nhẹ lắc đầu, như một cách trấn an cô.

hiệu trưởng Lý không chút do dự đổ hết đồ từ balô của Hoàng Minh ra bàn ở trước mặt tất cả mọi người...rồi mọi người đều nhìn thấy trong tập sách có một bịch thuốc nhỏ, mọi người và Hoàng Minh chẳng thể tin vào mắt mình được nữa. Hiệu trưởng Lý cầm bịch thuốc lên đưa tới trước mặt Hoàng Minh và hỏi giọng hung dữ

"MÁY VIÊN THUỐC NÀY LÀ THUỐC GÌ ĐÂY HẢ?"

Hoàng Minh đơ người ra nhìn bịch thuốc, vì anh thật sự không hề biết bịch thuốc ấy là thuốc gì và tại sao lại ở trong balô mình.

Phương My hoảng hốt chạy đến ôm lấy cánh tay Hoàng Minh.

"Tại sao lại như thế chứ?"

Mỹ Sang cũng vội chạy tới và giật bịch thuốc trên tay hiệu trưởng Lý rồi đổ vài viên thuốc ra tay đưa mũi ngửi. Như Ái đứng phía sau hỏi khẽ

"Sao rồi Sang, có phải ma túy không?"

Mỹ Sang vốn là con gái của đại ca xã hội đen thường tiếp xúc với mấy thứ này nên chẳng khó phân biệt thuốc cấm và mấy loại thuốc thường, cô ta cau mày nhìn Hoàng Minh và khó xử gật đầu.

"Đúng...đây...là ma...tý..."

Phương My và Ngọc Khánh hoảng hốt dùng tay bịt miệng mình lại để không thét lên vì xúc động. Ngọc Kim lắc đầu liên tục.

"Anh Minh không thể nào chơi mấy thứ thuốc đó"

từ này giờ Hoàng Minh vẫn im lặng suy nghĩ, rồi anh bất chợt nhớ ra lúc sớm mình đã thấy thoáng qua bóng dáng Hồng Bích và nhớ những lời hôm bữa cô ta đã nói

"Vì Hải Nam, tớ sẽ dùng mọi thủ đoạn khiến con nhỏ Ngọc Lâm đó biến mất, cậu có thể đừng xem vào, được không Minh, tớ thật sự yêu Hải Nam"

Hồng Bích, không lẽ cô ta đã lên bỏ bịt thuốc vào balô anh rồi bảo hiệu trưởng Lý lục xét và đuổi học anh...để nó chỉ còn lại một mình trong trường này chẳng còn ai bảo vệ nữa. Hoàng Minh càng nghĩ càng bức tức, anh quay sang qua Thái Sơn và nói thật nhỏ

"Giờ anh có việc cần giải quyết...cậu nghĩ cách chặn hiệu trưởng và cô Hà lại giúp anh nha"

Thái Sơn nhẹ gật đầu, rồi bước tới gần Ngọc Kim và nói nhỏ gì đó. Ngọc Kim đưa mắt nhìn Hoàng Minh, như muốn xác nhận lại. Hoàng Minh hiểu ý nên khẽ gật đầu.

"Chắc chắn do mấy người làm rồi"

"Tụi này đã bảo không có rồi mà, sao cậu cứ đổ oan cho tụi này thế hả?"

Thái Sơn và Ngọc Kim giả bộ cãi nhau và đẩy qua đẩy lại, cố ý làm cả lớp lộn xộn lên.

Hoàng Minh nhân lúc không ai để ý đã chạy ra khỏi lớp, anh chạy thật nhanh đến lớp học của Hải Nam và Hồng Bích. Vừa thấy anh chạy vào thì Hải Nam vội đứng lên hỏi

"Minh, có chuyện gì vậy"

Hoàng Minh vừa bước tới chỗ ngồi của Hồng Bích vừa nói

"Không phải chuyện của mày"

anh bỗng nắm mạnh cổ tay Hồng Bích và lạnh lùng nói

"Cậu ra ngoài nói chuyện với tớ chút"

không chờ xem Hồng Bích có đồng ý hay không Hoàng Minh cứ kéo tay cô ra ngoài, mặt kệ tất cả mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Bất ngờ hiệu trưởng Lý lục xét được thuốc cấm trong balô Hoàng Minh ở trước mọi người trong lớp, tụi nó chẳng ai tin vào mắt mình lúc ấy và thay nhau nói giúp, vì tụi nó đều hiểu rõ Hoàng Minh sẽ chẳng bao giờ đụng đến mấy thứ này. Hoàng Minh đã im lặng suy nghĩ ít lâu, rồi mới nhờ Thái Sơn và Ngọc Kim giả bộ cãi nhau khiến cả lớp loạn lên cho anh chạy ra ngoài mà thầy cô chẳng hay. Anh đã chạy tới lớp học của Hải Nam vội vàng kéo Hồng Bích ra ngoài.

"Minh, đã có chuyện gì thế?"

Hải Nam lớn tiếng hỏi và tính chạy theo. Nhưng chạy ra tới trước cửa lớp thì gặp tụi nó đang chạy tới. Phương My vội hỏi

"Anh Minh đâu rồi, anh có thấy anh ấy không anh Nam"

Hải Nam nhẹ gật đầu.

"Có, nó mới chạy vào kéo Bích đi nhưng giờ không thấy bóng dáng nữa. Mà thật ra đã có chuyện gì thế?"

Thái Sơn cau mày nói

"Bỗng nhiên hiệu trưởng Lý tìm thấy một bịch thuốc cấm trong balô anh Minh"

Hải Nam khề giật mình

"Cái gì, làm sao có chuyện đó được"

Ngọc Khánh nhẹ lắc đầu

"Tụi em cũng chẳng hiểu tại sao lại thế nữa"

Phương My quay qua quay lại và hỏi

"Ừa Lâm Lâm đâu rồi"

Ngọc Khánh nghe vậy vội quay qua tìm nó nhưng chẳng thấy nó ở đâu cả? Nhỏ nói

"Lúc này Lâm Lâm còn đứng kế bên Khánh mà"

Hoàng Minh kéo Hồng Bích ra thẳng sân cỏ sau trường, bởi vì nơi ấy chẳng có ai mọi người đều đang trong lớp hết rồi.

"Minh, cậu nổi điên gì thế hả?"

Hồng Bích giật mạnh tay Hoàng Minh ra và hỏi giọng bức mình. Hoàng Minh quay lại và lạnh lùng hỏi

"Chuyện quái quỷ này do cậu đang bày trò, phải không?"

Hồng Bích giả vờ quay mặt qua chỗ khác và xoa xoa cổ tay mình.

"Cậu đang nói gì thế, tớ chẳng hiểu gì hết"

Hoàng Minh tức giận nắm mạnh cổ tay Hồng Bích và quát lên.

"Cậu thôi ngay bộ mặt giả tạo này đi Bích, chính cậu là người đã bỏ bịch thuốc cấm ấy vào balô tớ giờ ra chơi. Tại sao vậy hả Bích, rõ ràng cậu biết chuyện học quan trọng với tớ như thế nào rồi mà"

Hồng Bích lúc này dùng hết sức đẩy mạnh Hoàng Minh ra xa và hét lên.

"Chuyện học quan trọng với cậu thật thì cậu hãy thôi việc bảo vệ con nhỏ Ngọc Lâm đó đi"

ánh mắt của cô ta giờ vô cùng hung dữ, giống muốn ăn tươi nuốt sống một người nào đó vậy.

Hoàng Minh nhếch môi cười khinh bỉ và lắc đầu.

"Giờ tớ biết tại sao thằng Nam chẳng thích cậu rồi, vì cậu độc ác hơn rắn độc"

Hồng Bích dù rất tức giận trong lòng vì những lời ấy của anh nhưng cô ta vẫn tỏ ra bình tĩnh.

"Muốn nói gì thì tùy cậu, nhưng nếu cậu đồng ý không bảo vệ con nhỏ đó nữa và giúp tớ có thể bên cạnh Hải Nam mãi mãi thì tớ có cách giải quyết chuyện bịch thuốc ấy"

Hoàng Minh nhìn và lớn tiếng nói

"KHÔNG BAO GIỜ, tớ nhất định bảo vệ Ngọc Lâm đến cùng, cậu đừng có mơ dụng đến cô ấy"

nói xong anh liền quay lưng đi, bỏ lại Hồng Bích trong cơn tức giận to lớn của mình. Cô ta nhìn và nói thầm.

"Vũ Hoàng Minh, là do cậu tự lựa chọn, thế đừng trách tớ ra tay độc ác với cậu"

Đám người Mỹ Sang và tụi nó vì đã làm loạn cả lớp để Hoàng Minh chạy đi nên giờ đang đứng trong phòng hiệu trưởng Lý nghe la mắng. Còn có Hải Nam nữa, vì hắn không muốn để nó một mình bị la mắng, muốn nghe thì hắn sẽ cùng nghe.

"Tôi phạt các em chạy bộ 100 vòng với cái tội làm loạn"

hiệu trưởng Lý tức giận nói. Mỹ Sang nhìn và hỏi

"Thầy đang làm trò gì thế hả? Giờ ra chơi ai cũng bỏ balô, cặp ở lại trong lớp, có người lên bỏ bịch thuốc ấy vào balô anh Minh cũng được mà, sao thầy

không chịu làm rõ, giờ còn muốn phạt bọn tôi nữa là sao?"

Ngọc Kim vội kéo Mỹ Sang lại.

"Thôi được rồi mà"

Hải Nam bước lên trên vài bước và nói

"Dạ em thấy Sang nói rất đúng đấy thầy, nhất định đã có người bỏ bịt thuốc đó vào balô Hoàng Minh rồi"

không hiểu tại sao hiệu trưởng Lý bỏ ngoài tai hết tất cả những gì mọi người nói này giờ, ông ngồi xuống và dùng ngón tay chỉ từng người.

"Nếu các em còn nhiều lời nữa thì tôi sẽ phạt nặng lên đó"

lúc này Hoàng Minh khẽ bước vào nói

"Nếu muốn phạt thì phạt một mình em là đủ rồi"

mọi người bất ngờ quay lại nhìn. Phương My vội hỏi

"Anh Minh, anh có sao không?"

Hoàng Minh bước tới vỗ nhẹ vai Phương My và nhẹ lắc đầu. Hải Nam cũng vội hỏi

"Mày đi đâu này giờ vậy thằng quý, bọn tao tìm mày khắp nơi"

Hoàng Minh chỉ cười nhẹ một cái rồi thôi chẳng nói gì cả? Hiệu trưởng Lý nói

"Hoàng Minh em cũng khá lắm, được cả lớp thay nhau nói giúp hết lời như thế"

nó rất bức với cách nói chuyện của hiệu trưởng Lý hôm nay nên lên tiếng nói vu vơ

"Tụi em chỉ nói sự thật thôi...nhưng có những người dù biết rõ mà vẫn cố giả bộ không biết, thật đáng ghét mà"

hiệu trưởng Lý hiểu lời nó đang nói mồm mình nên liền bật dậy và đập bàn một cái thật mạnh.

"HOÀNG NGỌC LÂM, em còn biết cái gì là tôn trọng thầy cô nữa không hả, có phải em đã muốn bị đuổi học rồi không?"

nghe vậy thì mọi người liền hoảng hốt, nhưng chỉ riêng nó vẫn thản nhiên gật đầu

"Dạ đúng đấy"

hiệu trưởng Lý càng lúc càng giận dữ.

"Được! Từ ngày mai em không cần đến trường nữa, tôi sẽ gặp cha mẹ em sau"

Hoàng Minh nhìn hiệu trưởng Lý với ánh mắt lạnh lùng và nói khẽ

"Em đã nói rồi, nếu muốn phạt thì phạt một mình em thôi, em chịu tất cả trách nhiệm"

Phương My khẽ cau lại và nói thầm.

"Lâm Lâm và anh Minh đang bảo vệ nhau"

hiệu trưởng Lý cố bình tĩnh lại, rồi gật đầu.

"Được rồi, tôi không phạt những người khác. Nhưng riêng em đây Hoàng Minh, chờ hình phạt của nhà trường dành cho mình đi. GIỜ TẤT CẢ RA NGOÀI HẾT CHO TÔI"

Hoàng Minh khẽ gật đầu

"Dạ vâng em sẽ ngoan ngoãn chờ"

Cả đám đều quay lưng đi ra ngoài và cố ý đóng cửa thật mạnh. Mỹ Sang nhìn Hoàng Minh và nói

"Anh Minh, tụi em sẽ tìm cách làm rõ chuyện này"

Ngọc Kim và Như Ái cùng gật đầu

"Ừ phải đó"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu.

"Minh cảm ơn, thôi cũng trễ rồi mọi người về đi"

đám người Mỹ Sang thấy Hoàng Minh buồn bã như vậy nên chẳng nói thêm gì nữa chỉ nhẹ gật đầu và quay lưng đi. Phương My bước tới nhẹ nhàng khoác tay bạn trai mình và hỏi giọng quan tâm.

"Anh thật sự không sao chứ?"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu

"Ừ anh ổn mà"

rồi anh quay sang qua nhìn nó và nói

"Này bà chằn kia, mai mốt cô đừng nhiều chuyện như hôm nay nữa sẽ bị phạt thật đấy"

nó đang tựa lưng vào tường buồn bã, khi nghe Hoàng Minh nói vậy thì nhẹ quay mặt qua nhìn.

"Phạt thì cứ phạt đi, tôi đâu có sợ..."

Hải Nam cau mày nói

"Em đừng có bướng bỉnh Ngọc Lâm, hồi này suýt nữa em đã bị đuổi học rồi đó"

"Dạ em biết rồi"

nó gật đầu để qua chuyện. Hải Nam lúc này chợt nhớ ra gì đó nên vội lên tiếng hỏi

"Ủa Minh, mày kéo Bích đi đâu thế...không lẽ chuyện này có liên quan gì đến cô ấy sao?"

chẳng biết Hồng Bích từ đâu ra chạy tới nói

"À Minh nhờ tớ nói giúp cậu ấy với thầy hiệu trưởng Lý một tiếng đấy mà"

Hải Nam khẽ gật đầu

"Ừ phải rồi, thầy hiệu trưởng rất nể mặt cha Bích mà. Nếu như Bích nói giúp thì chuyện này nhất định sẽ được giải quyết ngay thôi"

Hồng Bích vui vẻ cười nói

"Chính xác rồi đấy, chỉ cần tớ nói một tiếng thôi. Cậu thấy không Nam, Hoàng Minh quá thật là một người thông minh, biết cái gì tốt nhất cho chính bản thân mình"

miệng thì cười nói vui vẻ với Hải Nam nhưng đôi mắt cô ta thì lại luôn liếc nhìn Hoàng Minh, giống như muốn nhắc nhở anh những gì cô ta đã nói ở sân cỏ.

Hoàng Minh nghe hiểu chứ nhưng chẳng bận tâm đến, nhẹ quay sang qua Thái Sơn và Ngọc Khánh rồi nói khẽ

"Anh cảm ơn hai đứa vì đã giúp anh nha"

cả hai đều nhẹ lắc đầu

"Không có chi"

rồi Ngọc Khánh nhìn và nói

"Thế tụi em về trước và sẵn nói với tụi Quỳnh Trang biết sẽ hủy cuộc hẹn nha, chứ giờ đi ăn cũng không vui về gì đâu"

Hoàng Minh nhẹ gật đầu.

"Ừ bữa khác anh sẽ bù lại cho"

Thái Sơn và Ngọc Khánh vẫy tay tạm biệt mọi người xong thì liền quay lưng đi. Hoàng Minh bỗng nắm tay Phương My và nói khẽ

"Chúng ta đi dạo đầu đó chút nha"

Phuong My cười tươi như hoa và nhẹ gật đầu đồng ý ngay. Rồi anh với cô tay trong tay cùng bước đi, thật khiến người khác ganh tị quá.

Hải Nam cũng muốn thế với nó nhưng Hồng Bích lại chen vào, cô ta khoác tay Hải Nam một cách tự nhiên và nói

"Nam, xe đạp tớ bị hư rồi cậu chờ tớ về nha"

Hải Nam vội nói

"Nhưng tớ phải đưa Ngọc Lâm về mà"

Hồng Bích giả vờ rung rung nước mắt.

"Không lẽ tớ đi bộ về nhà sao?"

thấy vậy nó lên tiếng nói

"Em tự về được rồi. Bye"

nói xong nó vội bước đi nhưng trước rời khỏi không hiểu tại sao nó liếc nhìn Hồng Bích một cái, hình như nó đã biết chuyện gì thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

"Cốc...cốc"

nó đang yên tĩnh học bài ở trong phòng thì tiếng gõ cửa bỗng vang lên, nó nhẹ quay đầu lại nói

"Cửa không có khoá, mời vào"

Ngọc Hùng khẽ mở cửa bước vào với đĩa bánh ngọt trên tay.

"Bà tám có làm bánh nè!"

nó nhẹ gật đầu.

"Dạ em cảm ơn anh hai nha"

Ngọc Hùng đặt nhẹ đĩa bánh xuống bàn học của nó và hỏi

"Chuyện của Hoàng Minh thế nào rồi Lâm Lâm"

nó bỏ cây viết trên tay mình xuống và nói giọng buồn bã.

"Vẫn chưa thông báo là hình phạt gì cả? Tụi bạn em đoán chắc là thứ ba nhà trường sẽ ra quyết định..."

Ngọc Hùng ngồi xuống giường và thờ dãi.

"Nếu cậu ấy bị đuổi học thật thì phải làm sao?"

nó biết anh trai mình không phải đang lo cho Hoàng Minh mà là đang lo cho Phuong My, anh ta lo nếu Hoàng Minh bị đuổi học thật thì Phuong My sẽ rất buồn, anh ta trước giờ chẳng muốn nhìn thấy cô buồn.

"Anh hai đang lo cho My, phải không?"

là anh em với nhau chẳng có gì ngại cả nên nó lên tiếng hỏi thẳng.

Ngọc Hùng khẽ cười buồn, đúng là chỉ có một mình nó mới biết bí mật này thôi. Anh ta đã yêu thầm Phuong My lâu nay rồi nhưng chẳng dám nói ra vì sợ cô từ chối rồi không thể làm bạn được nữa.

"Ừ em ấy rất thật lòng với Minh mà"

Ngọc Hùng nhẹ gật đầu và nói khẽ. Nghe câu đó nó đã buồn nay càng buồn hơn, anh trai nó nói chẳng sai chút nào. Có thể nói Hoàng Minh là mối tình đầu của Phương Mỹ, vậy nếu như anh xảy ra bất cứ chuyện gì thì chắc chắn cô sẽ rất buồn, sẽ khóc thật đấy.

Ngọc Hùng hít thở thật sâu và gọi khẽ

"Lâm Lâm à..."

nó khẽ gật mình và ngước mặt lên hỏi

"Dạ...sao anh hai"

Ngọc Hùng nhìn và nói

"Ngày mai là chủ nhật rồi đấy..."

Ừ nhỉ, ngày mai gia đình Hải Nam sẽ đến hỏi cưới nó rồi mà. Sáng nay vừa nhìn thấy nó thì Hải Nam đã vui mừng chạy đến ôm chầm lấy nó vì đã nghe gia đình nói mai sẽ đến hỏi cưới nó cho hắn. Nó cười cười

"Tối đầu thì tính tới đó đi anh hai"

rồi nó quay mặt qua chỗ khác và nói tiếp

"Mai anh hai đừng cãi nhau với cha mẹ nữa nha..."

Ngọc Hùng nhẹ gật đầu, không nói thêm bất cứ câu nào nữa. Mặc dù không nói ra nhưng hai anh em nó đều biết rõ trong lòng đối phương đang rất buồn, đều có chuyện khó xử riêng.

Phương Mỹ đang đi qua lại trước cửa phòng đọc sách của cha mình, cô định nhờ ông lên tiếng nói giúp Hoàng Minh với nhà trường nhưng cô lại sợ ông biết quan hệ của cô với anh hiện giờ. Nếu ông Nguyễn biết cô với anh đang quen nhau thì liệu ông có cấm cản hay không? Dù ông Nguyễn không cấm cản đi nữa thì còn bà Mai, bà mẹ kế độc ác của cô, chắc chắn bà ta tìm mọi cách làm khó Hoàng Minh cho mà coi. Nghĩ tới đó cô thật sự rất lo sợ, liền quay lưng trở về phòng riêng của mình.

Hải Nam thì đang vui vẻ chọn lựa quần áo cho ngày quan trọng như ngày mai, thử hết bộ này đến bộ khác chẳng có bộ nào vừa ý hết nên hắn lên tiếng hỏi ai kia đang im lặng đứng một góc.

"Ê, mày thấy bộ nào được hơn"

Hoàng Minh chán nản nghiêng đầu qua hỏi

"Mày chọn lựa cả buổi vẫn chưa xong nữa hả?"

Hải Nam đưa hai bộ vest, một là bộ màu đen sang trọng, một bộ là màu trắng lịch sự, hắn hỏi

"Mày thấy hai bộ này bộ nào hợp với tao vậy"

Hoàng Minh nhìn và dùng tay chỉ vào bộ vest trắng.

"Theo tao thấy thì bộ màu trắng hợp với mày hơn"

Hải Nam liền bỏ bộ màu đen xuống và liền vui vẻ gật đầu

"Thế quyết định bộ này vậy"

Hoàng Minh buồn bã nói

"Thế là hết việc rồi nha, tao về đây"

Hải Nam khẽ cau mày hỏi

"Mà này, sao mày không chịu để tao nói với cha tao thử, biết đâu cha tao có cách giúp mày thì sao?"

Hoàng Minh thở dài, có thể còn cách gì nữa chứ, chắc chắn Hồng Bích đã bàn điều kiện với hiệu trưởng Lý rồi, nếu hiệu trưởng Lý chịu giúp cô ta đuổi học anh thì cô ta sẽ cứu Tuấn Phi khỏi tội danh bắt cóc. Không lẽ để người lớn như ông Kim phải đến gặp nhà trường giải quyết và để rồi bà Kim có cơ hội xem thường gia đình mình thêm sao?

"Tao về đây, mai tao qua sớm"

Hoàng Minh không trả lời câu hỏi của Hải Nam chỉ để lại một câu rồi quay lưng đi.

"Này mày chưa trả lời tao mà. Minh. Hoàng Minh"

Hải Nam vội gọi theo. Nhưng ai kia đã nhanh chân ra khỏi phòng và đóng cửa lại rồi. Hải Nam bực mình nhai vài câu.

"Cái thằng quỷ này sao càng ngày càng xem mình không ra gì thế, riết rồi chẳng biết mình là cậu chủ hay là nó nữa"

-Sáng hôm sau, tại nhà nó-

gia đình Phuong My đến rất sớm vì cả ba gia đình đều là bạn bè lâu năm nên có chuyện vui như thế ông Nguyễn đặc biệt dành thời gian đến chung vui và để cho Phuong My giúp nó trang điểm.

Hôm nay nó mặc chiếc đầm da hội màu đỏ, mái tóc đen dài được vén gọn qua một bên với chiếc kẹp hoa hồng đỏ, trông nó vô cùng xinh đẹp, chẳng khác gì là tiên nữ. Nhưng nó đang rất bực vì chiếc đầm da hội quá dài nên đi đứng hơi khó khăn, muốn đùa giỡn với Phuong My chút cũng không thể nữa. Thôi nó đành ngoan ngoãn ngồi trên bộ ghế sofa ở phòng khách vậy. Lúc này bà Hoàng mang đĩa trái cây lên vừa thấy nó thì lên tiếng hỏi

"Bữa mẹ có đưa cho con dây chuyền kim cương đâu rồi Lâm Lâm, sao không đeo vào đi"

nó dùng tay chỉ chỉ lên cao và nói

"Trên phòng con đấy"

bà Hoàng khó chịu nói

"Con lấy đeo ngay cho mẹ, gia đình của bác Kim sắp tới rồi, mau chuẩn bị đằng hoàng đi"

nói vừa dứt câu thì bà Hoàng liền quay lưng đi vào trong. Nó nói với thái độ làm biếng.

"Phải bò lên lấy hả trời, chắc mệt chết mất thôi"

Phuong My biết rõ giờ trong lòng nó đang rất buồn nên cô chịu khó chút làm nó vui, cô lên tiếng hỏi

"Mấy đề đâu, tao lên lấy đùm cho"

nghe vậy nó liền tươi tỉnh lại và vội nói

"Tao để trên bàn học đấy, cảm ơn mày nhiều nhé"

Phuong My khẽ gật đầu, rồi nhẹ nhàng đứng dậy đi. Sau vài phút cô đã lên tới phòng nó và thấy hộp dây chuyền kim cương rồi nhưng lại vô tình làm rớt mấy cuốn sách xuống sàn nhà, thấy thế cô vội cúi người xuống nhặt. Trong mấy cuốn sách ấy cô thấy có một cuốn sổ dày màu xanh da trời, cô cố nhớ và nói khẽ.

"Hình như cuốn sổ này của anh Ken tặng Lâm Lâm thì phải ta"

Quay lại ở dưới phòng khách. Ngọc Hùng này giờ ngồi im lặng chơi game trong điện thoại để phí thời gian, vì tối hôm qua chính anh ta đã hứa với nó trong buổi tiệc này sẽ không lên tiếng. Đang chơi thì bỗng nhiên anh ta thấy bụng không được khỏe nên để điện thoại lên bàn rồi vội chạy vào phòng vệ sinh. Còn nó thì thấy buồn buồn miệng nên đã với tay lấy trái cây ăn.

"Reng...reng...reng...reng" điện thoại Ngọc Hùng bỗng vang lên khiến nó giật mình, nhìn qua lại không thấy anh trai mình ở đâu nó đành cầm điện thoại lên nghe.

"Alo ai thế ạ"

"Xin cho hỏi đây có phải là số điện thoại anh Hoàng Ngọc Hùng không?"

"Vâng phải ạ. Mà ai thế?"

"Chúng tôi gọi từ bệnh viện. Bệnh nhân ở phòng 103 đang cấp cứu, đang rất nguy hiểm, mời anh Ngọc Hùng hãy đến đây ngay"

nghe tới đó nó bỗng thấy bất an trong lòng, nó buột miệng hỏi

"Người ở phòng 103 đó tên gì..."

"....."

không biết đầu dây bên kia đã nói gì mà tay đang cầm điện thoại bất chợt buông xuôi và đôi mắt nó từ từ ứa đầy nước mắt. Lúc này Ngọc Hùng từ trong

bước ra thấy nó ngồi đơ người ra, tay thì đang cầm chặt điện thoại, anh ta hỏi

"Bộ có ai gọi cho anh hả?"

nó như người mất hồn, nói

"Là bệnh viên gọi đến..."

Ngọc Hùng vừa nghe hai từ "bệnh viên" liền hốt hoảng hỏi

"Họ đã nói gì vậy?"

nó cố đứng dậy và quay qua đối diện với Ngọc Hùng rồi rung rung nước mắt hỏi

"Thật ra anh Ken...bị bệnh gì...mà sao giờ đang trong phòng cấp cứu?"

Ngọc Hùng nói lắp bắp

"Ken....nó....bị...."

nó nóng lòng nên đã nói lớn lên.

"ANH HAI MAU NÓI ĐI"

các người lớn đang ở trong bếp trò chuyện bỗng nghe nó la lớn như vậy liền chạy ra coi chuyện gì và vừa lúc đó Phương My từ lầu thang bước xuống.

"Nó bị ung thư máu...giai đoạn cuối..."

Ngọc Hùng nói, nói thật khẽ, chỉ vừa đủ một mình nó nghe thấy thôi. Chiếc điện thoại từ tay nó rớt xuống sàn nhà, đôi chân nó bất giác lùi lại sau, tưởng như nó không còn sức đứng vững được nữa. Nó vội dùng tay nắm thành ghế sofa lấy lại thăng bằng, nó đưa ánh mắt tức giận và ghen ngào thét lớn lên.

"TẠI SAO ANH HAI LẠI GIẤU EM CHỨ?"

rồi nó vừa khóc vừa chạy ra ngoài, Ngọc Hùng cũng vội chạy theo. Những người còn lại thì cứ đứng ở đó đơ người ra vì chẳng hiểu đã có chuyện gì xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

Chiếc xe gia đình Hải Nam đã đến trước cổng nhà nó rồi, họ vừa bước xuống xe thì lại trông thấy hai anh em nó đang vội vã chạy ra. Nhưng điều mà khiến Hải Nam hốt hoảng là khuôn mặt nó đang đầy nước mắt, hần vội chặn đường nó lại hỏi.

"Ngọc Lâm, em bị sao vậy, sao lại khóc thế này"

nó vừa giật mình vừa bối rối khi thấy Hải Nam với ông bà Kim. Nhưng rồi tiếng gọi của Ngọc Hùng đã khiến nó nhớ lại chuyện quan trọng hiện giờ, nó ghen ngào nói

"Xin lỗi anh Nam, em có chuyện phải đi ngay"

rồi nó đẩy mạnh hai cánh tay Hải Nam ra và chạy đi thật nhanh, lên xe Ngọc Hùng đợi sẵn. Bà Kim khó chịu hỏi

"Rốt cuộc có chuyện gì quan trọng hơn hôn sự cả đời chứ?"

Hải Nam vội nói

"Cha mẹ cứ vào nhà trước đi, để Minh và con chạy theo coi thử. MINH, chúng ta đi"

nói xong hần và Hoàng Minh vội vàng lên xe đuổi theo sau xe hai anh em nó.

Hoàng Minh vừa lái xe vừa nói thầm

"Mình chưa bao giờ thấy khuôn mặt đau lòng lẫn tức giận của cô ấy như lúc này...thật ra đã xảy chuyện gì chứ?"

Hải Nam nắm chặt hai bàn tay lại và hỏi khẽ.

"Rốt cuộc có chuyện gì mà cô ấy lại thế?"

Hoàng Minh khẽ quay qua nói

"Mày cứ bình tĩnh đi"

Hải Nam nói nói giọng bức mình.

"Mày chạy nhanh theo sát họ đi"

Hoàng Minh khẽ gật đầu và tăng tốc độ lên, theo sát xe hai anh em nó.

Ngọc Hùng càng lúc càng chạy nhanh lên, cả hai anh em nó đều muốn đến bệnh viện cách nhanh nhất có thể, nên chẳng hay biết gì về Hoàng Minh và Hải Nam đang chạy theo ở phía sau.

Chạy qua mấy đoạn đường thì cuối cùng hai chiếc xe hơi sang trọng đã đến trước bệnh viện "Ung bướu" cả hai anh em nó đều vội bước xuống xe và chạy đến phòng cấp cứu với tốc độ nhanh nhất có thể.

Hải Nam thấy bệnh viện thì ngạc nhiên liền buột miệng hỏi

"Họ đến bệnh viện này để làm gì chứ?"

Hoàng Minh rút chìa khoá xe ra và nói

"Vào xem thử đi"

rồi cả hai cố chạy nhanh vào.

Hai anh em nó đã đứng trước phòng cấp cứu và nhìn thấy đèn đang sáng. Nó vừa dùng hai tay đập cửa phòng cấp cứu vừa Khóc nức nở.

"Anh Ken, anh Ken, anh mau ra đây cho em. ANH KEN"

Ngọc Hùng vội lời nó ra.

"Em cứ bình tĩnh đi Lâm Lâm. Ken, nó sẽ không sao đâu"

nó tức giận đẩy Ngọc Hùng ra xa và nghẹn ngào hỏi

"Thật ra em có phải là em gái ruột của anh hai không vậy, anh hai thừa biết rõ ngoài Phương Mỹ ra thì anh Ken là người bạn duy nhất của em mà, tại sao anh hai lại giấu em chứ? Lỡ anh ấy có chuyện gì thì phải làm sao đây"

người bạn thân của mình đang trong tình trạng nguy hiểm như thế Ngọc Hùng đã đau lòng lắm rồi mà còn nghe những lời đó của nó nữa lại khiến anh ta càng đau lòng hơn. Anh ta rung rung nước mắt nhìn nó.

"Anh thật sự rất muốn nói cho em biết sự thật này. Nhưng Ken đã nói nếu anh cho em biết thì nó sẽ cắn lưỡi chết ngay lập tức đấy. Em bảo anh phải làm sao đây hả Lâm Lâm"

nó bỗng gục ngã xuống một cách đau thương, nó khóc nức nở.

"Anh Ken, tại sao anh lại làm vậy..."

Ngọc Hùng khẽ bước tới ôm lấy nó và nghẹn ngào nói.

"Vì Ken yêu em...nó chẳng muốn để em đau lòng vì mình thế này đây"

những lời hai anh em nó nói này giờ Hoàng Minh và Hải Nam đều nghe thấy hết. Nhìn thấy nó khóc nức nở như thế Hoàng Minh bỗng nhiên không làm chủ được mình mà bước đến, anh quý một chân xuống đặt nhẹ tay lên vai nó và nói khẽ.

"Cô đừng khóc nữa, Vũ Trí sẽ không sao đâu, hãy tin tôi"

nó nhẹ quay qua nhìn và buột miệng gọi khẽ

"A Minh..."

rồi nó bỗng lao vào lòng người đối diện mình. Hoàng Minh thoáng ngạc nhiên, nó vừa gọi anh là gì thế, nó mới vừa gọi anh là A Minh ư? Không lẽ nó đã khôi phục trí nhớ lúc nhỏ rồi sao, nhưng từ khi nào vậy và sao nó lại chẳng nói gì? Anh bất giác ôm lấy nó.

"Tôi ở đây..."

thấy hai người họ như thế Hải Nam tức giận đến đỏ mặt tím tai luôn, đáng lẽ ra người nó nên ôm là hấn mới đúng, tại sao lại là Hoàng Minh chứ? Dù rất giận trong lòng nhưng hấn vẫn không để mất phong độ thường ngày của mình, cứ bình tĩnh bước tới và hỏi

"Thật ra Vũ Trí đã xảy ra chuyện gì thế?"

vừa nghe tiếng của Hải Nam thì nó và Hoàng Minh giật mình liền buông nhau ra. Ngọc Hùng thờ ra và nói

"Ken bị bệnh máu trắng...còn gọi là ung thư máu..."

nghe câu đó Hoàng Minh và Hải Nam thoáng ngạc nhiên... Hoàng Minh đỡ nó đứng dậy và nói

"Cô đừng đau lòng nữa, Trí, cậu ấy không muốn thấy cô như thế này đâu"

Hải Nam nhẹ nhàng kéo tay nó về phía mình và liếc nhìn Hoàng Minh một cái, như muốn nói "Cô ấy là vợ tao, mày không được chạm đến cô ấy" vậy.

Hoàng Minh đã hiểu ý của cậu chủ mình qua ánh mắt của hấn vừa rồi, anh cũng không biết tại sao lại không kiềm chế bản thân được khi thấy nó khóc.

Hải Nam ôm vai nó và cố an ủi nó, hấn với nó thật sự đã bao dung lắm rồi, không trách nó vì Vũ Trí bỏ ngày hỏi cưới quan trọng và không trách nó dám ở trước mặt hấn ôm lấy Hoàng Minh khóc như thế này.

Nhưng nó chẳng nhận ra sự bao dung ấy, giờ phút này nó chỉ mong Vũ Trí sẽ không sao, chỉ muốn được gặp anh ấy mà thôi...

Cả bốn người im lặng ngồi chờ đợi, từng giây, từng phút. Thời gian chờ đợi hay khiến cho người ta rơi vào cảm giác sợ hãi, sợ sự chờ đợi của mình trở thành tuyệt vọng, sợ những điều mình mong chờ sẽ biến mất.

nó khẽ chấp tay lại cầu xin trời cao với hết tất cả chân thành của mình, nó xin trời cao đừng mang Vũ Trí rời khỏi thế giới này, xin hãy để nó được gặp lại anh ấy dù chỉ một lần...

hình như trời cao đã nghe thấy tiếng lòng chân thành của nó và đã đồng ý với những gì mà nó đã xin cầu. Cánh cửa phòng cấp cứu lúc này được mở rộng và một vị bác sĩ bước ra.

"Ai là người nhà của bệnh nhân Dương Vũ Trí?"

"Là chúng tôi"

Ngọc Hùng lên tiếng trả lời nhanh. Rồi cả bốn người vội chạy lại trước mặt bác sĩ. Nó cầm lấy hai cánh tay bác sĩ và nghẹn ngào hỏi.

"Anh ấy đã như thế nào rồi bác sĩ..."

vị bác sĩ ấy nhìn và nói

"Bệnh nhân đã thoát khỏi nguy hiểm, giờ được đưa về phòng bệnh rồi mọi người có thể đến thăm"

nghe xong thì hai anh em nó liền vui mừng ôm lấy nhau, còn Hoàng Minh và Hải Nam thì thờ ra nhẹ nhõm.

Rồi cả bốn người nhanh chân chạy đến phòng 103 ngay lập tức. Vừa bước vào phòng thì nước mắt của nó thêm một lần nữa lại tuôn rơi không ngừng. Người con trai đang trước mắt nó giờ với hơi thở yếu ớt, thân hình lại ốm đi rất nhiều, giống như chỉ còn da bọc xương, mặt mày thì rất xanh xao, chẳng còn một chút sức sống nào.

"Anh Ken..."

nó đang khẽ bước đến giường bệnh của Vũ Trí nhưng sao bước chân của nó bỗng trở nên nặng nề, chẳng phải tại chiếc đầm da hội đang trên người nó mà là nó đã không còn sức để bước đi nữa.

ba chàng trai còn lại cũng đang buồn bã bước vào, có lẽ họ đã quen nhìn thấy một Vũ Trí khỏe mạnh, sẵn sàng bảo vệ người khác và luôn xuất hiện với vẻ đẹp trai của mình.

nó ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh và khẽ cầm nắm bàn tay Vũ Trí lên.

"Anh Ken à...anh làm ơn mau tỉnh lại đi...em xin anh đấy..."

nước mắt nó cứ thi đua nhau rơi, từng giọt, từng giọt khẽ rơi xuống bàn tay Vũ Trí...

Hải Nam nhẹ quay mặt qua chỗ khác, nhìn nó khóc vì người con trai khác trong lòng hẳn quả thật là rất chua xót, nó là người hẳn đã yêu thương từ lúc nhỏ và sắp là vợ của hắn nhưng tại sao nó lại có thể vì người con trai khác mà khóc đau lòng như thế?

có lẽ trong phòng bệnh này ai ai cũng mang cho mình một nỗi buồn riêng, chẳng ai giống nhau cả?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58

Một căn phòng bệnh rộng lớn nhưng lại đầy đau thương và nước mắt của một người con gái xinh xắn.

chàng trai đang nằm yên trên giường bệnh với hơi thở yếu ớt, khuôn mặt thanh tú của anh ấy giờ tái xanh, mái tóc đen bóng của anh ấy không biết từ khi nào chẳng còn nữa, thật khiến cho mọi người nhìn vào không khỏi đau lòng.

nó nắm chặt tay Vũ Trí và nghẹn ngào nói

"Ken à, anh làm ơn tỉnh lại đi, em xin anh mà"

Ngọc Hùng khẽ bước đến ôm vai nó và nói

"Lâm Lâm, em đừng thế nữa. Ken một chút nữa sẽ tỉnh lại thôi..."

Hải Nam đứng nhìn nó với thái độ vừa tức giận vừa đau lòng, hẳn tức giận tại sao nó lại có thể xem hắn là người vô hình mà nắm chặt tay Vũ Trí và khóc nức nở như thế. Hắn lại thấy đau lòng vô cùng khi nhìn thấy những giọt mắt nó khẽ rơi mà hắn không thể làm gì được.

Hoàng Minh khẽ tựa lưng vào bức tường lạnh lẽo bên cạnh và nhìn nó, anh tự hỏi, thấy người quan trọng nhất trong lòng mình khóc thương tâm như thế mà sao anh lại chẳng thể chạy đến an ủi nó, bảo nó đừng khóc nữa. Anh khẽ lắc đầu, anh đang suy nghĩ gì thế này, ở đây người đủ tư cách lau khô đi những giọt nước mắt ấy của nó chỉ có một mình Hải Nam thôi, hắn còn đứng yên nhìn thì anh làm sao có thể lên tiếng được chứ?

"Lâm Lâm...Lâm Lâm..."

giọng yếu ớt của Vũ Trí bỗng vang lên, khiến nó vui mừng ngược mặt lên nhìn.

"Ken...em đây"

Vũ Trí vẫn đang ngất tỉnh chỉ là trong vô thức gọi tên nó mà thôi, chắc trong lòng anh ấy luôn nhớ đến nó.

Ngọc Hùng nóng lòng nên lắc nhẹ tay Vũ Trí và nói

"Ken, mày mau tỉnh lại đi. Lâm Lâm, người mày nhưng nhớ nhất đang ở đây nè"

nó đưa tay Vũ Trí lên áp vào má mình và nghẹn ngào nói

"Ken, anh mở mắt nhìn em đi...nếu không em sẽ giận anh thật đấy"

đôi mắt và ngón tay Vũ Trí lúc này cử động, phải chăng anh ấy đã nghe thấy lời nó nói. Anh ấy khẽ mở mắt ra và buột miệng gọi khẽ.

"Lâm Lâm..."

nó vui mừng nói

"Cuối cùng anh cũng tỉnh rồi"

Ngọc Hùng đánh nhẹ vào ngực Vũ Trí một cái và hỏi

"Mày có biết mày làm người ta lo lắng không hả?"

Vũ Trí bỗng rút tay mình ra khỏi hai bàn tay nó và nói giọng lạnh nhạt.

"Xin lỗi, tôi không quen biết mấy người, xin mấy người hãy rời khỏi đây ngay"

nghe những lời xa lạ ấy mọi người đều vô cùng ngạc nhiên. Nhất là nó, cả người nó đơ cứng, anh ấy vừa nói gì thế này, anh ấy nói không quen biết nó

hay sao? Nó thật không tin vào tai mình, người luôn miệng nói yêu thương nó, sẽ bảo vệ nó mà bây giờ lại giả vờ không quen biết nó ư, tại sao?

Ngọc Hùng tức giận hỏi

"Mày đang giờ trò quái quỷ gì vậy hả Ken"

Hải Nam cũng tức giận hỏi

"Cậu bị hư não rồi hả? Tại sao cậu nữ nói ra những lời xa lạ ấy với Ngọc Lâm, có biết em ấy lo lắng cho cậu đến mức nào không HẢ?"

Hoàng Minh bước tới và nói

"Cô ấy vì cậu đã khóc suốt hai tiếng đồng hồ rồi đây"

Vũ Trí kéo mền lên đắp kín đầu mình và vội nói

"Chuyện của tôi không cần mấy người lo"

lúc này nó khẽ cười, một nụ cười thật đau lòng, nó vừa cười vừa nghẹn ngào nói

"Hoá ra anh ghét bỏ em đến thế?"

Vũ Trí nghe những lời đó của nó thì bất ngờ và kéo mền xuống, anh ấy thấy nó sắp rời khỏi giường bệnh của mình với dáng vẻ thất vọng, nhìn thấy nó như thế này anh ấy chẳng đành lòng.

"Lâm Lâm"

Vũ Trí với tay muốn kéo giữ nó lại nhưng vì sức khỏe quá yếu nên anh ấy từ giường té ngã xuống sàn thật mạnh.

"KEN"

hai anh em nó hoảng hốt chạy tới đỡ anh ấy dậy.

Vũ Trí vội nắm lấy tay nó và nói giọng yếu ớt.

"Lâm Lâm, không phải anh ghét bỏ em đâu"

nó vừa khóc vừa hỏi

"Thế tại sao anh không cần em"

giọt lệ cay đắng của Vũ Trí khẽ rơi.

"Làm sao anh có thể không cần em được chứ Lâm Lâm... Chỉ là anh không muốn em đau lòng buồn bã khi anh rời khỏi thế giới này, anh chỉ muốn em được vui vẻ hạnh phúc thôi"

nước mắt của nó càng lúc càng nhiều hơn, cảm xúc của nó vỡ lên.

"Anh ích kỉ quá rồi đó Ken, anh chỉ nghĩ đến những điều mình mong muốn thôi. Anh có bao giờ hỏi em là em muốn gì, cần gì không hả? Anh có từng nghĩ rằng, sẽ có một ngày nào đó em biết được, cả gặp anh lần cuối mà chẳng thể thì em sẽ đau khổ thế nào không Ken"

Vũ Trí rơi nước mắt và dùng tay lau nhẹ những giọt nước mắt đang lăn dài trên má nó.

"Anh thật sự xin lỗi em, Lâm Lâm...anh biết mình sai rồi...em đừng khóc nữa mà, anh đau lòng lắm đây"

nó bỗng ôm chặt lấy Vũ Trí và nói khẽ.

"Anh đừng trốn em nữa nha, nếu không em sẽ hận chết anh đó"

Hải Nam buồn bã quay lưng bỏ ra ngoài, cảnh tượng cảm động ấy của Vũ Trí và nó khiến hắn đau lòng quá.

Hoàng Minh nhìn thấy Hải Nam buồn bã bỏ ra ngoài như vậy chẳng yên tâm nên vội chạy theo.

ra ngoài Hải Nam dùng hết sức đâm vào tường một cái, để giải thoát những bức tức trong hân.

Hoàng Minh đến bên cạnh và nói

"Làm thế chỉ có tay mày đau thôi chứ bức tường có đau đâu"

Hải Nam quay người qua chỗ khác và sẵn tay cởi nút áo ở cổ mình ra cho dễ thở chút, hẳn thật sự sắp thở hết nổi rồi.

"Mặt kệ tao đi"

lúc này Ngọc Hùng từ phòng bước ra, nhìn thấy khuôn mặt bức mình của Hải Nam hiện giờ nói thật là anh ta chẳng biết phải làm sao nữa, anh ta bước tới nói

"Giờ tôi về nhà lấy đồ cho Lâm Lâm thay... Hải Nam, cậu có thể nào về cùng tôi, được không?"

Hải Nam hiểu ý Ngọc Hùng muốn hẳn giải thích đùm nó với người lớn nên nhẹ gật đầu.

"Được, tôi sẽ về cùng cậu"

Hoàng Minh bỗng lên tiếng hỏi

"Còn tôi thì sao?"

Ngọc Hùng vội nói

"Làm phiền cậu ở lại đây với Lâm Lâm chút, để một mình em ấy ở lại tôi không yên tâm"

Hoàng Minh quay qua nhìn Hải Nam, như muốn hỏi ý kiến của hắn.

Hải Nam thờ dài và nói giọng lạnh nhạt.

"Mày cứ ở lại đây đi"

nói vừa dứt câu thì hắn cùng Ngọc Hùng quay lưng đi.

Khoảng 50 phút sau Ngọc Hùng và Hải Nam về tới nhà, vừa bước vào thì cả hai đã nghe thấy tiếng của bà Kim.

"Hai gia đình sắp làm sui với nhau rồi mà Ngọc Lâm của anh chị bỏ đi đâu mất, tới giờ vẫn chưa thấy về nữa. Thật ra hai anh chị có xem gia đình chúng tôi ra gì không?"

ông bà Hoàng chẳng nói gì cho đúng nữa nên đành ngồi im lặng nghe những lời oán trách của bà Kim. Gia đình của Phương My cũng không biết nói gì với tình hình này nữa. Trong lúc mọi người đang rối rắm thì Hải Nam bước vào nói

"Cha mẹ, chúng ta về thôi, về nhà con giải thích sau"

ông bà Kim ngạc nhiên, bà Kim khó chịu nói

"Có gì thì nói ở đây luôn đi"

Hải Nam nhìn nói giọng lạnh nhạt.

"Cha mẹ không về thì con về một mình, con mệt lắm rồi"

hắn cúi nhẹ đầu chào ông bà Hoàng với ông Nguyễn một cái, rồi liền quay lưng đi. Nhìn về mặt mũi của hắn như thế ông bà Kim liền lo lắng chạy theo.

lúc này ông Hoàng tức giận hỏi

"Hùng, thật ra đã có chuyện gì thế? Lâm Lâm đâu rồi?"

Ngọc Hùng quay sang qua Phương My và nói

"My, làm phiền em lên phòng lấy một bộ đồ thoải mái cho Lâm Lâm giúp anh"

"Dạ vâng em đi lấy ngay đây"

Phương My nhẹ gật đầu và đứng dậy đi lên lầu. Ông Hoàng hỏi lớn

"TA HỎI LÂM LÂM ĐÂU RỒI"

Ngọc Hùng thờ dài và nói

"Hôm nay tụi con có chuyện riêng, mai tụi con về giải thích với cha mẹ sau"

bà Hoàng bật dậy hỏi

"Con nói thế là sao hả Hùng, rốt cuộc có chuyện gì vậy?"

Quay lại ở bệnh viện. Hoàng Minh đang đứng yên suy nghĩ vu vơ thì nó từ phòng bước ra, nhìn dáng vẻ của nó hiện giờ thật khiến anh muốn chạy tới đỡ lấy nó. Bước chân của nó lúc này loạn xạ lên, giống như có thể té ngã bất cứ lúc nào.

"Sao anh còn ở đây?"

nó bước tới tựa lưng vào tường gần Hoàng Minh và hỏi. Hoàng Minh nhìn và nói

"Hùng nhờ tôi ở lại với cô đấy"

nó nhẹ gật đầu và ừ một tiếng, rồi cúi đầu xuống thật thấp. Mái tóc đen dài bỗng buông xuống đã che hết khuôn mặt nó làm Hoàng Minh chẳng nhìn thấy hiệu cảm của nó là như thế nào và càng không đoán được nó đang suy nghĩ gì? Anh nhin không nổi nên buột miệng hỏi về thắc mắc trong lòng mình.

"Này bà cháu, cô đã khôi phục trí nhớ lúc nhỏ rồi, phải không?"

câu hỏi ấy khiến cho nó hoảng hốt ngược mặt lên nhìn Hoàng Minh, ánh mắt nó trong lúc này vô cùng sợ hãi..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Một bầu trời đầy sao tuyệt đẹp ở trước mắt Hoàng Minh nhưng anh nào có tâm trạng ngắm nhìn, trong lòng anh bây giờ toàn nghĩ đến nó, nghĩ đến thái độ hoảng hốt của nó khi anh hỏi có phải nó đã khôi phục trí nhớ lúc nhỏ rồi không, nó còn lấp bắp nói không có. Rõ ràng nó nhớ lại hết, nhớ cả cái tên lúc nhỏ của anh nữa mà. Vậy tại sao nó không dám thừa nhận chứ, hay là nó đang sợ điều gì?

Còn Hải Nam, sau khi nói chuyện với cha mẹ mình xong thì hắn đã tự nhốt mình trong phòng từ trưa tới tối luôn, không ăn uống gì hết. Hắn đang ngồi trên giường, trên tay thì đang cầm một lon bia với vẻ mặt vô cùng buồn bã. Không phải hắn đang trách nó, vì chuyện xảy ra hôm nay quá bất ngờ chẳng ai muốn, hắn cũng hiểu nó chẳng có ý bỏ trốn hôn sự với mình như thế. Chỉ là hắn cảm thấy mình ở trong lòng nó chẳng hề quan trọng, nó khóc òa lên vì Vũ Trí, nó vô thức ôm lấy Hoàng Minh, cái hình ảnh ấy như mũi dao đâm thẳng vào trái tim hắn, rất đau...

Chiếc đầm da hội sang trọng cuối cùng cũng đã rời khỏi người nó rồi mà thay vào đó là một bộ đồ thoải mái. Thay đồ xong nó bước ra ngoài thì thấy Vũ Trí đang cố lấy ly nước trên bàn.

"Anh Ken, để em lấy cho"

nó lo lắng chạy tới, rót một ly nước rồi nó cẩn thận đưa vào tay Vũ Trí và nói.

"Đây anh uống đi. Từ giờ anh cần gì thì cứ nói với em nha"

Vũ Trí uống hết nước rồi đưa ly lại cho nó, anh ấy nhìn và nói

"Mất em sưng đỏ hết rồi...anh xin lỗi...đều tại anh"

nó nhẹ lắc đầu và cười ngược.

"Không sao đâu, mai sẽ hết thôi mà... Nhưng anh biết mình bị bệnh khi nào vậy?"

Vũ Trí khẽ nắm tay nó và cười cười.

"Lúc còn ở bên Anh đấy...lúc anh biết mình...chỉ còn sống được vài tháng thì anh liền bay về đây...muốn bên em nhiều hơn..."

nó chợt nhớ lại có nhiều lần Vũ Trí muốn ngắt xiu và có lần nó đã nhìn thấy trên người anh ấy đầy vết bầm. Thế mà bác sĩ lần trước cùng với anh ấy gạt nó, cứ bảo không có gì?

nó lại rung rung nước mắt nhìn Vũ Trí và nói.

"Thôi anh nghỉ ngơi đi"

Vũ Trí đưa tay vuốt ve mặt nó với vẻ dịu dàng như trước đây và nói khẽ.

"Xin em đừng như thế nữa, được không? Anh thật sự không muốn thấy em đau lòng như thế này đâu"

nó khẽ roi nước mắt.

"Ken, rõ ràng anh là người mạnh khỏe mà sao vô duyên vô cớ bị bệnh này chứ? Thật bất công quá, anh đâu có làm gì xấu đâu"

Phải, nó đang oán trách ông trời đấy, nó chẳng thể nào hiểu được tại sao một người tốt như Vũ Trí mà lại gặp căn bệnh quái ác này, phải chăng do ông trời đang ghen tị với người tốt.

Vũ Trí vội vàng lau khô đi những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt xinh xắn nó và cố mỉm cười.

"Vội anh kiếp này được gặp em đã không còn gì gọi là bất công nữa Lâm Lâm à"

rồi anh ấy đặt nhẹ lên trán nó một nụ hôn đầy yêu thương và nói thầm

"Anh yêu em, Lâm Lâm...nhưng xin lỗi...anh không thể nói với em được, không thể ở bên bảo vệ em suốt đời này được.."

anh ấy yêu nó hơn yêu chính bản thân mình nên chẳng thể nào thốt lên lời yêu với nó, anh ấy không muốn làm dở hạnh phúc của nó. Anh ấy thậm chí mong sẽ có người thay mình mang hạnh phúc đến cho nó, và người đó chỉ có thể là...?

.....Sáng hôm sau.

Ngọc Hùng đang nằm ngủ ở ghế sofa kế bên thì bỗng giật mình dậy, anh ta trông thấy em gái của mình vì quá mệt mà ngủ thiếp đi bên cạnh giường bệnh của Vũ Trí, thật tội cho nó quá.

"Lâm Lâm, trời sáng rồi"

Ngọc Hùng bước tới vỗ vai nó và gọi khẽ. Nghe tiếng anh trai mình gọi thì nó từ từ tỉnh giấc, nó đưa tay bụi bụi mắt và hỏi

"Mấy giờ rồi anh hai"

Ngọc Hùng giờ tay lên xem đồng hồ.

"Đã 6 giờ rồi"

nó im lặng suy nghĩ một lúc, rồi nó lắc nhẹ tay Vũ Trí.

"Ken, anh dậy đi...em có chuyện muốn nhờ anh"

Vũ Trí khẽ mở mắt và hỏi

"Chuyện gì thế Lâm Lâm"

nó có chút do dự nhưng rồi cũng lên tiếng nói

"Em muốn nhờ anh kêu người điều tra địa chỉ của một người giúp em"

Vũ Trí nhìn và hỏi

"Người đó tên gì?"

nó vội nói

"Trịnh Hồng Bích, hotgirl trường em"

Vũ Trí không hỏi thêm gì nữa liền lấy điện thoại ở dưới gối ra bấm gọi và ra lệnh cho một người nào đó.

"Cậu lập tức điều tra địa chỉ cô gái tên Trịnh Hồng Bích hotgirl ở trường học Quy Phong rồi gửi qua tin nhắn cho tôi"

hai anh em nó chẳng lạ gì với thái độ lạnh lùng ra lệnh cho người khác của Vũ Trí, vì từ khi quen biết, làm bạn với anh ấy thì cả hai anh em nó đều biết rõ anh ấy là con trai của một đại ca xã hội đen đích thực, người dưới anh ấy rất nhiều. Nhưng hai anh em nó đều đồng ý kết thân với anh ấy bởi vì bản tính anh ấy rất hiền lành chưa bao giờ làm hại bất cứ ai.

hiệu quả làm việc của đàn em Vũ Trí đúng rất nhanh, khoảng 30 phút sau đã có người gửi địa chỉ nhà Hồng Bích qua tin nhắn cho Vũ Trí.

"Đây, thứ em cần nè Lâm Lâm"

Vũ Trí đưa điện thoại cho nó xem. Nó đón lấy điện thoại từ tay Vũ Trí và cố nhớ thật kĩ hàng chữ ghi trong điện thoại, rồi trả lại cho Vũ Trí.

"Ken, anh cố nghỉ ngơi đi, giờ em đi quyết giải chút chuyện nha, sẽ về nhanh thôi"

Ngọc Hùng vội nói

"Hay là anh chờ em đi nha"

nó vội lắc đầu

"Thôi khỏi, anh hai ở lại với Ken đi"

nó sắp rời khỏi thì Vũ Trí bỗng cầm tay nó lại và hỏi giọng lo lắng.

"Lâm Lâm, sẽ không có nguy hiểm gì chứ?"

nó nhẹ lắc đầu và mỉm cười

"Không có nguy hiểm gì đâu, anh cứ ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi em sẽ về nhanh thôi"

vừa nói hết câu thì nó lập tức chạy ra khỏi phòng và sẵn tay đóng cửa lại, không để hai chàng trai kia nói gì? Ngọc Hùng cau mày nói

"Lại có chuyện gì nữa đây"

ra khỏi bệnh viện nó đón taxi đi, đến địa chỉ mà nó đã nhớ trong đầu.

Nó nhờ bác tài xế chạy nhanh nhất có thể, với lí do là liên quan đến mạng sống một người. Quả thật với cái lí do này có tác dụng, bác tài xế chẳng lo ngại gì mà chạy nhanh nhất có thể, nên chỉ khoảng 20 phút nó đã đến nơi mình cần. Trước mặt nó giờ là một biệt thự sang trọng chẳng thua kém gì nhà nó cả? Đúng lúc cánh cổng màu trắng được mở rộng ra và Hồng Bích đang dẫn xe đạp ra chuẩn bị đến trường. Vừa nhìn thấy nó thì Hồng Bích liền ngạc nhiên.

"Ngọc Lâm, sao em lại ở đây"

nó bước tới hỏi.

"Chúng ta vào nhà nói chuyện với nhau chút, được không?"

tuy Hồng Bích không biết chuyện nó muốn nói là chuyện gì nhưng gật đầu đồng ý.

cả hai cùng bước vào nhà, vừa đến phòng khách thì Hồng Bích vui vẻ nói

"Đề chị kêu người lấy nước cho em nhé"

nó đứng phía sau vội nói

"Chị bớt điếm đi, ở đây không có khán giả xem đâu"

Hồng Bích cứ giả làm bộ mặt ngây thơ nhìn nó.

"Em đang nói gì thế Ngọc Lâm"

nó vơ tay vén nhẹ mái tóc của mình và nói ngắn gọn.

"Cuộc trò chuyện của Minh và chị ở sân cỏ tôi đã nghe hết rồi"

Hồng Bích thoáng ngạc nhiên, nhưng rồi cô ta khẽ cười nửa miệng.

"Thế hôm nay mày đến đây làm gì?"

nó nhìn cô ta với ánh mắt khinh thường, cuối cùng cũng đưa bộ mặt gian hiểm của mình ra rồi ư, nó lạnh lùng hỏi.

"Rốt cuộc tôi phải làm sao chị mới chịu rửa oan cho Hoàng Minh, chỉ cần anh ấy không bị đuổi học thì chị muốn làm gì tôi cũng được"

Hồng Bích hơi nghiêng đầu nhìn nó.

"Tao muốn làm gì mày cũng được, thật không?"

nó liền gật đầu với thái độ kiên định vô cùng..

Chương 60

Trong phòng khách rộng lớn có hai người con gái nhìn nhau với ánh mắt vô cùng lạnh lùng, khiến người ngoài nhìn vào cảm thấy ngột ngạt đến mức khó thở. Hồng Bích hơi nghiêng đầu nhìn nó.

"Tao muốn làm gì mà cũng được, thật không?"

nó liền gật đầu với thái độ kiên định vô cùng. Thấy cái gật đầu không chút do dự của nó trong lòng Hồng Bích không khỏi thắc mắc.

"Tại sao mà lại quan tâm Hoàng Minh đến thế?"

câu hỏi này hơi làm nó giật mình, chính bản thân nó cũng không biết câu trả lời. Nhưng nó vẫn giữ được bình tĩnh trước ánh mắt muốn hiểu thấu tâm tư người khác của Hồng Bích, nó liếc nhìn cô ta với vẻ mặt vô cảm.

"Chị nhiều chuyện quá làm gì? Mau vào chủ đề chính đi"

Hồng Bích đứng thẳng người, dáng vẻ xinh đẹp và sang trọng vô cùng, khiến người khác mê say. Nhưng trong sâu đôi mắt của cô ta đầy tà ác, nếu ai vô tình trông thấy đều phải run sợ. Nhìn mái tóc đen dài của nó đang đã thích chơi đùa cùng gió thì trong đầu cô ta bất chợt sinh ra một ý định.

"Nếu muốn Hoàng Minh không bị đuổi học thì từ giờ mày phải ngoan ngoãn nghe lời tao, nếu không hậu quả tự mày chịu nha"

Hồng Bích dùng tay vỗ vỗ vào má nó và nói. Nó giật mạnh tay cô ta ra, ôi trời, đúng là ông trời quá bất công mà, giọng cô ta ngọt ngào đến thế nhưng những lời nói ra thì chẳng xứng.

"Đừng vòng vo nữa, muốn làm gì thì làm nhanh đi"

không hiểu sao hôm nay nó lại kiên định vô cùng. Hồng Bích nhếch môi cười nhẹ một cái.

"Người đâu, mang kéo ra"

nó thoáng ngạc nhiên, kéo? Rốt cuộc cô ta định làm gì nó đây.

từ bên trong nhà một người giúp việc bước ra và đưa cho Hồng Bích một cây kéo nhỏ với thái độ tôn trọng. Hồng Bích vui vẻ cầm lấy cây kéo từ người giúp việc và nói

"Đi ra bảo tài xế chuẩn bị xe cho tôi đi"

người giúp việc ăy nhẹ gật đầu, rồi quay lưng đi.

Hồng Bích cầm cây kéo nhìn nó, môi hơi cong lên.

nó vội hỏi

"Chị định làm gì thế?"

Hồng Bích cười đều.

"Cây kéo để làm gì, bộ mày không biết hay sao còn hỏi. Tao muốn lấy mái tóc xinh đẹp mày"

nó giật mình mở to đôi mắt nhìn Hồng Bích, cô ta bị biến thái hay sao vậy, sao lại muốn lấy tóc nó chứ?

trong lúc nó suy nghĩ thì Hồng Bích lại lên tiếng hỏi.

"Không phải mày muốn cứu Hoàng Minh sao?"

tay nó bất giác nắm chặt dây túi đang đeo trên mình để giữ bình tĩnh lại, nó gật đầu.

"ĐƯỢC! Chị cứ lấy đi..."

Hồng Bích không chờ đợi gì nữa mà tiến gần nó, dùng tay nắm gọn mái tóc nó rồi cắt đi. Cô ta chẳng hề nhẹ tay với nó chút nào cả, cứ cắt mạnh tóc nó cổ ý khiến nó đau. Nhưng một tiếng nó cũng không kêu lên, chỉ cắn chặt đôi môi mình thôi, lúc này trong lòng nó tự hỏi, tại sao nó lại vì Hoàng Minh mà chịu đứng yên ở đây để ma nữ ác độc như Hồng Bích cắt mái tóc xinh đẹp của mình thế chứ?

"Rầm" tiếng cây kéo rớt xuống sàn nhà thật lớn đã cắt ngang dòng suy nghĩ của nó. Mái tóc đáng thương bị cắt một cách tàn nhẫn không chút thương tiếc đang rơi là tả trên mặt đất, thật khiến nó đau lòng quá.

nhìn đầu tóc nó hiện giờ, chỗ dài chỗ ngắn thật giống cây chổi bị hư vậy Hồng Bích cười vui sướng.

"Để xem sau này với vẻ xấu xí thế này mày còn mê hoặc Hải Nam được nữa không?"

hai bàn tay bất giác nắm chặt lại thành quả đấm, đúng là tức chết được ả, nó mê hoặc Hải Nam lúc nào vậy chứ? Dù trong lòng rất tức giận nhưng nó ép bản thân mình phải giữ bình tĩnh. Hai tay nó từ từ buông bóng ra và hỏi

"Như thế này chị đã vừa lòng rồi chứ? Đi giải quyết chuyện của Hoàng Minh được chưa?"

Hồng Bích vẫn cười vui sướng và nhẹ lắc đầu.

"Chị em mình đến trường thôi nào Ngọc Lâm thân yêu"

nó vội quay lưng đi ra ngoài, nó thật là không muốn nhìn bộ mặt giả tạo của Hồng Bích thêm giây phút nào nữa hết.

Đã đến trước cổng trường học, trong xe Hồng Bích lên tiếng nói

"Chuyện hôm nay tuyệt đối không được để Hải Nam biết"

nó nhẹ gật đầu.

"Ừ" tôi hứa"

Hồng Bích lấy từ balô ra một viên thuốc đưa cho nó.

"Uống đi"

nó nhìn viên thuốc ấy rất giống mấy viên thuốc hôm bữa đã được tìm thấy trong balô Hoàng Minh, mặc dù biết rõ đó là thuốc gì nhưng nó cầm lấy uống không chút do dự. Rồi cả hai bước xuống xe và đi vào trường.

đi theo Hồng Bích lên phòng họp của nhà trường mà trong người nó từ từ nóng lên, khó chịu không tả được, chắc là thuốc đã có tác dụng rồi. Bước lên lầu thang cả người nó phải tựa vào sát tường mới đi nổi, trên trán nó giờ đã đầy mồ hôi, trông nó thật khổ sở quá. Khi đến nơi thì đã thấy nửa lớp nó đang đứng trước cửa phòng rồi, mắt nó đã mờ dần không còn thấy rõ nữa. Vừa nhìn thấy nó thì tụi Ngọc Khánh liền hoảng hốt. Phương My lo lắng chạy tới gần nó và hỏi.

"Lâm Lâm, sao mày thành ra như thế này"

nó cười như điên dại.

"Tao không sao?"

Ngọc Khánh và Thái Sơn quay lại nhìn nhau với ánh mắt không hiểu, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra với cô bạn của họ thế này.

Hồng Bích bước tới ôm vai nó và nói khẽ.

"Vào cứu Hoàng Minh thôi em gái yêu"

nghe câu đó mọi người liền mở to đôi mắt nhìn, trong lòng họ không tránh khỏi thắc mắc, cứu Hoàng Minh là ý gì? Có lẽ trong tất cả mọi người ở đó chỉ một mình Mỹ Sang nhìn ra được nó đã uống thuốc lã, vì từ nhỏ cô ta đã nhìn thấy bao nhiêu người chơi thử thuốc ma quỷ này rồi mà.

Hồng Bích gõ cửa và mở cửa bước vào nói

"Dạ em xin lỗi thầy cô nhưng em đã tìm ra người chơi thuốc cấm thật sự rồi ạ"

Hoàng Minh đang đứng bỏ hai tay vào túi quần thân nhiên đợi tình phạt của nhà trường nhưng anh liền ngạc nhiên khi Hồng Bích nói thế và nhìn thấy nó bước vào.

cánh cửa phòng không có cách nào đóng lại được nữa, bởi vì tụi Ngọc Khánh đã chen vào kín cả rồi.

cô giáo Hà vội lên tiếng hỏi.

"Là ai thế Bích, em mau nói rõ đi"

Hoàng Minh hình như đã đoán ra âm mưu của Hồng Bích nên vội chạy tới cầm cánh tay nó và nói

"Ngọc Lâm, cô đang làm quái quỷ ở đây vậy, chuyện của tôi không cần cô lo. MAU RỜI KHỎI ĐÂY ĐI"

dù anh đang lớn tiếng quát nó và dù tác dụng của thuốc đang khiến cho nó rất khó chịu nhưng nó vẫn nhận ra anh đang bắt chặp tất cả bảo vệ nó, trong lòng nó bỗng thấy ấm áp lắm.

Hồng Bích giả vờ ho nhẹ một cái, ý nhắc nhở nó đã đến lúc nên lên tiếng rồi.

nó nhẹ nhàng giật tay Hoàng Minh ra và cô bước lên phía trước vài bước.

"Là em...mấy viên thuốc ấy không phải của lớp trưởng Hoàng Minh đâu...mà là của em ạ"

những lời nó vừa thốt lên khiến cho tất cả mọi người ngạc nhiên vô cùng.

"Ngọc Lâm đang làm gì thế này"

tại Ngọc Khánh quay lại nhìn nhau, họ không thể nào tin tai mình được nữa.

thầy giáo Bùi lúc này tức giận đập bàn.

"Giờ là tình hình gì thế, sao hết Hoàng Minh đến Ngọc Lâm, hai học sinh giỏi nhất lớp"

cô giáo Hà cũng lên tiếng hỏi

"Hồng Bích, rốt cuộc mọi chuyện là như thế nào hả?"

Hồng Bích giả vờ rung rung nước mắt.

"Dạ...lúc này em vô tình thấy Ngọc Lâm uống thuốc, em có lòng tốt đến hỏi uống thuốc gì thì Ngọc Lâm nói thuốc cảm thôi. Nhưng em thấy dấu hiệu của Ngọc Lâm rất giống đang chơi thuốc cảm...vậy nên em mới kéo Ngọc Lâm đến đây để các thầy cô làm rõ ạ"

Hoàng Minh nhìn Hồng Bích với ánh mắt khinh thường, hừ, cô ta mà cũng có lòng tốt nữa sao? Đúng là nói dối không chớp mắt mà, rồi anh bước lên phía trước vài bước và vội nói

"Chuyện này không liên quan đến Ngọc Lâm, mấy viên thuốc đó được tìm thấy trong balô của em thì tất nhiên mấy thuốc đó là của em rồi"

Phương Mỹ thoáng nhiên, anh và nó vì bảo vệ nhau mà đồng ý chịu hậu quả bị đuổi học ư? Tại sao cô không thể nào giống nó có thể đứng ra bảo vệ anh, người cô yêu thương.

lúc này tác dụng của thuốc đã khiến cho nó mất điểm thoát bản thân mình rồi, cứ muốn còi hết đồ trên người ra. Nhìn thấy nó như thế thì Ngọc Khánh và Quỳnh Trang hoảng hốt chạy vào giữ hai tay nó lại.

"Lâm Lâm, bạn làm sao thế này"

"Buông tôi ra... nóng quá...nóng quá..."

nó như người say rượu không biết mình đang làm gì? Thứ nó giờ có thể biết là cảm giác nóng như lửa đốt, cảm giác khó chịu như có ngàn con kiến đang bò khắp người nó.

nhìn nó như vậy các thầy cô đều tức giận, họ to nhỏ với nhau một hồi thì đã ra quyết định cuối cùng.

"Hoàng Ngọc Lâm, chúng tôi chính thức đuổi học em và kỷ lục em thật nặng"

nghe xong tất cả đều hoảng hốt, chỉ riêng Hồng Bích vui sướng, cuối cùng cô ta đã đạt được mục đích của mình rồi. Sau đó các thầy cô và Hồng Bích đều bỏ ra ngoài, chỉ còn lại tại nó. Hoàng Minh quay lại nhìn, thấy nó cười như điên dại.

"NGỌC LÂM, cô tỉnh táo lại cho tôi ngay"

anh bỗng lao đến cầm nắm đôi vai nó thật chặt và tức giận quát lên. Nhưng nó lại nửa mê nửa tỉnh mà ngã vào người ả áp của anh..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 61

Sau khi bước ra khỏi phòng họp của trường thì Hồng Bích cười nửa miệng, cuối cùng cô ta cũng đuổi được nó ra khỏi trường học Quy Phong này, chỉ còn nghĩ cách nào đó khiến Hải Nam chán ghét nó nữa thôi là cô ta sẽ được hạnh phúc bên cạnh Hải Nam mãi rồi.

Ở trong phòng nó đang vô cùng khó chịu trong người, cứ nửa mê nửa tỉnh chẳng biết đang có chuyện gì?

Hoàng Minh nhìn thấy nó khó chịu vì tác dụng của thuốc như vậy, trong lòng anh vừa giận vừa lo, anh thật không biết tại sao nó lại làm việc ngu ngốc thế này, không lẽ là vì anh sao?

Phuong My từ sớm tới giờ không hiểu sao như người mất hồn đứng yên ở đó, không lên tiếng và cũng không quan tâm nó nữa, chẳng biết cô đang suy nghĩ gì nữa.

Ngọc Khánh và Quỳnh Trang với Thanh Ngọc đang ngồi bên cạnh lo cho nó. Ngọc Khánh vừa lau mồ hôi cho nó vừa nói

"Lâm Lâm, bạn mau tỉnh lại đi"

Mỹ Sang bỗng lên tiếng nói

"Mau đưa nó vào bệnh viện đi, nếu không nó sẽ thành con ma thuốc lác đấy "

nói xong cô ta cùng với Ngọc Kim và Như Ái quay lưng bỏ đi, cô ta tự hỏi bản thân mình sao lại bỗng tốt bụng quá vậy, thấy nó bị thế đáng lẽ cô ta nên vui sướng chứ? Sao lại muốn cứu nó, có lẽ vì cô ta nể phục lòng dũng cảm của nó, là một tiểu thư đẳng hoàng mà dám vì Hoàng Minh mà uống thuốc lác như thế?

nghe như vậy Thái Sơn liền nói

"Thế mau đưa Ngọc Lâm vào bệnh viện ngay đi"

Hoàng Minh nhìn và nói

"Các em trở về lớp học đi, còn bà cháu này để anh lo"

rồi anh bước tới bế nó lên và quay lưng đi, lúc anh lướt qua ngang người Phuong My thì rất vội, như chẳng nhìn thấy cô vậy.

điều ấy khiến Phuong My thấy nhói lòng, cô tự hỏi, rốt cuộc anh và cô đang là gì của nhau, là người yêu ư nhưng sao giống người lạ quá vậy. Không phải cô ích kỷ không cho anh quan tâm đến nó, hơn nữa nó là bạn thân từ nhỏ tới lớn của cô mà, sao cô lại có thể không lo lắng cho nó được chứ? Nhưng cô đã bất chợt nhận ra một sự thật đau lòng, một sự thật cô không có cách nào chấp nhận được...

Ở bệnh viện, Vũ Trí đang ngồi tựa thành giường nhìn ra cửa sổ, ngoài trời mây đang chơi đùa với gió, tự do tự tại. Và vừa lúc ấy có một chiếc lá vàng khô đang khẽ rơi xuống mặt đất, khiến ai đó bỗng chạm lòng. Phải chăng con người cũng giống chiếc lá kia, thời gian qua đi phải rời khỏi thế gian này, chẳng còn lại gì nữa.

"Mấy nghĩ lúc tao rời khỏi thế gian này bầu trời có đẹp như hôm nay không?"

Vũ Trí hỏi một cách thản nhiên. Nhưng sau thản nhiên ấy biết bao nhiêu buồn lo, buồn khi phải mãi mãi rời xa một người mà anh ấy chẳng muốn, lo mai này liệu có ai thay anh ấy bảo vệ người mình thương hay không?

Ngọc Hùng cầm chai thuốc và một ly bước tới nói

"Mấy ngoan ngoãn uống thuốc và bớt nói tào lao lại đùm tao đi Ken"

anh ta đưa thuốc và nước vào tay Vũ Trí. Trong lòng anh ta cảm thấy không vui khi nghe những lời ấy của thằng bạn thân mình, từ nhỏ hai anh em nó không được nhận yêu thương của cha mẹ rồi nếu không có Vũ Trí và Phuong My thì có lẽ hai anh em nó rất cô đơn. Bây giờ anh ta vẫn chỉ có một mình Vũ Trí là bạn, nếu Vũ Trí mất thì ai sẽ cùng anh ta đá bóng, ai sẽ làm người hoà giải khi hai anh em nó giận nhau đây. Mới nghĩ đến đó thôi thì Ngọc Hùng thấy đau lòng lắm rồi.

"Reng...reng" tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên phá hủy bầu không khí ngột ngạt của hai chàng trai ấy. Ngọc Hùng vội bấm nhận cuộc gọi.

"Alo Ngọc Hùng nghe đây"

đầu dây bên kia là một giọng buồn bã.

"Tôi là Minh đây... Ngọc Lâm....đang ở bệnh viện"

Ngọc Hùng nghe như sét đánh ngang tai, anh ta liền đứng dậy.

"Lâm Lâm bị làm sao mà ở bệnh viện"

Vũ Trí nghe vậy liền lo lắng hỏi

"Lâm Lâm đã xảy ra chuyện gì vậy"

Ngọc Hùng vội hỏi

"Minh, giờ cậu đang ở bệnh viện nào"

"Bệnh viện....."

sau khi biết nó đang ở bệnh viện nào thì Ngọc Hùng tắt máy và quay sang qua Vũ Trí nói

"Ken, mày ở đây để tao đi coi Lâm Lâm bị sao cái nha"

Vũ Trí liền lắc đầu và cố bước xuống giường.

"Tao đi với mày"

Ngọc Hùng do dự nói

"Nhưng sức khỏe mày yếu như thế!"

Vũ Trí lấy áo khoác mặc vào và nói nhanh.

"Dù tao phải bò cũng đi"

Ngọc Hùng thờ dãi, đứng hết cách với thằng bạn cứng đầu này rồi mà.

"Được rồi, đi thì đi"

Bác sĩ khám cho nó xong thì nói với Hoàng Minh rằng, thuốc nó đã uống là thuốc lắc giả, chỉ có một chút kích thích nhỏ thôi, ông đã cho nó uống thuốc giải độc rồi nên sau này nó không bị bất cứ gì cả? Nghe vậy Hoàng Minh cũng mừng, anh bỗng nhớ lại về mặt vui sướng của Hồng Bích lúc ở trường anh không khỏi tức giận, cô ta vì muốn bên cạnh Hải Nam mà bất chấp thủ đoạn hại nó thành ra vậy, thật quá đáng ghét mà. Anh khẽ bước tới gần và ngồi xuống bên cạnh nó, nhìn nó vì mình mà thành ra như thế anh chẳng đành lòng chút nào.

"Ngọc Lâm, sao cô lại ngốc đến thế, tôi bị đuổi học có sao đâu...sao cô lại hạ mình với Hồng Bích thế chứ?"

Hoàng Minh nhẹ vén vài sợi tóc trên mặt nó qua một bên và hỏi. Giọng nói của anh lúc này thật êm ấm chứ chẳng lạnh nhạt như ngày thường, cũng đúng thôi, nó đã vì anh mà mất đi mái tóc dài xinh đẹp của mình và còn uống thuốc lắc nữa thì anh dịu dàng với nó chút là nên mà.

nó từ từ khẽ mở mắt ra...trước mắt nó là một khuôn mặt đầy lo lắng, nó buột miệng hỏi

"Đây là ở đâu"

vừa thấy nó tỉnh lại thì Hoàng Minh lập tức quay trở lại về mặt lạnh lùng.

"Ở bệnh viện, vậy cũng hỏi nữa"

nó cố ngồi dậy và vội nói

"Tôi phải quay về chỗ của Ken ngay"

Hoàng Minh cầm lấy đôi vai nó, không cho nó bước xuống giường và nói giọng bức mình.

"Cô ngồi yên ở đây không đi đâu hết"

nó nhìn và dùng sức đẩy Hoàng Minh ra.

"Anh đang giờ trò gì vậy hả? Tôi muốn đi đâu là quyền tự do của tôi không cần đồ nhiều chuyện như anh quản"

Hoàng Minh bỗng quát lên.

"Người nhiều chuyện là cô đó Ngọc Lâm"

lúc này có một cô y tá bước đến nói

"Ở đây là bệnh viện làm phiền hai người nói chuyện nhỏ lại để người khác nghỉ ngơi"

Hoàng Minh hít thở thật sâu rồi thở ra, cố lấy bình tĩnh lại, anh đứng dậy bước tới trước mặt cô y tá và nói

"Xin lỗi vì đã làm ồn...cô cho tôi mượn cây kéo dụng chút, được không?"

đúng lúc trong túi mình có một cây kéo nhỏ nên cô y tá liền đưa cho Hoàng Minh, không hỏi thêm gì vì cô ấy thấy khi anh hỏi mượn thì ánh mắt anh nhìn về phía mái tóc bị cắt hư của nó. Bởi thế cô ấy đoán được anh chỉ muốn cắt lại tóc giúp nó thôi nên mới yên tâm đưa cây kéo cho anh, rồi quay lưng đi làm việc của mình.

Hoàng Minh quay lại với nó và nói giọng lạnh nhạt.

"Cô quay lưng qua đây, tôi cắt lại tóc cho"

nó mở to đôi mắt nhìn vì ngạc nhiên, rồi nó hỏi giọng đầy nghi ngờ.

"Anh hả, được không đó!"

Hoàng Minh liếc nhìn nó.

"Cô giờ đâu có thể xấu hơn nữa đâu mà ở đó lo"

nó khẽ gật đầu và quay lưng lại cho Hoàng Minh cắt lại giúp mình.

Hoàng Minh nhẹ nhàng cắt đi mấy sợi tóc dài, cho đồng đều với nhau. Nói thật là trong lòng anh có nhiều chuyện muốn hỏi rõ nó nhưng vì lát nữa Ngọc Hùng và Vũ Trí sẽ đến, nếu để Vũ Trí thấy bộ trạng thể thảm của nó thì chắc anh bị đánh một trận quá.

"Xong rồi"

Hoàng Minh bỏ cây kéo xuống đầu tủ và dọn dẹp tóc ở dưới sàn bỏ vào thùng rác.

mái tóc lúc này chỉ còn tới tai thôi, nhìn nó hơi khác lạ chút nhưng cũng khá xinh.

"Cảm ơn anh nhé"

nó cười ním và định bước xuống giường...

"Này cẩn thận"

Hoàng Minh vội vàng đỡ lấy đôi vai nhỏ bé của nó khi trông thấy nó sắp té ngã.

nó bỗng thấy rất chóng mặt đứng không vững, cả người tưởng như không có sức, cứ thế mà ngã vào người Hoàng Minh.

chính lúc này Hải Nam bất ngờ chạy tới ôm lấy nó và xô Hoàng Minh ra thật mạnh...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62

Hải Nam một tay ôm lấy nó vào lòng, một tay đẩy thẳng bạn thân của mình ra xa, hành động của hắn vào giây phút đó giống như đang sợ ai đó cướp mất nó vậy.

Hoàng Minh vì bị đẩy bất ngờ nên muốn té ngã nhưng may là anh kịp lấy lại thăng bằng, anh khẽ nhìn Hải Nam với ánh mắt hơi tức giận.

chính lúc này Ngọc Hùng và Vũ Trí lại vội vàng chạy đến.

Hoàng Minh. Hải Nam. Vũ Trí, ba chàng trai im lặng nhìn nhau, vô tình đã tạo nên bầu không khí vô cùng khó xử dành cho một ai kia. Nó vốn đã thấy chóng mặt nay càng chóng mặt hơn khi nhìn thấy tình uông này, nó đẩy nhẹ Hải Nam ra tự đứng một mình nhưng đôi chân nó đứng không vững, cứ muốn ngã xuống.

có hai cánh tay mạnh mẽ kịp đỡ lấy nó khi nhìn thấy nó sắp ngã.

"Lâm Lâm, em bị sao thế hả?"

nó ngược mặt lên nhìn, rồi khẽ cười, đứng rồi nhí, hiện giờ người thích hợp diu nó nhất là một mình Ngọc Hùng thôi, anh trai diu em gái hợp tình hợp lý luôn rồi, cho ba người nào đó khỏi ghen tức với nhau.

Ngọc Hùng diu nó xuống giường và hỏi

"Thật ra có chuyện gì với em vậy?"

"Chuyện này là..."

Hoàng Minh tỉnh lên tiếng nói thì bị nó ngăn lại.

"À không có gì...tại em từ qua nay em chưa ăn gì nên bị mất xiu thôi..."

rồi nó lén nháy mắt với Hoàng Minh một cái, ý bảo anh đừng nói ra sự thật.

Vũ Trí nhẹ nhàng bước đến ngồi xôm xuống và hỏi giọng đầy lo lắng.

"Giờ em thấy thế nào rồi, hay là để anh đi mua đồ ăn cho em nhé"

nó vội giữ tay Vũ Trí lại và nhẹ lắc đầu.

"Không cần đâu Ken, sức khỏe của anh giờ yếu lắm, anh đừng đi"

Hải Nam buồn bã nói

"Vậy để anh và Minh đi mua cho..."

nó quay qua nhìn Hải Nam với ánh mắt đầy bối rối, với hắn nó thật không biết phải làm sao cho đúng nữa, bản thân nó biết rõ hơn ai hết, hắn thật lòng yêu thương nó. Nhưng rất tiếc, nó không làm chủ được trái tim mình, trái tim nó từ trước tới giờ phút này đây chưa bao giờ có hắn.

"Vậy làm phiền anh..."

nó nhẹ gật đầu và cô cười. Hải Nam quay sang qua Hoàng Minh và lạnh nhạt nói

"Chúng ta đi"

rồi cả hai quay lưng đi, ra ngoài mua đồ ăn cho nó.

Vũ Trí nắm tay nó lên môi mình hôn nhẹ và nói

"Xin lỗi, là anh không tốt, chẳng để ý em có ăn gì không?"

nó kéo Vũ Trí lên ngồi bên cạnh mình và nhẹ lắc đầu.

"Em giờ có sao đâu nè! Anh đừng tự trách nữa"

tình cảm của nó với Vũ Trí tuy không phải là tình yêu nhưng cả hai đều quan tâm, đều nghĩ đến cảm giác của đối phương, thứ tình cảm này không phải ai cũng có được!

Ngọc Hùng lúc này thắc mắc hỏi

"Này, sao tự nhiên cắt tóc ngắn thế?"

tay nó bắt giắc sờ mái tóc ngắn của mình và cười gượng gạo

"À...tại nóng nực quá nên cắt ngắn cho mát đó mà"

Ngọc Hùng im lặng nhìn, sao anh ta cảm thấy em gái mình có gì đó khác thường nhỉ, nó nói chuyện không được tự nhiên lắm. Chẳng lẽ nó đang muốn giấu chuyện gì hay sao?

Đi mua đồ ăn cho nó thật ra chỉ là cái cớ, quan trọng nhất là Hải Nam muốn biết rốt cuộc đã có chuyện với nó, hắn dùng bước quay lại hỏi

"Đã có chuyện gì với Ngọc Lâm thế hả?"

Hoàng Minh đang bỏ hai tay vào túi quần bước đến với vẻ lạnh lùng, anh hỏi ngược lại.

"Mày đã ở đâu từ sáng tới giờ?"

Hải Nam đưa ánh mắt không hiểu nhìn Hoàng Minh.

"Sao mày lại hỏi như vậy, sáng nay tao vừa bước vào trường không biết sao lại có đám người kéo tao ra sau sân cỏ để chụp hình..."

Hoàng Minh nhếch môi cười nhẹ một cái, hình như anh đã hiểu ra mọi chuyện.

"Thì ra là thế? Cô ta đã sắp đặt trước rồi!"

Hải Nam nhìn và vội hỏi

"Mày nói thế là sao hả Minh, cô ta là ai?"

Hoàng Minh nói ngắn gọn.

"Là Hồng Bích"

Hải Nam càng nghe càng không hiểu, sao lại có liên quan đến cô bạn Hồng Bích của hắn chứ?

"Bích...cô ấy đã làm gì?"

Hoàng Minh thờ dãi.

"Cô ta ở sau lưng mày đã làm bao nhiêu chuyện xấu....."

anh từ từ kể lại tất cả mọi chuyện Hồng Bích đã làm trong thời gian qua cho Hải Nam biết, kể cô ta đã hợp tác với Tuấn Phi kêu người chặn đường tụi nó thế nào, kể cô ta đã hung dữ thế nào khi uy hiếp anh không được giúp đỡ nó, kể cô ta đã bày mưu đuổi nó rời khỏi trường học Quy Phong thế nào, lúc cuối anh nói một câu.

"Tất cả vì cô ta muốn có được mày..."

nghe xong Hải Nam như chết đứng, hắn thật không thể tin những gì mà mình vừa nghe là sự thật, cô bạn hiền lành từ nhỏ của hắn có thể làm ra những việc hại người khác như thế ư, thật khó tin quá. Không lẽ cô gái yếu đuối và khuôn mặt thiên thần thường ngày hắn nhìn thấy đều giả tạo, chẳng hề có thật hay sao? Hắn lắc đầu liên tục.

"Tao phải tìm cô ấy hỏi rõ mọi chuyện mới được"

lời nói vừa dứt thì hắn chạy đi nhanh nhất có thể.

Hoàng Minh mệt mỏi nhắm mắt lại, anh đảm chắc rằng, khi Hồng Bích biết là anh nói với Hải Nam thì cô ta sẽ không dễ yên cho anh. Nhưng nó dễ chịu âm ỉ như thế là đủ lắm rồi, anh không thể đứng ra bảo vệ nó thì đành cho chồng tương lai của nó biết tất cả, để hắn đứng ra bảo vệ nó, sẽ tốt hơn.

Khi Hải Nam tới nhà Hồng Bích thì đã là 2 giờ trưa, và gặp cô ta mới đi đâu về. Vừa thấy Hải Nam đến tìm mình thì Hồng Bích rất vui mừng, cô ta vui vẻ chạy đến hỏi.

"Nam, cậu tìm tớ à"

Hải Nam đứng yên nhìn cô ta thật lâu, hắn muốn nhìn thật kĩ coi người đang trước mặt mình có phải là cô bạn tốt từ nhỏ của hắn không? Kì lạ thật đấy, rõ ràng vẫn khuôn mặt thiên thần ấy, vẫn là giọng nói êm ái ấy mà sao hắn lại có cảm giác xa lạ với cô ta như thế chứ?

Hồng Bích thấy Hải Nam im lặng không nói gì thì liền hỏi giọng lo lắng.

"Nam, cậu sao thế, sao lại không nói gì? Hay là cậu thấy không được khỏe hả?"

Hải Nam lúc này chịu hết nổi nên lên tiếng hỏi

"Bích, tớ hỏi cậu, có phải cậu đã bày mưu hại Ngọc Lâm không?"

Hồng Bích khẽ giật mình, rồi cô ta tỏ ra hoảng hốt.

"Tớ bày mưu hại Ngọc Lâm ư, làm sao có thể chứ? Tại sao Ngọc Lâm lại nói vậy, tớ luôn quý em ấy mà"

Hải Nam vội lắc đầu.

"Không phải là Ngọc Lâm nói, mà là Minh nói đấy"

khi biết là Hoàng Minh đã nói ra hết mọi chuyện thì trong lòng Hồng Bích liền bức tức nhưng không biểu hiện ra ngoài, cô ta cầm nắm lấy cánh tay Hải Nam và rung rung nước mắt.

"Tớ không biết tại sao Hoàng Minh lại nói vậy nhưng tớ thật không có làm gì hại Ngọc Lâm hết...cậu tin tớ, được không Hải Nam"

khuôn mặt cô ta lúc này thật sự đáng thương, cô ta làm vẻ mặt vô tội bị người khác đổ oan, bất cứ ai nhìn vào không trách khỏi xót xa trong lòng, tất nhiên Hải Nam cũng thế. Và hơn nữa hẳn với cô ta cùng nhau lớn lên thì làm sao có thể trong một tiếng đồng hồ hẳn tin cô ta là loại người bất chấp thủ đoạn hại người khác được chứ?

"Bích, cậu và Minh đều là bạn thân của tớ...cả ba chúng ta cùng nhau lớn lên, tình cảm như anh em trong nhà... giờ tớ không biết nên tin ai nữa...nhưng mà nếu có ai muốn làm hại Ngọc Lâm thì tớ nhất định sẽ liều mạng với người đó"

Hải Nam giật nhẹ hai tay Hồng Bích ra và quay lưng đi một cách lạnh lùng. Những lời hẳn vừa nói ra khiến Hồng Bích cảm thấy đau lòng, cô ta bật khóc. Nhưng cô ta nào biết giọt nước mắt đang lăn dài trên má mình như con dao đâm thẳng vào trái tim một người khác.

"Cậu khóc vì người không yêu mình có đáng không Bích"

giọng nói có phần đau thương, cũng có phần oán trách. Hồng Bích vội quay người lại nhìn thì thấy Tuấn Phi đang đứng trước mặt mình, cô ta buột miệng hỏi

"Tuấn Phi, sao cậu lại ở đây..."

Tuấn Phi bỗng nhẹ nhàng ôm lấy Hồng Bích vào lòng và nói khẽ.

"Tớ xin cậu đừng tự làm khổ mình thế này nữa mà, tớ đau lòng lắm...thật sự rất đau..."

*****hết chương: 62*****

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Tối hôm đó sau khi đưa Vũ Trí quay lại bệnh viện xong thì Ngọc Hùng lái xe chở nó về nhà nói chuyện với cha mẹ rõ ràng. Trên xe cả hai anh em nó đều lo lắng, cả hai biết rõ ông bà Hoàng sẽ rất tức giận nếu biết nó muốn đòi lại hôn sự với gia đình Kim gia khoảng một năm, nó cũng không muốn cãi lời cha mẹ, không muốn làm cho họ giận. Nhưng với tình hình của Vũ Trí bây giờ thật không còn cách nào khác nữa. Vũ Trí cần nó và bản thân nó cũng muốn bên cạnh anh ấy những tháng ngày còn lại...

Vừa nhìn thấy nó bước chân vào thì ông Hoàng đang ngồi ghế sofa liền đứng dậy với vẻ mặt tức giận.

"Mày còn về đây làm gì nữa sao không đi luôn đi, mặt mũi gia đình họ Hoàng bị mày làm mất hết rồi"

cả bà Hoàng cũng rất tức giận.

"Lâm Lâm, thật ra con đang giờ trò gì thế hả? Từ khi nào con lại trở nên hư hỏng, dám dụng đến thuốc lắc nữa, mấy thứ đó hại chết người đấy"

Ngọc Hùng kinh ngạc quay qua nhìn nó.

"Thuốc lắc..."

câu nói như anh ta không tin em gái mình lại dụng đến mấy thứ đó! Nó không giải đáp nghi vấn của anh mình chỉ hít thở thật sâu rồi thở ra, đang chuẩn bị tinh thần những gì tồi tệ nhất sắp đến, nó bước thẳng đến trước mặt cha mẹ mình và nhỏ nhẹ nói

"Cha, mẹ...con xin lỗi...nhưng con muốn đòi chuyện hôn sự với anh Nam lại khoảng một năm...đúng một năm sau con sẽ ngoan ngoãn lấy anh Nam..."

nghe xong những lời đó của nó thì ông Hoàng mở to đôi mắt, vẻ mặt ông có gì đó hoảng hốt lẫn giận dữ.

"Cái gì?"

bà Hoàng vội hỏi

"Nhưng tại sao?"

Ngọc Hùng bước đến bên nó và lên tiếng nói

"Ken...bị ung thư máu giai đoạn cuối.... Lâm Lâm muốn bên cạnh chăm sóc cho Ken..."

nghe tin này ông bà Hoàng cũng hơi bất ngờ nhưng rồi ông Hoàng đột nhiên cười lạnh.

"Cái thằng lưu manh đó chết đi càng tốt, chăm sóc làm gì cứ để nó chết sớm đi khỏi phiền phức"

nó vội ngược mặt lên nhìn, không thể nào ngờ được cha mình lại nói ra những lời vô tình đến thế, nó cười nhạt.

"Anh ấy lưu manh nhưng không hai mặt bằng cha đâu"

"BỐP"

dấu bàn tay ông Hoàng hiện rõ trên bên mặt nó, ông tức giận tát tay nó một cái thật mạnh.

"Tao là cha của mày, dám vì người ngoài mà ăn nói thế với tao à"

bà Hoàng với Ngọc Hùng đều giật mình khi nhìn thấy cảnh này, cả hai đều buột miệng gọi khẽ

"Lâm Lâm..."

nó ôm mặt mình và rung rung nước mắt, cha mẹ ư, sao nghe buồn cười quá vậy. Tay nó buông xuôi xuống và khẽ bật cười.

"Cha mẹ ư, hai người là cha mẹ chúng tôi thật sao?"

Ngọc Hùng vội giữ đôi vai nó lại, muốn nhắc nhở nó nên bình tĩnh lại nhưng bị nó đẩy ra sau.

ánh mắt nó lúc này đầy oán trách, nó đưa tay lau vết máu ở khoé miệng mình và vẫn giữ nụ cười nhẹ.

"Hai người có một ngày làm trách nhiệm của cha mẹ chưa, hai người có bao giờ ôm lấy anh em tôi vào lòng, và có giây phút nào hai người nghĩ đến cảm xúc thật của chúng tôi không, dù chỉ một lần thôi. Hai người là cha mẹ của chúng tôi không sai NHƯNG CHÚNG TÔI CHỈ LÀ MÓN HÀNG CỦA HAI NGƯỜI ĐỂ MUA BÁN THÔI"

Ngọc Hùng lắc đầu liên tục.

"Đủ rồi Lâm Lâm, em đừng nói nữa"

nó rơi nước mắt nhìn hai người ăn mặc cao sang đang đứng trước mặt mình.

"Nhưng..Ken, thằng lưu manh mà hai người xem thường ấy lại quan tâm chia sẻ với chúng tôi, lúc anh hai tôi bị người ta ức hiếp, đáng lẽ người đứng ra bảo vệ anh hai tôi là hai người, cuối cùng thì sao, chỉ có một mình Ken đứng ra đánh nhau với người ta để bảo vệ anh hai tôi thôi... Lúc tôi bị bệnh nặng trong lòng tôi rất sợ chỉ mong muốn có cha mẹ bên cạnh...nhưng không, người bên tôi suốt hai ngày hai đêm lại chẳng phải người mà gọi là cha mẹ hai người...mà là Ken...anh ấy không ăn ngủ chỉ ngồi cạnh chăm sóc tôi, lau từng giọt mồ hôi giúp tôi...đợi tôi tỉnh lại thì anh ấy dịu dàng đút tôi từng muỗng cháo..."

Ngọc Hùng ngược mặt lên cao và mặt mũi nhăm nhăm lại, những gì nó đang nói hoàn toàn là sự thật, hơn sáu năm nay Vũ Trí luôn bên cạnh bảo vệ hai anh em, anh ấy đã thay người làm cha mẹ đó chăm sóc hai anh em thật tốt...

nó nghẹn ngào nói tiếp.

"Nếu hôm nay tôi chọn bỏ đi, đến cạnh Ken thì có lẽ sau này có phút giây nào đó tôi sẽ hối hận...nhưng..."

nước mắt nó càng lúc tuôn rơi càng nhiều.

"Nhưng nếu hôm nay tôi chọn ở lại đây thì chắc chắn tôi sẽ hối hận cả đời này"

vừa dứt câu thì nó ôm mặt khóc chạy ra khỏi ra nhà. Ngọc Hùng vội gọi theo.

"Lâm Lâm..."

không biết nó có nghe hay không mà nó vẫn bỏ đi. Ông bà Hoàng bỗng ngã xuống bộ sofa với vẻ đau buồn. Ngọc Hùng bước đến vài bước và nói

"Những gì lúc nãy Lâm Lâm nói đều là sự thật đấy cha mẹ à...ở bên Anh, Ken thật sự đã giúp đỡ hai anh em con rất nhiều...bây giờ bảo chúng con bỏ Ken một mình thì xin lỗi...chúng con không làm được..."

nói xong anh ta vội quay lưng đi, đuổi theo em gái mình.

ông bà Hoàng lúc này trông giống vợ chồng nhất, hai người một sắc mặt. Từ trước giờ họ cứ nghĩ cố kiếm thật nhiều tiền, cho hai anh em nó ở nhà cao cửa rộng, ăn ngon mặc đẹp, học ở trường nổi tiếng nhất là hết lòng thương yêu hai anh em nó. Nhưng họ đã sai, thật sự họ đã sai rồi, hai anh em nó chưa bao giờ cần những thứ cao sang ấy, thứ hai anh em nó cần chỉ những điều nhỏ nhoi, chỉ cần ngôi nhà đủ ấm áp, chỉ cần bữa cơm giản dị đầy tiếng cười, chỉ cần vui vẻ bên cạnh cha mẹ thôi, chỉ đơn giản thế thôi.

Gia đình Hoàng Minh đang vui vẻ ăn cơm tối thì Hồng Bích đột nhiên xuất hiện với ánh mắt đầy tà ác.

vừa thấy cô ta thì Hoàng Minh liền đặt chén dũa xuống, quay sang qua đưa em trai khoảng 17 tuổi và nói

"Minh Hoàng, em vào phòng học bài đi"

cậu em trai Minh Hoàng ấy trước giờ luôn nghe lời anh hai của mình nên nhẹ gật đầu và ngoan ngoãn đi vào phòng. Bà Vũ vội đứng dậy cúi đầu chào.

"Tiểu thư Hồng Bích....không biết con gió nào thổi cô đến ngôi nhà nhỏ bé này thế ạ"

Hồng Bích ung dung bước thêm vài bước và nói

"À con đi công việc ngang qua đây, sẵn ghé vào tìm Minh luôn"

Hoàng Minh khề thờ ra, anh đã biết trước nếu Hải Nam đi tìm cô ta hỏi tội thì chắc chắn cô ta sẽ không để yên cho anh, quả nhiên không sai.

Anh bước tới và nói giọng lạnh nhạt nói

"Có chuyện gì thì chúng ta ra ngoài nói, đừng làm phiền cha mẹ tớ"

Hồng Bích hơi nghiêng đầu nhìn Hoàng Minh và cười giăng ác.

"Dù sao cũng lỡ phiền rồi thì phiền đến cuối luôn đi"

rồi cô ta chậm rãi đi đến bàn ăn ngồi xuống cầm dũa chén lên một cách tự nhiên.

"Chắc hai bác không phiền khi con ăn chút cơm gia đình chứ?"

ông bà Vũ vội lắc đầu.

"Dạ không đâu, mời cô dùng ạ"

Hồng Bích nhìn bàn ăn rồi gấp miếng đồ ăn đưa vào miệng nhưng mới nhai nhai vài cái thôi cô liền nhổ ra.

"Thức ăn này dành cho người ăn à...còn tệ hơn thức ăn của chó nữa"

ánh mắt Hoàng Minh lúc này vô cùng tức giận, cô ta nói thế là xúc phạm cha mẹ anh, nhịn hết nổi rồi.

"Cậu ra đây với tớ"

anh bước đến nắm cổ tay Hồng Bích lôi đi. Bà Vũ lo lắng vội nói theo

"Minh, con không được vô lễ với tiểu thư Hồng Bích đâu đấy"

ông Vũ vỗ vỗ vai vợ mình và nói

"Sẽ không sao đâu, thôi chúng ta ăn cơm tiếp đi"

Hoàng Minh lôi Hồng Bích ra khỏi con hẻm nhỏ, rồi đẩy mạnh cô ta vào bức tường khô cứng theo năm tháng và lớn tiếng quát lên

"CẬU ỨC HIẾP NGƯỜI VỪA PHẢI THÔI BÍCH"

dù vai đang rất đau nhưng Hồng Bích vẫn hùng hăng nói

"Ai bảo cậu đi nói xấu tớ với Hải Nam làm chi, tớ mới cảnh cáo cậu nhẹ thôi nếu cậu còn nói xấu tớ với Hải Nam thêm một lần nữa thì đừng trách tớ"

Hoàng Minh liếc nhìn, đang rất tối chẳng có bóng đèn đường nào cả chỉ có chút ánh trăng nhưng anh vẫn thấy sự độc ác trong sâu đôi mắt của người con gái trước mặt.

"Nói xấu ư, hừ"

anh cười khinh thường.

"Cậu có dám nói là cậu không có bày mưu hại Ngọc Lâm không?"

Hồng Bích vốn dĩ rất tức giận tính đưa tay ra tát vào mặt Hoàng Minh một cái, nhưng rồi không biết cô ta nghĩ ra chuyện gì mà lại vội hỏi

"Sao cậu và con nhỏ Ngọc Lâm đó lại bất chấp tất cả bảo vệ đối phương...không lẽ hai người đã có tình ý với nhau"

câu hỏi của cô ta khiến Hoàng Minh khẽ giật mình nhưng anh không cho cô ta cơ hội xác nhận câu trả lời qua vẻ mặt anh, cố giữ bình tĩnh nhất có thể, anh lạnh lùng bước đến gần và nói

"Hong Bích, tớ nói cho cậu biết nếu cậu dám đụng đến gia đình tớ và Ngọc Lâm thì tớ sẽ qua nhà nói chuyện với hai bác. Cha mẹ cậu công bằng như thế nào chắc cậu biết rõ nhất"

nói xong anh liền quay lưng đi, bỏ mặt Hồng Bích trong cơn tức giận mà chẳng thể làm gì được.

*****hết chương:63*****

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Ánh nắng mặt trời nhẹ nhàng chiếu qua cửa sổ, người con trai đang nằm trên giường bệnh khẽ mở mắt, bầu trời vẫn mơ mộng như mỗi ngày, thật đẹp. Vũ Trí nhếch môi cười nhẹ, anh ấy mừng khi còn thấy được bầu trời xinh đẹp kia.

"Cạch cạch" nó mở cửa bước vào với đồ ăn sáng trên tay.

"Ken, anh thức dậy rồi hả?"

nó cố vui cười chạy đến ngồi xuống bên cạnh người con trai ấy. Vũ Trí tỉnh trả lời nhưng lại thấy khoe miệng nó bị bầm, anh ấy liền lo lắng hỏi

"Sao em lại bị thương thế Lâm Lâm, ai đã đánh em"

nó vội quay mặt qua chỗ khác và dùng tay sờ sờ khuôn mặt mình, nó quên mất vết bầm hôm qua vẫn chưa kịp tan biến, ngược lại càng hiện rõ hơn

"Là ai đã ra tay đánh em vậy hả, em nói cho anh biết đi Lâm Lâm"

Vũ Trí xúc động ngồi dậy và lo lắng hỏi thêm một lần nữa. Nó vội nắm lấy cánh tay Vũ Trí và nói

"Ken, anh đừng xúc động thế mà sẽ không tốt cho sức khỏe anh đâu"

Vũ Trí lại hỏi

"Thật ra là ai"

nó cúi đầu xuống thật thấp và nói khẽ.

"Là cha em..."

Vũ Trí khẽ giật mình.

"Sao bác trai lại đánh em"

nó vẫn cúi đầu không ngước lên, để mái tóc ngắn che đi cảm xúc trên mặt mình.

"Vi em muốn đòi hôn ước lại...để bên cạnh chăm sóc anh..."

đôi mắt to tròn của Vũ Trí từ từ khép lại, hoá ra vì anh ấy mà nó mới bị cha đánh, lòng anh ấy thật nhói đau. Nhưng anh ấy không để lộ ra ngoài, chỉ nhẹ nâng khuôn mặt nó lên và hỏi khẽ

"Giờ em có còn đau lắm không?"

đôi mi nó đang rung rung vì có gì đó đang muốn tuôn rơi, nó nhẹ lắc đầu.

"Đã hết đau rồi"

Vũ Trí đặt nhẹ lên trán nó một nụ hôn đầy yêu thương và nói thầm.

"Anh xin lỗi, giờ anh vô dụng quá rồi chẳng thể bảo vệ em..."

Ở tại trường học Quy Phong, nhờ nó mà Hoàng Minh vẫn được đến trường, vẫn được nghe thầy cô giảng bài. Trong lòng anh thật sự muốn hỏi nó, tại sao để bản thân mình chịu âm ức như thế vì anh. Cứ nghĩ đi nghĩ lại, đến khi tan học mà chẳng có câu trả lời.

Ngọc Khánh vội chạy đến hỏi

"Anh Minh, giờ Lâm Lâm thế nào rồi ạ"

Phuong My đứng dậy và khẽ bước đến, hai ngày rồi cô chưa được nói chuyện riêng với hai anh em nó nên chẳng biết thật ra đã có chuyện gì?

Hoàng Minh ngồi đưa ánh mắt buồn bã nhìn Phuong My và nói khẽ

"Vũ Trí bị ung thư máu...đã là giai đoạn cuối"

Phuong My nghe như sét đánh ngang tai, chân cô bất giác bước lùi lại vài bước, cô dùng tay che miệng mình lại,

"Ken...sao có thể chứ?"

Hoàng Minh vội chạy đến đỡ lấy Phuong My khi nhìn thấy cô sắp ngã và lo lắng hỏi.

"Em có sao không?"

Phuong My rung rung nước mắt và lắc đầu.

"Sao lại vậy chứ anh Minh, anh Ken trước giờ rất khỏe mạnh mà"

Ngọc Khánh và Thái Sơn thấy tình hình này đành quay lưng đi, để lại không gian riêng cho hai người nào đó. Hoàng Minh dìu Phuong My ngồi xuống và nhẹ lắc đầu.

"Anh cũng không biết nữa, chuyện xảy ra bất ngờ quá"

Phuong My buồn bã gật đầu.

"Đúng là bất ngờ quá..."

Hoàng Minh do dự ít lâu mới lên tiếng.

"My..."

Phuong My ngược mặt nhìn anh, cô đã thấy một ánh mắt lo lắng lẫn buồn bã.

Hoàng Minh khẽ nắm lấy hai bàn tay nhỏ nhắn của người con gái và nhỏ nhẹ nói

"Anh biết mấy hôm nay anh không có thời gian dành cho em đã khiến em rất buồn, anh xin lỗi...nhưng anh không..."

"Thôi được rồi"

không để anh nói hết câu thì Phuong My lắc đầu và rút tay về.

hành động này của cô vô tình khiến Hoàng Minh cảm thấy hụt hẫng trong lòng, anh đưa ánh mắt không hiểu nhìn cô và hỏi

"Em sao thế My"

Phuong My nhẹ quay mặt qua chỗ khác, hình như cô không muốn đối diện với anh vào lúc này, lúc trong lòng cô biết rõ một sự thật, là một sự thật rất đau lòng mà chưa ai nhận ra. Cô bỗng thờ dãi với vẻ mặt mệt mỏi, rồi đứng dậy và buồn bã nói.

"Xin lỗi, hôm nay em hơi không được khỏe, em về trước đây"

nói xong cô liền quay lưng đi, không để Hoàng Minh có cơ hội nói thêm câu nào.

Hoàng Minh đứng yên nhìn hình bóng bé của cô bước đi với ánh mắt lo lắng, cô sao vậy nhỉ sao tự nhiên lại lạnh nhạt với anh thế? Anh đang định hôm nay sẽ đi chơi với cô, rồi dẫn cô về nhà anh ăn cơm luôn mà.

Phuong My buồn bã dẫn chiếc xe đạp của mình ra khỏi trường và đi lang thang, chính cô cũng không hề muốn lạnh nhạt với Hoàng Minh thế, khó khăn lắm cô và anh mới đến được với nhau, khó khăn lắm cả hai mới được gọi đôi phượng bằng hai chữ "Người yêu" vậy mà ngày hôm nay lại lạnh nhạt với nhau thế này. Nhưng biết làm sao bây giờ, khi giây phút này trong lòng cô có cây gai...nó đâm cô đau thế nào có ai biết không? Mái tóc dài đang tự do bay bay trong gió nhưng bước chân cô chẳng biết phải đi đâu về đâu, trông cô lúc này thật cô đơn quá...

Buổi chiều không hiểu tại sao Hoàng Minh không ở nhà ăn cơm với gia đình, lại một mình đi ra ngoài dạo, đi vòng vòng ngoài phố anh như người mất hồn cứ bước đi. Tối khi màn đêm buông xuống và anh cảm thấy đôi chân mình đã mệt, dừng chân lại thì anh khẽ giật mình khi nhìn thấy mình đang đứng trước bệnh viện Ung bướu. Thật kì lạ, làm sao anh có thể đi bộ đến một nơi xa thế chứ? Anh tự đánh vào trán mình một cái mạnh, rồi quay lưng đi định rời khỏi.

"Hoàng Minh, sao anh lại đến đây"

giọng nói quen thuộc nhẹ nhàng vang lên. Hoàng Minh vội quay người lại nhìn, người đang đứng trước mặt anh chính là nó Ngọc Lâm, nó đang khoác trên mình một chiếc áo đầm màu xanh lá cây với chiếc áo khoác trắng nhỏ xinh, trông nó thật đáng yêu. Hoàng Minh áp ứng nói

"Tôi... chỉ..."

anh định nói chỉ vô tình đi ngang qua thôi nhưng đối diện với ánh mắt nó chẳng biết tại sao lời lại không thể thốt lên, anh nhẹ lắc đầu.

"Tôi cũng không biết sao mình lại đến đây...."

nó im lặng không nói gì, trong lòng nó hiện giờ rất đau buồn và mệt mỏi vì mọi chuyện xảy ra quá bất ngờ.

Hoàng Minh khẽ bước đến gần nó hơn và lên tiếng hỏi thăm.

"Trí thế nào rồi"

nó cười buồn.

"Anh ấy cũng thế thôi...cảm ơn anh vì đã quan tâm"

rồi cả hai rơi vào trạng thái im lặng, trời bắt đầu trở gió, những cơn gió lạnh lẽo đi ngang qua khiến bầu không khí càng trở đau buồn hơn, khi có hai người nào đó muốn quan tâm nhau mà chẳng thể mở lời...

"Ngọc Lâm, tôi có chuyện muốn hỏi cô"

Hoàng Minh bắt đầu đập phá vỡ im lặng. Nó không quay lại nhìn anh mà cứ vu vơ bước đi.

"Có chuyện gì anh cứ hỏi đi"

Hoàng Minh vẫn đứng yên nhìn theo tấm lưng yếu đuối người con gái trước mặt.

"Tại sao cô lại vì tôi hạ mình với Hồng Bích và còn uống thuốc lắc để chứng minh cho tôi vô tội với nhà trường chứ?"

những câu hỏi ấy của Hoàng Minh khiến cho bước chân nó đang thẳng bước bất chợt dừng lại, nó khẽ giật mình, đôi mắt nó cũng bất giác mở to, sao trong lòng nó lại hoảng sợ như thế này. Giống như nó đã làm một chuyện gì đó không thể cho ai biết vậy, loại cảm giác khiến người ta có chút khó chịu trong lòng...

thấy nó im lặng không nói gì, Hoàng Minh bước nhanh đến kéo người nó qua, đối diện với anh.

"Thật ra tại sao cô lại làm thế hả?"

trong lòng anh thật sự rất muốn lí do tại sao nó lại vì anh hy sinh như thế!

"Thật ra tại sao hả Ngọc Lâm"

nó đẩy mạnh tay Hoàng Minh ra và nói lớn.

"Vì tôi biết với anh chuyện học rất quan trọng, anh Nam từng nói với tôi rằng, từ nhỏ anh học rất giỏi mà chỉ vì nhà nghèo không đủ điều kiện. Nhưng anh chưa bao giờ bỏ cuộc, một ngày làm mấy công việc, khó khăn lắm anh mới được vào trường Quý Phong học..."

nó nhẹ lắc đầu và nói tiếp.

"Hơn nữa người cô ta ghét chính là tôi không liên quan đến anh"

Hoàng Minh nghe mà đau lòng, nhưng không biết sao anh cứ có cảm giác còn có lí do nào khác nữa.

"Không đơn giản thế, phải không? Thật ra lí do là gì vậy hả Ngọc Lâm, cô nói thật đi"

"Tại vì Lâm Lâm cũng yêu anh"

Bỗng có một giọng nghẹn ngào vang lên ngay khoảnh khắc ấy, bất cứ ai nghe giọng đó cũng cảm nhận được sự đau thương rất lớn.

Hoàng Minh và nó vừa nghe liền nhận ra giọng nói đó của ai, cả hai hoảng hốt quay qua. Người đang đứng trước mặt anh và nó là một người con gái xinh đẹp trong chiếc đầm len màu trắng với một chiếc túi đen đeo người, mái tóc đen dài đang nhẹ nhàng bay trong gió.

bầu trời đã rất tối nhưng ở đây hai bên đường đều có đèn chiếu sáng như ban ngày nên dầu có đứng xa mà vẫn thấy rõ những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt ai kia.

Hoàng Minh và nó vẫn là khuôn mặt hoảng hốt, cả hai cùng lúc buột miệng kêu khê.

"Phuong My..."

đúng vậy, người con gái đang trước mặt anh và nó chẳng phải là một ai khác mà chính là Phuong My.

cô khê bước đến với những giọt nước mắt nhạt nhào.

"Lâm Lâm có thể hạ mình với chị Bích...và có can đảm uống thuốc lác...là vì..."

Phuong My đau thương nhắm mắt lại và nghẹn ngào thét lớn lên.

"LÀ VÌ LÂM LÂM CŨNG YÊU ANH"

câu nói này dù người nói hay người nghe đều cảm thấy lòng mình nhói lên một cái, thật đau.

Hoàng Minh vội quay qua nhìn nó với ánh mắt vô cùng ngạc nhiên. Còn nó thì hoảng hốt hỏi

"Mày đang nói bậy bạ gì vậy My, sao tao có thể yêu anh ta được chứ?"

Phuong My từ chiếc túi đeo người lấy ra một cuốn sổ màu xanh da trời ra.

"Sao có thể hả?"

cô đưa cuốn sổ mạnh vào tay nó.

"Vậy tự mày coi đi"

rồi cô ôm mặt khóc bỏ đi.

Hoàng Minh đứng yên nhìn nó, trước giờ anh chưa từng nghĩ nó sẽ yêu anh. Đúng, không sai, nó ở trong tim anh rất quan trọng, ngay lúc nhỏ anh đã yêu thích nó rồi. Nhưng giờ đây tình cảm ấy đã chẳng thể nữa, người con gái bây giờ anh muốn bên cạnh là Phuong My chứ không phải là nó như ban đầu nữa. Ánh mắt anh đau buồn và nói khê

"Tôi xin lỗi cô, Ngọc Lâm..."

nói xong anh lùi về sau vài bước rồi quay lưng đi, đuổi theo Phuong My...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Nhật ký

Trời đã rất khuya, gió lạnh lẽo thổi từng cơn khiến người ta phải run rẩy. Nhưng đang có một người con gái nhỏ ngẩn đi lang thang ngoài phố, ánh mắt của người con gái ấy lúc này vô hồn, chẳng nhìn thấy bất cứ thứ gì?

"LÀ TẠI VÌ LÂM LÂM CŨNG YÊU ANH"

câu nói đầy đau thương của Phuong My cứ lặp đi lặp lại trong đầu nó cả ngàn lần, khiến nó muốn phát điên lên. Tại sao Phuong My lại nói thế, cô đang kể chuyện cười à, nó mà lại đi yêu cái người lạnh lùng vô tâm như Hoàng Minh sao, nực cười, từ trước tới giờ anh và nó như chó với mèo, gặp là cãi nhau không ngừng mà.

nó ngồi xổm xuống đường ôm hai đầu gối mà khóc, rõ ràng nó rất ghét anh, nó ghét anh lắm mà. Nhưng sao lúc Phương My thốt lên những lời đó thì trong lòng nó lại sợ hãi, cảm giác có lỗi với cô rất nhiều, nếu như nó thật sự không có chút xíu tình cảm với anh thì cơ bản nó đâu có loại cảm giác tội lỗi như vậy đâu.

nó khẽ ngược mặt lên nhìn cuốn sổ màu xanh da trời trên tay mình, đây là Vũ Trí mua tặng nó lúc sắp về Việt Nam để nó viết nhật ký, từ ngày trở về Việt Nam mỗi ngày nó đều viết vào đây những việc trong ngày. Lúc này Phương My đã bảo nó hãy tự mình xem lại, không lẽ trong cuốn nhật ký này có câu trả lời cho những nghi vấn trong lòng nó sao? Nghĩ thế nó vội dở nhật ký ra đọc...

.....

Ngày...tháng...năm..

Hôm nay là ngày đầu mình với My đến trường Quy Phong, hôm qua nghe cha mẹ nói trường này rất đẹp quả thật không sai, ở đó có một sân cỏ rộng lớn. Nhưng mình lại gặp phải đồ xui xẻo, anh ta không chỉ hại mình trễ giờ mà còn làm trễ xe đạp mình nữa chứ? Càng xui hơn là phải ngồi chung bàn với anh ta, thật bức mình.

....

Những ngày đầu gặp Hoàng Minh, chắc chắn cả nó với Hoàng Minh hoàn toàn không ưa gì nhau. Xem thử mấy trang cuối.

.....

Ngày...tháng...năm..

Hôm bữa mình bị Tuấn Phi bắt cóc, nhốt trong một ngôi bỏ hoang ở ngoài thành phố, lúc đó mình thật sự rất sợ hãi, cũng không biết tại sao trong lòng mình chỉ nghĩ đến anh Ken và Hoàng Minh thôi chứ không hề nghĩ đến anh Nam, nhưng người mình mong chờ nhất lại là Hoàng Minh, mình thật sự rất mong anh ta xuất hiện ngay lúc đó.

rồi anh ta cũng xuất hiện kịp lúc, khi anh ta xuất hiện mình tưởng bản thân đã nhìn một vị thần, khiến mình bớt sợ hãi. Anh ta còn đứng trước đám giang hồ nói "Hôm nay tôi nhất định bảo vệ cô đến cùng" quả thật lúc đó mình nể phục lòng dũng cảm của anh ta.

lúc anh ta bắt chấp tất cả ôm lấy mình, dùng thân che chở cho mình.

lúc anh ta sắp bị đánh chết vì bảo vệ mình.

lúc anh ta vì mình mà ngóc ghech nhảy trên những mảnh vỡ chai.

trái tim mình không hiểu tại sao bỗng thấy đau nhói, thật sự, rất đau.

.....

Nước mắt nó khẽ rơi xuống trang giấy đầy chữ, thật ra lúc nó được cứu về thì nó đã khôi phục hết tất cả trí nhớ hồi nhỏ rồi, đã nhớ ra trước đây có một cậu bé trai thường nắm tay nó chạy nhảy khắp vườn hoa, nhớ cả lời hứa chính bản thân nó đã từng, nó đã từng hứa sẽ không bao giờ quên cậu. Và cậu bé ấy chính là Hoàng Minh, chứ không phải một ai khác. Nó thừa nhận, hồi nhỏ nó rất thích anh, thích được anh nắm tay, thích được bên cạnh anh, thích ngắm nhìn anh cẩn thận viết từng chữ.

Thời gian ấy nó được cha mẹ đưa qua nhà Hải Nam chơi mỗi ngày, vì muốn tạo cơ hội cho nó và Hải Nam thân thiết và có tình cảm đặc biệt với nhau. Hải Nam dù rất thích nó nhưng tại vì sức khỏe không tốt, chỉ có thể ngồi yên một chỗ thôi nên người tiếp xúc với nó nhiều nhất là Hoàng Minh. Lúc nhỏ anh là người rất hoà đồng, biết quan tâm đến mọi người xung quanh mình, chứ không hề lạnh lùng ít nói như bây giờ.

Chữ "thích" của nó dành cho Hoàng Minh chỉ là sự quý mến hồn nhiên lúc nhỏ thôi mà, bây giờ anh đã là người Phương My yêu rồi và nó biết rất rõ điều ấy, làm sao nó có thể đi yêu người yêu của bạn thân mình được chứ? Thật vô lý, nó lại vội đọc tiếp dòng nhật ký.

.....

Ngày...tháng...năm..

Hôm nay có chuyện rất lạ, Hoàng Minh đi học rất trễ, lúc anh ta đến thì vội vàng kéo My ra ngoài.

mình rất lo lắng nên đã lên đi theo, anh ta kéo tay My ra sân cỏ sau trường. Mình trốn một góc cây để xem rốt cuộc có chuyện gì? Anh bỗng quay lại và quát My rất lớn tiếng. "Vị em yêu anh" lúc mình định ra chửi anh ta một trận thì lại nghe My thốt lên câu ấy, mình thật sự bất ngờ, thường ngày My nhút nhát vậy mà lại dũng cảm ngỏ lời trước như thế! Chắc chắn không chỉ một mình mình bất ngờ đâu, nhìn khuôn mặt Hoàng Minh đơ cứng luôn, chắc anh ta cũng bất ngờ dữ lắm. Rồi anh ta khẽ nắm tay My và dịu dàng hỏi My có đồng ý làm người yêu của anh ta không? My rung rung nước mắt gật đầu đồng ý, trông My thật hạnh phúc.

mình đã mỉm cười, vui mừng thay cho My, cuối cùng nó đã được bên cạnh mình yêu rồi, thật tốt quá. Rõ ràng mình lúc đó đang mỉm cười mà nhưng...tại sao...nước mắt mình lại tuôn rơi...còn cảm thấy cái gì đó gọi là đau lòng...vì sao chứ?

Ngày...tháng....năm...

Đến tận hôm nay mình mới biết chị Hồng Bích ghét mình, muốn đuổi mình rời khỏi trường Quy Phong, tránh xa anh Nam. Và...hôm nay...mình mới biết Hoàng Minh đã luôn ở sau lưng lặng lẽ bảo vệ mình...

hôm nay chị Bích giờ trò, bỏ bịt thuốc cấm vào balô Hoàng Minh, để anh bị đuổi học không còn cách nào bảo vệ mình nữa. Chị ta ác quá, mình nhất định sẽ không bao giờ để Hoàng Minh xảy ra bất cứ chuyện gì? Lần này mình sẽ bất chấp tất cả bảo vệ anh ta đến cùng, dù phải giả thế nào chăng nữa.

.....

Đọc những gì được ghi trong cuốn nhật ký giống như nó tự tát vào mặt một cái thật mạnh vậy. Là chính nó nói không có tình cảm với Hoàng Minh, một chút cũng không? Nhưng mà cuốn nhật ký này cho thấy quá rõ một sự thật, sự thật là nó trong lúc vô thức đã lỡ yêu Hoàng Minh mất rồi. Nếu như nó không yêu, dù anh có chết trước mặt nó thì trái tim nó cũng không chút đau nhói. Nếu như nó không yêu, dù anh bên 100 người con gái khác thì nước mắt nó chẳng tuôn rơi, đâu một giọt. Nếu như nó không yêu, dù có như thế nào thì nó sẽ chẳng bao giờ muốn bất chấp tất cả bảo vệ anh. Hoá ra nó đã yêu anh thật rồi, đã yêu một người chẳng nên yêu. Hoá ra nó tội tệ đến thế, đi yêu người yêu của bạn thân nhất mình.

nó ôm chặt khuôn mặt xinh xắn của mình, trên mặt giờ đã đầy nước mắt, đầy bi thương.

ở trước mặt Hoàng Minh, nó đã từng mạnh miệng bảo rằng, dù con trai trên đời này chết hết thì nó cũng chẳng bao giờ yêu anh... Thế mà nay nó lại yêu anh từ lúc nào cũng không hay, nó thật sự không biết mình đã yêu anh từ lúc nào nữa, thật sự không biết.

Thật muốn hỏi rằng, trên đời này sao lại có loại tình tay ba cay đắng như thế? Giả như, con người chúng ta có thể làm chủ được chính trái tim mình, biết rõ người này không nên yêu thì đừng yêu, như thế sẽ không có tình tay ba. Nhưng quá tiếc, không một người nào có thể hoàn toàn làm chủ được trái tim mình. Chỉ có những người đủ khôn ngoan biết cách che giấu, không để ai biết. Chỉ có những người đủ mạnh mẽ chọn cách ra đi, mỉm cười chúc phúc.

Hoàng Minh và nó với Phương My, cả ba đều đã biết được sự thật rồi thì những tháng ngày sắp tới, làm sao đối mặt với nhau, làm sao có thể cười nói vui vẻ như trước đây...

nó cứ khóc mãi, thật lòng nó chưa bao giờ muốn làm tổn thương Phương My, từ trước tới giờ nó muốn bảo vệ cô. Nhưng giờ đây chính tay nó lại đâm vào cô một dao, thật đau.

Vũ Trí thấy nó ra ngoài đã rất lâu mà vẫn chưa quay về, anh ấy lo lắng và muốn ra ngoài tìm nhưng sức khỏe không cho phép, nên chỉ còn cách gọi điện thoại cho anh trai nó.

sau khi nhận được điện thoại thì Ngọc Hùng lái xe đi tìm nó ngay, anh ta chạy vòng vòng gần bệnh viện, vì anh ta biết nó sẽ không đi xa bỏ một mình Vũ Trí trong bệnh viện đâu, nhất định nó đang ở gần đây thôi. Xe chạy mấy vòng mới tìm gặp nó, Ngọc Hùng hốt hoảng khi nhìn thấy nó đang tự ôm chính mình khóc nức nở, anh ta liền xuống xe và chạy đến.

"Lâm Lâm, em bị làm sao thế?"

nghe giọng anh trai mình thì nó nhẹ nhàng ngước mặt lên, đôi mắt nó đã sưng đỏ lên, đôi môi đầy máu dầm.

"ANH HAI"

nó bất ngờ lao đến ôm lấy người trước mặt thật chặt và khóc oà lên. Thái độ nó như thế khiến cho Ngọc Hùng cảm thấy bất an trong lòng.

"Em bị sao thế Lâm Lâm, đã xảy ra chuyện gì?"

nó mở miệng nhưng nói chẳng thành lời, chỉ biết khóc nức nở thêm thôi. Ngọc Hùng đỡ người nó ra và dìu nó đến bên cạnh xe, không hỏi gì nữa.

"Ken đang lo lắng cho em lắm đấy"

nó cúi mặt xuống và nói khẽ

"Em đã vô tình làm tổn thương My rồi..."

Ngọc Hùng đang định mở cửa xe, khi nghe câu đó của nó thì động tác dừng lại và quay qua hỏi

"Gì cơ"

hai tay nó cầm chặt cuốn nhật ký và nghẹn ngào nói

"My đã phát hiện...em yêu Hoàng Minh rồi..."

Ngọc Hùng nghe như sét đánh ngang tai, đôi mắt anh ta mở to.

"Em vừa nói cái gì vậy"

anh ta không thể nào tin vào tai mình nữa. Nó vừa khóc vừa lắc đầu.

"Chính em cũng không biết mình đã yêu anh ta, thật sự em không biết..."

nhìn nó khóc nức nở như thế Ngọc Hùng không tránh khỏi cảm giác đau lòng, anh ta hiểu tánh em gái mình mà, nó chưa bao giờ muốn làm Phương My bị thương, một chút cũng không? Nhưng chuyện tình cảm chẳng có thể nói đúng hay sai.

"Thôi được rồi"

Ngọc Hùng thở một hơi thật dài, rồi ôm nó vào lòng và nói khẽ.

"Không sao đâu, sẽ ổn thôi mà"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Đêm đó nó với Ngọc Hùng quay lại bệnh viện thì thấy Vũ Trí vẫn còn thức, trên tay anh ấy đang ôm chó con lông trắng như tuyết, vô cùng đáng yêu.

"Lâm Lâm...em về rồi..."

Vũ Trí nhìn nó nở nụ cười hiền. Nó bước tới bế chó con lên và hỏi.

"Pooh, sao cưng lại ở đây"

nhóc con vừa thấy nó thì đôi mắt to tròn liền sáng lên, biểu lộ rõ sự vui mừng. Ngọc Hùng bước tới lên tiếng nói.

"Cái con nhóc này không thấy hai người chủ của mình không chịu ăn uống gì, bà Tám cũng hết cách với nó nên anh đành ôm nó đến đây thôi"

nó dùng tay vuốt lông Pooh và nói

"Pooh, vậy cưng hư quá nha"

Vũ Trí nhìn đôi mắt nó vừa sưng vừa đỏ, rất đau lòng. Nhưng anh ấy chẳng hỏi gì hết, vì cách đây vài phút Ngọc Hùng đã lên nhắn tin bảo là, gặp nó đừng hỏi gì hết để lúc khác anh ta kể lại cho.

"Em yên tâm đi, anh đã cho Pooh ăn no rồi"

Vũ Trí cố cười nói một cách tự nhiên nhất có thể. Nó quay lại nhìn anh ấy và hỏi khẽ

"Sao giờ anh chưa ngủ nữa vậy"

Vũ Trí với tay vuốt lông Pooh đang ngoan ngoãn nằm yên trên tay nó và nhẹ đáp lại.

"Chưa thấy em về thì làm sao anh yên lòng ngủ được chứ?"

trong lòng nó bỗng cảm thấy có lỗi, nói ở bên cạnh chăm sóc anh ấy, thế mà toàn để anh ấy lo lắng không à. Thật tệ quá, nó cúi đầu thật thấp và nói khẽ.

"Em xin lỗi anh, Ken"

Vũ Trí nhẹ lắc đầu và cười mỉm.

"Không sao?"

Ngọc Hùng vội nói.

"Thôi đi hai anh chị, khuya lắm rồi đấy mau ngủ đi"

nó cũng gật đầu đồng ý.

"Đúng rồi đó Ken, anh mau nằm xuống ngủ đi"

Vũ Trí gạt đầu một cái, rồi nằm xuống nhắm mắt lại. Còn nó thì bước tới ghé sofa lớn ôm Pooh ngủ. Ngọc Hùng nhẹ tắt đèn và quay lưng đi, anh ta phải trở về nhà coi chừng ông bà Hoàng, có thể đến đây bắt nó về...

Giữa đêm, sau khi xác định nó đã ngủ sai Vũ Trí lấy điện thoại ra nhắn tin hỏi rõ Ngọc Hùng, rốt cuộc nó đã xảy ra chuyện gì? Nếu không biết thì anh ấy tài nào ngủ được, vì nó đối với anh ấy rất quan trọng.

Đã là bạn thân suốt mấy năm Ngọc Hùng sớm đoán được thế nào Vũ Trí trong đêm nay nhất định hỏi rõ mọi chuyện. Anh ta cũng nói hết tất cả sự thật, vì anh ta biết rõ không thể giấu Vũ Trí chuyện này được. Nói cho anh ấy biết tình cảm trong nó cũng tốt, ích ra để anh ấy chuẩn bị tâm lý trước.

nhắn tin xong thì Ngọc Hùng bỏ điện thoại xuống, anh ta đang lo lắng cho Phương My, phải chăng giờ này cô đang đau lòng khóc. Nếu như có thể, anh ta thật muốn chạy đến bên ôm lấy cô vào lòng, an ủi cô, lau khô đi những giọt nước mắt cay đắng kia. Nhưng chỉ tiếc, anh ta không thể...

Sau khi rõ mọi chuyện thì Vũ Trí khẽ cười, một nụ cười chua xót. Người mà trái tim nó lựa chọn lại chính là Hoàng Minh chứ không phải là anh ấy, điều đau lòng nhất là yêu Hoàng Minh mà chính bản thân nó cũng không hay biết... Vậy có nghĩa là bên cạnh Hoàng Minh, nó hoàn toàn thoải mái và vui vẻ nên đã không nhận thức được tình cảm của mình. Vũ Trí cố sức bước xuống giường đi đến bên cạnh nó. Dù đã ngủ sai nhưng những giọt nước mắt nó vẫn khẽ rơi, chắc trong lòng nó đau khổ lắm, vì nó đã yêu một người chẳng thể và không nên yêu. Vũ Trí nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt đó, thấy nước mắt nó rơi ngay cả khi ngủ khiến lòng anh ấy đau đớn hơn bao giờ hết. Nhưng anh ấy lại không thể làm bất cứ điều gì?

Sáng hôm sau.

khi nó tỉnh giấc thì trời đã sáng, chú con Pooh nằm bên cạnh nó cũng khẽ mở mắt. Nó quay mặt qua nhìn Vũ Trí, thấy anh ấy đang ngủ ngon giấc, nó ôm Pooh nhẹ nhàng ra ngoài, định đi xuống căn teen mua đồ ăn sáng. Khi ra khỏi phòng, từ xa nó đã nhìn thấy một người phụ nữ sang trọng, nó buột miệng gọi khẽ.

"Mẹ..."

bà Hoàng đang đi tới với vẻ mặt buồn bã, bà đứng lại trước mặt nó và liếc mắt vào trong phòng bệnh, rồi lên tiếng nói

"Lâm Lâm, mẹ muốn nói chuyện với con"

trong trí nhớ của nó thì mẹ mình chưa bao giờ nói chuyện nhỏ nhẹ với ai như vậy, bà là phó giám đốc của một công ty lớn nên trước giờ bà luôn cất cao giọng. Hai tay nó ôm chặt Pooh và nhẹ gạt đầu.

"Dạ vâng, chúng ta đi xuống căn teen đi"

...

Ở tại trường học Quy Phong, hôm nay Hoàng Minh đến trường rất sớm, nhìn vẻ mặt anh rất mệt mỏi, giống như cả đêm không ngủ. Phương My cũng đến sau vài phút, đứng ra cô không muốn đi học nhưng ở nhà phải gặp bà mẹ kế độc ác kia, bà ta thế nào cũng nghĩ cách hành hạ cô nên đành đi đến trường với đôi mắt sưng to, vì đã khóc cả đêm. Hoàng Minh vừa thấy Phương My bước chân vào lớp thì liền vội chạy đến.

"My, em hãy nghe anh nói..."

Phương My lại chẳng để anh nói hết câu, hai ngón tay xinh đẹp của cô đã đặt lên môi anh và nhẹ lắc đầu, rồi khàn khàn nói.

"Anh Minh, vào lúc này đừng nói bất cứ điều gì hết, được không? Em mệt mỏi quá, đã không còn đủ sức nữa rồi"

nói xong cô buồn bã quay lưng đi, định về chỗ ngồi của mình. Nhưng một vòng tay mạnh mẽ đã ôm lấy cô từ phía sau. Cô thoáng ngạc nhiên, nhìn lại thì mới nhận ra là vòng tay của Hoàng Minh, người mà cô đã yêu.

Hoàng Minh vừa ôm lấy cô vừa nói khẽ.

"Anh thừa nhận, lúc nhỏ anh đã rất thích Ngọc Lâm... và lúc mới biết cô ấy là Hoàng Ngọc lúc nhỏ thì anh có chút rung động"

Phương My đứng lặng im trong vòng tay anh, nước mắt cô cũng khẽ rơi. Hoàng Minh nói tiếp.

"Nhưng người bây giờ anh nhung nhớ, muốn bên cạnh quãng thời gian còn lại chỉ một mình em thôi My à, hãy tin anh..."

những lời của người con trai rất chân thành, sự chân thành ấy đã xóa được những đau thương trong Phương My. Cô biết anh là người không thích nói ra suy nghĩ trong lòng mình nhưng hôm nay anh đã vì cô mà thốt lên những lời chân thành này thì còn có gì để cô buồn đau, oán trách nữa chứ? Cô nhẹ nhàng quay người lại, nhìn anh và nói khẽ.

"Em xin lỗi vì đã hiểu lầm anh, em đã tưởng anh không có chút tình cảm với em, muốn bỏ rơi em"

Hoàng Minh khẽ bật cười và dùng tay lau nhẹ nước mắt giúp cô.

"Sao em lại ngốc đến thế? Khi anh ngộ lờ với em thì anh đã quyết định sẽ yêu thương em cả đời này rồi mà"

rồi anh từ từ tiến gần cô, khẽ hôn đôi môi cô, hai tay ôm chặt lấy cô vào lòng. Anh muốn cho cô cảm nhận được tình yêu của mình dành cho cô, tình yêu ấy hoàn toàn xuất phát từ trái tim anh, không chút giả dối.

Ngồi trong căn teen của bệnh viện, hai mẹ con nó im lặng không một lời. Rõ ràng là mẹ con ruột thịt với nhau nhưng sao giống người lạ xa thế này. Chỉ có chó con Pooh đang ở dưới đất vui vẻ ăn bánh mì thịt thơm ngon, chẳng cần lo lắng bất cứ điều gì?

"Không phải mẹ có chuyện muốn nói với con sao?"

nó bực bội bắt đầu phá vỡ im lặng. Hai tay bà Hoàng cầm ly nước trái cây, mở miệng mà chẳng thể nói thành lời. Những gì nó nói hôm bữa đã khiến cho bà cảm thấy mình là người mẹ thất bại.

"Nếu mẹ không nói thì con quay lại lo cho Ken đây"

nó thiếu kiên nhẫn liền đứng dậy. Lúc này bà Hoàng hốt hoảng nói

"Lâm Lâm, mẹ xin con hãy cứu gia đình chúng ta"

nghe những lời như vậy nó không khỏi mất bình tĩnh.

"Mẹ nói thế là có ý gì?"

bà Hoàng bắt đầu rung rung nước mắt.

"Thật ra công ty gia đình mình đã làm ăn thua lỗ...nợ người ta rất nhiều tiền... Nếu con không chịu lấy Hải Nam thì công ty sẽ phá sản..."

nghe mà như sét đánh ngang tai, nó đứng đờ người ra ở đó. Cái gì công ty gia đình nó rất có thể phá sản sao, thật không thể tin được. Người nó muốn ngã xuống nhưng tay nó đã kịp nắm lấy ghế ngồi, có thể đứng vững.

"Mẹ, những gì mẹ mới nói là thật sao?"

bà Hoàng vừa khóc vừa gật đầu.

"Đều là thật con à... Lâm Lâm, mẹ xin con hãy cứu lấy gia đình mình đi"

nó vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ có nước mắt vô thức rơi mà thôi. Bà Hoàng bước đến trước mặt và bồng quỳ xuống.

"Mẹ cầu xin con mà Lâm Lâm"

"MẸ"

nó hoảng hốt cũng quỳ xuống theo, kéo tay bà Hoàng lên.

"Mẹ đang làm gì vậy, mau đứng lên đi"

bà Hoàng giữ chặt hai tay nó và bật khóc.

"Nếu công ty mất thì cha con không sống nổi đâu Lâm Lâm à, mẹ cầu xin con mà hãy đồng ý lấy Hải Nam đi. Mẹ cầu xin con đấy"

lúc này người đứng lại coi, cũng khá đông rồi.

nó đến lúc này quả thật rất mệt mỏi, đã không còn đủ sức để ứng phó tình huống này nữa.

"Xin lỗi mẹ..."

nó ôm lấy chó con bên cạnh, rồi bỏ đi, nó vừa khóc vừa chạy đi nhanh ra khỏi bệnh viện.

bà Hoàng vẫn ở dưới đất khóc nức nở, trông bà thật đáng thương quá...

*****hết chap: 66*****

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Khi Ngọc Hùng thức dậy và xuống dưới nhà thì đã 8 giờ mấy rồi. Anh ta đang khoác trên người mình một bộ đồ thoải mái, một áo thun trắng với chiếc quần jean xanh dương đậm và cùng một chiếc áo khoác thun xanh. Trên tay là một chiếc đồng hồ vàng được đính những viên kim cương sáng chói mắt. Tạo nên một phong cách lãng tử nhưng không quá mức, chỉ khiến người khác vừa nhìn đã động lòng thôi.

"Đại thiếu gia, mời cậu vào ăn sáng ạ"

bà Tám từ bếp ra lễ phép lên tiếng mời. Ngọc Hùng đứng ra tính đến bệnh viện ngay nhưng nghe bà nhắc thì bụng liền kêu lên, anh ta vui vẻ gật đầu và bước nhanh vào bếp.

Vừa bước chân vào bếp thì đã thấy một nồi cháo trắng, bên cạnh đó là những chiếc bánh giò quay thơm ngon. Ngọc Hùng vui vẻ bước nhanh tới bàn ăn và nói

"Woa, ngon quá. Lâu lắm con không được ăn cháo trắng với giò quay rồi. Vẫn là bà Tám thương con nhất"

anh ta ngồi xuống vui vẻ ăn. Nhưng mới ăn một muỗng cháo thì anh ta khẽ cau mày lại.

"Cháo này không phải do bà Tám nấu, phải không?"

bà Tám nhìn Ngọc Hùng khẽ cười, đứa trẻ này thật giỏi phân biệt mùi vị món ăn.

"Dạ do bà chủ nấu đấy ạ, sáng nay bà chủ vào đây bận cả buổi, còn nói cậu và tiểu thư rất thích ăn mấy món này"

bà Tám kể rõ đầu đuôi. Nghe xong thì Ngọc Hùng bỗng bật cười, một nụ cười rất buồn.

"Họ cũng biết những món bình dân này nữa ư"

ánh mắt nhìn chằm chằm vào chén cháo trắng trên tay mình, anh ta đang nằm mơ sao? Không ngờ cha mẹ giàu sang của anh ta cũng biết những món ăn tầm thường như thế này, vậy cứ tưởng họ chỉ biết mì y, bò bít tết, súp hải sản gì đó thôi chứ? Bất ngờ hơn là hôm nay lại quan tâm anh ta nữa, thật không biết có âm mưu gì không đây. Ngọc Hùng không phải muốn nghĩ xấu cho cha mẹ mình, mà do anh ta quá hiểu họ. Với họ thì tiền bạc danh lợi là thứ quan trọng nhất, còn quan trọng hơn anh ta và nó nữa.

"Đại thiếu gia..."

bà Tám bỗng lên tiếng gọi. Đã cắt ngang dòng suy nghĩ buồn trong đầu Ngọc Hùng, anh ta ngẩng đầu lên nhìn.

"Bà Tám muốn hỏi gì?"

bà Tám do dự hỏi.

"Không biết cậu Trí...giờ thế nào rồi ạ"

Ngọc Hùng đặt nhẹ chén cháo xuống và thở dài.

"Sức khỏe của Ken càng ngày càng yếu bà Tám à"

nghe đến Vũ Trí thì lòng Ngọc Hùng không tránh khỏi cảm giác đau buồn, nếu như trên đời này thật sự có phép màu như người ta thường nói thì anh ta cầu mong phép màu ấy sẽ đến Vũ Trí, để anh ấy được sống và được bên cạnh người anh ấy yêu.

bà Tám buồn bã nói.

"Thật tội cho cậu ấy quá, người còn trẻ thế mà lại..."

bà đang nói bỗng dừng lại khi vô tình nhìn thấy bà Hoàng đang bước vào, bà buột miệng gọi khẽ.

"Bà chủ..."

Ngọc Hùng ngược mặt lên nhìn thì thấy vẻ mặt bà Hoàng trắng bệch và bước đi không vững, anh ta hoảng hốt chạy tới điu bà.

"Mẹ sao thế này, thấy không được khỏe ở đâu à"

bà Hoàng ngồi xuống và lắc đầu.

"Mẹ không sao đâu Hùng"

bà nhìn chén cháo trên bàn đã được ăn một nửa thì nhỏ nhẹ hỏi.

"Cháo có ngon không con"

Ngọc Hùng liếc nhìn chén cháo và nhẹ gật đầu.

"Dạ ngon ạ"

bà Hoàng khẽ cười.

"Con thích là được rồi, mẹ sẽ làm đồ ăn sáng mỗi ngày cho hai anh em con"

Ngọc Hùng thoáng ngạc nhiên, sự quan tâm của bà Hoàng bất ngờ quá, anh ta chẳng quen chút nào. Anh ta bắt qua chuyện khác.

"Mẹ đã đi đâu thế?"

bà Hoàng cầm lấy ly nước mới được bà Tám mang đến lên uống một ngụm nhỏ.

"Mẹ đến bệnh viện gặp Lâm Lâm"

nghe vậy Ngọc Hùng vội hỏi thêm.

"Mẹ đã nói những gì với Lâm Lâm..."

bà Hoàng bắt đầu rung nước mắt.

"Mẹ đi cầu xin Lâm Lâm đồng ý lấy Hải Nam..."

bà bỗng bắt lấy cánh tay Ngọc Hùng ra sức lắc, có vẻ đang rất xúc động.

"Hùng, con làm ơn hãy khuyên em gái con đồng ý đi, có được không?"

cánh tay người con trai vội vã rút về, rồi giật tất cả mọi thứ trên bàn xuống sàn nhà thật mạnh. Mọi thứ đều vỡ tan, giống như một chút tình thương, chút hy vọng cuối cùng của Ngọc Hùng dành cho gia đình này cũng đổ vỡ.

"Hoá ra hôm nay mẹ nấu đồ ăn sáng cho con vì mục đích này"

anh ta lắc đầu liên tục và nói giọng hơi nghẹn ngào.

"Hai người không phải cha mẹ của chúng tôi. Trên đời này có cha mẹ nào nhẫn tâm bán con mình không? Ken, vừa là bạn thân vừa là ơn nhân của hai anh em tôi đang sống chết được tính từng giây từng phút... Ken yêu thương Lâm Lâm nhiều như thế nào mọi người đều thấy rõ mà. Hai người bắt ép Lâm Lâm phải lấy chồng vào lúc này chẳng khác nào chính tay hai người giết chết Ken"

bà Tám chỉ là người giúp việc thôi mà nghe những lời oán trách ấy của Ngọc Hùng cũng cảm thấy đau lòng nữa nói chi là bà Hoàng. Lòng bà đau như cắt vậy, bị chính con trai ruột mình oán trách nhiều đến thế, bà đúng là người mẹ thất bại nhất trên đời này. Nhưng bà biết phải làm sao khi công ty sắp sụp đổ, khi hai đứa con của bà không chịu hiểu đây. Lúc này bà Hoàng quả thật muốn nói mà chẳng thể thành lời, chỉ có thể ôm mặt khóc.

Ngọc Hùng đã thất vọng, chán nản với gia đình giàu sang này quá rồi, anh ta thật không muốn ở lại đây thêm một giây phút nào nữa. Anh ta bước lùi vài bước nhìn xung quanh căn biệt thự sang trọng này, đây mà gọi là nhà? Thế sao nơi đây lạnh lẽo quá vậy, một chút ấm áp khiến người quay về cũng không có.

"Bà Tám, làm phiền bà hãy chăm sóc cho...cha mẹ con nhé"

Ngọc Hùng buông bỏ lại vài lời, rồi lạnh lùng quay lưng đi, chạy ra khỏi nhà nhanh nhất có thể.

"Gâu gâu. Gâu gâu" chó con lông trắng như tuyết đang ra sức sủa, hình như đã xảy ra chuyện gì rồi thì phải? Nó cố mở mắt ra nhìn, ui da, phía sau cổ nó đau quá. Rốt cuộc có chuyện gì thế này, nó đang ở đâu đây. Nó cố giương ngời dậy, dùng hai tay ôm lấy chó con.

"Pooh, chúng ta đang ở đâu đây"

đưa mắt nhìn xung quanh và cố gắng tìm lại ký ức của mình. Hình như sau khi chạy ra khỏi bệnh viện thì nó lang thang chút và bắt Taxi đến trường Quy Phong định tìm gặp Phương My nói chuyện rõ ràng. Nhưng lúc nó đứng chờ trước cổng trường thì đã có người ở phía sau đánh nó ngất đi.

"Sao mình lại ở đây nữa... Không lẽ..."

nó hoảng hốt khi nhận ra nơi mình đang ở chính là ngôi nhà hoang lần trước bị Tuấn Phi bắt nhốt. Khi nghĩ thêm thì nó cũng dám chắc lần này lại là hấn ta chẳng còn ai khác nữa. Thiệt tình, nó nghĩ không ra giữa hấn ta và nó có thù oán gì, sao hết lần này đến lần khác giờ mọi cách hại nó như vậy chứ?

"Ngọc Lâm, em thật đúng giờ đúng giấc đây"

có người mở cửa bước vào. Bỗng ánh sáng lao vào khiến người ta nhất thời chói mắt không chịu nổi, nó lấy tay che đi, rồi từ từ mở mắt. Suy nghĩ của nó là đúng, không sai chút nào. Người bắt nó chính là Tuấn Phi, chẳng phải một ai khác.

"Lần nào cũng đúng một tiếng đồng hồ em sẽ tỉnh"

Tuấn Phi nhìn nó nhếch môi cười. Nhìn hắn ta xuống sắc rất nhiều, có vẻ thời gian qua hắn ta sống khổn khổ lắm.

"Sao anh lại bắt tôi đến đây, tôi có thù oán gì với anh đâu chứ?"

nó ôm chặt chó con trên tay hơn và lớn tiếng hỏi. Tuấn Phi nhếch cười nhẹ, chẳng biết đang cười sự ngây thơ của nó hay đang cười sự mù quáng của chính hắn ta.

"Thích thì bắt thôi"

nó trừng mắt nhìn, hộ rõ vẻ tức giận.

"Anh mau thả tôi ra, nếu không, để cảnh sát đến thì anh tội càng nặng đấy"

Tuấn Phi bước tới gần dùng tay sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp nó với ánh mắt biến thái.

"Được bên người đẹp như em thì tội nặng thế nào anh cũng chịu"

Lần này Tuấn Phi chắc không còn đường quay về nữa rồi, tại vì sao yêu là cứ mù quáng đến thế?

Ngọc Hùng lên xe vội lấy điện thoại gọi đi, trong sâu đôi mắt anh ta vẫn còn chút hơi nước.

"Alo Trí, Lâm Lâm có ở đó không?"

Vũ Trí cũng đang lo không thấy nó ở trong bệnh viện, khi nhận cuộc điện thoại này của Ngọc Hùng thì anh ấy càng lo.

"Không, khi tao thức dậy đã không thấy Lâm Lâm nữa rồi. Hùng, có phải đã xảy chuyện gì không?"

Ngọc Hùng đưa mắt nhìn căn biệt thự xa hoa ở trước mắt, người ở nơi đây có một ngày nào vui vẻ không hay chỉ là càng ngày càng mệt mỏi thêm thôi. Anh ta thở dài và nói

"Tao sẽ giải thích với mày sau, giờ tao phải tìm Lâm Lâm trước đã"

nói xong anh ta dứt khoát cụp máy, rồi lái xe đi. Chiếc xe hơi cao cấp nhanh chóng rời khỏi biệt thự Hoàng gia, chẳng biết đi đâu mới tìm thấy nó nữa.

Theo tánh của em gái mình thì Ngọc Hùng nghĩ nhất định nó sẽ đi tìm Phương My nói chuyện mọi chuyện, nghĩ thế anh chạy xe đến thẳng trường học Quy Phong, hy vọng sẽ tìm gặp nó ở ấy...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mạng Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Khi Phương My với Hoàng Minh và Hải Nam vừa bước ra khỏi trường thì Ngọc Hùng đã lái xe đến với vẻ mặt rất lo lắng. Hải Nam lên tiếng hỏi.

"Sao cậu lại đến đây"

Ngọc Hùng không quan tâm đến câu hỏi của Hải Nam, cứ bước đến gần Phương My và hỏi những gì mà mình muốn biết.

"My, từ sáng giờ em có gặp Lâm Lâm không?"

Phương My liền lắc đầu.

"Dạ không có, mà có chuyện gì vậy anh Hùng"

Hoàng Minh đứng bên cạnh nhìn vẻ mặt Ngọc Hùng vô cùng lo lắng nên anh hơi sốt ruột.

"Có phải cô ấy đã xảy chuyện gì rồi không?"

Ngọc Hùng liếc nhìn Hải Nam và nói

"Sáng nay mẹ tôi đã đến bệnh viện ép buộc Lâm Lâm phải đồng ý lấy Hải Nam nên nó khóc bỏ đi rồi"

nghe vậy mọi người đều rất ngạc nhiên, nhất là Hải Nam, hắn đứng đờ người ra, giống như không tin những gì Ngọc Hùng đã nói.

Phuong My vội hỏi.

"Vậy nên giờ anh không tìm gặp Lâm Lâm nữa hả?"

Hoàng Minh khẽ cau mày lại.

"Tuấn Phi vẫn chưa bắt được, cô ấy bỏ đi một mình như vậy rất nguy hiểm đấy"

Hải Nam giật mình, rồi nói giọng bức tức.

"Nếu thằng Phi dám làm gì Ngọc Lâm thì tao sẽ liệu mạng với nó"

Ngọc Hùng đưa ánh mắt tức giận nhìn Hải Nam.

"Em gái tôi gặp nhiều rắc rối không phải tại cậu à"

Hải Nam cau mày và hỏi.

"Ý cậu là sao?"

Ngọc Hùng lớn tiếng nói.

"Tôi đã điều tra rõ rồi, mọi chuyện mà Lâm Lâm gặp phải đều là một tay cô bạn thân Hồng Bích của cậu bày ra. Nếu cậu xử lý tốt chuyện tình cảm của mình thì Lâm Lâm đâu có bị hại thế này chứ?"

hai tay Hải Nam vô thức nắm chặt lại thành quả đấm, trong lòng hắn bức tức không thể nào dè xuống được.

thấy tình hình căng thẳng này thì Hoàng Minh liền đến đứng giữa hai người và nói.

"Thôi đủ rồi, hai người đừng cãi nhau nữa. Chuyện quan trọng nhất hiện giờ là phải đi tìm Ngọc Lâm"

lúc này Mỹ sang ung dung bước tới hỏi.

"Các người không cần đi đâu tìm nữa, vì con nhỏ Ngọc Lâm đó sáng nay bị Tuấn Phi bắt đi mất rồi"

nghe xong mọi người hốt hoảng nhìn nhau. Phuong My tính lên tiếng hỏi thêm nhưng bị Hoàng Minh ngăn lại, do anh hiểu Mỹ Sang có mặt ở đây là vì mình, chỉ có anh hỏi cô ta mới chịu nói thôi. Anh bước tới đứng đối diện với Mỹ Sang và nhỏ nhẹ hỏi.

"Tại sao Sang biết chuyện này"

Mỹ Sang nhìn Hoàng Minh mỉm cười, anh quả thật rất hiểu lòng người khác. Cô ta bắt đầu kể lại.

"Sáng khi em vừa đến trường thì đã thấy con nhỏ Ngọc Lâm đó một mình đứng bên đường nhưng ngay lúc ấy có hai thanh niên từ sau lưng đánh nó ngã đi. Và em nhận ra trong hai thanh niên đó một chính là Tuấn Phi"

Ngọc Hùng lớn tiếng hỏi.

"Vậy sao lúc đó cô lại không la lên để cứu em gái tôi"

Mỹ Sang ung dung khoanh tay trước ngực.

"Xin lỗi, tôi không rảnh đâu"

nói xong thì cô ta liền quay lưng rời khỏi. Phuong My trong lúc vô tình đã nhìn thấy một người này giờ im lặng đứng từ xa, cô buột miệng kêu khê.

"Anh Ken..."

Ngọc Hùng giật mình liền quay qua. Vũ Trí đang đứng cách mọi người chỉ vài bước chân thôi nên những gì mọi người nói này giờ anh ấy đã nghe thấy hết tất cả, không thiếu một chữ. Khuôn mặt tuần tú của anh ấy giờ đây trắng bệch, chẳng còn chút thần sắc. Từng giọt máu đỏ tươi đang khê rơi, từng giọt rơi xuống mặt đất.

"KEN"

Ngọc Hùng với Phương My bỗng đồng tâm thét lớn lên khi nhìn thấy Vũ Trí đang chuẩn bị ngã xuống và nhanh chân chạy đến. Ngọc Hùng đã kịp đỡ lấy nửa bên người Vũ Trí, Phương My cũng thế. Vũ Trí chịu một chân xuống đất, chóng mặt vô cùng. Nhưng anh ấy vẫn cố lấy điện thoại từ túi quần ra và bấm gọi cho ai đó. Phương My và Ngọc Hùng lo lắng nhìn nhau, cả hai đều thấy rõ sức khỏe của Vũ Trí lúc này đã thật sự không ổn rồi.

điện thoại mới vừa được kết nối thì Vũ Trí liền lớn tiếng ra lệnh.

"Dùng mọi cách điều tra Lý Tuấn Phi hiện giờ đang ở đâu trong ngày hôm nay, không tra ra được thì các người tự biến mất khỏi thế giới này đi"

khẩu khí của Vũ Trí khiến cho Hải Nam và Hoàng Minh vô cùng bất ngờ, vì cả hai chưa biết rõ về thân phận của Vũ Trí. Chứ đối với Ngọc Hùng và Phương My thì đó là chuyện rất bình thường.

Nó ôm chó con lông trắng như tuyết tên Pooh trong lòng thật chặt, đứng tựa xác vào bức tường khô cứng với vẻ mặt sợ hãi.

"Anh không được đến gần đây...lát nữa cảnh sát sẽ đến đây đó anh nên mau thả tôi ra đi"

Tuấn Phi vốn đang từng bước một bước đến nhưng khi nghe nó nói thế thì liền đứng lại.

" lát nữa cảnh sát sẽ đến ư"

hắn ta bỗng cười lớn lên, rồi nghiêng đầu nhìn nó với ánh mắt đậm chọc.

"Ngọc Lâm, em ngây thơ nghĩ lần trước bọn họ cứu thoát em ở đây thì lần này cũng thế sao?"

hắn ta với tay sờ nhẹ mái tóc nó.

"Bộ em chưa nghe câu chỗ nguy hiểm nhất cũng là chỗ an toàn nhất hả?"

nó tức giận giật tay Tuấn Phi ra và hỏi.

"Rốt cuộc vì lý do gì anh hết lần này đến lần khác bắt cóc tôi"

Tuấn Phi buồn bã quay lưng, tựa vào tường bên cạnh nó. Vì lý do gì ư, thật ra chính hắn ta cũng chẳng biết nữa. Hắn ta chỉ biết mình đã yêu một người, muốn được nhìn thấy người ấy sống vui vẻ và hạnh phúc thôi. Hắn ta nhếch môi cười, một nụ cười đầy cô đơn.

"Xin lỗi em, Ngọc Lâm.. Em đúng là người vô tội nhất, mọi chuyện đều không liên lạc đến em... Nhưng nếu không có em thì người con gái anh yêu sẽ không đau khổ, sẽ không khóc nhiều như vậy"

nghe xong những lời ấy thì nó thoáng ngạc nhiên, hoá ra hắn ta làm tất cả cũng chỉ vì Hồng Bích. Thật lòng nó muốn biết, tại sao yêu một người lại đau khổ nhiều đến thế chứ, chẳng lẽ tình yêu không phải là hạnh phúc sao?

Mọi người đã dìu Vũ Trí vào quán nước ngồi nghỉ, nhìn vẻ mặt trắng bệch của anh ấy lúc này ai cũng lo lắng, muốn đưa anh ấy trở về bệnh viện cho bác sĩ khám lại nhưng anh ấy nhất quyết không chịu.

"Ken, anh thấy sao rồi"

Phương My đưa khăn giấy đến trước mặt và lo lắng hỏi. Vũ Trí đưa tay cầm lấy khăn giấy từ tay Phương My và nhẹ lắc đầu.

"Anh không sao đâu, em đừng lo"

Ngọc Hùng khó chịu nói.

"Ken, mày muốn chết phải không? Sức khỏe yếu như thế mà còn đi ra ngoài nữa"

Vũ Trí đang dùng khăn giấy lau máu cam khi nghe những lời đó liền ngừng động tác lại và nói khẽ.

"Lâm Lâm còn quan trọng hơn tính mạng tao, mày biết rõ mà Hùng"

với những lời này Ngọc Hùng cứng giọng không nói được gì chỉ biết lắc đầu và thờ dãi, cả người anh trai này còn thua thương yêu, sự lo lắng của Vũ Trí dành cho nó nữa. Vậy thử hỏi, còn có ai yêu thương nó bằng anh ấy hay không?

Hải Nam ngồi nghe mà cũng cảm thấy không bằng, liệu hắn có thể giống Vũ Trí coi trọng nó hơn mạng sống của chính mình không đây.

Phương My rung rung nước mắt nhìn Vũ Trí, mấy ngày nay cô chưa đến bệnh viện thăm anh ấy nữa. Nhìn anh ấy hiện giờ chẳng còn giống anh bạn lúc nào cũng phong độ, lúc nào cũng đứng ra bảo vệ người khác mà cô đã quen biết. Anh ấy hiện giờ đang khoác trên mình một bộ đồ rất bình thường với một chiếc nón len màu xanh, chắc mái tóc đen ngắn của anh ấy đã hoàn toàn biến mất rồi.

Hơn 6 năm nay Vũ Trí trong mắt nó với Phương My là một anh hùng chính nghĩa, luôn luôn bảo vệ cả hai trước người xấu, vậy mà giờ đây lại trở nên ốm yếu như thế này, thật khiến người ta đau lòng quá.

Hoàng Minh nãy giờ im lặng suy nghĩ, anh tự nói với mình, nhất định phải bình tĩnh để suy nghĩ, không thể xúc động được. Thật ra lúc Tuấn Phi chưa có tình cảm với Hồng Bích thì hẳn ta và Hải Nam với Hoàng Minh là bạn rất thân, cả ba thường rủ nhau trốn học đi ra ngoài quậy phá. Giờ Hoàng Minh đang cố nhớ lại mọi chuyện thời gian đó, với hy vọng rằng sẽ đoán ra nơi hẳn ta có thể bắt nhốt nó. Hình như anh nhớ, có những lần bị hiệu trưởng Lý (cha hẳn ta) phát hiện tại anh trốn học và lái xe đi tìm, những lần đó hẳn ta toàn trốn vào mấy chỗ gần trường. Có lần vì tò mò nên Hoàng Minh đã lên tiếng hỏi.

"Sao mày hay dẫn tại tao trốn chỗ ở gần trường quá vậy, không sợ phát hiện à"

Tuấn Phi cười nói

"Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, mày không biết hả?"

lúc đó hẳn ta chỉ ham chơi thôi chứ không hề xấu xa như bây giờ.

"Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất. Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất..."

Hoàng Minh nói đi nói lại câu đó một mình. Nhìn thấy anh như thế Vũ Trí vội hỏi.

"Có phải cậu đã nghĩ gì rồi không Minh"

mọi người lúc này đều sốt ruột quay qua nhìn Hoàng Minh, mong chờ câu trả lời từ anh.

tay Hoàng Minh đang chóng trán từ từ đưa xuống và lên tiếng nói.

"Có lẽ tôi biết được nơi Ngọc Lâm bị bắt nhốt rồi"

Hải Nam liền đứng dậy.

"Vậy chúng ta mau đi cứu Ngọc Lâm đi"

hắn vừa quay lưng định bước đi thì Hoàng Minh mở miệng.

"Khoan đã"

rồi anh lạnh lùng đứng dậy và nói tiếp.

"Trước đi thì mày hãy gọi điện cho một người đi"

*****Hết chương 68*****

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69

Hồng Bích vội vã chạy đến phòng nhạc trong trường học sau khi nhận được cuộc gọi của Hải Nam, nghe hẳn bị thương thì lòng cô ta lo lắng vô cùng. Vừa mở cửa bước vào cô ta đã lên tiếng hỏi.

"Hải Nam, cậu bị sao vậy bị thương ở đâu"

khi nhìn lại tất cả mọi thứ thì thấy Hải Nam hoàn toàn khỏe mạnh đứng tựa tường, bên đó còn có những người khác.

"Cậu cuối cùng cũng đến"

Hải Nam bước đến đứng đối diện với Hồng Bích và nói. Thấy hẳn không bị gì Hồng Bích mới bình tĩnh lại, cô ta hỏi khẽ.

"Sao cậu lại lừa tớ"

Hoàng Minh với tay đóng cửa kính lại để người ngoài không nghe thấy cuộc nói chuyện này, anh bước đến nói.

"Là chủ ý của tớ đấy, nếu không thì sao cậu chịu đến đây liền được chứ?"

Hồng Bích dùng ánh mắt tức giận liếc nhìn Hoàng Minh và lớn tiếng hỏi.

"Minh, rốt cuộc cậu muốn giờ trò gì đây hả?"

Hải Nam vội nói.

"Ngọc Lâm sáng nay đã bị Tuấn Phi bắt rồi"

Hồng Bích nghe mà cũng giống không nghe gì cả, cứ ung dung hỏi.

"Rồi sao, có liên quan gì đến tớ chứ?"

Hoàng Minh nhìn và nói

"Bọn tớ muốn cậu đi cùng cứu Ngọc Lâm, vì chỉ có một mình Hồng Bích cậu nói thằng Phi mới chịu nghe thôi"

Phuong My đứng phía sau Hoàng Minh lúc này cũng lên tiếng nói.

"Chị Bích, em xin chị hãy cùng tụi em đi cứu Lâm Lâm đi, em cầu xin chị mà"

Hồng Bích khoanh tay lại để trước ngực với thái độ bình thản.

"Mắc gì tôi phải đi cùng với mấy người đi cứu con nhò Ngọc Lâm đó chứ?"

Vũ Trí nhú mày nhìn thẳng Hồng Bích, khuôn mặt cô ta xinh đẹp như tiên nữ nhưng tại sao lòng dạ lại của ác quỷ chứ? Anh ấy khẽ bước đến và yếu ớt nói.

"Tôi không biết trái tim cô màu gì, là đỏ hay đen. Nhưng tôi...biết rõ...có một người con trai hết lòng yêu cô, có thể vì cô làm tất cả..."

anh ấy bỗng thở cấp, giống như muốn ngất đi. Ngọc Hùng vội chạy đến đỡ và lo lắng hỏi.

"Ken, mày không sao chứ?"

Vũ Trí lắc đầu và nhìn về phía Hồng Bích cố nói tiếp lời.

"Tuấn Phi đã vì cô mà đi đến bước đường này có thật cô chẳng chút động lòng không? Tôi xin cô hãy đi cùng bọn tôi đến đó...coi như không phải vì Lâm Lâm mà vì NGƯỜI YÊU CÔ THẬT LÒNG ĐI"

câu cuối anh ấy cố ý nói lớn lên để có thể làm rung động người con gái kia.

Hồng Bích lúc này nhìn mọi thứ đều mờ đi bởi màn hơi nước, cô ta vì những lời của Vũ Trí đã có chút rung động. Từng mảnh ký ức đã có với Tuấn Phi dần dần hiện ra trước mắt cô ta, đúng là Tuấn Phi trước giờ không phải người tài giỏi gì nhưng cũng không xấu xa như hiện giờ, bày mưu hại người khác, bắt cóc người ta. Những gì hắn ta đã làm thật sự chưa bao giờ vì lợi ích của bản thân, tất cả mọi chuyện Tuấn Phi đã làm chỉ vì Hồng Bích cô ta. Muốn cô ta được bên người con trai mà cô ta mong muốn, chẳng muốn để cô ta khóc...

"Đừng nói nữa"

Hồng Bích bỗng dùng hai tay bịt kín tai mình lại quát lên, rồi vội quay lưng đi muốn trốn chạy cảm xúc thật trong lòng. Nhưng khi cô ta vừa chạm tới cửa thì...

"HỒNG BÍCH, TỚ CẦU XIN CẬU"

hai đầu gối quý giá của một người con trai tiến thẳng xuống sàn nhà, không chút do dự. Mọi người ở đó đều ngạc nhiên, thật sự rất ngạc nhiên. Phuong My suýt chút nữa đã hét lên nhưng cô dùng tay bịt miệng mình kịp lúc. Nghe tiếng giống như quỷ gồi Hồng Bích liền hốt hoảng quay người lại, cô ta lúc này không muốn tin cảnh tượng mình đang nhìn thấy là thật chút nào.

đại thiếu gia của một tập đoàn lớn, hoàng tử Hải Nam được tất cả cô gái yêu mến mà hiện giờ đang quỳ xuống trước bao nhiêu người như thế này, đúng là một cảnh tượng quá sốc.

Hải Nam quỳ dưới sàn và nói

"Tớ trước giờ chưa bao giờ cầu xin bất cứ ai nhưng lần này tớ cầu xin cậu mà Hồng Bích, nể tình chúng ta đã là bạn thân từ nhỏ mà hãy đi cứu Ngọc Lâm cùng bọn tớ đi, được không?"

từ nãy giờ Hồng Bích cố cầm nước mắt của mình để không rơi trước mặt nhiều người. Nhưng khi nghe những lời của Hải Nam vừa nói thì đã không thể nữa, nước mắt cô ta tuôn rơi như mưa.

"Cậu đang làm gì thế hả Hải Nam...sao cậu có thể vì con nhỏ Ngọc Lâm đó mà quỳ xuống cầu xin như thế này chứ?"

Hồng Bích quả thật không thể giữ bình tĩnh được nữa, cô ta như hoá điên vậy.

"Không lẽ con nhỏ Ngọc Lâm đó thật sự quan trọng với cậu như vậy sao?"

nhìn cô ta vừa khóc vừa hỏi như vậy nói thật mà nói thì trong lòng Hải Nam cũng khó chịu lắm. Nhưng chuyện tình cảm không thể lừa dối được, ngay lúc này càng không được. Hắn không chút do dự gật đầu.

"Phải, em ấy rất quan trọng với tớ...nếu em ấy có chuyện gì thì tớ thật không muốn sống nữa đâu"

hắn cầm nắm tay Hồng Bích và nói giọng hơi nghẹn ngào.

"Bích, tớ cầu xin cậu mà, hãy giúp tớ đi"

Vũ Trí nhìn thấy hình cảnh này không thể thừa nhận rằng, Hải Nam đúng thật yêu thương nó không kém mình. Rồi anh ấy quay sang qua nhìn Hoàng Minh và tự hỏi, tại sao ông trời lại thích trêu đùa con người ta đến vậy chứ? Rõ ràng người có hôn ước với nó là Hải Nam nhưng người trái tim nó lựa chọn lại chính là Hoàng Minh. Nếu như có thể thì Vũ Trí thật sự muốn đưa nó rời khỏi đây, đến một nơi không có đau buồn. Nhưng đáng tiếc, bây giờ cả anh ấy cũng chẳng biết mình còn có ngày mai nữa không?

Hồng Bích vuốt mái tóc ngắn ngược ra sau và miên cưỡng gật đầu.

"Được rồi, tớ đồng ý... Hải Nam, cậu mau đứng dậy đi"

Hải Nam nở nụ cười vui mừng, rồi đứng dậy và nói.

"Tớ cảm ơn cậu, Bích"

Hoàng Minh hiểu tính tình của Phương My, nếu bảo cô ở nhà chờ thì chắc chắn cô không chịu đâu nên anh nắm chặt tay cô và nói khẽ.

"Em hãy luôn ở sau lưng bọn anh"

Phương My thoáng ngạc nhiên nhìn anh, rồi gật đầu.

"Dạ vâng em hứa"

....

Thế là Ngọc Hùng và Hồng Bích mỗi người chạy một chiếc xe, chạy thẳng ra khỏi thành phố.

trên xe Vũ Trí đang liên lạc với cảnh sát, lên kế hoạch cứu nó và bắt Tuấn Phi nhanh nhất có thể.

Ngọc Hùng thì đang hết sức tập trung lái xe, cố gắng để bản thân mình giữ được bình tĩnh.

còn Phương My thì cầm điện thoại Ngọc Hùng để liên lạc với tụi người Hoàng Minh.

nói chuyện với cảnh sát xong thì Vũ Trí bỗng lấy con dao nhỏ trong túi ra đâm vào tay mình một dao, máu đỏ tươi theo đó tuôn ra. Phương My hoảng hốt hét lên.

"Ken, anh đang làm gì vậy"

nghe Phương My hét lên như vậy Ngọc Hùng giật mình liền nhìn qua kính chiếu hậu thì thấy Vũ Trí tự đâm vào tay mình, anh ta tức giận hỏi.

"Mày khùng rồi phải không Ken"

vết thương trên tay vẫn chảy máu nhưng Vũ Trí không hề hờ ra vẻ đau đớn gì mà ngược lại còn nhếch môi cười nhẹ.

"Chỉ như thế tao mới không ngất đi, mới đủ tỉnh táo thôi"

Phương My thoáng ngạc nhiên, hoá ra anh ấy muốn chìm trong đau đớn để đủ tỉnh táo đi cứu nó. Cô vừa khâm phục anh ấy vừa sợ hãi, thật không biết nên làm gì bây giờ nữa.

Ngọc Hùng qua kính chiếu hậu nhìn Phương My, anh ta giờ rất hối hận vì để cô ngồi bên cạnh Vũ Trí, làm cho cô sợ hãi như thế này.

Ngồi ghế sau Hoàng Minh này giờ vẫn để ý đến những động tác và vẻ mặt của Hồng Bích, anh chính là không tin tưởng cô ta lại dễ dàng chịu giúp mọi người đi cứu Ngọc Lâm nó. Nhất định cô ta có tính toán gì trong lòng, anh nên cẩn thận chút sẽ tốt hơn.

Hồng Bích đang lái xe chạy theo sau xe của Ngọc Hùng, trong lòng cô ta thật sự không can tâm, nó tựa vào đầu mà được Hải Nam yêu thương và bảo vệ như vậy chứ? Cô ta đã yêu thương, đã luôn bên cạnh hắn nhiều năm như vậy mà lại chẳng được gì, dù chỉ một ánh nhìn thôi cũng không hề có.

Hoàng Minh đã nhìn thấy những ngón tay Hồng Bích gõ nhẹ lên vô lăng, giống như đang bày mưu tính kế gì đó! Anh lên tiếng hỏi khẽ

"Bích à, chắc cậu không muốn Nam hận cậu cả đời này chứ?"

Hải Nam đang ngồi ghế phụ nghe vậy liền quay qua nhìn Hồng Bích với ánh mắt nghi ngờ.

Hồng Bích khẽ giật mình, tay bỗng cầm chặt vô lăng hơn.

"Cậu đang nói bậy bạ gì thế Minh"

cô ta cố giữ bình tĩnh, rồi nói tiếp.

"Sức khỏe của Hải Nam từ nhỏ tới giờ vẫn yếu không được lái xe. Còn cậu thì bận liền lạc với bọn người kia rồi nên tớ mới dành lái xe thôi"

Hoàng Minh quả thật khâm phục sự bình tĩnh và tài ăn nói của cô ta, anh lạnh lùng gật đầu.

"Tốt nhất là cậu đừng làm gì bậy"

Hồng Bích cười nhẹ.

"Tớ đã đồng ý rồi mà, sao có thể làm gì bậy nữa chứ?"

miệng cười nhưng trong lòng cô ta đầy tức giận, ban đầu cô ta dành lái xe vì tính cho xe dựng vào chỗ nào đó, để xe hư không đi được nữa. Nhưng nào ngờ lại bị Hoàng Minh phát hiện.

Hai chiếc xe chạy được nửa giờ thì dừng lại ở cách xa ngôi nhà hoang một đoạn đường.

khi mọi người đến nơi thì cũng vừa lúc cảnh sát đến. Vũ Trí lúc này thật sự không giống người bệnh chút nào cả, anh ấy không chỉ bình tĩnh mà còn sáng suốt bàn kế hoặc với cảnh sát nữa. Vì lần trước cũng chính anh ấy cùng Ngọc Hùng đến cứu nó nên anh ấy đã nắm rõ đường đi rồi, không có gì khó nữa. Sau khi bàn kế hoặc xong anh ấy lạnh lùng nói.

"Các anh nhớ phải giữ an toàn cho con cung, nếu cô ấy có bất cứ tổn hại nào thì các anh cùng cấp trên của mình về ăn com nhà luôn đi"

nghe những lời như vậy thì tất cả mọi người đều giật mình. Hải Nam hết sức tò mò về thân phận thật của Vũ Trí, rốt cuộc anh ấy là ai đây sao lại có thể sức lớn như thế. Trắng hay đen gì cũng phải nghe lời anh ấy cả?

Hoàng Minh bước tới gần Hải Nam và nói nhỏ.

"Mày phải coi chừng Bích đấy, tao sợ cô ta giả trò"

Hải Nam nhẹ gật đầu.

"Ok, tao biết rồi..."

Tất cả đều bắt đầu hàng động, những cảnh sát đi trước bù quanh ngôi nhà hoang ấy một cách cẩn thận. Hoàng Minh và Vũ Trí khẽ đi vào ngôi nhà, vì cả hai đều giỏi võ và rất nhanh trí nên đi thăm dò là một việc không hề khó. Trong nhà có đám người cao lớn đang đánh bài với nhau. Hoàng Minh để ý thấy ở sau lưng mỗi người đều có súng, anh thật không biết sao lần này Tuấn Phi lại chơi lớn như vậy. Không lẽ hắn ta thật sự muốn ở trong tù hết đời này sao? Vũ Trí cẩn thận quan sát tìm nó nhưng chẳng thấy đâu mà chỉ thấy một căn phòng, anh ấy vỗ nhẹ lên vai Hoàng Minh rồi ra dấu hiệu báo nhanh ra ngoài.

cả hai rất cẩn thận, mỗi bước chân đều nhẹ nhàng như gió không dám gây ra tiếng động nhỏ nào. Ra tới ngoài hóp mặt với những người khác. Vị cảnh sát trưởng lên tiếng hỏi.

"Bên trong có bao nhiêu người"

Vũ Trí trả lời nhanh.

"Khoảng 10 người"

Hoàng Minh nói thêm.

"Tất cả họ đều có súng"

nghe tới đó Hồng Bích giật mình, cô ta không nghĩ mọi chuyện lại thành ra như thế. Ngọc Hùng lo lắng nhìn Phương My và nói.

"My, em hãy luôn ở sau lưng anh đó biết không?"

Phương Mỹ khẽ gật đầu một cái, trong mắt cô hiện giờ thứ thấy rõ nhất là vẻ mặt lo lắng của Hoàng Minh. Dù cho anh cố gắng giữ bình tĩnh và vẻ lạnh lùng như thường ngày nhưng sự lo lắng dành cho Ngọc Lâm nó vẫn hiện rõ trên khuôn mặt anh, nhìn vẻ mặt lo lắng của anh giờ khiến tim cô đau nhói quá. Vì nó mà anh không bận tâm đến an toàn của cô, người yêu của anh...

Hải Nam cũng lo lắng hỏi.

"Thế còn Ngọc Lâm đâu"

Hoàng Minh thờ dài.

"Chắc bị nhốt trong căn phòng bên trong"

Vũ Trí này giờ im lặng suy nghĩ gì đó, chẳng ai đoán được. Rồi anh ấy bỗng lên tiếng nói.

"Tôi nhớ hình như có cửa sau"

anh ấy quay sang qua nói vị cảnh sát trưởng.

"Các anh ở phía trước bắt mấy tên côn đồ lại đi, còn bọn tôi sẽ đi đường sau vô. Chúng ta chặn hai phía như vậy dù Lý Tuấn Phi có cánh cũng khó thoát được"

trước khi đến đây cấp trên đã dặn dò rất kĩ, mọi chuyện đều phải nghe theo lời của người tên Dương Vũ Trí nên giờ vị cảnh sát trưởng chỉ biết gật đầu làm theo thôi.

Hoàng Minh và Vũ Trí dẫn đầu đi trước, còn những người khác đi theo sau. Cũng không biết sợ ý hay cố tình mà Hồng Bích đạp phải lon nước dưới đất phát tiếng động lớn. Hải Nam vội quay đầu lại nhìn thì Hồng Bích tỏ vẻ sợ hãi.

"Tớ không cố ý..."

thấy thế Hoàng Minh và Vũ Trí chỉ có cách cùng cong vào nhanh nhất có thể, mong Tuấn Phi sẽ trở tay không kịp. Nhưng mọi thứ đã không như họ mong muốn, vừa nghe tiếng động bên ngoài thì Tuấn Phi đã nhanh tay ôm lấy nó và chỉ súng thẳng vào đầu nó.

"Tất cả đứng yên, nếu không tôi sẽ nổ súng"

Tuấn Phi nhìn trước sau và quát lên.

"Lâm Lâm"

mọi người đều lo lắng gọi tên của nó. Vũ Trí vội nói.

"Được được, bọn tôi sẽ không bước tới nữa. Cậu đừng làm hại Lâm Lâm, dù cậu muốn gì cũng được"

nó đang bị Tuấn Phi giữ rất chặt, nó rung rung nước mắt nhìn Vũ Trí.

"Ken, cứu em với"

Tuấn Phi cầm chặt ổ súng và nói.

"Mau bảo đám cảnh sát ra ngoài"

đối với Vũ Trí có bắt được Tuấn Phi hay không chẳng quan trọng gì, anh ấy chỉ muốn nó được an toàn thôi. Anh ấy nhìn cảnh sát và nói lớn.

"Các anh mau ra ngoài hết đi"

cả đám cảnh sát liền làm theo, họ từ từ lùi ra ngoài. Hoàng Minh nhú mồm lại và nói.

"Tuấn Phi, mày bình tĩnh lại. Cảnh sát đã ra ngoài hết rồi, mau thả Ngọc Lâm ra đi"

Tuấn Phi kéo nó đi, cố giữ một khoảng cách lớn với tụi người Vũ Trí. Hắn cười nửa miệng và nói.

"Vũ Hoàng Minh, mày thật không uống từng là bạn của tao. Chỉ có mình mày mới nghĩ ra, nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất"

không cần phải hỏi gì thì Tuấn Phi cũng đoán ra được chính là Hoàng Minh đã dẫn mọi người đến đây, vì chỉ có anh hiểu rõ con người hắn ta. Hải Nam lúc này lên tiếng nói.

"Khoan đã, mày xem ai nè Phi"

hắn vội kéo Hồng Bích ra đến trước mặt Tuấn Phi và nói tiếp.

"Bích đã đến rồi đây mày mau buông súng xuống đi"

vừa thấy Hồng Bích thì tay cầm súng của Tuấn Phi buông lỏng ra một ít, hắn buột miệng hỏi.

"Bích, sao cậu lại ở đây"

rồi hắn ta quay sang qua nhìn Hải Nam với ánh mắt tức giận và quát lên.

"Mày có còn là con người nữa không Kim Hải Nam. Bích, cô ấy đã yêu thương mày suốt mấy năm qua sao mày lại nhẫn tâm đưa cô ấy đến nơi nguy hiểm như thế này"

Hồng Bích thoáng ngạc nhiên, trong tình hình này Tuấn Phi vẫn còn lo lắng cho cô ta sao? Tuấn Phi bỗng chỉ súng qua người Hải Nam và nói.

"Mày dám lợi dụng Bích để đối phó tao, tao sẽ không tha thứ cho mày đâu"

Hoàng Minh bước tới đứng trước Hải Nam và đối diện với ổ súng có thể bắn bất cứ lúc nào, anh kiên định nói.

"Đưa Bích đến là chủ ý của tao"

Phuong My và nó lo lắng gọi khẽ.

"Anh Minh"

nó bỗng cắn vào cánh tay Tuấn Phi đang giữ mình một cái thật đau và định bỏ chạy. Nhưng không, Tuấn Phi lại thêm một lần nữa nhanh tay bắt giữ nó. Ánh mắt hắn ta đầy tức giận và muốn tát tay nó.

"Khoan đã, cái tát này tao sẽ chịu thay cô ấy"

Hoàng Minh vội nói, rồi tự tát vào mặt mình một cái hết sức mạnh. Nhìn anh tự đánh mình như thế thì trong lòng Phuong My và nó đều nhói đau, cả hai đã cùng bật khóc vì một người con trai...

tình hình lúc đó không chỉ hồi hộp mà còn có khó xử nữa, ba cô gái đều mong muốn được sống thật với cảm xúc của mình vào lúc này. Vì không ai biết hay đoán trước được một phút tiếp theo đây sẽ có chuyện gì xảy ra nên họ không muốn tự dối lòng nữa. Hồng Bích rung rung nước mắt nhìn Tuấn Phi và nói khẽ.

"Phi, cậu hãy dừng lại đi...đã quá đủ rồi"

Tuấn Phi hơi ngạc nhiên khi thấy Hồng Bích rơi nước mắt.

"Tớ thật sự không đáng để cậu hy sinh như vậy đâu Phi à"

Hồng Bích vừa khóc vừa nói. Tuấn Phi vội lắc đầu.

"Không đâu...cậu là một cô gái tốt...chính là cậu đã khiến tớ thấy ấm lòng...bằng nụ cười của cậu"

giọt lệ của người con trai như hắn ta đã nhẹ nhàng rơi.

"Đã từ lâu rồi tớ muốn nói với cậu một câu... Tớ thích... À KHÔNG?"

hắn ta lắc đầu và nghẹn ngào nói tiếp.

"Anh yêu em, Bích à"

nghe câu nói ấy cảm xúc Hồng Bích vỡ òa lên, cô vừa khóc vừa gật đầu. Vũ Trí nhân lúc này lấy con dao nhỏ từ túi ra ném thẳng vào tay Tuấn Phi đang giữ nó. Vì quá bất ngờ Tuấn Phi đau đớn buông nó ra...nhưng không biết vì điều gì mà hắn ta vẫn cố chấp nổ súng phía nó.

"LÂM LÂM"

"Pằng Pằng"

hai tiếng súng vang lên cùng lúc, khiến cho tất cả hoảng sợ đều ôm lấy nhau...

tới khi bình tĩnh nhìn lại thì thấy Tuấn Phi đã ngã xuống vì bị cảnh sát bắn ngay đầu, hắn ta đã chết rồi, không kịp nói thêm một lời nào.

còn Vũ Trí đang ôm lấy nó dưới sàn nhà, lưng anh ấy đầy máu...

Ngọc Hùng và Phương My với nó mở to mắt và thét lớn lên.

"KEN"

nó cố đỡ Vũ Trí dậy, cho anh ấy nằm trong người mình.

"Ken, anh đừng bỏ em mà"

nó ôm chặt Vũ Trí và vừa khóc vừa nói. Ngọc Hùng giống phát điên mà thét lớn lên.

"MAU GỌI CẤP CỨU. MAU GỌI CẤP CỨU. NHANH"

rồi anh ta ngồi bên Vũ Trí và nói.

"Mày hãy cố gắng lên Ken"

Phương My vừa khóc vừa gật đầu.

"Đúng đó Ken, anh hãy cố lên...xe cấp cứu sắp đến rồi"

Vũ Trí cố đưa tay lên lau nước mắt nó và nói khẽ.

"Lâm Lâm, em đừng khóc nữa....sớm muộn anh cũng đi mà...giờ chỉ đi sớm hơn thôi..."

nó lắc đầu tiếp tục,

"Không, em không cho anh đi đâu hết. Không có anh em biết làm sao...Ken, anh đừng bỏ rơi em mà"

Vũ Trí cũng rơi lệ.

"Em đừng như thế mà Lâm Lâm...anh sẽ ở trên trời dõi theo và bảo vệ em...hãy hứa với anh...em sẽ sống thật tốt..."

Ngọc Hùng nhìn nó và nói.

"Lâm Lâm, em hãy hứa với Ken đi đừng buồn binh nữa"

nó đau khổ gật đầu.

"Em hứa với anh, Ken...em sẽ sống thật tốt...sẽ không làm anh lo lắng nữa đâu"

Vũ Trí mỉm cười, rồi đưa mắt nhìn xung quanh muốn tìm ai đó.

"Mình...cậu đâu rồi"

Hoàng Minh đang đơ người ra ở một góc vì quá bất ngờ, khi nghe Vũ Trí gọi mình thì vội chạy tới.

"Tôi ở đây"

Ngọc Hùng đứng dậy cho Hoàng Minh ngồi xuống. Vũ Trí cầm tay Hoàng Minh và nói.

"Tôi xin cậu hãy đừng cảm lên đối mặt với tình cảm thật trong lòng mình đi, được không?"

Hoàng Minh bối rối nhìn nó và Phương My, rồi nhẹ gật đầu.

"Tôi hiểu rồi..."

lưng Vũ Trí chảy máu càng lúc càng nhiều hơn, anh ấy nhìn về phía Phương My mà nói khẽ.

"Em hãy tha thứ cho anh nha"

Phương My vừa khóc vừa lắc đầu.

"Em hiểu tất cả mà anh Ken..."

có lẽ trong tất cả mọi người chỉ có một mình Hải Nam nghe không hiểu những gì Vũ Trí nói thôi.

Vũ Trí quay lại nhìn nó với ánh mắt đầy tình cảm như mọi khi, anh ấy cố đưa tay lên sờ mặt nó và nói khẽ.

"Anh yêu em, Lâm Lâm..."

ngọn lửa mong manh cuối cùng cũng bị thổi tắt. Đôi mắt đầy yêu thương khẽ nhắm lại và bàn tay ấm áp của người con trai từ từ rơi xuống, bất động... Ngọc Hùng và Phuong My đau khổ thét lên.

"KHÔNG KEN, TỈNH LẠI ĐI"

nó thì như người mất hồn, không khóc không la hét lên, cứ im lặng ôm chặt lấy Vũ Trí. Rồi nó cũng ngất đi, không còn biết gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Năm tháng sau...

từ ngày Tuấn Phi bị cảnh sát bắn chết thì cuộc sống của mọi người đã trở lại bình thường, một cuộc sống yên tĩnh.

năm tháng trôi qua thật nhanh như một cái chớp mắt vậy, không ai theo kịp. Nhưng trong năm tháng đó nó đã từ từ bình tĩnh lại với nỗi đau mất đi Vũ Trí mãi mãi, sẽ chẳng bao giờ gặp lại anh ấy nữa. Anh ấy đã được người thân mang trở về bên Anh chôn cất, mọi người đều cầu mong anh ấy sẽ yên nghỉ.

Buổi tối Ngọc Hùng mang một tách sữa nóng khẽ mở cửa bước vào thì thấy nó đang đứng bên cửa sổ nhìn ra ngoài, trông nó lúc này thật sự rất cô đơn. Sáu năm qua Vũ Trí luôn bên cạnh hai anh em, giờ chớp mắt cái anh ấy đã không còn nữa. Ngọc Hùng còn không thể chấp nhận được, huống chi là người thân thiết với anh ấy như nó chứ?

"Lâm Lâm, em uống tách sữa nóng cho dễ ngủ đi"

Ngọc Hùng bước tới gần và nói. Nó xoay người qua nhìn anh trai mình với ánh mắt buồn bã.

"Dạ em cảm ơn anh hai"

nó nhận lấy tách sữa nóng và gượng cười nhẹ. Ngọc Hùng dùng tay xoa xoa đầu nó và nhìn ra ngoài, ánh trăng hôm nay tròn sáng quá nhưng sao lòng người đầy u buồn mãi vậy.

nó uống ngụm sữa rồi khẽ nói.

"Ken thích ngắm trăng lắm...nhưng giờ đã không thể nữa rồi"

Ngọc Hùng quay lại nhìn nó và buồn bã nói.

"Em đừng đau buồn nữa Lâm Lâm, trước khi mất được nói câu ấy với em thì anh nghĩ Ken đã yên lòng rồi"

trước lúc Vũ Trí mất đã cố gắng nói với nó một câu "Anh yêu em, Lâm Lâm" lời của anh ấy đầy tình cảm khiến người nghe không khỏi xúc động. Nhớ đến, nước mắt nó lại tuôn rơi không ngừng. Thật lòng nó mong muốn đây chỉ là con ác mộng, ngày mai thức dậy lại được thấy Vũ Trí cười nói với nó như xưa. Nhưng bao ngày qua mỗi buổi sáng thức giấc nó luôn thất vọng, mọi chuyện đã không thể trở về lúc đầu nữa rồi.

Ngọc Hùng nhẹ nhàng ôm lấy em gái của mình vào lòng và khẽ nói.

"Lúc còn sống Ken không dám bày tỏ tình cảm với em vì lo ngại gia đình xã hội đen của mình sẽ làm liên lụy đến em..."

nghe thấy những lời này nước mắt nó càng lúc rơi càng nhiều hơn, trong lòng nó cảm thấy đau lắm. Tại sao một chàng trai ấm áp như Vũ Trí lại phải chết, thật ra trời cao có công bằng không đây. Ngọc Hùng buông nó ra và ghen ngào nói.

"Ken không thích em đau lòng, khóc lóc như vậy mãi đâu Lâm Lâm à. Ken, nó chỉ muốn em vui cười mỗi ngày thôi"

đưa mắt nhìn về phía ánh trăng trên bầu trời, nó nhẹ gật đầu và dùng tay gạt đi những giọt nước mắt đau buồn đang lăn dài trên mặt mình.

"Em đã hiểu rồi anh hai"

Ngọc Hùng cũng lau khoé mi và thở ra.

"Hai anh em mình sẽ không đau buồn nữa nha"

nó gật đầu và cố cười nhẹ.

"Mà cha mẹ đã về chưa anh hai"

Ngọc Hùng nhìn và gật đầu.

"Về rồi đang ở dưới phòng khách đấy"

đứng suy nghĩ một chút, rồi nó đặt tách sữa trên tay xuống và nói.

"Chúng ta xuống dưới nhà đi, em có chuyện quan trọng muốn nói với mọi người"

nói vừa dứt câu thì nó liền quay lưng đi, không để cho Ngọc Hùng cơ hội hỏi gì cả?

"Nè Lâm Lâm"

Ngọc Hùng lo lắng chạy theo.

Ông bà Hoàng đang ngồi ở phòng khách làm việc, họ đều nhíu mày lại, có vẻ đang gặp khó khăn. Lúc này hai anh em nó từ lầu xuống.

"Cha mẹ, hai người có thể nghỉ tay chút không?"

nó vừa bước tới vừa hỏi. Từ khi nó bị bắt cóc về thì ông bà Hoàng đã không còn vô tâm nữa, bà Hoàng ngẩng đầu lên nhìn và nhíu mày hỏi.

"Con có chuyện gì sao Lâm Lâm"

hai anh em nó ngồi xuống bộ ghế sofa, nó nói.

"Con đồng ý lấy anh Nam, ngày mai cha mẹ có thể cho gia đình anh ấy hỏi cưới"

nghe nó nói mọi người rất ngạc nhiên. Ông Hoàng buột miệng hỏi.

"Con nói thật sao Lâm Lâm"

nó nhẹ gật đầu và nhìn cha mẹ mình nói.

"Nhưng con có một điều kiện"

bà Hoàng vỗ nhẹ lên tay nó và hỏi.

"Là điều kiện gì, con cứ nói đi"

nó quay sang qua nhìn Ngọc Hùng và kiên định nói.

"Đó là sau này anh hai muốn làm gì hay lấy ai cha mẹ đều phải đồng ý, không được phản đối"

Ngọc Hùng nghe xong liền đứng dậy hỏi.

"Em đang làm gì thế Lâm Lâm, đây là hạnh phúc của cả đời em đấy"

nó ngẩng đầu lên nhìn anh trai mình và mỉm cười.

"Anh hai à em biết rõ mình đang làm gì mà, hơn nữa em tin anh Nam yêu thương em thật lòng"

Ngọc Hùng bất lực ngã xuống sofa, tại sao em gái của anh ta lại phải chịu nhiều đau khổ như thế.

ông Hoàng vội gật đầu.

"Được, cha mẹ đồng ý với điều kiện của con"

dù không muốn thế nào chăng nữa thì ông Hoàng cũng không còn cách nào khác khi công ty đang gặp khó khăn rất lớn, chỉ khi nó và Hải Nam kết hôn thì mọi khó khăn mới được giải quyết.

nó cố cười nói

"Thế nhờ cha mẹ liên lạc với gia đình anh Nam nha"

bà Hoàng buồn bã gật đầu.

"Ừ...chút mẹ sẽ gọi qua cho bác Kim"

nó thờ dài và đứng dậy.

"Thôi con ra ngoài chút nha"

Ngọc Hùng vội đứng dậy hỏi.

"Em đi đâu anh lấy xe chở em đi"

nó lắc đầu từ chối.

"Không cần đâu em chỉ muốn đi dạo chút thôi, em sẽ về sớm mà anh hai cứ yên tâm đi"

Ngọc Hùng nhìn vẻ mặt nó hình như muốn được yên tĩnh nên anh ta gật đầu.

"Vây em nhớ cẩn thận nha"

Rời khỏi nhà mình nó bắt xe đi đến một nơi, đó là nhà của Hoàng Minh. Tự nhiên nó muốn gặp anh, thôi xem như đây là lần cuối nó gặp riêng anh đi. Ngày mai nó đã chính thức là vợ sắp cưới của Hải Nam rồi, chẳng còn tự do nữa.

đến trước cửa nhà đúng lúc Hoàng Minh từ trong bước ra đang tính đi đâu đó. Cả hai ngạc nhiên đứng yên nhìn nhau, trong lòng hai người lúc này đều bối rối không biết nên nói gì? Ít lâu sau đó nó mở lời trước.

"A Minh, tôi muốn nói chuyện riêng với anh chút"

Hoàng Minh có chút do dự nhưng sau đó cũng gật đầu.

"Ừ cũng được..."

Rồi cả hai bước cùng với nhau trên con đường nhỏ, dưới bầu trời đầy sao. Hoàng Minh bỏ hai tay vào túi quần mà khẽ bước đi.

"Cô muốn nói gì với tôi..."

nó cũng đang khẽ bước đi, khi nghe anh hỏi thì đôi môi nó nhẹ nhàng mỉm cười.

"Em yêu anh..."

nó nói thật khẽ, giống như không muốn ai nghe thấy được. Nhưng đáng tiếc, nó đang ở một nơi vô cùng yên tĩnh, dù nói nhỏ như thế nào thì những người bên cạnh cũng có thể nghe thấy rất rõ. Hoàng Minh nghe được câu nói đó liền đứng lại, anh có phải đã nghe lầm rồi không? Anh quay lại nhìn, nó đang khoác trên người một chiếc đầm tay cánh tiên màu xanh nhạt. Mái tóc đã ra dài trở lại đang chơi đùa cùng với gió, trông nó thật xinh đẹp.

Hoàng Minh quay mặt qua chỗ khác.

"Ngọc Lâm, cô có biết mình đã nói gì không?"

nó vẫn giữ nụ cười nhẹ trên môi và khẽ gật đầu.

"Tất nhiên em biết rõ bản thân mình đang nói cái gì?"

rồi nó bước tới trước mặt Hoàng Minh và nói tiếp.

"Em đã đồng ý lấy anh Nam...ngày mai anh ấy sẽ đến hỏi cưới"

Hoàng Minh nhìn nó và hỏi.

"Thế sao còn nói ra câu ấy"

nó khẽ cười, một nụ cười thật buồn.

"Tại vì em không muốn để mình sau này phải hối hận... Ở ngôi nhà hoang...lúc anh chịu thay em cái tát ấy...trong lòng em đã xác định tình cảm của mình..."

Hoàng Minh ngược mặt lên cao để trốn tránh ánh mắt nó, ánh mắt nó lúc này đầy yêu thương và màn hơi nước mong manh khiến anh cảm thấy lòng mình thật nhói đau. Ở nhà hoang đó cả bản thân anh cũng không hiểu tại sao mình lại hành động như thế nữa, không lẽ chỉ vì tình cảm lúc nhỏ thôi sao?

nó đứng nhìn Hoàng Minh mà khề roi nước mắt và lắc đầu.

"Lúc đầu mới quen biết nhau em thật sự ghét anh lắm, em không hiểu tại sao trên đời này có một tên lạnh lùng như anh... Nhưng rồi chúng ta cùng nhau trải qua biết bao nhiêu chuyện, vui có buồn cũng có. Và khi em khôi phục trí nhớ, nhớ ra anh là cậu bạn A Minh lúc nhỏ thì em đã không cách nào làm chủ được trái tim mình nữa..."

Hoàng Minh lúc này quả thật không thể chịu nổi nữa được rồi, những gì nó nói đều khiến lòng anh đau thắt lại.

"TẠI SAO VẬY HẢ HOÀNG NGỌC LÂM. Tại sao biết rõ chúng ta không thể nào mà còn nói những lời này"

Hoàng Minh bỗng quát lớn lên. Trong lời nói của anh vừa tức giận vừa đau thương, không thể nào tả được. Anh thật lòng chẳng hiểu hôm nay nó đến nói những lời này làm chi, chẳng lẽ chỉ muốn khiến anh đau lòng thôi sao?

nó chẳng biết làm gì ngoài ôm mặt khóc nức nở, lòng nó cũng đau chẳng kém gì anh đâu mà anh nào hay. Trước đây nó cứ mãi trốn tránh vấn đề, cứ mãi dối lòng mình để mọi người được hạnh phúc. Nhưng chính cái chết của Vũ Tri đã giúp nó nhận ra, đời người quá ngắn ngủi hãy trân trọng từng giây phút khi còn có thể. Thế nên tối nay nó muốn sống thật với cảm xúc của chính mình, nói ra hết những yêu thương của nó đã dành tặng riêng anh. Rồi sáng mai thức dậy nó sẽ cố quên đi, sẽ lãng quên thứ tình cảm không thể này...

nhìn nó khóc nức nở như vậy mà bản thân mình không thể làm gì, lòng Hoàng Minh đau như cắt vậy. Anh buồn bã nói.

"Cô nên về đi Ngọc Lâm"

nó bỏ hai tay xuống và đưa khuôn mặt đầy nước mắt lên nhìn anh, nó muốn nhìn thật kĩ anh một lần. Người con trai dù lúc nhỏ hay hiện giờ luôn khiến trái tim nó rung động trong vô thức, không hề hay biết.

nó lau khô nước mắt và cố mỉm cười.

"Anh nhất định phải đối xử tốt với Phương My đấy, nếu anh dám làm My buồn thì em sẽ không tha cho anh đâu"

vừa nói dứt lời không chờ phản ứng của Hoàng Minh như thế nào thì nó đã vội bước, lướt qua người con trai mà nó hết lòng yêu thương.

tay Hoàng Minh khề rung khi nó lướt qua người mình, anh cảm giác được tay nó rất gần tay mình và anh muốn níu giữ nó lại. Nhưng đáng tiếc, Vũ Hoàng Minh anh lại không đủ dũng cảm làm điều đó. Không hiểu sao ngay khoảnh khắc ấy nước mắt anh lại bắt giắc rơi...

Hoàng Minh cứ đứng yên một chỗ, còn nó cứ bước đi. Cả hai cứ thế càng lúc càng xa nhau, chẳng ai quay đầu lại nhìn đối phương, dấu một lần...

Buổi chiều hôm sau...

gia đình nó đang bận chuẩn bị đồ ăn thức uống chờ gia đình Hải Nam qua hỏi cưới. Hôm nay nó mặc một chiếc đầm màu trắng xinh xắn với mái tóc đen dài được tự do chơi đùa cùng với gió, trông nó lúc này thật giống một nàng công chúa xinh đẹp như những câu chuyện cổ tích. Hôm nay nó rất khác ngày thường, nó hôm nay luôn cười tươi, người ngoài nhìn vào sẽ cảm thấy nó đang rất hạnh phúc. Nhưng chỉ một mình Ngọc Hùng mới biết rõ, nụ cười tươi trên môi ấy không hề hạnh phúc. Chỉ nó đang cố tỏ ra mạnh mẽ để cứu giúp gia đình mình và nó đang hy sinh vì hạnh phúc của người khác.

nó đang ngồi yên trên bộ ghế sofa ở phòng khách thì Ngọc Hùng bước đến hỏi.

"Lâm Lâm, em đã suy nghĩ kĩ chưa?"

nó dùng tay vén nhẹ mái tóc và cười nói.

"Dạ em đã suy nghĩ kĩ lắm rồi anh hai"

Ngọc Hùng buồn bã xoa xoa đầu em gái mình.

"Hãy hứa với anh hai, dù sau này em có gặp bất cứ khó khăn nào thì phải tìm anh hai ngay nha"

nó rung rung nước mắt và ôm chặt lấy anh trai yêu quý của mình.

"Trên đời này chỉ có một mình anh hai thương em nhất thôi, em cảm ơn anh hai nhiều lắm"

"Renggggggg" tiếng chuông cửa vang lên phá vỡ không gian riêng của hai anh em nó. Ngọc Hùng nói.

"Đề anh hai ra mở cửa"

rồi anh ta bước nhanh ra ngoài mở cổng. Còn nó đứng dậy sửa lại tóc và đồ cho đàng hoàng. Nhưng rồi nó nhìn ra, không biết Hải Nam đã nói gì với Ngọc Hùng mà nó chỉ thấy Ngọc Hùng vội vã lấy xe chạy đi với vẻ mặt lo lắng.

ông bà Hoàng nghe được tiếng chuông cửa thì vội từ lầu trên xuống.

"Lâm Lâm, con đã chuẩn bị xong tất cả rồi chứ?"

bà Hoàng lo lắng nhìn xung quanh. Nó nhẹ gật đầu.

"Dạ đã xong hết cả rồi mẹ"

Hải Nam lúc này đã bước vào và lên tiếng nói.

"Dạ con chào hai bác ạ"

ông Hoàng nhìn ra ngoài chẳng thấy ai khác nên lên tiếng hỏi.

"Cha mẹ con đâu Nam, sao họ chưa đến vậy?"

Hải Nam nhìn mọi người với ánh mắt buồn bã, nói không thành lời. Thấy thế bà Hoàng vội nói.

"Hay là chúng ta ngồi xuống nói chuyện đi"

Hải Nam khẽ gật đầu, rồi cùng ông bà Hoàng ngồi xuống bộ ghế sofa.

nó nhìn Hải Nam, thấy hắn có gì đó khác thường. Cũng chẳng biết anh trai nó đã đi đâu mất rồi, không biết lại có chuyện gì nữa đây.

Hải Nam hít thở thật sâu rồi thở ra và nói.

"Thưa bác hai...hôm nay cha mẹ con sẽ không đến và hôm nay con đến đây..."

đang nói thì bỗng dừng lại, hắn quay sang qua nhìn nó với thái độ hơi do dự. Nhìn hắn giống như vừa muốn nói vừa lại không muốn nói ra, thật ra hắn đang muốn nói đến chuyện gì? Ông bà Hoàng lo lắng nhìn nhau và hỏi.

"Hải Nam, thật ra có chuyện gì vậy con"

Hải Nam mệt mỏi nhắm mắt lại và nói.

"Hôm nay con đến đây để hủy hôn..."

"HỦY HÔN?"

gia đình nó bất chợt đồng tâm kêu lên, họ không thể tin vào tai nữa rồi. Nó vô cùng ngạc nhiên và buột miệng hỏi.

"Tại sao vậy anh Nam"

bà Hoàng cũng theo đó mà hỏi tiếp.

"Đúng đó, tại sao lại hủy hôn vậy Nam. Có phải bên này có làm gì sai không?"

Hải Nam nhẹ lắc đầu và kiên định nói.

"Xin hai bác đừng lo về khó khăn của công ty, cha mẹ con đã đồng ý giúp đỡ..."

hắn nhìn nó mà gượng cười và nói tiếp.

"Và con xin phép hai bác cho con được nhận Ngọc Lâm làm em gái"

nó đơ người ra vì quá bất ngờ với những gì hắn nói này giờ, có phải nó đang nằm mơ không?

ông Hoàng bối rối, không biết nên nói gì cho đúng. Bà Hoàng ngồi bên cạnh nhỏ nhẹ hỏi.

"Tại sao lại có sự thay đổi bất ngờ như thế?"

Hải Nam cố mỉm cười.

"Tiền bạc không hề quan trọng, nếu vì tiền bạc mà đánh đổi hạnh phúc đời người thì thật sự không đáng đâu ạ... Sau này có chuyện gì thì hai bác cứ nói với con, nếu giúp được thì con sẽ giúp hết sức mình...nhưng xin hai bác hãy tôn trọng quyết định của Ngọc Lâm, con tin em ấy biết rõ mình cần gì mà"

ông Hoàng thở dài và nhẹ gật đầu.

"Nếu con đã nói thế rồi thì hai bác cũng không ý kiến nữa..."

Hải Nam nhìn nó và nói.

"Ngọc Lâm, em đi dạo với anh chút nha"

"Tại sao anh lại hủy hôn với em"

vừa ra tới trước cổng nó liền hỏi. Hải Nam ngược mặt lên nhìn trời.

"Vì sự lựa chọn trái tim em chẳng phải là anh..."

nó thoáng ngạc nhiên. Hắn quay lại nhìn nó và mỉm cười.

"Phuong My sáng nay đã đến tìm anh"

nó ngạc nhiên buột miệng hỏi.

"Là Phuong My sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71

Hồi Tưởng---

Hôm nay rất sớm Phuong My đã gọi điện thoại cho Hải Nam hẹn ra quán cà phê nói chuyện. Vì tò mò không biết có chuyện gì nên Hải Nam đã đến đó.

"Anh Nam...em có chuyện muốn nói với anh"

Phuong My cúi mặt xuống và nói khẽ. Hải Nam ngồi đối diện nhìn và hỏi.

"Có chuyện gì vậy My, em cứ nói đi"

Phuong My vẫn cúi mặt xuống không nhìn hắn.

"Anh có thể nào hủy hôn với Lâm Lâm không?"

nghe thế Hải Nam trừng to mắt.

"Nhưng tại sao?"

Phuong My khẽ ngược mặt lên nhìn và nói.

"Vì người Lâm Lâm yêu không phải là anh mà là người khác"

Hải Nam thoáng ngạc nhiên, hắn hỏi khẽ.

"Anh có thể biết người đó là ai không...là Vũ Trí sao?"

Phuong My vội lắc đầu.

"Không phải là anh Ken"

hai tay cô cầm chặt ly nước để trên bàn và ghen ngào nói.

"Là...anh Minh..."

"Cái gì?"

Hải Nam giật mình, không thể tin được. Sao người nó yêu lại là Hoàng Minh chứ, thằng bạn thân từ nhỏ của hắn. Trong lòng hắn lúc này rất khó chịu, hắn nên làm gì đây.

Phuong My cười buồn.

"Thật khó tin, phải không? Ban đầu em cũng không thể tin đó là sự thật, hai người luôn chán ghét nhau mà lại có thể yêu nhau. Nhưng rất tiếc, đó lại là sự thật không thể thay đổi được anh Nam ạ"

nghe những lời đó của Phương My trái tim Hải Nam giống ai đó đang dùng dao đâm vào vậy, thật sự rất đau. Hắn cố giữ bình tĩnh hỏi.

"Không phải em yêu thằng Minh ư, mà sao lại muốn anh hủy hôn với Ngọc Lâm, để họ đến với nhau"

miệng cô cười nhưng nước mắt lại tuôn rơi.

"Con người của họ bên cạnh mình nhưng trái tim của họ lại trao gửi cho người khác thì ích lợi gì hả anh"

Hải Nam im lặng quay mặt qua cửa sổ, cô nói đúng lắm. Con người ở bên mình nhưng trái tim lại trao gửi cho người khác thì ích lợi gì, mình có được hạnh phúc thật không hay là chỉ khiến cả hai đều bị tổn thương thôi.

"My, vậy còn em với Minh thì sao?"

ít lâu sau đó Hải Nam lại lên tiếng hỏi. Phương My cố tỏ ra thản nhiên nói

"Tôi qua em đã chia tay với anh ấy rồi"

Hải Nam thật sự rất bất ngờ câu trả lời này, nhìn Phương My thường ngày nhút nhát như thế mà không ngờ trong tình cảm thì cô lại là người mạnh mẽ nhất.

Phương My nhìn và nói khẽ

"Lí do Lâm Lâm đồng ý lấy anh là vì công ty của bác hai đang gặp khó khăn rất lớn, cần gia đình anh giúp đỡ"

cô mệt mỏi thở dài, ánh mắt cô lúc này thật sự rất u buồn.

"Em đã quyết định sẽ trở lại bên Anh...sáu giờ chiều nay em đi rồi... Mọi chuyện anh đều biết hết rồi...còn quyết định như thế nào thì tùy anh... Bye"

nói rồi cô đứng lên và quay lưng đi, bỏ một mình Hải Nam lại ở đó với bao nhiêu câu hỏi không có ai trả lời giúp. Trong lòng hắn thật sự muốn coi như không biết bất cứ chuyện gì, cứ vui vẻ đến nhà nó hỏi cưới. Hắn tin mình cả đời này chỉ yêu một mình nó, sẽ làm cho nó hạnh phúc. Nhưng như vậy phải chăng là bất công cả bốn người, khi tình cảm của cả bốn người đều thật lòng. Hắn, Minh, nó, Phương My. Trong bốn người chỉ có hai người được hạnh phúc bên nhau thôi, chắc chắn không phải là hắn với nó. Vì hắn đã nhớ lại, trước giờ dù nó với Hoàng Minh gặp nhau là cãi nhưng cả hai đều hợp nhau và rất vui vẻ. Còn những khi bên hắn thì nó luôn gượng cười, không có chút hồn nhiên vui vẻ giống lúc gần Hoàng Minh.

Hải Nam buồn bực đập bàn, hắn giờ phải làm sao đây...

----Hiện Tại----

nghe kể lại tất cả xong thì nước mắt nó nhẹ nhàng tuôn rơi, không ngờ cô bạn Phương My lại giúp đỡ nó như thế! Nó vừa khóc vừa hỏi.

"Tại sao My lại làm vậy chứ?"

Hải Nam vỗ nhẹ vai nó và nói.

"Em yên tâm đi, Ngọc Hùng đã đến sân bay rồi"

nghe vậy nó nhẹ nhõm chút, ít ra còn có anh trai nó đến bên cô. Nó tin Ngọc Hùng có thể xóa hết những tổn thương trong Phương My, vì anh ta đã yêu thích cô từ nhỏ tới giờ rồi mà.

"Em cảm ơn anh Nam nhiều lắm"

nó nhìn Hải Nam với ánh mắt biết ơn. Hải Nam khẽ lắc đầu và mỉm cười.

"Anh có thể gọi em là Lâm Lâm không?"

nó liền gật đầu.

"Dạ tất nhiên là được rồi"

Hải Nam mỉm cười và nhẹ nhàng ôm lấy nó vào lòng, cái ôm này sẽ là lần cuối hắn lấy tư cách là người yêu nó. Khi buông ra thì cả hai sẽ không còn hôn ước nữa, nó sẽ chính thức là em gái của hắn. Dù trong lòng hắn không nỡ như thế nào nhưng chẳng thể trốn tránh.

Hải Nam ôm chặt lấy nó và thì thầm

"Hãy hứa với anh, em nhất định phải sống hạnh phúc nhé Lâm Lâm"

nó rơi nước mắt và gật đầu.

"Vâng em hứa với anh..."

Hải Nam đuổi tiếc buồn nó ra và vội quay mặt qua chỗ khác, không muốn để nó nhìn thấy mình đã rơi lệ. Hắn cười cười.

"Người em cần đang ở sân cỏ sau trường học đấy, em mau đến đó đi"

nói xong hắn vội bước đi, chẳng dám nhìn nó.

"Hải Nam, anh định đi đâu vậy"

nó lo lắng hỏi. Hải Nam dừng bước nhưng chẳng quay người lại nhìn nó, hắn cố vui vẻ nói.

"Em cứ yên tâm đi, anh không khờ dại đi tự tử vì tình đâu... Anh chỉ muốn đi thăm Bích thôi..."

nó rung nước mắt nhìn theo bóng lưng người con trai ở phía trước, dù hắn đang nói đùa nhưng nó vẫn nhận ra giọng nói hắn hơi nghẹn ngào. Thật lòng mà nói thì hắn là người tốt đúng nghĩa, không nhân lúc gia đình nó đang khó khăn ép hôn mà còn tôn trọng tình yêu thật trong nó nữa.

Hải Nam khẽ bước đi, hai giọt nước mắt cay đắng đang nhẹ nhàng lăn dài trên khuôn mặt hotboy ấy. Hắn giả như nó có thể biết để đưa quyết định ngày hôm nay hắn giã vò bản thân mình ra sao, đớn đau trong lòng bao nhiêu. Giả như nó có thể biết hắn đã phải đấu tranh với cha mẹ mình thế nào, để họ đồng ý hủy hôn mà vẫn giúp đỡ gia đình nó. Nếu nó biết tất cả thì đã sao chứ? Liệu trái tim nó có hướng về hắn, dù chỉ một chút thôi...

một cơn gió đi ngang qua cây hoa giấy trước cổng nhà nó, những cánh hoa theo đó rơi xuống...đã vô tình tạo nên một khung cảnh thật buồn cho Hải Nam...bước chân hắn trông thật cô độc...

Mấy phút sau nó đã bắt xe đi đến trường học Quy Phong và chạy thẳng ra sân cỏ ở sau trường.

ở nơi ấy có một người con trai đang đứng chờ, dáng người anh cao lớn mạnh khỏe, tưởng như có thể chống đỡ cả bầu trời to lớn kia.

"A Minh..."

nghe tiếng nó gọi, Hoàng Minh vội quay người lại.

người con gái mà anh đang mong chờ cuối cùng cũng đã đến rồi, đang ở ngay trước mặt anh.

trên tay nó đang cầm chặt cuốn sổ màu xanh da trời, đôi mắt nó lúc này đã đầm ướt...

"Ngọc Lâm, em đến rồi..."

Hoàng Minh nói khẽ. Trong lòng anh rất vui mừng, cứ tưởng cả hai đã lạc mất nhau trọn đời này.

nó bước đến, bước chân của nó không nhanh cũng không chậm chỉ vừa đủ thôi.

"Thật ra anh và My chia tay lúc nào"

nó nghẹn ngào hỏi. Hoàng Minh buồn bã nói.

"Là tối hôm qua..."

----Hồi Tưởng----

Sau khi nó rời khỏi, lúc nước mắt Hoàng Minh chưa kịp khô thì Phương My khẽ bước ra với khuôn mặt đầy nước mắt.

"Hai người có sao phải chịu đau khổ như thế?"

vừa nhìn thấy cô thì Hoàng Minh liền hoảng hốt, anh vội chạy đến nắm tay cô và giải thích.

"Mọi chuyện không như em thấy đâu, em đừng hiểu lầm mà"

Phương My khẽ lắc đầu.

"Những gì hai người nói, em đã nghe hết rồi"

cô rút tay ra khỏi tay Hoàng Minh và quay người qua chỗ khác, rồi nghẹn ngào nói.

"Em thật muốn tin trong lòng anh chỉ yêu mình em...anh đối với Lâm Lâm chỉ là ký ức lúc nhỏ... Nhưng...nhưng mà..."

nói đến đó cô bật khóc, không thể nói tiếp được nữa. Hoàng Minh nhìn đôi vai bé nhỏ của cô rung rẩy không ngừng, lòng anh thật xót xa.

"Phuong My....anh..."

Hoàng Minh muốn giải thích thêm nhưng lời không thể nào thốt lên, anh lúc này hình như chẳng muốn lừa dối bất cứ ai nữa.

Phuong My vừa khóc vừa lắc đầu.

"Nhưng mà ở ngôi nhà hoang ấy...từng hành động của anh đều có thể thấy rõ...trong lòng anh không hề có em...và người anh yêu thật sự...chính là Lâm Lâm"

Hoàng Minh khẽ giật mình và cũng không biết nên làm gì ngoài đứng yên một chỗ, anh nói khẽ.

"Anh thật lòng xin lỗi em..."

nghe câu xin lỗi của Hoàng Minh mà trái tim Phuong My đau giống như đang bị ngàn mũi kim đâm vào, đau đớn không thể nào tả được. Anh nói ra câu này cũng có nghĩa là anh đã thừa nhận rằng, anh trước giờ không hề yêu thích cô. Trước giờ anh chỉ bên cô để che giấu tình cảm thật trong mình, để mọi người không nghi ngờ.

Phuong My nhẹ nhàng quay người lại và mỉm cười trong đau thương.

"Cuối cùng anh cũng có dũng cảm thừa nhận tình yêu thật của mình rồi, em rất vui..."

miệng cô nói vui mà lòng đau như cắt. Hoàng Minh bước tới gần cô hơn và nói.

"Phuong My...anh rất xin lỗi em"

Phuong My nhẹ lắc đầu.

"Tình cảm không hề có lỗi...nên anh không cần phải xin lỗi đâu"

nước mắt của người con trai khẽ rơi, trong lòng anh biết rõ Phuong My yêu mình nhiều thế nào. Nhưng anh lại vô tình làm tổn thương cô, làm cô khóc. Là anh sai, ngày đó anh không nên chỉ vì cảm động với những gì cô đã làm mà chọn đến bên cô, nếu không thì cô đã không đau thương như thế này.

Phuong My mỉm cười và nói khẽ.

"Mình chia tay anh nhé"

lời thật nhẹ nhàng nhưng sao lòng người lại nhiều cay đắng, trong lòng cả hai người giây phút này đều đau nhói. Hoàng Minh chưa bao giờ rơi nước mắt nhiều như vậy, nước mắt anh rơi không ngừng. Thật lòng anh cảm thấy mình có lỗi với Phuong My nhiều lắm, nếu như không phải do anh luôn trốn tránh tình yêu thật của mình mà có dũng cảm nói thẳng ra từ đầu thì Phuong My đâu phải đứng giữa anh và nó chịu tổn thương như thế này...

Phuong My muốn cười thật tươi với anh nhưng chẳng cầm được nước mắt đau thương của mình, lòng cô giây phút này đang đau nhói không ngừng. Nếu như có thể thì cô sẽ ước chưa bao giờ gặp anh, cô sẽ ước mình chưa từng yêu người con trai này. Chỉ như vậy cô mới không đau khổ với những mẫu thuẫn có nên buông tay hay không trong suốt thời gian qua, chỉ như vậy nước mắt cô mới không mãi tuôn rơi.

ánh trăng trên cao lúc đó rất sáng khiến Hoàng Minh với Phuong My có thể nhìn thấy rõ từng giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt đối phương. Và cả những đau xót trong hai người cũng có thể thấy rõ.

Phuong My lấy từ trong túi áo khoác ra một bức thư đưa đến trước mặt Hoàng Minh và khẽ nói.

"Chiều ngày mai em sẽ quay lại Anh rồi...nhờ anh đưa giúp em bức thư này cho Lâm Lâm"

Hoàng Minh ngạc nhiên nhận lấy bức thư.

"Tối nay em đến đây để chia tay anh sao?"

Phuong My quay người qua chỗ khác và cười buồn.

"Nếu không, em còn có lựa chọn nào khác á"

Hoàng Minh hoàn toàn bất lực trước hoàn cảnh khó xử này, anh chẳng biết nên nói gì giờ phút đó!

Phuong My quay người lại nhìn anh với nụ cười ngượng.

"Em thành tâm chúc phúc cho anh và Lâm Lâm"

Hoàng Minh buồn bã gật đầu.

"Anh...cảm ơn em..."

Phuong My khẽ lắc đầu và mỉm cười.

"Thôi em về đây..."

nói xong cô lùi về sau vài bước, rồi tiếc đuối quay lưng đi...mỗi bước chân, nước mắt cô càng rơi càng nhiều...

----Hiện Tại. Ở Sân Bay----

Phuong My đang đứng ở sân bay, giữa cả ngàn người. Nhưng không biết tại sao cô vẫn thấy cô đơn, cô cảm thấy không một ai cần mình.

trái tim Hoàng Minh cũng chọn Ngọc Lâm nó, trong tim anh đâu có vị trí nào dành cho cô. Nếu có thì chắc chỉ là một người bạn bình thường thôi, cô vẫn nên ra đi.

"Phuong My, em đứng lại cho anh"

lúc Phuong My đang kéo hành lí bước đi thì ở phía sau có người chạy tới và hét lên, là một giọng rất quen thuộc. Phuong My ngạc nhiên quay người lại nhìn thì mới biết người gọi tên mình chính là Ngọc Hùng. cô buột miệng kêu khẽ.

"Anh Hùng..."

Ngọc Hùng thở mệt và bước tới gần.

"Em tính đi đâu"

Phuong My cúi đầu xuống thật thấp và nói khẽ.

"Ở đây không ai cần em nữa...nên em tính trở lại bên Anh"

Ngọc Hùng nhíu mày nhìn và nói.

"Là ai nói không cần em, anh đây luôn cần em"

Phuong My thoáng ngạc nhiên ngước mặt nhìn.

"Anh...nói...gì thế..."

Ngọc Hùng khẽ nắm tay Phuong My và nói giọng ngọt ngào.

"Thật ra anh đã rất yêu thích em từ nhỏ rồi...nhưng mãi không dám nói ra...nhất là khi biết em đã yêu Hoàng Minh...anh càng không dám nói ra..."

nói tới đó anh ta đưa tay vuốt ve mặt cô một cách dịu dàng và nói tiếp.

"Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác rồi...anh muốn cho em biết rằng, trước giờ vẫn có người luôn bên cạnh em, bảo vệ em. Chỉ cần em quay đầu lại thôi, là sẽ thấy..."

Phuong My khẽ rung rung nước mắt nhìn Ngọc Hùng, ngay lúc nhỏ anh ta đã quan tâm chăm lo cô rất tận tình rồi. Nhưng cô cứ tưởng anh ta thương mình giống em gái mà thôi, nào ngờ đâu anh ta lại yêu thầm cô.

thấy Phuong My im lặng không nói gì thì Ngọc Hùng liền lên tiếng nói.

"Anh không ép em phải chấp nhận anh ngay...chỉ xin em hãy cho anh được bên cạnh em... Chúng ta cùng về nước Anh nhé"

Phuong My lúc này thật sự không biết cảm xúc của chính mình là thế nào nữa, cô vừa thấy buồn vừa thấy vui. Buồn vì người đang ở trước mặt cô không phải là Hoàng Minh, người cô yêu. Vui vì mấy năm qua đã có một người yêu cô, mãi không phai. Cô khẽ rơi nước mắt và lo lắng hỏi.

"Nhưng giờ hành lí và vé máy bay của anh ở đâu ra"

nghe vậy Ngọc Hùng liền nở nụ cười vui mừng và thở ra nhẹ nhõm, cuối cùng cô cũng đồng ý cho anh một cơ hội rồi.

"Vé máy bay của em là mấy giờ"

Phuong My khẽ nói.

"Đạ là 6h.30 ạ"

nụ cười trên môi Ngọc Hùng càng lúc càng vui.

"Đúng là rất trùng hợp đấy. Thật ra anh cũng tính hôm nay quay lại bên Anh nên đã đặt vé lúc 6h.30 bay. Còn hành lí thì em cũng biết rồi đó, trước giờ anh đi đâu cũng không mang hành lí mà"

Phuong My bật cười và nhẹ gạt đầu.

"Thế chúng ta đi thôi..."

đồng ý để Ngọc Hùng bên cạnh mình vì cô nghĩ, cho người khác cơ hội cũng như cho chính mình một cơ hội được hạnh phúc.

.....

Từ ngày chính mắt nhìn thấy Tuấn Phi bị cảnh bắn chết thì Hồng Bích đã tự nhốt mình ở phòng suốt, không ăn uống gì? Cô ta cảm thấy có lỗi với Tuấn Phi nhiều lắm, nếu cô ta không lợi dụng tình cảm của Tuấn Phi dành cho mình mà bày mưu hại nó thì mọi chuyện đã không thành ra như hiện giờ. Và người yêu cô ta thật lòng như Tuấn Phi đã không chết, biết đâu giờ đang cùng mọi người chuẩn bị thi tốt nghiệp rồi. Cô ta ôm lấy hai đầu gối bật khóc, tất cả đều là lỗi cô ta.

chính lúc này có một cánh tay đưa khăn giấy đến trước mặt và nói khẽ.

"Cậu cầm lấy lau nước mắt đi"

Hồng Bích từ từ ngước mắt lên nhìn, cô ta ngạc nhiên buột miệng kêu khẽ.

"Hải Nam..."

người đang đứng trước mặt Hồng Bích đúng là hoàng tử Hải Nam mà cô ta mong nhớ. Hải Nam quay lại ngồi xuống giường bên và nói.

"Cậu đừng khóc nữa, mọi chuyện đều đã qua rồi mà"

Hồng Bích quay mặt qua chỗ khác và hỏi.

"Sao cậu lại đến đây..."

Hải Nam nhìn đồ ăn để trên bàn vẫn còn nguyên, hần thở dài và nói.

"Cha mẹ cậu thấy cậu không chịu ăn uống gì hết nên lo lắng gọi điện thoại cho tớ, nhờ tớ qua đây khuyên bảo cậu..."

Hồng Bích cúi đầu thật thấp, để mái tóc ngắn che hết cảm xúc trên khuôn mặt.

Hải Nam nhìn bộ dáng của cô ta như vậy thì trong lòng cũng không khỏi khó chịu, từ nhỏ tới lớn lúc cô ta xuất hiện trước mặt hần luôn xinh đẹp. Chưa bao giờ hần nhìn thấy mặt cô ta tùy tiện như thế!

Hải Nam đưa tay vén gọn mái tóc lại giúp Hồng Bích và nói khẽ.

"Bích à cậu đừng như thế nữa, được không? Cậu đang làm mọi người lo lắng đấy"

Hồng Bích ngước mắt lên nhìn người con trai trước mắt mình, trước đây hần chưa từng dịu dàng với cô ta như giờ.

"Nam...tớ không hiểu sao mọi người không báo cảnh sát bắt tớ, chính tớ là người kêu Phi làm mọi chuyện mà"

Hải Nam xoa nhẹ đầu cô ta và mỉm cười.

"Đó là ý của Lâm Lâm đấy, em ấy nói cậu làm hết tất cả cũng vì một chữ YẾU thôi không đáng phải chịu tù tội"

nghe xong Hồng Bích ôm mặt khóc nức nở, cô ta thấy bản thân mình thật xấu xa.

Hải Nam xoa đầu cô ta và nói.

"Cậu đừng khóc nữa, tớ sẽ cùng cậu làm lại từ đầu mà"

Hồng Bích nhìn và nghẹn ngào hỏi.

"Không phải hôm nay cậu đến hỏi cưới Ngọc Lâm rồi sao?"

Hải Nam cười lớn,

"Bộ trong nhà tớ có tay trong của cậu hả? Mà sao chuyện gì của tớ, cậu đều biết hết vậy Bích"

rồi hần chột buồn bã nói.

"Tớ đã đến nhà Lâm Lâm hủy hôn ước rồi..."

nghe như thế thì Hồng Bích khẽ giật mình.

"Tại sao lại hủy hôn chứ?"

Hải Nam dù đang rất buồn nhưng vẫn thản nhiên nói.

"Người em ấy yêu thật lòng là Hoàng Minh chứ không phải Kim Hải Nam tới đây...nếu cứ cố chấp bắt ép em ấy phải lấy tớ thì sau này nhất định em ấy sẽ đau khổ, sẽ không hạnh phúc. Tớ thì không muốn nhìn thấy người mình yêu phải đau khổ đâu, điều mà tớ mong muốn là em ấy được hạnh phúc"

nghe xong những lời đó của Hải Nam thì Hồng Bích thấy rất ngỡ, không ngờ hần lại hủy hôn để nó đến với người bạn thân của mình. Và rồi cô ta bỗng nhớ lại Hoàng Minh đã từng nói

"Yêu ư, kiểu như cậu không phải yêu mà là kiếm lợi"

lúc đó cô ta không hiểu nhưng giờ đã hiểu, là cô ta quá sai. Trước đây cô ta dùng hết tất cả thủ đoạn để Hải Nam bên cạnh mình mãi mãi, không cần nghĩ đến cảm giác của hần như thế nào. Cô ta đã nhận ra, nếu thật sự yêu một người, chỉ cần người hạnh phúc mỗi ngày là đủ, không cần ép buộc người bên cạnh mình.

.....

Hoàng Minh từ túi quần lấy ra một bức thư đưa trước mặt nó và nói

"My nhờ anh trao bức thư này cho em"

nó nhận lấy bức thư và vội mở ra đọc.

"Lâm Lâm, khi mày đọc được bức thư này thì chắc tao đã lên máy bay quay lại nước Anh rồi. Mày đừng nghĩ tao giận trách mày nha, tao thật lòng không có chút giận trách gì cả...vì tình cảm làm sao có thể nói trước được chứ? Hơn nữa từ nhỏ tới lớn luôn là Lâm Lâm mày bên cạnh bảo vệ tao. Vậy nên lần này tao muốn bảo vệ mày, bảo vệ hạnh phúc người bạn thân của tao. Khi nào mày làm đám cưới tao sẽ trở về Việt Nam ngay mà, đừng lo. Hãy sống vui vẻ nhé mày. (Phuong My)"

những câu chữ trong bức thư trông rất thoải mái, không chút miềm cưỡng nào. Đọc xong nó vui lắm vì nó cảm nhận được Phuong My không hề giận trách nó, cô thật lòng chúc phúc nó.

nhân lúc nó đang bận đọc bức thư của Phuong My thì Hoàng Minh đã lấy cuốn nhật ký nó đọc, vì anh rất tò mò nó đã viết những gì về mình. Nhưng sau khi đọc xong thì trái tim anh lại nhói đau. Hóa ra trong thời gian qua nó chịu bao nhiêu đau khổ, mà anh chẳng hay biết. Những trang nhật ký còn có dấu bị ướt, từng giọt từng giọt. Cũng chẳng biết nó đã khóc lúc đang viết, hay là Phuong My đã khóc khi vô tình đọc được nữa. Là do anh không tốt nên mới khiến hai người con gái phải tổn thương như thế này, anh lại tự trách chính mình.

"Lâm Lâm"

Hoàng Minh bỗng ôm lấy nó vào lòng, vòng tay anh ôm chặt người nó giống như sợ buông ra thì nó sẽ trốn mất vậy. Anh khẽ thì thầm bên tai nó.

"Lâm Lâm, anh biết mình sai rồi anh xin lỗi em. Anh không nên vì thấy mắc nợ Hải Nam mà từ bỏ tình yêu dành cho em..."

anh ôm chặt nó hơn và nghẹn ngào nói.

"Từ bây giờ dù đánh chết anh thì anh cũng không bao giờ rời xa em đâu. Anh yêu em, Lâm Lâm"

cảm xúc trong nó ngay bây giờ thế nào nhỉ? Là vui mừng, là hạnh phúc. Phải, trong lòng nó lúc này đây tràn đầy hạnh phúc.

"Hãy để nhật ký cả đời em đều mang tên anh nhé. Em yêu anh và không muốn mất anh thêm một lần nữa"

nó ôm chặt lấy Hoàng Minh và bật khóc trong hạnh phúc. Ngay lúc đó hoàng hôn cũng vừa buông xuống, đã tạo nên một khoảnh khắc tuyệt đẹp không thể nào quên được.

Hoàng Minh và nó cứ tưởng có duyên không phận nhưng nhờ có lòng dũng cảm dám buông bỏ thứ không thuộc về mình của Phuong My và Hải Nam mà họ có thể hạnh phúc bên nhau mãi mãi...

*****HẾT TRUYỆN*****

Sứ cảm ơn mọi người đã theo dõi bộ truyện này và mong mọi người có thể ủng hộ bộ truyện tiếp theo của Sứ "Ký Ức Học Trò" nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Mang Tên Anh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.